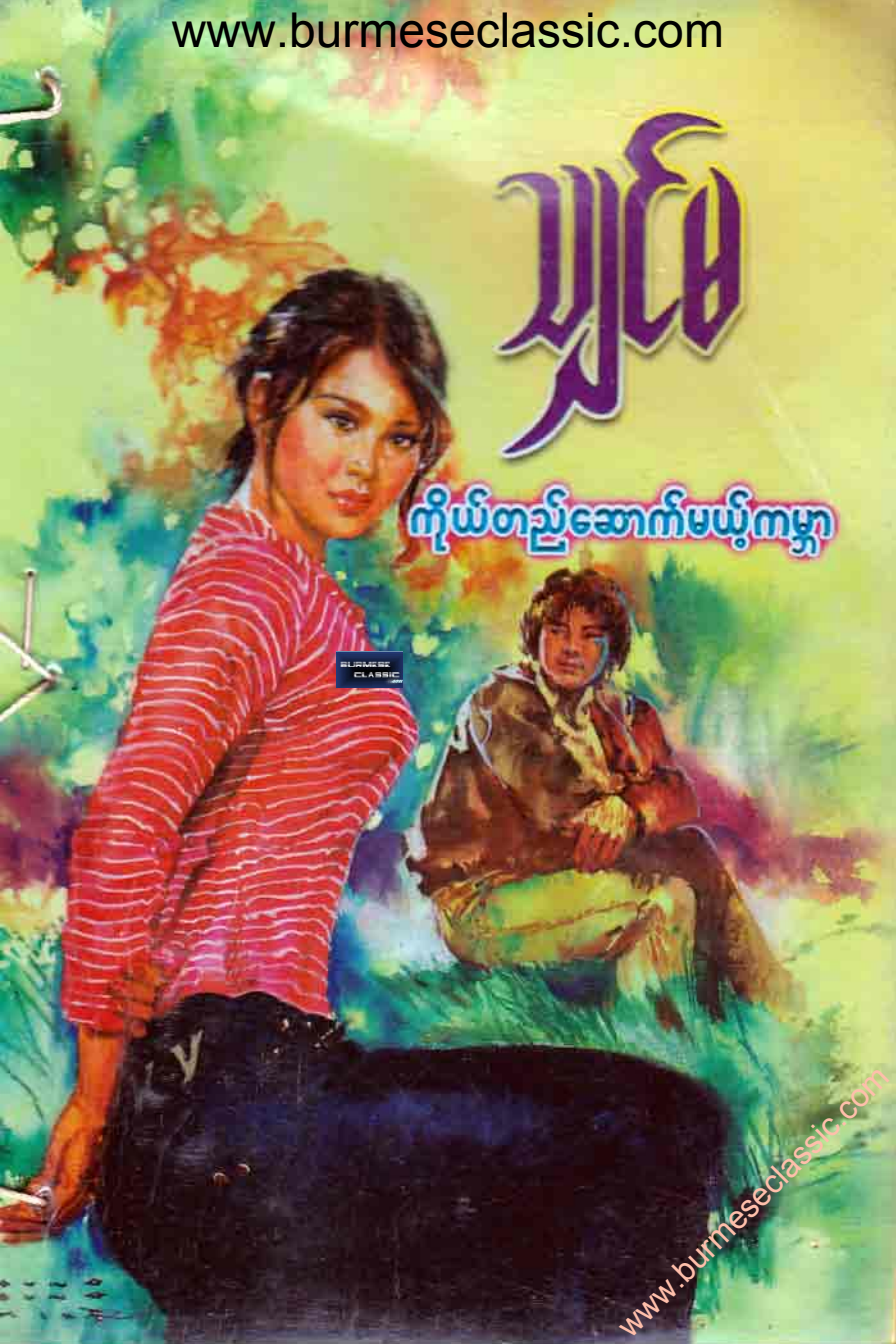


# မျှင်

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

BURMESE  
CLASSIC



ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ခိုင်လှစွန်း (၀၁၆၆၀)  
ရွှေငွေရိုင်းစာပေ၊ အမှတ်(၃၉)၊ ၄၄-လမ်း၊  
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (၀၀၇၁၁)

အစိုးပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်  
အမှတ်(၆၆)၊ ပြည်တော်အလမ်း၊  
လေးထောင့်ကန်ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်း၊  
ရန်ကုန်မြို့။

အကြိမ် - ၀၀၈အကြိမ်  
၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မေလ

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကက်တလော့က်အညွှန်း” (CIP)

သျှင်မ ၀၉၅-၈၃  
ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ/ သျှင်မ၊  
ရန်ကုန်။ ရွှေညောင်လင်းစာပေ၊ ၂၀၁၆။  
၃၄၄ စာ၊ ၁၅ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ ။  
(၁) ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

အခန်း (၁)

“အပြင်မှာတွေ့ရအောင် ..”  
“အင်း .. အဲဒါက ..”  
“ဒက် .. ဒက် .. ဒက် ..”  
ကောင်မလေးလက် လှုပ်သွားတဲ့အတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေက ဒက်..  
ဒက် .. ဒက်လို့ အသံထွက် အသိအမှတ်ပြုကြ၏။  
ပြီးတော့ မော်နီတာမှာ ရောက်ရောက်လာသည့် စာတွေကို ခေါင်း  
တွေစုပြုံတိုးကြည့်ကြပြီး ..  
“ဘာလဲ ပတ်ပြေးနေတာလား ..”  
“မဟုတ်ပါဘူး .. အဲဒါက ..”  
“ဒက် .. ဒက် .. ဒက် ..”  
သုံးယောက်သံကြီးမို့ ကျောလေးကော့သွားကာ နားငြီးသလိုနား  
ကို ကလိပြလည်းမရ ..။  
“လုပ်ပါ .. တစ်နေရာမှာပေါ့ ..”  
“အဲဒါက ..”  
“ဒက် .. ဒက် .. ဒက် ..”  
“အပြင်ထွက်ဖို့ဆို သိပ်မလွယ်ဘူး .. ဆော်ရီးနော် ..”





“ဒက် .. ဒက် .. ဒက် ..”

“ကျွတ် ..”

“ဟိုမှာရောက်လာပြီ .. ပြန်ပို့မှာပို့စမ်းပါ ..”

နားငြီးတယ်လို့ပြန်အော်ဖို့တောင် အော်ခွင့်မပေးဘဲ စာရိုက်ဖို့ အတင်းတွန်းထိုးနှိုးဆော်၏။ တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါလား ..။

“ကောင်မလေး ..”

“ဟင် ..”

“တို့ကတော့ အရိပ်ပျောက်ရည်းစားထားတာ ဝါသနာမပါဘူး ..”

“အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဒက် .. ဒက် .. ဒက် ..”

“ကဲ .. တော်ကြပါတော့ .. နားငြီးလို့သေတော့မယ် ..”

ကွန်ပျူတာရှေ့ကနေ အတင်းတွန်းဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကောင်မလေးလက်ရောခြေရောခါ၍ အော်ပစ်၏။

သူမတို့ကလည်း အားကျမခံ ..။

“ဪ .. ရှင်ကတော့ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ဒေါ့ဒေါ့ဒေါ့တွေချည်းပဲ အက်စထရာတွေလုပ်နေတာလေ ..”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ .. ကိုယ့်ဖီလင်နဲ့ကိုယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်မပြောချင်တဲ့ဖီလင် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ရှင်နဲ့ပြောနေတာ တက်သစ်စနာမည်ကျော် အဆိုတော် ..”

“အဲ့ဒါရော ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ထူးပဲတို့လည်း စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့ ..”

“ငါ ဝင်စားတာ ဒီလောက်ပဲ ..”

“ဟယ် .. ကြည့်စမ်း ..”

တို့ယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

“မတတ်နိုင်ဘူး ..”

ကောင်မလေးက ကွန်ပျူတာရှေ့ကို ပြန်ထိုင်မယ့်ပုံမရှိတော့ဘဲ အညွန့်လက်ခါနှင့် ထွက်သွား၏။ ပြီးတော့ သွားလေရာတောက်လျှောက် နာအော်ပြောသွားတာက ပဲ့တင်ထပ်အောင်ကျယ်လောင်လျက် ..။

“ထိုင်ချက်နေရတော့ ကွန်ပျူတာ ဒက်စတော့(ပ်)က ဟနိုးနေပြီ၊ သေတတ်တွေက သံစုံမြည်နေရတဲ့အထိ ကျော့နောက်က ဟာမိုနီလိုက်နေတာတွေက သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိဘူး ..”

“အောင်မယ်လေး .. အခု လောလောဆယ် သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိဖြစ်နေတဲ့ အသံက ဒီကောင်မလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟေ့ ..”

အယ် ..။

ကောင်မလေး တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ လိုက်ကာကြားထဲ ထွက်ခနဲပြေးဝင်ပုန်းလိုက်၏။

“လှလွန်း ရေ .. အောင်မယ်လေး ငါ့နားကွဲတော့မယ်၊ ဘယ်မှာလဲ လှလွန်း ..”

“ရှန် ... တီလေး .. လာပြီ ..”

လှလွန်း ပြေးလာပုံကို ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြည့်နေလျက် နောက်မှာ မျောက်သေရုပ်လေးတွေနဲ့ ရပ်ကျန်ခဲ့ကြသည့်နှစ်ယောက်ကို လည်းမြင်ကာ ..။

“အဲ့ဒီထဲမှာ ဘာဝင်လုပ်နေကြတာလဲ ..”

“ဟို .. ကွန်ပျူတာ ..”

“ဘာ ..”

“အောင်မယ်လေး .. လန့်လိုက်တာ တီလေးရယ် ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ဝတုတ်ထွားကျိုင်းနေသလောက် လှလွန်းခင် က သေးကပ်ကပ်ပိန်ညှောင်ညှောင်လေးဖြစ်၏။ လူဝသလောက် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းရဲ့အသံ ကျယ်သလို လန့်ပဲလန့်နိုင်လွန်းတာလည်းလဲ လှလွန်းခင် ပဲဖြစ်လေသည်။



“ညည်းလေးက ကျုပ်သားရဲ့ ကွန်ပျူတာကို ဝင်ဆော့တယ် ဟုတ်လား ..”

“ဆော့တာမဟုတ်ပါဘူး ..”

“မဆော့ရင် ဘာလဲ .. ဘယ်မှာလဲ ဟိုတစ်ယောက် ..”

“ဟင် .. ဘယ်တစ်ယောက်လဲ ..”

“ဒီကောင်မလေး ဇာတ် .. မျောက်မူးလဲ မမ၊ ငါ သေချာကိုကြားလိုက်တယ်၊ ငါ့သားရဲ့ ကွန်ပျူတာကိုများ သင်းက ဟန်းနေသလေး ဘာလေးနဲ့ ..”

သေစမ်း .. ဒီမိန်းမ ..

လှလွန်း ရှုံ့မဲ့သွားရင်း ကောင်မလေးကိုပဲ ကျိန်ဆဲနေမိ၏။ သူများ အတင်းအဖျင်းပြောတာ ဒီလောက်တောင် ခုနစ်သံချိုဟစ်ပြီးတော့ ..

“အခုလေးတင် ခေါင်မိုးပွင့်အောင် အော်နေသေးတာ၊ ဘယ်မှာလဲ ဘယ်ရောက်သွားလဲ ..”

“တီလေးရယ် .. တီလေးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာတောင် ခေါင်မိုး မပွင့်ခဲ့ဘဲနဲ့ ..”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“ဖြည်းဖြည်းအော်ပါဆို ..”

လှလွန်း နားလေးတစ်ဖက်ကိုလက်နဲ့ ဖိကပ်ပိတ်ရင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ..

“တီလေးက တကယ်ပါပဲ ..”

“ဘာတကယ်တာလဲ .. ညည်းလေးက အဒေါ်ကို အသံပြတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလေ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. တီလေးလည်း အော်ပြောနေကျပဲဥစ္စာ ..”

ထူဝရီး ရန်ဖြစ်နေကြတာကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ဖြူစင် နဲ့ ပုံရိပ်တို့ အသာလေးလစ်ထွက်ဖို့ ခြေဖျားထောက်၍ အသက်အောင့်လျှောက်လာကြ၏။

တံခါးကြီးဘက်ကို အောင်မြင်စွာ မျက်နှာမူပြီးကာမှ ..

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် တက္ကသိုလ်

“ဟိုနှစ်ယောက် ..”

အယ် ..

သေလိုက်စမ်းတော့ ..

ကိုယ်လေးတွေ တုန်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်နှာတွေမှာ သံဝေဂရသီး အလုံးလိုက် ဝါးမိသလို ရှုံ့တွပျက်ကျအောင် ဖြစ်ကုန်သော်လည်း ..

“ရှုန် .. တီလေး ..”

“အဟွန်း ..”

“ဘာလဲ .. အသာလေးထွက်ပြေးဖို့ ကြံနေတာလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဟိုလေ .. အိမ်ကကားရောက်နေပြီလားလို့ ထွက်ထွက်ကြည့်တာ ..”

“မရောက်ဘူး .. ရောက်လာလည်း ပြန်သွားလို့မရဘူး၊ ညည်းတို့ အုပ်စုတွေ တစ်နေ့လယ်လုံးသောင်းကျန်းရွှေနှောက်ထားကြတာတွေ ရှင်းသွားကြ ..”

“တီလေးကလည်း ဧည့်သည်ကို ..”

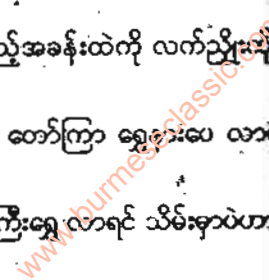
လှလွန်း က သူငယ်ချင်းတွေကို ဖေးဖေးမမပြောပေးဖို့ကြိုးစားသော်လည်း ..

“ဧည့်သည်လိုမပြောနဲ့ အဲဒီဧည့်သည်တွေက ဖိတ်ဖိတ်မဖိတ်ဖိတ်လာတယ်၊ ပြန်ချင်ရင်ထပြန်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဧည့်သည်ကိုလည်း လုပ်ချင်ချင် မချင်ချင်ခိုင်းရမှာလဲ .. အိပ်ခန်းထဲမှာရော ဧည့်ခန်းမှာရော အခု အဲဒီအခန်း ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ကွန်ပျူတာရှိသည့်အခန်းထဲကို လက်ညှိုးဆိုးပြီးမှ ချက်ချင်းပြန်ခေါင်းခါသည်။

“အဲဒီထဲကို ထပ်မဝင်ကြနဲ့တော့၊ ဘော်ကြာ ရွှေစားပေ လာမှ ခိုင်းလိုက်မယ် ..”

“တီလေးကို အဲဒါပြောတာ .. ဒေါ်ကြီးရွှေ လာရင် သိမ်းမှတ်ပေး ..”





သမီးတို့ မနက်ဖြန်သစ်တန်းမှာ စာမေးပွဲရှိတယ် .."

"အဲဒါကြောင့် လိုင်းပေါ်တက်ပြီး ကလီထိုးနေကြတာပေါ့ .."

"မထိုးပါဘူး .. ဟို .. လိုချင်တာရှိလို့ ဒေါ်ငါးလှော်(ထံ)ဆွဲနေတာ.."

"ကော် .. တော် .. ငါ ဒီလောက် မတုံးသေးဘူး၊ တွေ့လား .. ခုထိ မျောက်မှူးလဲလေး ထွက်မလာသေးဘူး .."

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း သာ မကခတ် သူမတို့အားလုံး ကောင်မလေး ကို လိုက်ရှာမိကြ၏။ ခေါင်းတွေသာ ပလုတ်တုတ်ဖြစ်သွားသည်။ တွေ့လည်းမတွေ့ .. ဘာသံမှလည်း မကြား ..။

"သွားကြ .. အမှိုက်တွေလိုက်ကောက်၊ ဆေးကြောရမယ့်ပန်းကန်တွေရှိရင် ထပ်ပြီး ဆေးစင်မှာ သွားတင်ထား ..၊ အမှိုက်လှဲတဲ့သူကလဲ့.."

"တီလေး .."

"ပြော .."

"သမီးတို့ ကြမ်းတော့ မတိုက်ရဘူးမို့လားဟင် .."

"မတိုက်ရဘူး .. ကြမ်းက နေ့တိုင်းတိုက်နေရင် ပါကေးတွေပွန်းပြီး အလှပျက်မယ် .."

"ကျေးဇူးပါ ပါကေး .."

"ဘာရယ်!.."

"ဟင် .. ဘာမှမဟုတ်ဘူး တီလေး၊ သူ့ကိုပြောတာ .. အဟွန်းလက်သည်းရှည်တွေနဲ့ စူးလိမ့်မယ်လို့ .."

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ဝတုတ်နေသည့်ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကိုသယ်ကာ တလှုပ်လှုပ်ထွက်သွား၏။ ဖြူစင် တို့ လှလွန်း နား ပြေးကပ်လိုက်ကြတာ ..။

"လေး ရော .."

"မသိဘူး .. သူ့ဘာသာ ခုနစ်သံမြည်ဟစ်ပြီး ထွက်သွားတာ၊ တီလေးနဲ့ တိုးလို့ ပြေးပုန်းလိုက်တာနေမှာပေါ့ .."

"ဟုတ်ပဟယ် .. ငါတို့များ လေး လို မလျင်ဘူး .."

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

"နင်တို့ကလည်း နောက်ကို စားစရာတွေဝယ်လာရင် တီလေး မြင်အောင် ယူမလာကြနဲ့ .."

"နာခံပါ့မယ် .."

"ပြီးတော့ ပါလာတာနဲ့စားကြရင် ပြီးပြီ၊ ပန်းကန်တွေယူပြီး လှယ်ထည့်တော့ ငါတို့ရဲ့ စားသောက်ခြင်းက ကြီးမားကျယ်ပြန့်သွားတာပေါ့ ပန်းကန်တွေပါ မဆေးခိုင်းတာ ကံကောင်း .."

"နောက်ဆို ဒီလိုမလုပ်တော့ဘူး .."

ဖြူစင် က ခေါင်းလေးတခါခါနှင့် နားဆွဲလေးက တလှုပ်လှုပ်၊ ပုံရိပ်က စကားများလျှင် တလစင်များတတ်ပေမယ့် အလုပ်ကျတော့ အပြောနည်းပြီး အလုပ်ကို သိမ်းကျုံးလုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

သူမပဲ အရင် အမှိုက်တွေလိုက်ကောက်ကာ ..၊

"ကဲ .. လုပ်စရာရှိတာလုပ်ကြနော် .. လေး ကို ရှာမနေနဲ့၊ ငါ့သိတယ် .. ခုလောက်ဆို အခန်းတစ်ခုခုထဲမှာ အကျအနာနပ်နေပြီ .."

"ဘယ်အခန်းလို့ထင်လဲ .."

"စားစရာတွေ အဆင့်သင့်ရှိနေမယ့် အခန်း .."

ဟင် !..။

လှလွန်း ခေါင်းထောင်သွားသည်။

လေး .. တီလေးအခန်းထဲရောက်နေပြီလား ..။

"လှလွန်း .."

"ဟင် .."

"ဟုတ်ပါ့မလား .."

"ဟုတ် .. ဟုတ်နဲ့ မြည်နေတာ .."

လှလွန်း တံမြက်စည်းကိုင်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်ချကာ ..။

"ငါ သွားခေါ်မှ တော်ကြာ မိုးမီးလောင်မယ် .."

ကိုကိုကြီး ပြန်လာတာနဲ့တိုးလျှင် တီလေးနဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့ အင်အားကို နာဂစ်တောင်မီမည်မထင် ..။



"သွား -- သွား -- ငါတို့လုပ်ထားလိုက်မယ် --"

ဟင် --

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဘွားခနဲပေါ်လာသဖြင့် လှလွန်း နေရာမှာတင် ရပ်  
လိုက်ကာ --

"သမီး ရေအိမ်သွားချင်လို့ --"

"ရေအိမ် မအားဘူး --"

"ဘယ်သူဝင်နေလို့လဲ တီလေးရဲ့ --"

"ဘယ်သူမှ ဝင်မနေဘူး -- မနက်တည်းက ရေချလို့မရတော့  
ရေအိမ်တစ်လုံးလုံးပြည့်နေလို့ --"

လှလွန်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့သွားသည်။ ပြီးမှ --

"ဒါဆို .. တီလေးအခန်းထဲမှာ ရမှာပေါ့ --"

"ကျုပ်အခန်းက မနေ့တည်းက သုံးမရတာလေ မသိဘူးလား --  
ရေမလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ ဒီညနေမှ ပိုက်သမားခေါ်ပြီး ပိုက်တွေစစ်ခိုင်း  
ရမှာ -- ညည်း ကိုကြီး အခန်းထဲက ရေအိမ်တစ်လုံးပဲ သုံးလို့ရတယ် --"

အပေါ်အိပ်ခန်းတွေမှာ ဘယ်မှာမှ သုံးမရတာ လှလွန်း တကယ်  
မသိပေ -- အောက်ထပ်မှာတော့ အဆင်ပြေနေသားမို့ --

"အောက်မှာပဲ သွားပေါ့ -- ဘာလုပ်ဖို့လဲ --"

"ဟုတ် --"

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လှည့်ထွက်သွားတော့လည်း နောက်ကလိုက်ကြည့်  
ပြီး လှလွန်း မျက်လုံးပြူးနေ၏။ မီးဖိုချောင်ကိုမသွားဘဲ အိပ်ခန်းဆီကို  
တန်းတန်းမတ်မတ် --

ဒီကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ လှေကားပေါ်တက်နေတာကို သူမ အသာလေး  
ညှော်တက်သွားလို့ရပေမယ့် အကြောင်းပြချက်ကမရှိ --

"တီလေးအခန်းထဲရောက်နေရင်တော့ မလေး တစ်ယောက်ဆွဲခံထိပြီ --"

"ရောက်စရာလား --"

ဟင် --

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

ရေကူးကန်ဘက်က မှန်ချပ်ကိုကာထားသည့် လိုက်ကာကြီး  
နောက်က ကောင်မလေး ထွက်လာတာစပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာလေးနှင့် --

"နင် အဲဒီထဲဝင်ပုန်းနေတာ --"

"ဟုတ်တယ် -- ခုမှ တီလေး တကယ်အပေါ်တက်သွားတာမို့လို့  
ခုမှ ထွက်လာရတာ --"

"အေးပါ -- ပြဿနာကို လက်ပစ်ပစ်ခွဲရှာပြီး ဖြစ်ပြီဆို သူက အလွတ် --"

"ဘယ်မှာ ဖုံးခွဲလို့လဲ -- တီလေးကိုက အိုးကြီးသလောက် --"

"ဘာ .. ဘာရယ် --"

"လေအိုးကြီးတာပြောတာ --"

နှုတ်ခမ်းလေးခွဲနေပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ အိမ်ခနဲပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

"ကဲ -- လုပ်ကြ မြန်မြန် --"

"ဘာ --"

"အံ့မာ -- ရှင်ကရော --"

"လာမယ်လေ -- ရှင်းရမှာက သုံးနေရာတောင် --"

"ငါတို့က သုံးယောက်နေရာယူပြီးပြီဆိုတော့ နင်က ဘယ်မှာလဲ --"

"သုံးယောက်စလုံးကိုကုမှာပေါ့ -- အခု ခဏလေးပဲ --"

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်လေးပြေးယူပြီး ဖုန်းထုတ်ယူသည်။ စားပွဲ  
ပေါ်မှာ သေချာချလိုက်ပြီး --

"ငါ ဒီဂိမ်းကိုမနိုင်ရင် ဘာမှ အာရုံစိုက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး --"

"ဂိမ်းကလွဲပြီး အာရုံစိုက်ဖူးတာရောရှိလို့လား --"

"အေးလေ -- နေ့စွဲသစ်လေး နှုတ်စရာ --"

နေ့စွဲသစ် က ချောလည်းချောသည်။ အောင်မြင်နေသည့် အဆိုတော်  
မို့ သူမတို့ကတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေးက မှပိုင်ရှင်ဖြစ်သွားနေချင်၏။

ဒါပေမယ့် ကောင်မလေး ကတော့ ဂရုစိုက်ရမုန်းလည်း မသိ --  
သူမရဲ့ ဖေးဗရေ(ထ်)အဖြစ်ဆုံးက ဂိမ်းပဲဖြစ်၏။

လှလွန်း တို့ မောင်နှမက အဒေါ်အပျိုကြီးနဲ့နေကြရကာ ထောင်

မလေးကတော့ အဘိုးတစ်ယောက်ပဲရှိသည့်အဖြစ်မှာ အဒေါ်ဝမ်းကွဲ  
ကလည်း မော်ဒယ်လ်အေဂျင်စီတစ်ခုက အတွင်းရေးမှူးဖြစ်၏။

လှလွန်းနဲ့ ကောင်မလေး တို့က အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့အစည်းမှာ  
ကောင်မလေး ရဲ့အမေက လှလွန်း တို့အဖေရဲ့ ယောက်ဖဘက်က  
ဆွေမျိုးတော်နေသေးသည်။ သေချာတွက်ကြည့်လျှင် သွေးသားမတော်  
ပေမယ့် ဆွေမျိုးစပ်လို့တောင်ရနိုင်သေး၏။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲမှာ လှလွန်းနဲ့ ကောင်မလေး  
က ညီအစ်မသဖွယ်ရင်းနှီးချစ်ခင်နေကြကာ ဖြူစင် တို့ကလည်း ထိုနည်း  
အတိုင်း ရင်းနှီးခဲ့ကြတာဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ကောင်မလေး က သူမတို့အုပ်စုထဲမှာ အလှဆုံး -  
ရယ်လိုက်တိုင်း ပါးချိုင့်ရာလေး ရေးရေးထင်လျက် မျက်တောင်  
ဖျားလေးတွေပင့်ကပ်ပေါ်လွင်သွားတဲ့အထိ နှစ်ခြိုက်စွာရယ်လျှင် အလှ  
ဆုံး -။

သူမက ရည်းစားထားရခြင်းကို အပျင်းပြေရာသီဟု သတ်မှတ်  
ကာ ဂိမ်းဆော့နေတဲ့အချိန်ကမှ တန်ဖိုးကြီးသည်လို့လည်း ပြောတတ်၏။  
ဒါဆို နင့်အတွက် ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲမေးရင်တော့ -။

က

အခန်း (၂)

“ဖုန်းပြောပြီး ပုခက်ထဲ ပြန်မထည့်ဘဲ ဘေးမှာချခဲ့တယ်တဲ့ -”  
“ခိုးပြောနေတုန်း အဲဒီတီလေးကအသံပြဲကြီးနဲ့လာတော့ ချပစ်ခဲ့  
တာပေါ့ -”

“ဝဲကြာခံသုပ်တယ်၊ ကြာခံဟင်းခါးထပ်ချက်တယ်၊ ညနေတု  
တော့ လမ်းထိပ်မှာ ကြက်ကင်ထွက်ဝယ်စားတာတွေရော အိမ်မှာ ဘယ်  
ဟာမှ မကုန်ဘဲ အကုန်ပိုးလို့ပတ်လက်ပဲတဲ့ -”

“ဘိုးဘိုးကလည်း စားချင်လို့လုပ်တာပဲဟာ - လုပ်တာနဲ့ပဲ ကုန်  
အောင်စားရမှာလားလို့ -”

“အဆိုးဆုံးက ရေကူးကန်ထဲမှာ ကြက်ကင်တွေစားပြီး -”

“ဟား - အများကြီးပဲ ဘိုးဘိုးရာ -”

“မြေးက အများကြီးလုပ်ခဲ့တာလေ၊ အလိုလိုမှ မယ်ငြိမ်း က အ  
တည်းက ပူစပ်စပ်ရယ် -”

“ပုမှန်သိလည်း လေး ကိုပဲ ဘာလို့ဆွဲနေတာလဲ - အဲဒီတုန်းသာပဲ  
အရမ်းကို အတိုင်းအတောထူတာပဲ -”

“အေး - နောက်ဆိုရင် မြေးကို အိမ်ဝကနေ မောင်ထုတ်လိမ့်မယ် -”

“ဘယ်တော့မှ မထုတ်ဘူး -”



ပါးစပ်က တလုပ်လုပ်နှင့် ဂိမ်းဆော့နေတာ လက်နှစ်ဖက်စလုံး မအားနိုင် -- ပြီးတော့၊ အားခနဲအော်ကာ ရှုံ့မဲ့သွားလျက် --

“သွားပြီ -- ဘိုးဘိုး ကျင့်ပူနေတာနဲ့ မှူးပြီ --”

“ကဲ -- ရှုံးရင်လည်း အဲဒါကိုချထားလိုက်တော့၊ ဖုန်းကိုင်ထားလည်းဂိမ်း -- ကွန်ပျူတာရှေ့ ရောက်လည်းဂိမ်း၊ သူများအိမ်မှာတောင် ဟိုက ကွန်ပျူတာကိုဝင်ဆော့ပြီး ဖုန်းသလေး ဟောင်းသလေးပြောခဲ့သေးဆို --”

ကောင်မလေးက လက်ကိုင်ကိုဘေးမှာချထားလိုက်ပြီး ဘိုးအေ ဖြစ်သူဘက်ကို တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်ခနဲကြွသွားအောင်လှည့်တိုင်၏။

“ဘိုးဘိုးပဲ စဉ်းစားကြည့် --”

“အင်း -- ပြော -- ပြော --”

“ကွန်ပျူတာကြီးက ဟန်းနေပြီ၊ အင်တာနက်တပ်ထားပြီး တစ်ခုခု လေးလုပ်ဖို့ဆို ဖျာလိပ်ပိုက်ပြီး စောင့်ရတယ် --”

“အဲဒီတော့ --”

“အဲဒီတစ်ခုခုလေးလုပ်နေလို့ ကြာနေပြီဆို -- တီလေးက ပွားပြီ--”

“ဘာပွားတာတုံး --”

“ပွစိပွစိ မြည်တွန်တောက်တီးနေတာလေ --”

“ဪ -- အင်း --”

“ကုပ်စီးကပ်လိုက်တာဆိုတာ ကွန်ပျူတာဖွင့်လည်း ဖွင့်ပြန်ပြီ၊ စားစရာလေးလက်ကျန်မြင်လည်း မကုန်နိုင်မခမ်းနိုင် ဘာညာ --”

“မြေးကရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဲဒီမှာပဲ ဒါတွေသွားသွားလုပ်နေတာလဲ၊ အိမ်မှာလည်း ရေကူးကန်ရှိတယ်၊ သူတို့ကန်ကမှ ပေနှစ်ဆယ်လောက် ပဲရှိတာ -- မြေးမှာ သုံးဆယ်လေးဆယ်ကန်ကြီးနဲ့လေ --”

“ဘိုးဘိုးကလည်း လေး တစ်ယောက်တည်း --”

“သူငယ်ချင်းတွေကို ခေါ်ပေါ့ မြေးရဲ့ -- သူတို့တွေကို ဟိုအိမ်မခေါ် အဲဒီခေါ်လိုက်ရင် ရတာပဲ --”

“ဘိုးဘိုးက ဒါပဲသိတာ --”

“မြေးက ဘာတွေပိုသိလို့တုံး --”

“ပြောပြမယ်လေ -- ဘိုးဘိုးက နေရာတကာရဲ့ အဖွန်ကျကျမှာ အိမ်ရာဝင်းကြီးတစ်ခုလို လုံခြုံရေးတွေဘာတွေနဲ့ --”

“အဲဒါ ပိုမကောင်းဘူးလား --”

“မကောင်းပါဘူး -- လှလွန်း တို့ကျတော့ တိုက်ကြီးကလည်း လှတယ်၊ ပြီးတော့ ကျောင်းနားနီး ဈေးနားနီး ရေမီးအစုံနဲ့ --”

“မြေးရယ် --”

“ဘိုးဘိုးရယ် -- နေရာတကာမှာ ခမ်းနားထည်ဝါမှုတွေကို စားသုံးနေလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ လေး ပြောတော့ ဘိုးဘိုးမှ လက်မခံဘဲ --”

“ဖြစ်ရလေ --”

“လေး တကယ်ပြောတာနော် -- အခု ဟောဒီနန်းတော်ကြီး ဘယ်လောက်ခမ်းနားနေနေ လေး အတွက် ဘာမှမဟုတ်တာ --”

“အဲဒါ မြေးက ကလေးလို လွတ်လပ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကြည့်တာကိုး၊ တစ်ခါတလေ အကျဉ်းထောင်ကြီးလို့တောင် ထင်နိုင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မြေးကို နေရာတကာ ဘိုးဘိုး မချုပ်ချယ်ခဲ့တာပေါ့ --”

“မချုပ်ချယ်လက်စနဲ့ တီလေးတို့ ဘာပဲတိုင်တိုင် ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့ ဘိုးဘိုးရာ --”

“ဘာ -- ဘယ်လို --”

“ဒီဘက်နားကဝင်လာရင် -- ဟိုဘက်နားက ထုတ်ပစ်လိုက် --”

“ဪ -- ဪ -- ဘိုးဘိုးကို သင်ပေးနေတာ --”

“ပြောပြတာပါ -- လေး ရဲ့ ဘိုးဘိုးက သူတို့လိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့နေရာမှာ တရားနလုံးသွင်းပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေတာ --”

“အဲဒါကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် မြေးက ယုံမှားရမှာပေါ့ --”

“လိမ္မာတယ်လေ ဘိုးဘိုးရဲ့ -- လှလွန်း ဆို သွားလည်တာပဲရှိတာ





လေး ဘာများဆိုးခဲ့လို့လဲ ..”

ဦးသော်တာ ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ၏။ ပြောရလောက်အောင်လည်း ဆိုးလှတာမဟုတ်တော့ ဆိုးဆုံးမဖို့ အစချီလိုက်တိုင်း စကားက ဒီလောက်မှာပဲ ပြီးတတ်ခဲ့၏။

မြေးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာမို့ ဆွေနည်းမျိုးနည်း ကိုယ့်အသိုက်လေးထဲမှာပဲ တတ်နိုင်သမျှ ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။

ဒီပြည့်စုံလွန်မြောက်မှုတွေကို ဆွေနီးမျိုးစပ်တွေ မိတ်ဆွေရင်းတွေကတော့ အထင်ကြီးအားကျနေကြပေမယ့် မြေးလေးကတော့ ကဲ့ရယ်နေပါပြီ ..။

“ဘိုးဘိုး ..”

“ဟင် ..”

“လေး ပြောတာ မှားသွားလို့လား ..”

“မှားတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ ငါသာ အကောင်းဆုံးလူလို့ မမှတ်ရဘူး၊ လူစိတ်သဘာဝကိုက ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ မြေးရဲ့ .. ဘိုးဘိုးပြောတဲ့ ပြည့်စုံမှုက ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကိုပဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကံ စိတ် ဥစ္စာ အာဟာရ အားလုံးပါတယ် ..”

“လေး ကလည်း ဘိုးဘိုးက လေး ကို ဆိုးတယ်ထင်နေလားလို့ ဖြေရှင်းတာပါ၊ လေး မှာ လိုအပ်ချက်တွေရှိသေးတာသိတာပေါ့ ..”

“ဒါဆို ဘာတွေလဲ တွေးကြည့်ဖူးလား ..”

“သေချာတော့ တွေးမရပါဘူး၊ ဟွန်း .. ဒါပေမယ့် တီလေး တိုင် ပြောနေတာတွေ များလွန်းတဲ့အခါ ငါ တော်တော်ဆိုးနေပြီလားလို့ တွေးမိတာပေါ့ ..”

“အဲဒီတော့ ဟုတ်တယ် .. ဆိုးမိတာပဲလို့ အဖြေထွက်သလား၊ တီလေးက အတိုင်းအတောထူတာ ဘာညာတွေးလိုက်တာလား ..”

ကော်င်မလေး မချီမချဉ်လေးပြုံးသွားကာ ဆံပင်ရှည်တွေကို နားသယ်စပ်နှစ်ဖက်ကနေ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ထိုးသိပ်၍ နောက်ပို့

ပစ်သည်။ ပြီးမှ -။

“ဘိုးဘိုးကလည်း တီလေး အရမ်းကျွင်ပူတာ ဘိုးဘိုးသိသားနဲ့..”

“နို့ - သူတိုင်ပြောတာတွေကရှေ့ မြေး မလုပ်မိဘဲ အပိုတွေထည့်တိုင်လိုက်တာပါလို့လား ..”

“ကြည့်ပါလား .. ဘိုးဘိုးက လေး ကို အပြစ်တင်ချင်တာ ..”

“မဟုတ်ရပါဘူးဘူး .. မြေးကတွေးဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ထိ မျှမျှတတ တွေးဖြစ်လိုက်သလဲလို့ပါ ..”

“ဒါကတော့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်တဲ့အမျိုးပဲ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အပြစ်မရှိဘူးပဲထင်တာပေါ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဦးသော်တာ က မျက်နှာမော့၍ ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်၏။

“ဘိုးဘိုးက ဘာလို့ရယ်တာလဲ ..”

“သဘောကျလို့လေ .. ဘိုးဘိုးမြေး စကားပရိယာယ်တွေကြွယ်နေလို့ ..”

“အဟွန်း ..”

“ဒါပေမယ့် မြေး မှတ်ထားရမှာက ကိုယ့်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုအတွက်နဲ့ တစ်ပါးသူကို ထိခိုက်စေတာမကောင်းဘူး ..”

“တမင်ထိခိုက်စေချင်လို့လုပ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်ရှေ့ ..”

“အဲဒါကလည်း မြေးက ကိုယ့်ရဲ့လွတ်လပ်မှုကို ဦးစားပေးတွေးလိုက်တာပဲ .. တစ်ခါလုပ်မိလို့မှားသွားရင် နောက်တစ်ခါ ထပ်မဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ရတယ်၊ ဆင်ခြင်တဲ့တရားဆိုတာ လူတွေမှာပဲရှိတာလေ ..”

ကောင်မလေး ရဲ့ မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။

“ဥပမာ မယ်ငြိမ်း က သူ့အတွက် ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ထိခိုက်ခွာတယ်ဆိုရင် မြေးက နောက်တစ်ခါ ဆင်ခြင်ရမှာမို့လား ..။ အခု ဘိုးဘိုးက မကြာခဏအတိုင်ခံနေရတယ်လေ ..”



ဆုံးမစကားပြောချင်ပြီဆို ဘိုးဘိုး တို့ ပထဆုံးသူငယ်ချင်းချင်းလို မေးခွန်းတွေမေး ရယ်ကာ စနောက်နေမည် ..။ ဒီက မခြွင်းမချန် ပြော ပြလိုက်လို့ကုန်ပြီဆိုမှ တစ်ခုချင်း ဆွဲထုတ်၍ အပြစ်ထောက်၏။

ထိုအခါ မျက်ကြောစင်းလေးနှင့် မလိမ်ပိုးမလိမ္မာပုံစံလေးခင်း၍ ကောင်မလေး ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပေ ..။ ပြောသမျှ နားလည်ပြီး ကျွတ် တမ်းဝင်သွားတာတော့မဟုတ် ..။

“မြေးက အခု ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုပေးသင့် တဲ့အရွယ် ..”

“ဟာ .. မလုပ်နဲ့နော် ဘိုးဘိုး .. အဲ့ဒါကြီးက ဘယ်ကပါလာတာလဲ ..”

“မပါပါဘူး ဘိုးဘိုးက ပြောပြတာပါ။ မြေးရဲ့ အန်တီချို ဆိုရင် ..”

“အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာ အခု ကဲ့သို့လို့လေ။ ဘာများကောင်းလို့လဲ ..”

“ဒါကို ဘိုးဘိုး ပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး .. သူ အသက်ဆုံးဆယ် ပြည့်ခါနီးမှ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ၊ သူ့ခင်ပွန်းကဆို သူ့ထက် သုံးနှစ်တောင် အသက်ကြီးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မမြဲခဲ့ဘူးလေ ..”

“ဒါကျတော့ အနိစ္စ အိမ်ထောင်ရေးပေါ့ ..”

ကောင်မလေး စကားကြောင့် ဦးသော်တာ က သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မြေး ခေါင်းလေးကို ချစ်စနိုးပွတ်သပ်ရင်း ..။

“ကံကို ပုံချရရင်တော့ အိမ်ထောင်ရေးကုသိုလ်ကံဆိုတာ ရှိသေး တာကို မြေးရဲ့ .. မြေး အသက်ငယ်သေးပေမယ့် ..”

“ဟာ .. လာပြန်ပြီ ဘိုးဘိုး ..”

“အခု မဟုတ်သေးဘူး .. ဒါပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာတော့ ထည့်ထား သင့်နေပြီ။ မြေးကို ဒီတိုင်းဆုံးမရခက်နေရင်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ သဘောပေါက်အောင် ဆုံးမနိုင်မယ့် အိမ်ထောင်ဘက်တစ်ယောက်ရှာ ရတော့မှာ ..”

“ဘိုးဘိုးပြောတော့ မြေးက မဆိုးပါဘူးဆို ..”

“ဘိုးဘိုးက လိမ္မာစေချင်တာ ..”

“အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှ အဲဒီလူကြီးက ဘိုးဘိုးလိုတောင် စိတ်မရှည် ရင် လေး နဲ့ မလွယ်ဘူး တကယ် ..”

သင်းကလေးကပဲ ကြိမ်းလားမောင်းလားပါလား ..။

“တီလေး ကိုစိကွစတွေ အတင်းလွှတ်နေတာနဲ့ လေး ကိုတော့ အဲလိုလုပ်ပေးဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော် ဘိုးဘိုး .. တော်ပြီ .. တော်ပြီ နောက် တစ်ခါ တီလေး ရှေ့ကို မသွားတော့ဘူး ..”

ဟင် ..။

ဦးသော်တာ နားတွေကားသွား၏။

“ကိုယ့်ဘာသာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်။ ကော်ဖီ ဆိုင်ထိုင်မယ် .. ဂိမ်းတွေလိုက်ဆော့မယ် ..”

“မြေး ..”

“ဘာလုပ်မှာလဲ ဘိုးဘိုးရဲ့ .. သူ့အိမ်သွားပြီး အတိုင်အတောခံနေ မယ့်အစား ..”

ပြောလိုက်မိတဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ပါ ..။

ဦးသော်တာ ခေါင်းခါမိရင်း ချိုမှိုင့် ကို သတိရသွား၏။ ဒီမြေး

ကို ဒီအခေါ်နဲ့ပဲ လွှဲအပ်ရတော့မှာပါ ..။

စိုးရိမ်နေရတာလည်း ဒုက္ခ ..။





အခန်း (၃)

“ဟော .. ချိုမိုင် ပါလား .. မလာစဖူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. မမငြိမ်း ကို သတိရလို့လေ .. ပြီးတော့ ဆိုက်အဖက်(ထ်)ကင်းတဲ့ အဆီချဆေးနည်းလေး ရလာတာနဲ့ ..”

“ဪ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာကြီးချိုမြသွားသည်။ ကိုယ်လုံးကြီးတလုပ်လှုပ်နှင့် ချိုမိုင် နဲ့အတူ ပြန်ဝင်လာပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကာ ..

“ကျေးဇူးပါပဲ ချိုမိုင် ရယ် .. ငါ့မှာ ဒီလောက်လည်း မစားပါဘူး၊ စားသလောက်ကို အသားဖြစ်နေတာ စိတ်ပျက်စရာကြီး ..”

“မပျက်နဲ့ မမငြိမ်း .. မမငြိမ်း ကျန်းမာရေးကောင်းနေတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာ .. ဒီတစ်ခါ အဆီချပေးက အစားလေးနည်းနည်း ထပ်လျှော့ပြီး အိတ်ဆယ်ဆိုက်(စ်)လေးလုပ်ပေးရုံဘဲ အရမ်းလည်း ပင်ပန်းအောင် မလုပ်ရပါဘူး ..”

“အေးပါ .. လုပ်ပါ့မယ် .. ခုချိန်မှာ အဆီကျဖို့ထက် ဒီထက်တက် မလာအောင် ထိန်းထားနိုင်ရင်ပဲ ဝမ်းသာရမှာ၊ ဝလာလေ နေရထိုင်ရ ခက်လာလေကြီး ..”

ချိုမိုင် က ဆွဲလာသည့် ကတ္တူအိတ်လေးကို ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

ရင်း အိမ်ထဲကို မျက်လုံးဝေးကြည့်ကာ ..

“ကလေးတွေရော မမငြိမ်း ..”

“သားကြီးက ကန်ထရိုက်တာတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားတွေတယ်လေ .. လှလွန်း ကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ..”

“အဟွန်း .. မထူးပါဘူး မမငြိမ်း ရယ်၊ မီးလေးလည်း ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ရှိလို့တဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်၊ ပန်းခြံဝင်မယ်နဲ့ ပြောတော့ ပြောသွားပါတယ်၊ လမ်းကြောင်းတွေက တန်းတန်းကိုစီလို့ ..”

“ချိုမိုင် ရယ် .. နင့်ကိုလည်း အဲဒါပြောချင်တာ၊ ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ မီးလေးလို့ခေါ်ရတာလဲ၊ မီးမီးလို့ ခေါ်ချင်လည်းခေါ်ပေါ့ ..”

“ငယ်ငယ်တည်းက ဒီတိုင်းပဲခေါ်လာတာ မမငြိမ်းရယ် ..”

“ဒါပေမယ့် မီးလေး ဆိုတာ မီးကိုတိုက်ရိုက်ခေါ်တာလေ၊ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတဲ့ အဲဒီလိုခေါ်နေလို့ လေး ကို ဆုံးမမရတာပေါ့ ..”

“မီးလေး က လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်တာလေးပဲရှိတာပါ၊ အရမ်းဆိုးတဲ့ကလေးမဟုတ်ပါဘူး မမငြိမ်း ရဲ့ .. ပြီးတော့ သူ ဆိုးသလောက် သူ့အပြားအရယ်လေးတွေ မြင်လိုက်ရင် ဘယ်သူမှကြာကြာ ဒေါသထွက်နိုင်ဘူး ..”

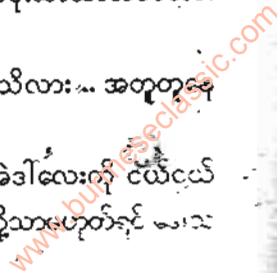
“ဟုတ်လို့လားအေ .. ငါဖြင့် ထွက်ရတာမှ သွေးတိုးများရှိရင် ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အဆီချချိန်တောင်ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း ..”

ချိုမိုင် က စတက်(ပ်)ပုံ ရိုတ်ဖမ်းထားသည့်ပခုံးသာသာဆံပင်လေးတွေကို သပ်ရင်း ရယ်နေကာ ..

“အဲဒါ အိမ်ကို သူ ခဏခဏပဲလာနေလို့ သိလား .. အတူတူနေကြည့်လိုက်ရင် မမငြိမ်း သူ့ကိုချစ်သွားမှာ ..”

“ဟုတ်ပါ့မလား ချိုမိုင် ရယ် .. ငါဖြင့် အဲဒါလေးကို ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ်လည်းဝိုင်းထိန်းပေးဖူးလို့ ချစ်နေလို့သာဟုတ်နှင့် ..”





ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ မောင်းထုတ်မိမှာပဲ .. အိမ်လာလိုက်ရင် လက်လက်ကိုထနေတာပဲ ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း .. ဟွန်း ..”

“ကလေးဆန်နေတာပါ မမငြိမ်း ရဲ့ .. ချို တို့ဆိုရင် အိမ်မှာ သူတစ်နေကုန်ပျောက်နေတဲ့နေ့ဆို နေကိုမနေတတ်တော့ဘူး၊ ခုမှ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် မအားလို့ရယ် ..”

ပြောနေရင်း ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာကို အကဲခတ်နေမိသည်။ ကိုယ်လာခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် ပြောမိပြီဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေမှဖြစ်မှာမို့ ..။

“လှလွန်း ဆိုရင်လည်း သူ့အစ်ကိုနဲ့ ခြောက်နှစ်ခန့်နှစ်ကွာတော့ ကစားဖော်မဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ - သူတို့ခမျာ တစ်ဦးတည်းသော ကလေးတွေလို ဖြစ်နေတာပေါ့ .. ပြီးတော့ မိဘတွေက အစဉ်အဆက်ကပြည့်စုံကြွယ်ဝလာကြတာလေ .. ကလေးတွေကို ချစ်မဝ ရှုမဝနဲ့ အလုပ်လုပ်ထားခဲ့တာမို့လား ..”

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါသည်။ လှလွန်း လည်း ဒီလမ်းမသွားနဲ့ဆို သွားရမှ .. ဒါမလုပ်နဲ့ဆို မရရအောင် လုပ်လိုက်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်ခဲ့တာ..။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကလေးမို့ အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ပြောကြကြေးဆို ကောင်မလေးက နည်းနည်းတော့ပိုဆိုးတာမဟုတ်ဘူးလား ..။

“မမငြိမ်း ကို မေးမလို့ .. လှလွန်း ကို အစ်ကိုအောင်ထွန်း က ခေါ်နေတယ်ဆို ..”

“ဟုတ်ပဲ ..”

တွေးနေသည့်အကြောင်းကနေ ကလေးတွေရဲ့ဖအေဆီ စိတ်က ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ ရုပ်ကလည်း ချောလိုက်တာ မှုန်နေကာ လူချောလူပညာတတ်မို့ ချစ်သူတွေကဝိုင်းဝိုင်းလည်း ..။

အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေတာကို ဂရုမစိုက်နိုင်တဲ့အထိ ကမ္ဘာပတ်နေရတာကို ချက်မွေနေတဲ့သူ ..။ ကလေးအမေ ဆုံးပြီးတည်းက

မြန်မာပြည်ကို တစ်ခါတလေပဲ ပြန်လာတတ်ကာ ကလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာကာမှ ဘယ်မှာလာတော့လို့လဲ ..။

“ဟွန်း .. သင်းကို မရှိစာရင်းထဲထည့်ထားခဲ့တာ ကြာလှပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့လက သူ့သားနဲ့ပြောပါရစေဆိုလို့ လှိုင်းပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေကြတယ်လေ၊ သားနဲ့ အဖေ ဘယ်သူက အဖေမှန်းတောင် ခွဲမရအောင်ပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. မမငြိမ်း ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ချိုမိုင် ရယ် .. သူ့လိုလူက အမြဲတမ်းလှပနုပျိုနေအောင်ပဲ ပြုစုပျိုးထောင်နေမှာပေါ့၊ ငါတို့သားကြီးက တည်ကြည်တယ်၊ အလုပ်ကြိုးစားတယ်၊ သုံးတာစွဲတာလည်း မိန်းမတွေတောင် ရှုံးဦးမယ်၊ အသုံးနဲ့ အဖြုန်းကို ခွဲခြားသိလိုက်တာမှ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. သားက ငယ်ငယ်လေးတည်းက မျက်နှာလေးက တည်တည်ခန့်ခန့်လေးရယ် ..”

“ဟွန်း .. ကလေးကိုမြင်တဲ့လူတွေက သားက အဖေလောက် မချောပါလားပြောကြရင် သူ့မှာ သွားကြီးအဖြီးသားနဲ့ ..”

“မမငြိမ်း ရယ် အလှအပကို ဝါသနာပါတဲ့လူက ပါတာပဲ မမငြိမ်းရဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခု သားကသာ အစိတ်သုံးဆယ်လောက်ဖြစ်နေတာ သူ့မှာ ဒီပုံစံ ဒီအရွယ်ပဲ၊ သင်းလက်ထဲကို ငါက ကလေးတွေအပ်စရာလား .. သားကြီးကို လွှတ်လိုက်ရင် သူ့လိုမြာပွေတာတွေ ကူးမယ် .. သမီးငယ်ကို လွှတ်လိုက်တာနဲ့ သွားပြီ ..”

“လှလွန်း ကတော့ မျက်နှာမဘူပေမယ့် သူ့အဖေလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်တာချင်း သွားတူနေတယ်နော် ..”

ထိုစဉ် ကော်ဖီနဲ့ မုန့် ရောက်လာတော့ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က လှူဆွဲပြီး ချိုမိုင် ရှေ့မှာ သေချာချပေး၏။



“ဒီအပင်က သီးရင် ဒီအသီးပဲပေါ့ ချိုခိုင် ရယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ ကတော့ အရောနှောမခံပါဘူး ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောက် အရေးဆိုလာရင် မမငြိမ်း ပေးရမှာပဲလေ..”

“ငါက ပေးရဖို့ဖြစ်လာလည်း သားကြီးကဖြင့် ခါးခါးသီးပဲ .. နိုင်ငံခြားမှာ ဗီသုကာဘွဲ့သွားယူတာတောင် အောက် ဆက်သွယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“လှလွန်း ကရော ..”

“သူ့ကိုတော့ မပြောနဲ့ .. အောက်ကို ပေးမတွေ့ခိုင်းရဲဘူး၊ ကော်ဖီ သောက်ဦး ချိုခိုင် .. အေးဆေးဆိုရင်လည်း ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်၊ ငါ့မှာ အမြဲတမ်းတစ်ယောက်တည်းရည်းပဲ စားသောက်နေရတာ ..”

“ဘာချက်လို့လဲ မမငြိမ်း ..”

“မသိပါဘူးအေး .. ရွှေနားပေ နဲ့လည်း ဘာမှမပြောရလေကောင်း လေပဲ .. သိချင် ကိုယ့်ဘာသာသွားဝင်ကြည့်ပေတော့ .. စားချင်တာမပါ ရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာဆွဲထုတ်ပြီး ချွက်လိုက် .. သူ့ကိုခိုင်းနေရင် အိမ် ပြန်ရောက်တာနဲ့ လိပ်ခေါင်းဆေးသောက်ရမှာပဲ ..”

ရွှေဝင်း ကနေ ရွှေနားပေ လို့ ပြောင်ခေါ်ခဲ့ကြတဲ့အထိ သူမက နားလေးသည်။

ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလည်းဖြစ်ကာ သူမ အလုပ်လုပ်တာတော့ သဘော ကျတာမို့ လိုအပ်တာတွေရှိပေမယ့် သည်းခံနေရတာဖြစ်သည်။

“အဲဒီ ကောင်မလေး ဟင်းချက်ကတော့ ကောင်းတယ်ဟဲ့ .. သိလား၊ သူတစ်ယောက်တည်းချက်ပြုတ်နေပြီဆို ဘာသံမှ မထွက်ဘူး၊ လုပ်တာ တိုင်တာလည်း မြန်တယ် ..”

“တစ်ခုခုဆို စာရေးပြလိုက်တာနဲ့ သူ ကြားအောင်ပြောရတာက ဘာကများသလဲ ..”

“ဒီလိုပဲဟယ် .. ခေါက်မိထစ်မိဖြစ်မှာစိုးလာရင် စာပြေးရေးရ

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်တမ္မာ

တော့တာပဲ .. စိတ်ရှည်သရွေ့တော့ အော်ပေတော့ပေါ့ ..”

နှစ်ယောက်သားပြောပြီး ရယ်မိကြသေးသည်။

“ဟဲ့ .. နင်လာတုန်း ငါတိုင်ပင်စရာရှိသေးတယ် သိလား .. အချိန်

ရတယ်မို့လား ..”

“ရပါတယ် .. ဒီနေ့က ဟောလီးဒေး ..”

“အေး ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က သဘောတွေကျသွားကာ ..

“ရွှေနားပေ ..”

အော်ခေါ်လိုက်တာ နည်းနည်းနှောနှောအသံမဟုတ် ..၊ ဧည့်ခန်း တစ်ဖက်ခြမ်းက ခန်းဆီးစတွေဖြုတ်နေသည့် ရွှေနားပေ က ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှောက်သီးသုပ် လုပ်လာခဲ့ .. ရှောက်သီးသုပ် ..”

လက်ကလည်း အသုပ်နယ်သလို နယ်ဖတ်ပြုသေးသည်။ အော်ပြော နေရသည့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကို အားနာလိုသာ ပြုံးနေရပေမယ့် ချိုခိုင် နားတွေတွဲတော့ မလားထင်ရ၏။

ရပါပြီ .. မစားတော့ဘူးလို့တောင် ပြောလိုက်ချင်တော့သည်။

“ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေး ယောင်တတ်လိုက်တာလည်း ကြာ လေ ပိုဆိုးလေ သိလား ချိုခိုင် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဟုတ်ပဲအေး .. သူ့ကိုထုချင်ရိုက်ချင်ရင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဒေါက် ခနဲ ခေါက်ပစ်လိုက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လန့်အောင်ဖျန်အောင်တော့ သွား မရိုက်လိုက်နဲ့ ..”

“လုပ်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားလဲ ..”

“အောင်မယ်လေး ကိုယ်က တစ်ချက်ဆိုသူက တစ်ချက်ပဲ၊ သိပ် မနာရင် သူလည်း နာနာမရိုက်ဘူး ..၊ သူ နာသွားလို့ကတော့ ပြောင်အနဲ



ဆို ဖြန်းခနဲ ခံရပြီမှတ် ..”

“ဘုရားရေ ..”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က သဘောတွေကျပြီး ရယ်နေသေးသည်။

“ငါ့အသံကျယ်ကျယ် ငှက်ဆွဲထိုးသလို ဖြစ်လာရတာ သူ့ကြောင့်ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မှာလည်း တစ်ယောက်တည်းလေ .. သူ့ကို ပြောဆိုနေရတဲ့ ကိုယ့်အသံကိုပဲ အဖော်လုပ်နေရသလိုဖြစ်နေပါပြီ ..”

“ဟုတ်တာပေါ့ .. မမငြိမ်း ကိုလည်း ချို တကယ် လေးစား သွားပြီ ..”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဒီလောက်ထိ ကိုယ်အပင်ပန်းခံပြီး သူ့ကို သည်းခံနိုင်တာလေး၊ မမငြိမ်း က လေသံထွက်ဆိုးပေယ့် စိတ်ရင်းနှီးညှို့လို့ပေါ့ ..”

“နူးညံ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟယ် .. ဒါပေမယ့် သူ့ကို ပြန်ပို့ဖို့ စဉ်းစားကြည့်တော့ သံတွဲမှာ သူ့ကိုလက်ခံမယ့် ဆွေမျိုးရင်းချာမရှိတော့ဘူး။ သူ ငယ်ငယ်တည်းက နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ မိတ္ထေးကလည်း သီလရှင်ဝတ် သွားပြီ။ သူ့ကျောင်းမှာလာနေရင်တော့ ဖြစ်တယ်တဲ့ ..”

“ခေါ်ဖော်တော့ရသားပဲနော် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ရွှေနားပေ က ငါ့ကိုထိုင်တောင်ရှိခိုး တယ်အေ .. ငိုလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပို့ရက် မှာလဲ ..”

“အေးပေါ့ .. မမငြိမ်း ရဲ့ မေတ္တာကို သူ သိနေတော့ ဒီမှာပဲနေချင် မှာပေါ့။ အသက်သုံးဆယ်ရှိပြီဆိုပေမယ့် မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် က အန္တရာယ်ရှိတာပဲ .. ကလေးတွေကလည်း ချစ်ကြလို့ တော်သေး တာပေါ့ ..”

ကလေးတွေဆိုမှ နူးညံ့ကြင်နာဟန်တွေ လွှမ်းမိုးနေသည့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း

မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲပြောင်းသွားကာ ..။

“အောင်မယ်လေး ချစ်တာကတော့ နင့်တူမ အဆိုးဆုံးပါပဲ ချိုမိုင် ရယ် .. အဲ့ဒီ ရွှေနားပေ သူ့ကိုဆို ကြောက်တောင်ကြောက်နေတော့ တာ ..”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“အရမ်းစလိုပေါ့ .. သူတို့အုပ်စု ရွှေနားပေ အားနေတာများမြင် လိုက်ရင် ကစားစရာအရပ်ကျနေတာပဲ သိလား .. အပြင်ကရောက်လာ ကြရင်တော့ ဒေါ်ကြီးရွှေ အတွက်ဆိုပြီး စားစရာတွေ တစ်ယောက်တစ် မျိုး ဝယ်လာကြပါရဲ့ ..။ ဘုရားသွားဖို့ တဘက်လေးတွေ သစ်ခွပန်းတွေ တောင် ပါလာကြသေး ..”

“အင်း .. ပြီးတော့ စကြာရောလား ..”

“စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့ ငါလည်း မခံနိုင်လွန်းရင်သာ ပြောရ အော်တာလေ .. ပြောကိုမပြောချင်ပါဘူးအေ ..”

“အင်း အဲ့ဒါ မပြောချင်တော့ရင် ထားလိုက်တော့ .. ခုနု ချို ကို ပြောပြချင်တာရှိတယ်ဆို ဘာလဲ ..”

“အေး .. ဟုတ်တယ် ..”

ပြောနေတုန်း လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုး ရောက်လာ သဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က မေးဆတ်ပြကာ ..။

“တွေ့လား .. ငါးခြောက်ဖုတ်ဆိုရင် ဆီဆမ်းပြီးသားပဲ .. အဲဒါလေး တွေကျတော့ တော်ပြန်ရော ..”

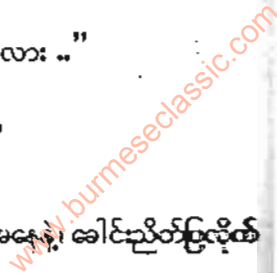
“မမချို ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်မှာ မှတ်လား ..”

“ဪ .. အေး ..”

“ဒါဆို ချက်လိုက်တော့မယ်နော် ..”

“အေး .. အေး ..”

“ရတယ် .. အေး .. အေး .. လိုက်ပြောမနေနဲ့၊ ခေါင်ညှိတ်ပြလိုက်





ရင် ရပြီ .."

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ချိုမိုင် လက်ကိုလှုပ်ပြီး ပြောရင်း ရယ်ကာ ..

"သူ့ကြားအောင် နင်ပြောမယ်ဆိုရင် မျိုချလိုက်တဲ့လက်ဖက်သုပ်တွေ တစ်နေရာကနေ ခုန်ပေါက်ကနဲ သွက်လာကြလိမ့်မယ် .."

"ဟယ် .. ညစ်ပတ်တယ် ကြည့်စမ်း .."

"ခစ် .. ခစ် .. ခစ် .."

နှလုံးနာသွားလို့ထင်သည်။ လက်ဖက်သုပ်ကို ခဏလေးနဲ့ သုံးလေး ဇွန်း ဆက်တိုက်စားပစ်လိုက်တာ အာတွေလျှာတွေလည်း စပ်ဖျင်းနေပါပြီ ..။

"ဒီမှာ ငါပြောဦးမယ် .."

"ပြောပါလို့ဆို .."

"ငါ့သားကြီးကို အိမ်ထောင်ချဖို့ ငါ စိတ်ကူးနေတာ သိလား.."

"ဟင် .."

ချိုမိုင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ .. မောင်က ရည်းစားထားနေလို့လား .."

"မထားလို့ ခက်နေတာ ချိုမိုင် .. ငါ့သားက သူ့အဖေလို စန်းပွင့် တဲ့ရုပ်မျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ခန့်ချောကြီးရယ်၊ အင်ဂျင်နီယာလည်းဖြစ်သေး၊ ခိဘာချမ်းသာတာလည်း သိတော့ သူ့ရဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်က မိန်းမတွေက သိတော့တောင် မထိန်းနိုင်ကြဘူး .."

"ဟုတ်လား .. အိမ်တွင်းအောင်းနေတဲ့သူတောင် သိတယ်ဆိုတော့.."

အင်း .."

"အဲဒါပြောတာပေါ့ .. သူ့ဟာသူ နိုင်ငံခြားအချင်းချင်းဘာပဲပြောပြော ရုပ်ရည်ကုတော့လည်း ပြောလောက်အောင်လှကြတာမဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားပြန်ဆိုတိုင်လည်း နင် စဉ်းစားကြည့်၊ တစ်ချို့က ပညာတော်လွန်းလို့ သူ့ရွေးတစ်ယောက်ယောက်က ပညာဒါနပြုပြီး ကျောင်းထား

ရတာတွေ .."

"အင်း .."

"ရွာဦးဆရာတော်က ထားပေးတာတို့၊ တစ်ရွာလုံးကစုပေါင်းပြီး ထားရတာတို့၊ အဲဒါတွေကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ .. ငါက ချမ်းသာတာကို မက်မောလို့မဟုတ်ဘူး ချိုမိုင် .. ကိုယ့်ကိုမက်မောပြီး ယူမှာကို မလိုချင်တာ၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုယူလိုက်တာနဲ့ နောက်လိုက်နောက်ပါ တွေတစ်ကွဲကြီးပါလာပြီး ဇယားတွေရှုပ်ဦးမယ် .."

"အဲလို တကယ်ဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေး မမငြိမ်း တကယ်သိထားလို့လား .."

"သေချာတော့ မသိပါဘူး၊ သားကြီးပြောပြတာတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ .."

"ဒါဆိုရင်တော့ သူ မကြိုက်လို့ပြောပြဖော်ရတာပါ၊ သူ ကြိုက်နေရင် မမငြိမ်း မသိအောင် ကြိုတ်ကြံမှာပေါ့၊ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ဘဝ အခြေအနေမျိုးကို မမငြိမ်း က သဘောတူမှာမှမဟုတ်တာ .."

"မဟုတ်ဘူး ချိုမိုင် ရေ .. အဲဒီ မိန်းကလေးကို သူက သနားစရာလေးလို့ ပြောနေတာ သိလား၊ အလုပ်ကို ဘယ်လိုကြိုးစားတာ ဘယ်လို စုဆောင်းနေရတာ၊ ရွာကိုချည်းပဲ ငွေတွေ ပို့ပေးနေရတာ စုံနေတာပါပဲ.."

"ဪ .. အဲလိုလား .."

"အဲလို .. အဲလို ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သနားစရာလိုမြင်လာရင် မမနဲ့ အဲဒါ မကြာတော့ဘူးပဲ .."

"ဒါဆိုလည်း ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲပဲ ဖိတ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား .. မမငြိမ်း ရယ် .."

"အေးပေါ့ .. ဟင် .. ဘာ .."

အမှတ်တမဲ့ ခေါင်ညိတ်လိုက်ပြီးမှ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

PJ



“နင် ဘာပြောလိုက်တယ် ချိုမိုင် ..”

“ဟင် ..”

ချိုမိုင် ခုမှ လိုရင်းရောက်မှာမို့ သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှတ်ထုတ်လိုက်တာ ..။

“မီးလေးကိုလေ သူ့ကို သူ့အရွယ် လူငယ်ချင်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်စေချင်ဘူး၊ မမငြိမ်း လိုပေါ့ .. ကိုယ်က အဆင့်အတန်းမခွဲခြားပေမယ့် တမင်တကာ ငွေမက်လို့ လူကိုအရချိုင်တာမျိုးဆို သွားပြီပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ခုခေတ် လူငယ်တွေကို လျှော့မတွက်နဲ့ သိလား၊ ယောက်ျားလေးတွေ ချာတိတ်အရွယ်ပေမယ့် သူတို့က မိန်းကလေးတွေထက်တောင် အကွက်ရွှေကြသေးတယ်၊ ဇော်က ထောတယ်လို့၊ သူ့ ဖားသားရဲကြီးက ဟိုက်ဘော့စ်ဘာညာ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ သချာတွေနဲ့ ..”

“အဲဒါနဲ့ နင်ပြောတာက သားကြီးနဲ့ ကောင်မလေးကို ဟုတ်လား..”

“အင်းလေ .. ဒီထက်အကြောင်းသိဓာတ်သိပြီး လိုက်ဖက်မှုရှိတာ ဘယ်မှာတွေ့မှာလဲ ..”

“မဟုတ်တာတွေ ပြောတော့မယ် ချိုမိုင် ရယ်၊ သားကြီးနဲ့ လေးက အသက်လည်းကွာတယ်၊ ကာရိုက်တာချင်းကလည်း ..”

“ကာရိုက်တာကွာတာက အလက်ကွာလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် သားက ဒီလောက်လည်း မကြီးသေးပါဘူး မမငြိမ်း ရယ် .. ကွာလှ ခြောက်နှစ်ခုနှစ်နှစ်ပေါ့ ..”

“လှလွန်း နဲ့ လေးက ရွယ်ဟူးဆိုတော့ ခုနှစ်နှစ်ကွာမှာပဲ .. သူညီမရဲ့သူငယ်ချင်းကို သားကြီးက ..”

“အဲဒါ မမငြိမ်း က လက်ခံအောင်ပြောလေ နော် .. ချို က ကိုယ့်ဆွေမျိုးချင်းမို့ မိန်းကလေးရှင်ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ပြောနေတာပါ ..”

“အေးပါ .. ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်လ်သော့ ကို ပြောပြပြီးပြီလား .. ဟို ပြောရရင် သူတို့က ငါတို့ထက် ..”

“မမငြိမ်း ရယ် .. ချမ်းသာတဲ့အမှုနဲ့များ အန်ကယ်လ်ဘယ်တုန်းက ဓာန်ဓာနစကားပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ ခုလည်း မီးလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိတ်ပူတဲ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောလာလို့ ချို စိတ်ကူးရတာ ..”

“အန်ကယ်လ်သော် သိရင် သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး ချိုမိုင် ..။ တခြားဟာကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အသက်ချင်းကွာတာကိုပဲ ..”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး .. အန်ကယ်လ်က နှလုံးရောဂါအထူးကု ဒေါက်တာဇင်မင်း ကို စိတ်ကူးနေတာ၊ မမငြိမ်း သိလား - ‘နှလုံးလှ’ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံဥက္ကဋ္ဌလေ၊ ဒေါက်တာဒေါ်မြမြဇင် တို့ လင်မယားကို..”

“အင်း .. သိတယ်၊ အန်ကယ်လ်တို့နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးတာကို..”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကြောင့် သူစိတ်ကူးကို ချို ကိုပြောပြတာ၊ မမငြိမ်း အညှပ်ပြီး အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတောင်ဖြစ်နေပြီဉာဏ်၊ ပြီးတော့ ဒေါက်တာဇင်မင်း က ခပ်ပုပုနဲ့ ချောလည်းမချောဘူး၊ ဒီအသက်အရွယ်လောက်ဆို ရင်တော့ သားမောင်နဲ့ပဲ ပေးစားမှာပေါ့ ..”

“ဒါပေမယ့် ..”

“ဟင် .. ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“နင့်တူမကို ငါကြောက်တယ်ဟဲ့ ..”

“မမငြိမ်း ကတော့လေ ..”

ချိုမိုင် ရယ်နေတော့ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လည်း ရယ်လေသည်။ သို့သော် ခွဲတဲ့တဲ့ကြီးလည်းဖြစ်လျက် ..။  
မျောက်မူးလဲ မမက .. ငါ့ချွေးမ ..။







အခန်း (၄)

“နိုး .. နိုး ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. အဲလိုကြီး ရိုက်မထည့်လိုက်နဲ့နော် ..”

“မရိုက်ဘူး .. စိတ်ကိုမဝင်စားတော့ဘူး .. ရော့ ..”

ဖုန်းကို ဖြူစင် လက်ထဲထည့်လိုက်ပြီး နန်းကြီးသုပ်ကို တူနဲ့ ပြန်ဆွဲသည်။ ဖြူစင် က တစ်ခဲရယ်ရင်း တစ်ဖက်ကိုလည်း ပြန်ပို့၍ ..

“ရယ်ရတယ်နော် .. နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရည်းစားထားတာ ဟိုကတော့ သိရင် ရူးပြီ ..”

“ဘာမှမရူးဘူး .. သင်းတို့ကို မမြင်မစမ်းနဲ့ ရမ်းသမ်းအဖြေပေးလိုက်ရတာ ကိုယ့်အတွက် အနားမှာ ခေါင်းစားဖော်မရှိလို့ ဖြစ်မလား...”

“လုပ်ဦးဟ သူ့အဆနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပဲ ပြောနေတယ် ..”

“မလုပ်နိုင်ဘူး .. အဲဒီထိ စိတ်ကိုမဝင်စားဘူး၊ တကယ်ပဲ အစားသောက်ပျက်တယ် ..”

နန်းကြီးသုပ်ထဲက ကြက်သွန်ဖက်တွေကို တူနဲ့ကောက်ကက်ဖယ်ပစ်ရင်း လေး က အငေးပျက်တော့ အသံထွက်၏။

“လေး နော် .. အဲ့တစ်ယောက်ကို ငါ့အကောင်နဲ့ နင်ပဲ လက်ခံလိုက်တာ ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

“လက်ခံပေးထားတာ ..”

“အဲဒါ နင့်တာဝန် မကင်းဘူးလေ .. ပြောရမယ်ဆို ငါ့မှာတိုင်က လှလို့မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ရဲ့ ဒိုင်ယာလော့တွေမှာ ကြွနေတာ ..”

“သေပေါ့ ..”

“အောင်မယ်လေး .. ဟိုကတွေ့ဖို့ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းကြီး စိမ်းကားသွားလိုက်တာ၊ သူပဲ အရမ်းချောတာပဲ သင်္ဘောသားလောင်းလျှာလေးဘာညာနဲ့ ..”

ပုံရိပ် ကလည်း လေး တစ်နှင့်တစ်ပိုးစားသောက်နေတာကို မျက်စောင်းလေးရွယ်ပြီး ထောပနာပြုလေသည်။ နန်းကြီးသုပ်စားနေသည့် တူက တစ်ဖက်၊ အအေးဘူးကတစ်ဖက်နှင့် လေး က တစ်ချက်မှ ခေါင်းမဖော်ပေ ..။

“ဒါပဲနော် .. ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်၊ သွားတွေ့မယ်ဆို ငါမပါဘူး ..”

“မတွေ့ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် မြန်မြန်စားဟာ၊ နင့်လို ငါက စာရိုက်တာ မမြန်ဘူး၊ ကောင်းကောင်းကန်းကန်းလည်း ပြန်မပြောတတ်ဘူး.. လာ လုပ်ဦး ..”

“ဆုတောင်းလေ .. ဒီမိန်းမ ဝါးမျိုးနေပုံကြည့်ဦး၊ သူ့မှာ မစားသောက်ရရာဘူးဆိုတော့ ..”

“စားနေရလေ စားချင်လေပေါ့ ..”

“စားရလေလေ .. ငတ်လေလေလို့ ပြောပါ လေး ရယ် .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကျမှ စကားလုံးလှလှလေးရွေးမနေပါနဲ့ ..”

“ဟီး ..”

ပန်းလေးတွန့်ရယ်ရင်း ကြက်သွန်ဖက်ဘုံးတစ်တစ်ကြီးကို တူနဲ့ညှပ်၍ ဆားချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အကုန်အစင်ကွာမကျခြင်းကို စိတ်တိုကာ လက်လှုံချပစ်လိုက်လျှင် ..

“ဟာ!...”



နောက်ကလူရိုပ်နှင့် အသံထွက်လာသဖြင့် လေး လှည့်မကြည့်ရ  
သေးဘဲ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟင် !...”  
“ကိုကြီးမောင် ..”

ဖြူစင် လှည့်ကြည့်ပြီးခါးလိုက်သည့် နာမည်ကြောင့် သူမ မယုံနိုင်  
စွာ ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်လိုက်လျှင် ..

“ကိုကြီး ..”  
“မင်းတို့ ..”

မောင့် မျက်နှာကြီးတစ်ပြင်လုံး ညိုမှောင်နေ၏။ အသားလတ်လတ်  
မျက်နှာက မျက်နှာနီတာကို အညိုရောင်သမီးလောက်အောင် ဖြစ်စေခဲ့  
လျက် ..

“သွားပြီကွာ ..”

လေး နေရာမှ ကမန်းကတန်းထ၍ ခုံကြားထဲကထွက်သည်။ ဆိုင်  
ထဲမှာရှိသမျှလူတွေ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားချိန်မှာပဲ မောင့်ရဲ့ တိုက်ပုံ  
အင်္ကျီလက်ဖျားစမှာ ကပ်တွယ်နေသော ကြက်သွန်ဖက်အစအနတွေက..

“လေး ပြန်သုတ်ပေးမယ်နော် ကိုကြီး .. ကန်တော့ .. ကန်တော့..”  
“ဟေ့ .. ဟာ .. မလုပ်နဲ့ ..”

တားချိန်မရ ဆွဲချိန်မရလိုက်ဘဲ တစ်ရှူးစနဲ့ ဖိသုတ်ပစ်လိုက်သဖြင့်  
လက်ဖျားစကနေ နာရီပေါ်ကတစ်ဆင့် လက်ခုံပေါ်သို့ ..

“ဟား .. သွားပါပြီ ..”  
“ဟင် .. ကိုမောင် ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ ..”

ရှေ့ကိုကျော်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်ပြေးလာသည့် ခြေလှမ်းတွေက  
ခလုတ်တိုက်မတတ်အရှိန်နှင့် မောင့်ဘေးမှာရပ်၏။ ပြီးတော့ လေး နဲ့  
မောင့်အင်္ကျီလက်စတွေပေကျနေတာကိုကြည့်၍ သဘောပေါက်သွား  
တာ ..

“စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ စားတာတောင် အိမ်မှာလို ဗရမ်းမတာ

စားရသလားဟယ် .. တကယ်ပဲ ကိုယ့်ရုပ်ရည်လေးမှ အားမနာ ..”

“ဘာ .. ဘာရယ် .. လေး ကိုပြောတာလား ..”  
“ဟုတ်တယ်လေ .. ဒါ မင်းကြောင့်မဟုတ်လို့လား ..”

သူမက မောင်နဲ့အတူ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့သည့် ဓောမာလာ  
ဖြစ်သည်။ အတူတူဝင်လာပေမယ့် သူမက ဧည့်သည်နဲ့အတူ ရှေ့က  
ရောက်သွားသောကြောင့် နောက်မှာ မောင် ဘာတွေဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကို  
မသိလိုက် ..။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမကိုယ်သူမ မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရေး  
ဆိုခွင့်ရှိသူလိုမျိုး ..။ လေး နဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အထင်မြင်သေးသလို  
ကြည့်၍ ..။

“ကြည့်ဦး .. ဒီလောက်တောင် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ..”  
“စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ဖြစ်ဖြစ် စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တမဲ့ဆိုတာ  
မရှိတတ်လို့လား၊ ဒီမှာ လူများပြီး ပါးရိုက်မိရင်တောင် တောင်းပန်ရင်  
ကျေနပ်ရတယ် ..”

“ဒါဆို .. အခု ငါ မင်းကို ပါးရိုက်မယ်လေ၊ ပြန်တောင်းပန်ရင်  
ကျေနပ်ပေးမလား ..”

“ဪ .. အဲ့လိုလက်တို့ပြီး ပါးရိုက်တာကိုလား .. ဒါဆို မေးနေရင်  
ကြာတာပေါ့၊ ရှင် အရင်ခံကြည့်လိုက်လေ ..”

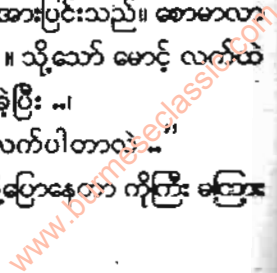
“လေး ..”

လေး က အပြောနဲ့လက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း ..။

မြောက်ခနဲ တက်သွားသည့် လက်က အားပြင်းသည်။ ဓောမာလာ  
မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြောင်သွား၏။ သို့သော် မောင် လက်ထဲ  
မှာ လေး ရဲ့ လက်လေးကို ဖမ်းဆုပ်မိသွားခဲ့ပြီး ..။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .. ဘာဖြစ်လို့ လက်ပါတာလဲ ..”

“အဲ့ဒီမိန်းမကြီးက လေး ကို ပါးရိုက်ဖို့ပြောနေတာ ကိုကြီး မကြား  
ဘူးလား ..”





“တောက် ..”  
သိက္ခာသမာဓိကို တန်ဖိုးထားကိုးကွယ်သူကုမ္ပဏီ လမ်းဘေးက စား  
သောက်ဆိုင်လေးထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်အုပ်စုနှင့် ..

“သွားပြန်ထိုင်နေ ..”  
လေး လက်လေးကို ထိုင်ရုံမှာ ပြန်ထိုင်ကျသွားတဲ့အထိ ဆွဲလာပြီး  
တွန်းပို့လိုက်သည်။ ပြီးမှ စောမာလာ လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွကိုင်၍ ..

“ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး မစော .. ကလေးတွေက ကျွန်တော့်  
ညီမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ ..”

အတူထွက်သွားဖို့လက်ဆွဲလာပြီးမှ ပြန်လွှတ်လိုက်ရင်း ရှင်းပြမိ  
သည်။ စောမာလာ က နောက်ကို သမင်လည်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်လျှင်  
လေး က လက်သီးဆုပ်နှင့် လှမ်းရှယ်ပြကာ ..

“ဆွဲလို့ ပါသွားရသလိုလိုနဲ့ .. ဟွန်း .. မကျေနပ်ရင် ပြန်လှည့်လာ  
လိုက် .. ဒီက ကျွေးဖို့အဆင်သင့်ပဲ ..”

“ဒုက္ခပါပဲ လေး ရယ် .. နင့်ကိုတော့ ငါတို့တောင် လန့်လာပြီ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့ ဒေါသထဲပါမသွားချင်ရင် တော်ရာမှာ စစား

ကြ ..”

ရန်ဖြစ်ရတာ ကိုယ်လည်း ရှက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှက်လို့ ငဲ့ခံနေ  
တော့ရော ဒီအရှက်က ရှက်စရာမကောင်းတော့ဘူး ဖြစ်သွားမှာမို့လို့  
လား ..။

“ဟွန်း .. မိန်းမကြီးကိုက .. ကိုကြီးကို သူပစ္စည်းကျနေတာပဲ..”

“အေးနော် .. ချစ်နေကြတာလားမသိဘူး ..”

“သူတို့က ဒီဆိုင်ထဲ ဘာဝင်လုပ်ကြတာလဲ မသိဘူး၊ ဘယ်မှာမှ  
လည်း မထိုင်ဘူးဟ .. ဆိုင်ရှင်နဲ့စကားပြောပြီး ဘေးတံခါးကနေ ထွက်  
သွားကြတာ ..”

“ဟိုဘက်ကွက်သစ်ကြီးထဲက အိမ်ရာစီမံကိန်းကို လာကြတာဖြစ်  
မှာပေါ့ .. ဒီနေရာမှာ ဒီတစ်ဆိုင်ပဲရှိတာကို ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

“အေးလေ .. ဘာမှဝင်မစားတာကို ငါက ပြောတာပဲ ..”

“ကဲ .. မစားရသေးဘူးဆိုရင် ပါဆယ်မှာပြီး လိုက်ပို့မလို့လား..”

အားလုံးရဲ့ စကားသံတွေ လေး ရဲ့ ဒေါသကြောင့် တိတ်ကျသွား  
သည်။ ဆိုင်ထဲက လူတစ်ချို့၏ အကြည့်တွေကလည်း လေး ရဲ့ မျက်နှာ  
လေးဆီမှာ ထုတ်နေကြဆဲ ..။

“ဒီမှာ ပိုက်ဆံရှင်းမယ် ..”

ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ခေါ်တာက ချဲ့လင့်နဲ့ခေါ်တဲ့အတိုင်း ..။

ပုံရိပ်က ကြောက်သလို ပခုံးလေးတွန့်၍ ..။

“ဒေါသတွေ ဒေါသတွေ ..”

“ဟုတ်တယ်ဟ .. ဒါက စီဆင်(န်)ဘယ်လောက်ရောက်သွားပြီလဲ  
မသိဘူး ..”

“ဟိုလေ ဒီကြီးက ဝမ်း၊ တို့အဖွဲ့က တူး .. ပိတ်တာက သရိုး ..”

“မယ်ဖြူစင် .. နင့်ပါးစပ်ကို မပိတ်ရင် ဖိုက်(စ်)နက်ဝေါ!(စ်)က  
အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တစ်ကနေ ပြန်စတတ်တယ်နော် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီကောင်မလေးရဲ့ နက်(တ်)ဝေါ!(စ်)ကလည်း  
ပြောလို့မရဘူး၊ ပိတ်တော့မယ် ဝမ်း တူး သရိုး ..”

ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုးတို့ကြိတ်ကြိတ်ရယ်သံလေးတွေ ထွက်လာ  
တော့ လေး မျက်နှာလေးပါပြုံးလာ၏။

မုန့်တိုင်းနောက်က လေပြည်လား ..။





အခန်း (၅)

“ဟိုခိန်းကလေးက မင်းကို ကာကွယ်ပေးနေလိုက်တာ အုပ်ထိန်း သူ ကျနေတာပဲဆို ..”

“မဟုတ်ပါဘူး တီလေးရာ ..”

“ပြီးတော့ မင်းက သူ့ကိုချော့မော့ပြီး ဖက်ခေါ်သွားတယ်တဲ့ ..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

“လှလွန်း ..”

မောင် က မျက်နှာသုတ်နေသည့် တဘက်ကို တန်းပေါ်လွှားတင် လိုက်ပြီးမှ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဘက် လှည့်ကာ ..

“လျှောက်ပြောနေတာ .. အဲဒီမှာ လှလွန်း မရှိဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် လှလွန်း ကပဲ ငါ့ကို ပြန်ပြောတာ၊ ဘယ်သူကပြော ပြော လှလွန်း က ဘာကြောင့်သိနေနေ ငါသိနေတာ ဘာဆန်းလို့လဲ..”

“မဆန်းပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နားပူတာပေါ့ တီလေး ရာ၊ ဒီကောင်မလေး ဆိုတဲ့ သတ္တဝါမလေး၊ သူပဲ ပြဿနာရှာတယ်၊ ဦးအောင်တိုင်တော့လည်း သူပဲ၊ ပြီးတော့ အပိုအလိုတွေနဲ့ ..”

ဒီကောင်မလေး သူ ထင်ရာဆို ဇွတ်ပြောတတ်ပေမယ့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လောလောဆယ် မလိုလားနေတာကို မဟုတ်ပေ ..။

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

ထိုစဉ် ရော်ဘာပူဖောင်းကြီးဖက်ပြီး ရေကူးကန်ဘက်ကို ဦးတည် ဆင်းလာသည့် လှလွန်း ကို မြင်လိုက်ကာ ..

“လှလွန်း ..”

“ရှန် ..”

“ရှန်ကိုထားပြီး လူအရင်လာ ..”

လှလွန်း လှည့်ကြည့်ပြီး အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဘာလဲ မနေ့က လေး တို့နဲ့ ကိုကိုကြီး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ပြဿနာလား..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“မောင်နော် .. ကလေးကို လှည့်မဲမနေနဲ့၊ ငါမေးတာ လေး နဲ့ ဖြစ်တဲ့ ရန်ပွဲမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ..”

“စောမာလာ ခိုလား ..”

လှလွန်း ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ပြီး ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဘေးမှာ နေရာလှ လိုက်၏။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အံ့ဩသလိုကြည့် ကာ ..

“ကြည့်စမ်း .. ကလေးကတောင်သိနေပြီး ငါ မသိဘူး ..”

“ကျွတ် .. ရွက်ကုန်ပြီကွာ ..”

“မောင် ..”

“တီလေး အကြီးကြီးပူနေပြန်ပြီ၊ စောမာလာ က ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမဟုတ်ပါဘူးဆို .. ပြောတာလည်း နည်းနည်းပါးပါးယုံကြည်ပေး ပါဦး ..”

“ဒါဆို စောမာလာ ဆိုတာ တကယ်ပေါ့၊ ဟဲ့ .. ပြောစမ်း .. ဇင်း ဘေးမှာပါလာတာ စောမာလာ ဆိုတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“လှလွန်း က ဒီနာမည်ကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ ..”

“ကိုကိုကြီး စာကြည့်စာပွဲပေါ်မှာလေ၊ အဲဒီအခါမှ ရှိတော့ စတင်တာ ..”



တွေ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ ဝက်(ဘ်)ဆိုက်ဒ်ထဲမှာလည်း ..  
 “တော်ပြီ .. တော်ပြီ ..”  
 ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အသက်ရှူတွေ့ ပြင်းလေသည်။ ပြီးတော့ မောင်  
 ဇွတ်နာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ..  
 “အဲဒီတစ်ယောက်က ဗေဒါညိုရွာက လာနေတဲ့တစ်ယောက်ဆို  
 တာလား ..”  
 “မဟုတ်ပါဘူး .. စောမာလာ က ရန်ကုန်ကပဲ သူ့မိဘတွေက  
 စိန်ခြူးရတနာဆိုင်နဲ့ ..”  
 “မေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ မောင်ရယ် .. ငါ ဖိတ်စာရိုက်ဖို့မေးနေ  
 တာမဟုတ်ဘူး .. နောက်က အခြားတွေ မပါစေနဲ့ ..”  
 မောင် သက်ပြင်းချပြီး နောက်ကဆံပင်တွေကို ရေသပ်သလိုနှင့်  
 ထပ်ခါမိ၏။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် တီလေး ဒီကိစ္စကိုပဲ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ  
 နိုင်ဖြစ်နေမှန်း မသိပါ။  
 တိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်လိုပဲ လုပ်ငန်းမောင်နှမတွေရှိကြတာ  
 အာဆန်းလို့လဲ ..။ ဆင်းရဲချမ်းသာ ရွေးဖယ်ပေါင်းစေချင်တာမျိုးလည်း  
 မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အနီးအနားရှိနေသည့် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မနှစ်မြို့  
 နိုင်ဖြစ်နေတာ နားမလည်နိုင် ..။  
 “သာကြီး ..”  
 “ဗျာ ..”  
 “မင်းကို တီလေးက ဝါသနာပါရင် လုပ်ပါစေဆိုပြီး ကြည့်နေတာ  
 နော် .. အဲဒီကရတဲ့ဝင်ငွေကို စိတ်ဝင်စားလို့မဟုတ်ဘူး .. မင်းကို ကုမ္ပဏီ  
 ထောင်ချီနှင့် မပြုဘဲ ထားတာကိုသဘောပေါက် ..”  
 “ပေါက်ပါတယ် .. တီလေးက ဘွားဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်တော်  
 အလုပ်လုပ်နေတာ လူပေါင်းစုံနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရမှာပဲလေ .. လူပျိုဖျန်း  
 အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“အောင်မယ်လေး ကြီးမိုက်တွေကခက်တာ၊ အဲဒီလိုလူတွေ မှား  
 ပြီဆိုမှ ခေါက်ထစ်ဆုံးမလို့မရ၊ အခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ထားဖို့လည်း  
 မလွယ် ..”  
 “ပြောပါဦး .. တီလေးက ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်စေချင်လို့လဲ ..”  
 တိုက်ရိုက်မေးလာတော့ ဖြေဖို့ခက်သွား၏။ မဟာနဖူးပြေပြေနှင့်  
 ထူနက်နေသော မျက်ခုံးအစုံကို သေချာကြည့်နေ၏ ပြီးမှ ..  
 “ပေါက်ကရ မိန်းမတွေနဲ့ မနီးစပ်စေချင်လို့ပေါ့ ..”  
 “ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ကျွန်တော့်လို အင်ဂျင်နီယာတွေချည်းပဲ  
 တီလေး၊ ဆင်းရဲတာချမ်းသာတာတွေလည်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်  
 အလုပ်လုပ်နေတာ ချစ်သူရွေးဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ဘဝတွေ ဘာဖြစ်  
 ဖြစ် ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တီလေးလည်း စိတ်မဝင်စားပါနဲ့၊  
 ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ပေါက်ကရ မိန်းမတွေဆိုတဲ့ နာမ်စားသုံး  
 တာလည်း မကောင်းဘူး ..”  
 “မကောင်းမှန်း ငါ သိတယ်၊ မင်း သိနေတာလည်း သိတယ်၊  
 ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်ရှိသည်လို့ အလံနီပြထားတဲ့ ရေပိုင်နက်ထဲမှာပဲ  
 အလောင်းတွေ ခဏခဏသွားကောက်နေကြရတယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်  
 လဲ ဟိုးကမ္ဘာဦးအစတည်းက ဒီနေ့ထိ နည်းပညာတွေ ဘယ်လောက်  
 ပဲ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲတိုးတက်လာနေနေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ခိုင်းစေ  
 အမိန့်ပေးလိုရတဲ့ နည်းပညာဆိုတာ မရှိသေးဘူး ..”  
 အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စုဆောင်းရမိထားသော အချစ်မာတိကာ  
 လို့ ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်လျှင် တစ်ခါတည်း ပေါက်သွားနိုင်၏။  
 .. ဘေးမှာ အသာလေးအသံတိတ်ပြီး နားထောင်နေသည့် လူကွန်း  
 က ပခုံးလေးတွန့်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ရယ်၏။  
 တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ဆူခဲထိနေရာသည့် ကိုယ့်ကြီး ခဏတော့  
 စေလယ်နိုင်ရှာ ..။



“ငါပြောတာ နားလည်လား မောင် .. အချစ်ကြောင့် မှားနေကြ တဲ့ အမှားတွေက ခေတ်အဆက်ဆက်ကနေ ဒီနေ့ထိ ကိုယ်ပိုင်သိအိုရီ နဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့မှားနေကြတုန်းပဲ။ အဲဒါကြောင့် ငါ မယုံဘူး၊ ငါ့သားကြီး လိမ္မာလှ လိမ္မာလှနဲ့ မိန်းမစကား နားထောင်ပြီး မအေကို ပြန်သတ်တဲ့ စာတ်တော်ရောမရှိခဲ့ဘူးလား ..”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်း နိုင်တာရော၊ ရိုးသားကြီးစားတာရော အဲဒီအမျိုးသမီးကတော့ တကယ် ရိုးကျူးဖို့ကောင်းပါတယ်။ သနားဖို့လည်းကောင်းတယ်။ သူ့မမျှာ ပိုက်ဆံ ရသမျှ စုဖို့အဓိကဖြစ်နေတာလေ။ ဘာမှလည်း ကောင်းကောင်းမဝတ် ရ မစားရရှာဘူး ..” တဲ့ ..။

မဝတ်ရ မစားရတာတွေကို ထိုင်ကြည့်နေခဲ့တဲ့အထိ ဘယ်လောက် တောင် ဂရုစိုက်ကြည့်နေခဲ့သလဲ။ သနားစိတ်တွေ ကရုဏာတရားတွေနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် နှင့်နေခဲ့သလဲ ..။

တစ်ရွာလုံးရဲ့ ကျောင်းစရိတ်နဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်းသိခဲ့ရပြီးတည်းက ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရင်ထဲမှာ မောင့်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို အနိမ့်အမြင့် မမြင်တော့ပေ ..။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မနှစ်ခြိုနိုင်သည်မို့ စိတ်မချခြင်းတွေဖြစ် လာခဲ့ရ၏။

ဒီကောင်မလေး ..။

စကားလမ်းကြောင်းပြီးသည့် လေး ကို ဖျတ်ခနဲသတ်ရလိုက် ၏။  
ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကလည်း သူမ သဘောကျကျကျနပ်လောက် ဇွယ်တော့ မဟုတ်သေးပါ ..။

သို့သော် ..။

“တီလေး ..”

“ပြော .. ငါ့ကို မေးခွန်းတွေပြန်ထုတ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ကျွန်တော်က ကလေးပီစီကွေးမှမဟုတ်တာ။ တကယ်လို့ မှားသွားရင်တောင် ယောက်ျားလေး၊ တီလေးက အပျိုကြီး ဖြစ်ပြီးတော့ အချစ်ရဲ့ သိအိုရီတွေနဲ့ သက်သေထူနေတာ .. အဟုန်နဲ့ ..”

“ကြည့်စမ်း .. ခွေးကောင်လေး ..”

“မေးကြည့်တာပါ ..”

မောင့် မျက်နှာက ရယ်ချင်လက်စနှင့် ..။

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ချပေးမယ်ဘာညာစမလို့ စကားတွေ ခင်းနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးမို့လား ..”

ခုနတုန်းကတော့ မျက်နှာသေလေးနဲ့ တကယ် လူရိုးလူအေးကြီး လို့ ..။

ခုကျတော့ မျက်နှာလေး မချိုမချင် ပြောင်သလို ရယ်မလိုနှင့် ..။

“ဟုတ်တယ် အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စဉ်းစားရတော့မယ်။ လူတွေက အသက်ကြီးလာရင် လိုချင်တာ ရွေးလို့ရနိုင်နေတုန်းက ချိုသလေး ခါး သလေးနဲ့ ရွေးရင်းနဲ့ အရွယ်လည်းလွန်လာရော အချိန်ည်းကောင်းပါ တယ်။ ကျဆီမိလေးလည်း မဆိုးပါဘူး ဖြစ်လာရော ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် ..”

“အံမယ် .. ဘာရယ်တာလဲ ဒါ ..”

အကြီးကိုမနိုင်တော့ အငယ်ဘက်ကိုလှည့်သည်။ အကြောင်းသိ ပြီးသားမို့ လှလွန်း က ရေကူးကန်ဘက်ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“မောင် ..”

“ကျွန်တော် အရေးကြီးဖုန်း ချိန်းထားတာရှိသေးတယ် တီလေး ..”

“အံမယ် .. အံမယ် .. အခု အရေးကြီးသွားပြီလား .. နေဦး ..”

အကျီဝတ်လက်စနှင့် အပြင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ပြန်ဆွဲထားကာ ..။



"မင်းကို တီလေး မိန်းမပေးစားမယ် .."  
 "တီလေးကလည်း အပျက်ပျက်နဲ့ဗျာ .."  
 "အပျက်နဲ့ ပေးစားမှာမဟုတ်ဘူး .. ချော်ချောလှလှ နုနုငယ်ငယ် လေးနဲ့ ရှယ် ရွေးထားတာ .."  
 "တီလေးရာ .."  
 "အေး .. ဟုတ်တယ် .. တီလေးပဲ ကိုယ့်တူကို တစ်ရေးနိုးထကြည့် တာတောင် မျက်လုံးကျယ်မလာနိုင်မယ့် နှမ်းဖတ်ရွတ်တွဲနေတာကြီး တွေနဲ့ လုံးဝ မပေးစားဘူး .."  
 "ဒါဆို .. အချိန်မရွေး ဆံပင်စုတ်ဖွား မျက်လုံးရတွင်းလောက်နဲ့ သရဲမကို ကျွန်တော်နဲ့ ပေးစားမှာလား .."  
 "ဘာ ...."  
 "ဟုတ်တယ်လေ .. တစ်ရေးနိုး ထကြည့်ပါတယ်ဆိုမှ သရဲမြင့် လိုက်မှ မျက်လုံးပြူးသွားမှာပေါ့ .."  
 "ကြည့်နူးမောင် .."  
 "အိပ်မုန်စုံပါးဖြစ်နေတဲ့ မျက်လုံးကို ကျယ်လောင်သွားအောင်လှ တာ မကြားဖူးဘူး .."  
 "ကြားဖူးမလား နင့်ဘေးမှာ အဲ့ဒါမျိုးမှ မရှိဘဲ .."  
 "တီလေးက ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ ကျွန်တော်ဘေးမှာဘာတွေရှိနေမှ တွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ .. လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မောင်နှမတွေကို တီလေး တစ်ယောက်တည်း ထင်ရာတွေးပြီး .."  
 "ဘာမှမဟုတ်သေးခင်တော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပဲ ဒီမှာ သားကြီး .. ဖြစ်သွားပြန်ပြီ .."  
 "တီလေးတို့ တစ်ခုခုချော့မော့ပြောတော့မည်ဆို ဒီတိုင်း .."  
 "မောင် .."  
 "ဟုတ်ပါပြီ .. ကျွန်တော် မသွားသေးပါဘူး .. ပြော .."

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

"တီလေး စိတ်ကူးထားတာပဲရှိသေးတော့ အငယ်လေးကို သွား မပြောလိုက်နဲ့နော် .."  
 "ပြောသင့်ရင်တော့ ပြောရမှာပေါ့၊ မိန်းမရတော့မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရ ကြွားရမှာကို .."  
 "အေး .. ပြော .. ပြော .. ဝမ်းတော့ဘယ်လ်လေးဘာလေးနဲ့ ပွဲပေး ပြီးပြော .."  
 "တူဝရီးနှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ရှုံ့ပြောနေကြပြီး လိုရင်းမရောက် နိုင် .."  
 "ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မှာလည်း မောင့် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ကိုယ်ပဲ စီမံပေးဖို့ အစတည်းက စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုလို တစ်သီးတစ်သန့်ရေးဆွဲ ထားပြီးသားပါ .."  
 "ဒီစကားမျိုးပြောဖို့အတွက် သူမ ဒီလောက်ထိ ခက်ခဲနေရလိမ့်မည် လို့ မထင်ခဲ့ပေ .."  
 "ခုတော့ ပြောပါဆိုတာတောင် ပြောရခက်နေ၏။  
 သူမ ရွေးချယ်ရမည့် သတို့သမီးလောင်းကလေး ဖြစ်နေလို့လား ဒါမှမဟုတ် လေး ကို သူမ တကယ်သဘောကျရွေးချယ်ချင်တာ မဟုတ် သေးတဲ့သဘောလား .."  
 "မဟုတ်သေးဘူးဆိုရင်လည်း 'ဒီကောင်မလေး' လို့ ကိုယ်ပြော လိုက်တာနဲ့ မောင့် မျက်နှာဘာဖြစ်သွားမည်ကို ရင်မဆိုင်ရဲဖြစ်နေတာ လား .."  
 "ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်မလေးကို သူမ ရွေးချယ်ဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်ရတာလဲ .."  
 "ငြိမ်းချမ်းရေ နင် သူတို့ချမ်းသာတာကို မက်မောပြီး လာမခဲခဲ့တာ များလား၊ စဉ်းစားစမ်း .."  
 "ကောင်မလေး ဒီလောက်ဆိုးတာကို .."



“ဟလို ..”

“ .. .. ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကျော် .. ကျွန်တော် မစောနဲ့ ပြောပြီးပါပြီ။ သူ အားလုံးအပြီးသတ်ပေးမှာလို့ပြောတယ် ..”

“ .. .. ”

“ကျွန်တော် လက်မခံရသေးပါဘူး။ အဲဒီအလုပ်က ကိုရာဇာထွန်း တို့ ဆိုက်ဒ်နဲ့ နီးမယ်ထင်လို့ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း စဉ်းစားရင်း ခေါင်းရှုပ်နေစဉ် မောင် က ဖုန်းဝင် လာလို့ ပြန်ဖြေနေပြီဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် အဒေါ်ဖြစ်သူကို ခွင့်တောင်း သလိုကြည့်ပြီးမှ အခန်းပြင်ထွက်သွားတာဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာကိစ္စပြောမှာစိုးလို့ ရှောင်ထွက်ဖို့ကြိုးစားတာမဟုတ်မှန်း သိလိုက်တော့ မချင့်မရဲဖြစ်သွားမိ၏။ ငါ့တူလေးက ငါပြောရင် နာမံမှာ တို့ .. ကျွတ် ..

နောက်မှပဲ ပြောပါတော့မည် ..။



အခန်း (၆)

“အိုခေ .. အိုခေ ..”

“ဒါဆို စိတ်ချမယ်နော် ..”

“စိတ်ချပါဗျာ ..”

ဧည့်သည်က အလုပ်ကိစ္စပြောဆိုအောင်မြင်သွားသဖြင့် ကားထဲဝင် ပြီးမှ နှုတ်ဆက်ရင်းစကားမပြတ်နိုင် ..။ ထိုစဉ် ခြံထဲကို ဆိုင်ကယ်လ် တစ်စီးကွေ့ဝင်လာတာ ဝေါခနဲ့ ..။

ဟဲလ်မက်ဆောင်းထားပေမယ့် မိန်းကလေးမှန်း သိလိုက်သလို သူမက ဒီကောင်မလေး ပဲဆိုတာလည်း တန်းသိသည်။ ဖျတ်ခနဲလှည့် ကြည့်ပြီး ပြောလက်စစကားကိုဖြတ်၍ လက်ပြနောက်ဆုတ်လိုက်ကာမှ ..

“ကိုကြီးရေ .. ကိုကြီး .. ဘေးကို .. ဘေးကို ..”

“တိ ..”

ဟွန်းသံကို အရေးပေါ်ဥသြသံကဲ့သို့ တအားတီး၍ ကိုယ့်ဆီကို ဆိုင်ကယ်လ်က ဖုန်းတန်းမတ်မတ်ပြေးဝင်လာ၏။

“ဘေးဖယ် .. ကိုကြီး ..”

“တိ ..”

“ဟ ..”

စနေတာလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် အော်လာသဖြင့် မောင် ခပ်ကြောင် ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ဆီတက်လာကြီး ဝင်အောင်းလာတော့မှာ





ကို သိလိုက်တော့ ရှေ့မှာ ကားနှင့် ရှောင်စရာမရှိတော့ပေ ...။

“သူတ် ..”

“အင့် ..”

“ဝရော ..”

ကားနဲ့ ရင်ဘတ်တစ်သားတည်းဖြစ်သွားပြီလားမသိ ...။

နောက်က ကပ်ပွတ်သွားစဉ်ဆိုင်ကယ်လ်သံနှင့် လေက ဝှီးခနဲ ဆူထူသွား၏။

“ကိုကြီး လုပ်မါဦး .. ရပ်လို့မရတော့လို့ ..”

“ရပ်လို့မရတော့ဘူးတဲ့ .. ကျွန်တော် ထွက်လိုက်မယ် ကိုမောင် ..”

“ရှိမ်း ..”

ဧည့်သည်က အချက်ပေးပြီးမှ တံခါးပိတ်လိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ နောက်ဆုတ်ရှောင်တာ နောက်ကျ၏။

“ရှိမ်း ...”

“ဟာ .. နေဦး .. နေဦး .. ညပ်နေပြီ .. ဦးတိုက်စိုး ..”

တိုက်ပုံစံတစ်ဖက် ညပ်ပါသွားသဖြင့် ကားနောက်ပြေးလိုက်ပြီး သေလုမျှောပါးထုရိုက်ခေါ်ရ၏။ ဦးတိုက်စိုး ခမျှာ ကားကို ပြန်ရပ်ပြီး တံခါးပြန်ဖွင့်၊ ပြန်ပိတ်ကာ ခြံထဲကနေ ကတိုက်ကရိုက် မောင်းထွက် ရလေသည်။

ထို့ပြင် ပန်းခြံကို ဝိုင်းပတ်ထားသည့်လမ်းအတိုင်း ခြံဝကို ထွက်ရတာ နို့ ဆိုင်ကယ်လ်ပြန်ဝိုက်ပါလာတာမြင်သည်နှင့် ဝုန်းဒိုင်းကြံပြေးရှာ၏။

“ကိုကြီး .. ကိုကြီး လုပ်ဦး .. ရပ်လို့မရတော့ဘူး .. လုပ်ပါဦး ..”

“သေလိုက်တော့ ..”

ဒေါသကြီးခဲသည့် ကိုယ်မှာ ချက်ချင်းခုန်ထွက်လာသည့်ပမာဏ ထာ ဒေါသနဲ့ ကိုယ် မျှရဲ့လားတောင်မသိ၊ သို့သော် ညနေဈေးက ပြန် ထာသည့် ဆွဲခြင်းလေးနဲ့ ရွှေနားပေ ကို လှမ်းမြင်လိုက်လျှင် ...။

သွားပြီ ..။

“ဟေး ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

“ဒေါ်ကြီးရွှေ .. ဘေးကို .. ဘေးကို ..”

လေး နဲ့ သူ သံပြိုင်အော်သံတွေထွက်သွား၏။ ရွှေနားပေ ကတော့ အေးဆေးပင် ...။

“ဒေါ်ရွှေ ဘေးကို .. ဘေးကို ဆင်းလိုက် ..”

ပါးစပ်ကြီးပြဲပြီး လက်ယပ်ပြနေသဖြင့် ရွှေနားပေ ခြေလှမ်းတော့ တို့သွားသည်။ ပြီးတော့ တာထင်သွားသည်မသိဘဲ သူတို့ကို ပြုံးပြနေ သေး၏။ မြီးတော့မှ ...။

ဟင် ..။

ဓုဓုခါခါလာနေသော ဆိုင်ကယ်လ်ကို နောက်ပြန်ကြည့်ကာ ...။

“အောင်မယ်လေး ..”

ဆွဲခြင်းကြီးကိုလည်း မချာဘဲ တည့်တည့်ပြေးနေရင်း ပါးစပ်ကလည်း အသံကုန်အော်ကာ ...။

“လေးရေ .. မစပါနဲ့ ကြော့ကပ်ပါပြီ .. ကိုမောင် ရေ ကယ်ပါဦး ..”

ဆိုင်ကယ်လ်က လိုက်တိုက်နေသည်ထင်ကာ လမ်းဘေးပြေးဆင်း ၏။ ပြီးတော့ လွတ်နေကာမှ ကယောင်ကတမ်း လမ်းဆီပြန်ပြေးတက်သည်။

“အောင်မယ်လေးတော် ..”

ဆိုင်ကယ်လ်ကို သူမကပဲ ပြေးတိုက်မလိုဖြစ်ကာ လမ်းဘေးကို ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးလဲလေသည်။ ရွှေနားပေ ကိုပဲ စိတ်ပူသွားသဖြင့် ကိုယ့် အန္တရာယ်ကို မေ့သွားသည့်ခဏတွင် ...။

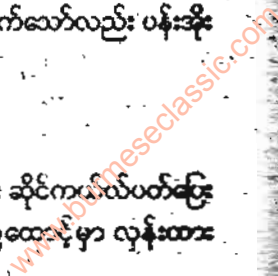
“ဟာ .. ဟေ့ ..”

ရှောင်ချိန်မရသဖြင့် ဘေးကိုခုန်ဆုတ်လိုက်ရာ ပန်းအိုးတစ်လုံး၏ နှုတ်ခမ်းကိုနှမ်းမိ၏။ ဆိုင်ကယ်လ်အတိုက်မခံလိုက်သော်လည်း ပန်းအိုး ရောလူပါ ဂျမ်းပစ်သွား၏။

“ဝရော ..”

“လှလွန်း ရေ .. ထိုလေး လုပ်ပါဦး ..”

ရပ်လို့မရမချင်း လမ်းရှိသည့်အဝိုင်းအတိုင်း ဆိုင်ကယ်လ်ပတ်ပြေး နေတာ ဘယ်နှစ်ပတ်ရှိပြီမသိ ...။ နောက်ဆုံး ခြံထောင့်မှာ လှန်းထား





၁၂

သည့် ဓမ္မရာဇဝင်းတွေစောင်တွေကို ပြေးဆွဲကာ ပန်းပင်ပျိုးဖို့ မြောင်းဖော် ပြီး ဆွထားသည့် မြေသားပွပွပေါ် ပြေးလိုက်ပြီး ..

“ဒီဘက်ကို .. ဟေး ..”

“လာပြီ .. ကိုကြီး .. ကိုကြီး ဖယ်လေ ..”

“ဖယ်လို့ရမလား .. ဒီဘက်ကိုရန်ဆင်း ..”

“ဒုန်း .. ဝုန်း ..”

“အား ...”

ဆိုင်ကယ်လ်တစ်ခြား လူတစ်ခြားဖြစ်သွားကာ ဆိုင်ကယ်လ်သည် ရေကူးကန်ဘက်ပျော်ပျော်ကြီးပြေးထွက်သွား၏။ လေး ကို ဆီးပွထား လိုက်သဖြင့် မောင့် ကျောပြင် မြေပြင်ပေါ်ပစ်ကျကာ ..

“အား .. လူ့လို့မရတော့ဘူး ..”

“လေးရော ပဲ ..”

“ဘာ .. ခင်ဗျားက ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုကြီး ကိုယ်ကြီးနဲ့ ဖိထားတာ ကျိုးပြီထင်တယ်..”

အား ..

“လူပေါ်မှာနေပြီး ဘာကျိုးတာလဲ ..”

“လက် ..”

“ဟင် ...”

“ကိုကြီးကျောအောက်မှာ ..”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ပြင်လုံး ဆူညံမှုတွေ ရုတ်တရက်တိတ်ကျသွား ပေမယ့် လဲနေသူတွေ ဘယ်သူမှ ပြန်မထနိုင် ..။ ရွှေအားပေသည် ဆွဲခြင်း ကိုဖက်လျက် ကွေးကွေးလေးသတိလစ်နေလျက် သူနဲ့ လေး နဲ့ ဘယ်သူမှ ရုတ်တရက် မထနိုင်ကြဘဲ ..။

အဲဒါ ဒီကောင်မလေးပဲဖြစ်လေသည်။



အခန်း (၇)

“ဒီလောကတောင် လက်လက်ထနေတာများ အံ့ဩပါရဲ့တော်..”  
ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ဒုတိယရော့နဲ့ လူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ရင်ဘတ် ထု၏။ တစ်ရေးနီးသွားတုန်းက အိပ်မက်တွေမက်နေတာပဲထင်ကာ နောက်ဆို ညနေပိုင်းရောက်မှ မအိပ်တော့ဖို့တောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သေး သည်။

ပြီးတော့မှ အော်သံတွေက ပျောက်မသွားသဖြင့် လှဲနေရာမှ ထ ထိုင်လိုက်မိခြင်းသို့ရောက်ကာ အပြင်ထွက်ကြည့်မိသည့်အချိန်မှာ အကုန် လုံး အတုံးအရုန်း ..။

လူတွေသာမကဘဲ သစ်ပင်ပန်းအိုးတွေပါ ယာခင်းထဲ ဆင်ရိုင်းတွေ သွားသလိုဖြစ်နေတာ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်ပင် မယုံနိုင်ပေ ..။

“ရန်ကုန်မှာ ဆိုင်ကယ်လ်တွေစီးနေကြတာ နယ်မြေကြီးနဲ့ တူလာ လို့ စိတ်တွေညစ်နေရတဲ့အထဲ .. ငါ့ခြံထဲထိများဝင်ပြီး ဒုက္ခပေးလာသေး တယ် .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး ..”

“လေးက အန်တီချို ငယ်ငယ်ကစီးခဲ့တဲ့ ဆိုင်ကယ်လ်ဆိုပြီး အိမ် မှာ ဆိုင်ကယ်လ်သော့ပြန်တွေ့တာနဲ့ ..”

“ဟဲ့ .. အဲဒါ ညည်းက ဆိုင်ကယ်လ်စီး ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင် နေလို့လဲ ..”



“ဖီးတတ်တာပဲဟာ ..”

“အေး .. ဖီးတတ်တဲ့လူတွေချည်းပဲ သေနေကြတာလေ .. ဆိုင်ကယ်လ် မောက်လို့ နှစ်ယောက်ပူးသေတာတွေ၊ သုံးယောက်ပူးသေတာတွေ၊ သေကုန်ကြရင် ဆိုင်ကယ်လ်တိုက်လို့ချည်းပဲ၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာ လူဦးရေ တိုးတက်နှုန်းမြင့်နေလို့ ပြန်လည်ပြောချရေးကို ဦးတည်ပြီး ဆိုင်ကယ်လ် တွေ မနားတမ်းသွင်းနေတာ .. ငါ့အိမ်မှာ ယောက်ျားလေးမွေးထားတာ တောင် ဆိုင်ကယ်လ်ဖီးခွင့်မပေးခဲ့ဘူး ..”

ပြောသွားတာ ဘာအရေးညာအရေးတွေလည်းပါ၏။ ဆေးခန်းမှာ သူနာပြုတွေ ရှိနေတာလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ..

“ငါ့အိမ်မှာ အဝိုင်းပတ်စရာမရှိရင် ညည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ လေး၊ ဟင် .. မတွေးရဲစရာအေး ..”

“လေး ကလည်း ဘရိတ်မမိမှန်းသိတိုင်းက တီလေးတို့အိမ်ကို သတိရပြီး ရောက်တဲ့နေရာနဲ့ နီးလည်းနီးနေတာနဲ့ ..”

“ဟယ် .. လေး ဘာမှမဖြစ်ဘူးတော့ ..”

“လေး ရယ် .. ဆိုင်ကယ်လ်မောက်တယ်ဆိုလို့ လန့်သွားတာပဲ ..”

ဒီမှာ ကြောက်လန့်သွားအောင် ဆူမလို့ပြင်တုန်း မယ်သွက်သွက် ခါလေးတွေ သတင်းရတာ မြန်လှချေလား ..၊ နောက်ဆုံးက ဝင်လာ သည့် လှလွန်း ကို မြင်လိုက်မှ တရားခံကိုသိကာ ..၊

“လေး ဆေးရုံရောက်သွားတာကို အရင်ဆုံးသိဖို့လိုအပ်တာ ဒါလေး တွေလား လှလွန်း ..”

“တီလေးကလည်း ဘိုးဘိုးသော် က ဒီအချိန်နဲ့ ဓမ္မာရုံမှာ တရားနာ သွားနေကျလေ၊ အန်တီချို ကိုတော့ သမီးဖုန်းဆက်ထားတာပဲဥစ္စာ ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ပါတယ် တီလေးရဲ့၊ သမီးတို့ကလည်း မေမေ မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ဝယ်မလို့ ထွက်လာရင်းနဲ့ ဒီနားရောက်နေ ကြည့် တန်းရောက်လာတာပါ ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

မိန်းကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး မောင် အားနာသွားမိသည်။ တီလေး ဘယ်လောက်ဆူဆူ ဘယ်လိုအော်အော် သူမလေးတွေခမျာ အမှတ်ထား ကြပုံလည်းမရှိ ..၊

“တီလေး ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံတက်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စ မတက် ဘူးလို့ သွားပြောပေးပါ၊ တော်ကြာ ထက်မယ့်လူနာစာရင်းထဲ သွင်းလိုက် ဦးမယ် ..”

“တီလေး ပြောလိုက်ပြီးပါပြီ ..”

အကြောင်းရှာပြီး ကလေးတွေနားကခွာသွားဖို့ ဖန်တီးပေးမယ့် မအောင်မြင် ..၊

“ကိုကိုကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင် ..”

ဖြစ်ပုံကိုတော့ လှလွန်း ပြန်ပြောပြီးသားမို့ သိပြီးပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် လေး က ငုတ်တုတ်လေးခြေချထိုင်နေကာ မောင်က ခုတင် ပေါ်မှာ ပက်လက်မို့ ..၊

“ဖြူ တို့က ကိုကိုကြီး ဒီလောက်ထိသွားတာ မသိဘူး၊ လေး ကိုပဲ ..”

“အောင်မယ်လေး .. အဲ့ဒီ လေး ဆိုတာလေးကိုဖက်ပြီး ကျုပ်သား ကြီးက အောက်မှာ ပိပြားနေတာလေ ..”

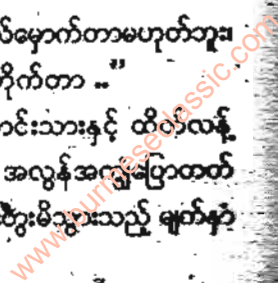
“တီလေးရာ ..”

“ဟယ် ..”

“အဲ့လိုလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲ့လိုပဲ .. သူ ဆိုင်ကယ်လ်မောက်တာမဟုတ်ဘူး မောင် ကို ခြံထဲဝင်ပြီး ဆိုင်ကယ်လ်နဲ့ လိုက်တိုက်တာ ..”

မိန်းကလေးတွေ ပါးစပ်လေးတွေအဟောင်းသားနှင့် ထိတ်လန့် ကုန်တော့ မောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ တီလေး အလွန်အကျွံပြောတတ် တာသိကြပေမယ့် တကယ်ပဲလားလို့ လန့်ဖျန်စွဲးမိသွားသည့် မျက်နှာ





လေးတွေနှင့် ..

“တီလေးကလည်း အလိုလိုကမှ ဆေးရုံက အက်ဆီးဒန်ဖြစ်တာ လားလို့ မေးနေတာကို လေး ပြဿနာတိုက်သွားပါဦးမယ် ..”

လှလွန်း က သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်ပူရှာ၏။

“လေး .. ဘယ်လိုလဲ ..”

ဟော ..

ဝင်လာသည့် ဆရာဝန်ကလည်း ‘လေး’ ကိုပဲ အရေးတယူပါလား.. ဒါပေမယ့် ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါက်တာဇင်မင်း ကို တွေ့လိုက် ရတာ ..

ဒီဆရာဝန်က ချိုခိုင် ပြောတဲ့ နှလုံးရောဂါအထူးကု ဒေါက်တာဇင်မင်း လား ..

“သက်သာပါပြီ .. ဦးဇင် က ဒီမှာရောပဲလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီဆေးရုံက ဒေါက်တာဝင်းထွန်း က ကိုယ့်သူငယ် ချင်းလေ .. သူနဲ့လည်း ဒီမှာထိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမရဲ့ ကျွေးကိုင် ကိုယ်တို့မကိုင်ရဘူးလေ ..”

“ဟုတ် ..”

“ခြေထောက်တစ်ဖက် လက်တစ်ဖက် ထိသွားတယ်ဆို ..”

“ဟုတ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“အရိုးဆရာဝန်က ကိုယ့်ဆရာပါပဲ .. သူ့မှာ သေချာပြောခဲ့တယ်၊ ခြေထောက်က ဒဏ်ရာ ကိုယ့်ကိုတစ်ချက်လောက်ပြပါဦး ..”

“အဟမ်း ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က အားလုံးတိတ်ဆိတ်အကဲခတ်နေကြတာကို ချောင်းဟန့်သံနှင့် ဖြိုခွင်း၍ ..

“သူက အပေါ်ယံပွန်းပဲရုံတင်ပါ၊ အရိုးတွေဘာတွေထိပြီး မက်ဒီ ကယ်လ်ချက်အပ်(ပ်)လုပ်ထားရတာက ဒီလူနာလေ .. အဟွန်း ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“ဟင် .. ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ..”

ဒေါက်တာဇင်မင်း က မချောပေမယ့် ရယ်လိုက်တော့ သွားစွယ် လေးတစ်ဖက်နှင့် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်မျက်နှာမျိုးလေးရှိလျက် ..

“လူနာနှစ်ယောက်စလုံး အရေးကြီးပါတယ် ခင်ဗျ .. ဟုတ်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မိန်းကလေးဆိုတော့ ခြေသလုံးမှာ ဒဏ်ရာဖြစ် တာက အလှပျက်သွားမှာစိုးလို့ပါ ..”

ဒီတိုင်းပဲပြောပြီး လေး ရဲ့ ရှေ့မှာ ဒီဖျားတစ်ဖက်ထောက်တိုင် လိုက်ပြီး ဒဏ်ရာကိုကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ပတ်တီးဖြေပေးရမလား ဒေါက်တာ ..”

သူနာပြုတစ်ယောက် ပျာပျာသလဲရောက်လာပြီး ဘေးမှာ ထိုင်လိုက် တော့ ဒေါက်တာဇင်မင်း က ခေါင်းခါ၍ ..

“နေပါစေ ဆရာမ .. ဒီဘက်မှာလား ဒဏ်ရာက ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ .. အတွင်းဘက်ကျပါတယ် ..”

ဇင်မင်း က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး တောင်းဘီရှည်အနားစလေးကို ပြန်ဆွဲချပေးသည်။ ပြီးတော့ လေး မျက်နှာလေးကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြော ကာ ..

“စိတ်မပူနဲ့နော် .. ဒဏ်ရာကိုချုပ်လိုက်ရတာက ဒီတိုင်းထားရင် အမာရွတ်ကြီးထင်နေမှာ ..”

“ဟုတ် ..”

“ချုပ်ရိုးလှလှလေး ချုပ်ပေးဖို့ ကိုယ်သေချာမှာထားတာပါ၊ လေး ခြေထောက်လေး အလှပျက်မှာမဟုတ်ပါဘူး ..”

“အောင်မယ်လေး မဟုတ်လို့ကတော့ အလှတင်မကဘူး၊ အသက် ပါ ပျောက်နိုင်တာသိလား .. သူ့အစား အန်တီတူက အနာခံလို့လာရတာ လေ .. အပြင်ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမားမဖြစ်ပေမယ့် ဒီမှာ လမ်းတောင် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး၊ အဟွန်း .. ဟွန်း .. ဒီလိုပဲ သူ့ညီမနဲ့ အုပ်စုတွေ



အိမ်မှာ ဝန်ခိုင်းကြပြီး ထင်သလိုဆိုးနေသမျှ တို့တွေတော့ သည်းခံနေရတာပါပဲ - ဟွန်း .. အရမ်းဆိုးတဲ့ကလေးတွေ ..

ချစ်စနိုးလိုလို စိတ်တိုသလိုနှင့် ရယ်သံစွတ်၍ပြောပေမယ့် စကားသံထဲမှာ မလိုလားခြင်းကပါနေ၏။ အခန်းရဲ့ အပြင်မှာရှိနေကြသည့် ချိုမိုင်နဲ့ ဦးသော်တာ တို့ကတော့ ပြောသမျှကို ကြားနေရသဖြင့် မျက်နှာတွေ ဖျတ်နေကြ၏။

သူမတို့ ဒီနားကို ဒေါက်တာဇင်မင်း ဝင်သွားတည်းကရောက်နေကြတာဖြစ်ကာ တခြားလူနာရှင်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ ခဏလေး စကားရပ်ပြောလိုက်တာဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အထဲက ပြောနေသမျှကို ကြားနေရင်း အထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းတွေက ဒီနားမှာပဲ ရပ်တန့်နေခဲ့၏။ ချိုမိုင် ကတော့ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းရဲ့ စကားတွေကြောင့် ဦးသော်တာ မျက်နှာပျက်နေလေ နေရခက်လေပါ။

“သွားမယ်လေ .. အန်ကယ်လ် ..”

“ဟင် ..”

ဦးသော်တာ က ဘာမှမပြောသေးဘဲ သက်ပြင်းချနေသည်။ ပြီးမှ တွေဝေသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ချိုမိုင် ကို ကြည့်ကာ ..

“ငါပြောသားပဲ သမီးရယ် .. ဒီကိစ္စ သိပ်မလွယ်ဘူးဆိုတာ ..”

“အန်ကယ်လ်ရယ် .. ဟို .. မမငြိမ်း က အပြောဆိုးတာပါ။ စိတ်ရင်းကတော့ ..”

အသံတိတ်ခေါင်းခါနေသဖြင့် ချိုမိုင် ဘာစကားမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ .. မောင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ မမငြိမ်း နဲ့ ပြောပေးထားပြီးကြောင်း ဖွင့်ပြောပြတော့ အန်ကယ်လ်ပြောခဲ့တာကို တွေးလိုက်မိသည်။

“စိတ်ရင်းကောင်းပြီး အပြောဆိုးတဲ့သူဖြစ်ဖြစ် အပြောချိုပြီး စိတ်

ထားယုတ်တဲ့သူဖြစ်ဖြစ် ဒီနစ်ရပ်က တစ်မျိုးတစ်စားတည်းပဲ သမီး .. အပြောချိုတဲ့လူကို အကဲခတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ အပြောဆိုးတဲ့လူကျတော့ စိတ်ရင်းကတော့ ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ သက်မှတ်ချက်အောက်မှာ သူ့အမြဲတမ်းဆိုးခွင့်ရှိနေလိမ့်မယ် .. သူတို့ကြောင့် ကပ်ပါးသူကို စိတ်မချမ်းမြေ့စေတာကတော့ အတူတူပဲ ..” တဲ့ ..။

ဦးသော်တာ က စိတ်ထားနူးညံ့သလောက် စာနာစိတ်လည်းပြီး မားသူပါ။ သူ့ရဲ့အတ္တက မြေးမလေးအတွက် အကောင်းဆုံးအိမ်ထောင်ဘက်ကို ရွေးချယ်လိုတာပဲဖြစ်သည်။

“အကောင်းဆုံးတွေချည်း ဘယ်သူမှ မရနိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ငါမြေးကတော့ ရတဲ့သူဖြစ်စေချင်တယ် ..”

ဆိုသည့် အတ္တမှတစ်ပါး ..။



အခန်း (၈)

“ဝမ်းပန်းတသာလက်ခံပါတယ်ဗျာ .. ကျုပ်လည်း အသက်ကြီး ဝါပြီ၊ ဒီမြေးမလေးအတွက် ဒေါ်ပွင့်ဖြူတို့ မြေးနဲ့ဆိုရင် ဘာမှ ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး ..”

ဟင် ...

အပြင်က အတူပြန်လာကြသည့် လေး နဲ့ ချိုမိုင် တို့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားကြသည်။

“ဘိုးဘိုးက လေး ကိုတဲ့ ..”

အဒေါ်ဖြစ်သူကို ဝမ်းပန်းတနည်း လှည့်ပြောရင်း လက်ကိုဆုပ် တိုင်ထားလိုက်ကာ ..

“လေး ဒဏ်ရာလည်း ပျောက်နေပြီဥစ္စာ၊ အဲဒါ ဖြစ်ထားလို့ ဘိုးဘိုး ချက်ချင်းစီစဉ်နေတာလားဟင် ..”

ချိုမိုင် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေတာက လေး လို အံ့ဩနေလို့ ဖျတ်ဖျတ် ..။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း နဲ့ သူမ ပြောပြီးတဲ့ စကားအတွက် တကယ် ကြီး ထုတ်နှုတ်ပြင်ဆင်ရတော့မှာက ဦးခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ခံရတော့ မယုံကိန်း ..။

“လာ သမီးလေး .. လာ .. အန်တီတို့ သေချာမေးကြည့်ရအောင်

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

စိတ်မပူပါနဲ့ဦး ..”

ဟုတ်ချင်မှလည်းဟုတ်မှာပါလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဖိဆန်ဆုတောင်း ရင်း ..။

“အန်ကယ်လ်သော် ထမင်းစားပြီးပြီလား .. သမီးတို့ အန်ကယ်လ် အတွက် ကျွေသယိုဝယ်လာခဲ့တယ် ..”

“ဟုတ်လား .. ကောင်းတယ် .. ကောင်းတယ် ..”

ဦးသော်တာ ဖုန်းချထားလိုက်ပြီး ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်၏။ ကားသံ ကြားလိုက်ပြီးသားမို့ ဒီမှာ ပြောနေတာတွေကို ကလေးတွေကြားပြီးပြီ မှန်းလည်း တွက်မိကာ ..။

“သမီးနဲ့ မြေးကို ပြောစရာရှိတာနဲ့အတော်ပဲ .. မြေးကို ပြောရခက် နေရင် သမီးကို အားကိုးရမှာ ..”

မျက်နှာမှာ မြေးအတွက် ချစ်စနိုးအပြုံးရှိနေပေမယ့် ဒါကို မမြင် မနေလုပ်တော့မည့်မှန်းသိနေကြသဖြင့် လေး နဲ့ ချိုမိုင် တို့ မပြုံးနိုင်ပေ။

တူဝရီးနှစ်ယောက် အတူတူထိုင်လိုက်ကြပေမယ့် မျက်နှာတွေ မသာမယာရှိနေကြလျက် ..။

“ဘိုးဘိုးက လေး ကို ယောက်ျားပေးစားမလို့မို့လား ..”

“အေး .. ဟုတ်တယ် မြေးရဲ့၊ သမီးချို ကိုလည်း အန်ကယ်လ် တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ၊ သမီး တစ်ဖက်မှာပြောဆိုပြီးပြီထင်တယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

ဦးသော်တာ ဒီမှာပဲရပ်သွားကာ ချိုမိုင် ကို အားနာသလိုကြည့် သည်။ ချိုမိုင် ရင်ထဲမှာ မကောင်းသော်လည်း ..။

“မဟုတ်ပါဘူး ရပါတယ် ..”

ပြောရင်း လေး ကို လှည့်ကြည့်မိသလိုဖြစ်ပြီးမှ မျက်နှာပြန်လှည့်ရ သည်။ ဘယ်ဘက်ကမှ ကာယကံရှင်တွေကို မပြောရသေးတာနဲ့ ပွဲလည်း ပျက်ရမယ့်အတူတူ လူငယ်တွေ နေရခက်အောင် မပြောဘာဖို့ ဆုံးဖြတ် ၍ ..။



"မိသားစုတွေပဲ အန်ကယ်လ်သော် ကလည်း .. ဒေါက်တာတို့ မိသားစုနဲ့ဆိုရင် ဝမ်းတောင်သာရဦးမှာကို .."

ဦးသော်တာ ခေါင်းညိတ်ရင်းပြုံးနေ၏။ အန်တီချို နဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ..

သူမရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအတွက် ဘိုးဘိုးနဲ့ အန်တီချို အစတည်းက တစ်ခုခုစဉ်နေကြတာလား ..

လေး ရဲ့ အကြည့်တွေ ချိုမိုင့် ဆီ တည့်တည့်ရောက်၏။ ချိုမိုင့်က သူမဘက်ကို တမင်မလှည့်ဘဲနေတာလား .. အမှတ်တမဲ့လားတော့သေး ..။

ထို့ကြောင့် ဘာမှမမေးဖြစ်လိုက်ဘဲ ..

"ကိုယ့်စိတ်က ဒါကိုသတိတရရလိုအပ်နေတုန်း ဟိုက စေ့စပ်ကမ်းလှမ်းလာတော့ အန်ကယ်လ်လည်း ချက်ချင်းမဖြေပေးလိုက်တော့တာ ဒေါ်ပွင့်ဖြူ နဲ့ ကိုညိုမိုင်း တို့က တကယ် မိတ်ဆွေရင်းတွေရှိလား၊ အချိန်ယူစဉ်းစားနေရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ .."

"ဒါဆို .. တကယ်ယူရမယ့် လေး ကတော့ မစဉ်းစားရတော့ဘူးလား ဘိုးဘိုးရဲ့ .."

"မြေးကို ဘိုးဘိုးတို့က အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီမံပေးရမယ့်တာဝန်ရှိတယ် မြေး၊ ဒီထဲမှာ တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မြေးအတွက် မေတ္တာ စေတနာ ကရုဏာတွေနဲ့ အများကြီးပြင်ဆင်နေခဲ့တာမို့လို့ .."

"သမီးကလည်း ဘိုးဘိုးစေတနာတွေကို စော်ကားချင်လို့မှ မဟုတ်တာ .."

"မြေးက ဘိုးဘိုး စကားပြောနေတာကို ဖြတ်မပြောရဘူးလေ .." နဲ့ ညီညီအစ်ကိုမှာ မြေးအပေါ် ချစ်စနိုးအမူအရာတွေပြည့်နှက်နေလျက် ..

"ကိုယ့်ကို ဆိုဆုံးမနေတာဖြစ်ဖြစ် သူတစ်ပါးက တစ်စုံတရာပြော

ပြနေတာဖြစ်ဖြစ် တစ်ဖက်ကစကားကို ပြီးဆုံးအောင် နားထောင်ပေးရတယ်။ ဆုံးမစကားအပြောမခံတတ်ရင် အဲ့ဒီကလေး လူလိုမှာဖြစ်လာဖို့ မလွယ်ဘူး .. သူများခံစားချက်အပေါ် အလေးမထားဘဲ ကိုယ်ပြောချင်တာကို ဖြတ်ပြောတာ ဂရုမစိုက်တာကျတော့ လူမှုရေးမရှိတာ ရိုင်းဖျက်တာ .."

"လေး .."

လွှတ်ခနဲပြောမိမလိုဖြစ်သွားပြန်ကာ လေး ပါးစပ်လေးပြန်ပိတ်ပြီး မျက်လွှာချ၏။ ဦးသော်တာ က ပြုံးတာ ..

"ဘိုးဘိုးက မြေးကို အဲ့ဒီလိုကလေးဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆုံးမတာပါ။ မြေးက မဆိုးပါဘူး၊ အကျင့်တစ်ခုက ဖျောက်ဖို့ခက်တယ် မြေးရဲ့ လူတွေရှေ့ကျ ဆင်ခြင်မှာပေါ့လို့ မတွေးနဲ့ .. မရဘူး၊ လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်ဆိုတာ အရမ်းကို ကျယ်ပြောတယ် .."

ဦးသော်တာ က ဆုံးမစကားကို လူငယ်တစ်ယောက်ပြီးငွေလာတော့ မပြောမိဖို့ ဆင်ခြင်တက်၏။

ထို့ကြောင့် ..

"ဒေါက်တာဇင်မင်း က အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အနေအထားရှိနေပြီ။ ပညာတတ်ဖြစ်သလို ရည်မှန်ယဉ်ကျေးမှုလည်းရှိတယ်။ မိဘနောက်ခံလည်း ပြည့်စုံတယ် .."

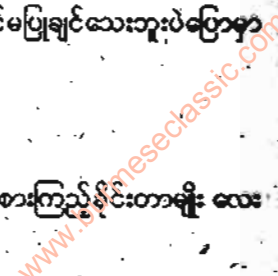
"လေး .. ပြောလို့ရပြီလား ဘိုးဘိုး .."

"ပြော .. ပြော .. မြေးက အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးပဲပြောမှာမို့လား .."

"ဘိုးဘိုးပဲ စဉ်းစားကြည့် .."

"စဉ်းစားပါတယ် .. ပြောပါ .."

လေး က တစ်ခုခုဆို တစ်ဖက်ကိုစဉ်းစားကြည့်ရိုင်းတာမျိုး လေးပြောနေကျ ..





“လေး က ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့ ..”

“ကျောင်းပြီးတာနဲ့ ဘိုးဘိုးတို့ ဖမ်းလို့မခိုင်အောင် ကံနေတာရော ဘယ်ကလေးလေးလဲ ..”

“ဒါဆို လေး ဆိုင်ကယ်လ်မှောက်ထဲကိစ္စကြောင့် ဘိုးဘိုးက လက်ထပ်ပေးချင်တာပေါ့ ..”

“တွန်းအားတစ်ခုလိုဖြစ်သွားတာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မြေးကို စိတ်ချချင်တဲ့စိတ်ကတော့ မြေး တက္ကသိုလ်တက်နေတည်းကပဲ ..”

“အန်တီချို လည်းရှိတယ်၊ အိမ်မှာ လေး အတွက် ဘာမဆိုလုပ် တိုင်ပေးနေကြတဲ့ လူတွေလည်း အများကြီးပဲ .. ဘိုးဘိုးပဲ ပြောတော့ သူတို့အားလုံးက တာဝန်ကျေကြသလောက် သစ္စာရှိကြတယ်ဆို ..”

“ဟုတ်တယ်လေ ..”

“လေး ကိုလည်း ချစ်နေကြတာပဲဟာ ..”

“မြေးက ချစ်ဖို့ကောင်းနေတာကိုး မြေးရဲ့ ..”

“အခု ဘိုးဘိုးလည်း ကျန်းမာနေသေးတာကို လေး အိမ်ထောင် ပြုတာ ဒီလောက်တောင်လိုအပ်နေလို့လား ..”

ဦးသော်တာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ချိုမိုင် ကိုလည်း လှမ်းကြည့် ထာ ..

“သမီးချို ရေ .. ညည်းတူမကို ညည်းပဲ နားလည်အောင်ပြောပြ လိုက်တော့ .. ပြန်မေးနေတဲ့ မေးခွန်းတွေကို အန်ကယ်လ် မဖြေတတ် တော့ဘူး ..”

“ဘိုးဘိုးကဘည်း သမီးကို အတင်းလက်ထပ်ပေးဖို့လုပ်နေတာ ဘိုးဘိုးပဲဥစ္စာ .. ဘိုးဘိုးနဲ့ပဲ ပြောရမှာပေါ့ .. သမီး ဒီတိုင်းပဲနေချင်သေး တယ် .. နောက်နှစ်နှစ်လောက်တော့ .. ဟို ..”

“ကတိပေးလိုက်ပြီ မြေးရဲ့ ..”

“ဟင် ..”

“မြေးက နှစ်နှစ်လောက်ထပ်ပြီး အချိန်ယူရင် မောင်ဇင်မင်း က

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်တမ္မာ

အသက်နှစ်နှစ်ပိုကြီးသွားမှာလေ .. သူမိဘတွေကလည်း အဲဒီလိုဖြစ် သွားမှာစိုးကြတယ် ..”

“သူတို့သား အသက်ကြီးသွားမှာစိုးတာနဲ့ လေး နဲ့ ရရာထားနဲ့ အမီလိုက်ရမှာလားလို့ ..”

ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်နေပြီမို့ ဦးသော်တာ ချိုမိုင် ကို အကူအညီတောင်း သလိုကြည့်လေသည်။ သူမ တံတွေးတစ်ချက်မျှချရင်း လေး ပခုံးလေးကို စာယုတယဖက်ထားလိုက်ကာ ..

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ မီးလေးရယ် .. အိမ်ထောင်ပြုတယ် ဆိုတာ လိုအပ်တာလေးသတိရမှ ဈေးမှာပြေးဝယ်လိုက်တာမျိုးလုပ်လို့ မရဘူးလေ .. ထုံးစံကလနားတွေ၊ ဝုဏ်သိက္ခာတွေနဲ့ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ် ရေးရတာ ..”

“ဒါဆို ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးလို့ရော မရလို့လား ..”

“မီးလေးရယ် .. ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်တိုင်ခြယ်မှုန်းပြီးရင်တောင် လှမလှ မှန်ကြည့်မှသိတာမို့လား .. လူတစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ကောင်းခဲ့သလား ဆိုးခဲ့သလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ကြ တာမဟုတ်ဘူးလေ .. ပတ်ဝန်းကျင်က သတ်မှတ်တာ ..”

ချိုမိုင် ပြောတာကို ငြိမ်ငြိမ်လေးနားထောင်နေတာကြည့်ပြီး ဦးသော်တာ ကျေနပ်သွားသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ပြီး ငါက လှပြီးသားလို့ သတ်မှတ် ထားပေမယ့် သူများက လှလိုက်တာလို့ပြောတာကြားရရင် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ ..”

ချိုမိုင် က လေး ရဲ့ မေးဖျားလေးကို ချစ်စနိုးဆွဲလှည့်ပြီး မျက်နှာ လေးကိုကြည့်ကာ ..

“သမိုင်းတွင်တာနဲ့ သမိုင်းတင်ခံရတာ လုံးဝမတူဘူး၊ အဲဒါကို မီးလေး နားလည်လာရင် ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးမယ်ဆိုတဲ့ဖကားလည်း ထပ်ပြောမိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒါ တကယ် ..”





“သခိုင်းကို မရေးသင့်ရင်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ ကိုယ်  
မချစ်ဘဲနဲ့ မယူချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဦးစင်မင်းကြီး က ..”

ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သူဖြင့် ခဏတော့ တိတ်ကျသွား  
၏။ ပြီးတော့မှ တစ်ခုခုကို သတိရသွားသလိုမျိုး ဦးသော်တာ ကိုကြည့်  
လိုက်ပြီး ။

“ဘိုးဘိုးတို့ အရင်တုန်းက စကားတွေဘာတွေစတားကြတာ  
လားဟင် ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ့မိဘတွေကလည်း သမီးမေမေနဲ့ ခင်မင်ကြ  
တော့ သမီးတောင်းတာတွေဘာတွေ အစတည်းက ရှိခဲ့တာပါ ..”

ဒါကြောင့် ဒီလူကြီး ငါ့ကို သိနေတာ .. ဟု တွေးဖြစ်ကာ ဆေးရုံ  
ပေါ်မှာ အရေးတယူလာကြည့်နှုတ်ဆက်သွားသည့်အပြုံးမျက်နှာကို  
သတိရသွားမိ၏။

ထိုနေ့မှာ ဝယ်လာသမျှတွေလည်း မစားဖြစ်တော့ဘဲ အခန်းတံခါး  
ပိတ်နေခဲ့မိသည်။ ဒီလိုစိတ်ကောက်တတ်တဲ့အကျင့်မရှိခဲ့ဘဲ တွေးစရာ  
တွေ များလွန်းနေသဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် နေခဲ့မိခြင်းပင် ..။

သို့သော် ချိုမြိန် က နှစ်ခါလာခေါ်ကာ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်မှာ  
တံခါးမဖြင့်မချင်း ပြန်မသွားတော့ဘဲ ။

“ဘာဖြစ်လို့ တစ်ညနေလုံး တံခါးပိတ်နေတာလဲ မီးလေးရယ် ..  
အန်ကယ်လ်သော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာတယ်။ ကိုယ့်အဘိုးက အသက်  
ကြီးပြီလေ .. စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ရဘူး ..”

“ဒါဆို ဘိုးဘိုးက လေး စိတ်ဆင်းရဲနေတာကျတော့ ဘာဖြစ်လို့  
လျှော့မပေးတာလဲ ..”

“အန်ကယ်လ်စိတ်ကို မီးလေး သိရဲ့သားနဲ့ကွာ .. ဘယ်လောက်  
နူးညံ့လို့ငင်လျော့နေနေ သူ့ဘက်က လျှော့မပေးနိုင်တဲ့အချက်တွေက  
အဲ့ဒါတွေပဲလေ ..”

လေး မသိဘဲနေမလား ..။

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်တမ္မာ

လူကြီးမိဘက ဆိုဆုံးမတာမှာ ဆူတာရိုက်တာဖြစ်ရင်တောင်  
စိတ်မကောက်ရဘူး။ ဆိုးနွဲ့တာ စိတ်ကောက်တာတွေကို ကလေးဆီပီ  
ချစ်စရာကောင်းအောင် နေရမယ် .. အစားငတ်ခံပြီး ဆန္ဒပြရတာ  
အခန်းတံခါးပိတ်မနေရဘူး ..။

မိသားစုချင်းဘယ်လောက်ထိ စိတ်အခန့်မသင့်တာတွေ ကြုံရပါ  
စေ .. တခြားနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းရမယ် အိမ်က ထွက်သွားတာမျိုး ဘယ်ထော့  
မှ မလုပ်ရဘူး ..။

ထိုစည်းမျဉ်း စည်းကမ်းတွေဟာ ဘိုးဘိုး ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော အပြစ်  
များအဖြစ် လေး ငယ်စဉ်တည်းက သိထားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

“ချစ်ကြောက်ရုံသေဆိုတဲ့စကားဟာ အလကားမဟုတ်ဘူး မြေးရဲ့  
ကြောက်ရွံ့ရုံသေခြင်းဆိုတာ အချစ်ရှိမှဖြစ်တာ။ မချစ်လို့မကြောက်တာ  
ရုံသေလေးစားမှုမရှိလို့ မချစ်တာ အတူတူပဲ .. ဘယ်ကပဲမြစ်ဖျားခံလာ  
လာ ကြောက်မှ ချစ်တာ ချစ်မှလည်း ကြောက်တာ ..” တဲ့ ..။

“ဘိုးဘိုးက မြေးလေးကို ချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို မရိုသေပါ  
လား .. မချစ်ပါလားလို့ ခံစားမိလာရင်တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ပိုချစ်  
ရင် ပိုခံစားရတယ်။ ဘိုးဘိုး ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာတစ်ခုခု မြေး ကျူးလွန်  
ခဲ့ရင်တော့ မြေးကို လွမ်းရတဲ့စိတ်တွေကို အဆိပ်တောက်အပြစ်ခံပြီး  
ဘိုးဘိုးက မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ကြိုးစားရမှာပဲ ..” တဲ့ ..။

ဘိုးဘိုးကို သူ ဘယ်တော့မှလည်း စိတ်နာစိတ်ပျက်မိမှာမဟုတ်  
ပါ။ ဘိုးဘိုးက ချစ်သလို သူ့မအတွက်လည်း ဘိုးဘိုးက တစ်ဦးတည်း  
သော သွေးသားရင်းချာဖြစ်သည်။

မိဘလို မောင်နှမလို ပြီးတော့ ဘိုးအေတစ်ယောက်လို အချစ်များ  
စွာဖြင့် ချစ်ခင်လေးစားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

သို့သော် ။

“လေး အိမ်ထောင်ကျသွားရင် သူ့များနောက်ပါသွားဖူးကို ဘိုးဘိုး  
က ဘာဖြစ်လို့ အတင်းထည့်လွှတ်ချင်နေရတာပဲ ..”



စိတ်ထဲမှာ ခံစားမိတဲ့အတိုင်း မေးလိုက်မိသည်။ ချိုမိုင် က သူမ ရဲ့ ဓမ္မရာဘေးမှာ တင်ပါးလေးထိုင်နေရင်း သွားတွေပေါ်အောင်ပြုံး၏။

“တကယ်လို့ ဘိုးဘိုးဆုံးပါးသွားခဲ့ရင်ရော မီးလေးကို တစ်ယောက် တည်း မထားခဲ့ချင်ပါဘူးဆိုပြီး ထွတ်မသွားချင်လို့ရမလား .. အန်တီချို က မီးလေးရဲ့ အရင်းအချာမဟုတ်ဘူးလေ .. ဒီဒီသားစု ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ အဝမှာ မီးလေးနဲ့ အေးအတူမူအမျှ တစ်သက် တာ လက်တွဲသွားမယ့် ဘဝကြင်ဖော်ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူးလား ..”

“ဒါပေမယ့် ..”

“လိမ္မာသားနဲ့ မီးလေးရယ် .. ဘဝကြင်ဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ဆိုတာ အရေးကြီးသလို လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စလည်းမဟုတ်ဘူး။ လူကြီးမိဘတွေက သူတို့မျက်လုံးမမှိတ်ခင်မှာ ငါ့သမီးလေးကို သူက တော့ ချစ်ရှာသား .. သည်းခံလိုက်တာ နားလည်ခွင့်လွှတ်လိုက်တာဆို တာတွေ မြင်သွားချင်တာလေ ..”

“ဒါပေမယ့် မိဘတွေဘက်က စေတနာအများတွေလည်း ရှိတတ် ကြတာပဲဆို ..”

“တွေ့လား .. ဒါကျတော့ သိတတ်လိုက်တာ၊ အဲ့ဒီမှာ အဆိုးထဲက အကောင်းတွေရှိတယ်လေ။ မှားသွားရင်လည်း ကိုယ့်ကိုကောင်းစေချင် လို့ စီစဉ်တဲ့ စေတနာအများပဲဆိုပြီး နားလည်ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ အဲဒီ တော့ မီးလေးက သမီးလိမ္မာဖြစ်မယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် မိဘ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ပြီး ဘဝကူးသွားရတာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ရင် မီးလေးတစ်သက် လုံး နောင်တတွေနဲ့ ယူကျုံးမိရဖြစ်မကျန်ခဲ့တော့ဘူး ..”

အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကြီးကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံချင်ပေမယ့် ဘိုးဘိုး ကိုတော့ လေး ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် အတိုက်အခံတွေမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“အန်တီချို ကရော ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ ..”

“လေး နဲ့ အတူတူနေပေးနိုင်ဘူးမို့လား .. ခုတည်းက ကြေညာ နေတာ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. တစ်သက်တာ လက်တွဲဖော်ဆိုတာ မိသားစု မွေးချင်းတွေနဲ့ နေထိုင်တာကိုဆိုတာမှ မဟုတ်တာ ဆွေမျိုးဆိုအဝေး ကြီးပေါ့ ..”

“လေး သိပါတယ် .. အန်တီချို လည်း ဒီကိစ္စတွေထဲမှာပါတယ် ဆိုတာ ..”

“ဟော့တော် .. မီးလေး စိတ်ဆိုးတာ အန်တီချို ပါ ပါနေတာလား..”

“ခု စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် နောက်ဆို အန်တီချို ကို လည်း ဘာမှမတိုင်ပင်တော့ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မီးရယ် ..”

“အန်တီချို ကျတော့ လေး မသိအောင် ဘိုးဘိုးနဲ့ ကြိတ်ကြဲနေခဲ့တာ..”

“မဟုတ်ရပါဘူးဟယ် .. မီးလေးကို အိမ်ထောင်ဘက်ရှာပေးချင် တယ်ဆိုလို့ ဝိုင်းကူပေးဖို့ကြိုးစားမိတာပါ ..၊ အန်တီချို ကိုယ်တိုင် အန်ကယ်လ် အဲဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး စီစဉ်မယ်ဆိုတာ သိကိုမသိခဲ့တာပါ ..”

“ဒါဆို ဟိုဘက်မှာ စကားလွန်ထားတယ်ဆိုတာ အန်တီချို ပြော ဆိုပြီးနေတာမဟုတ်လို့လား ..”

“ဟုတ် .. အဲ့ .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါတွေလည်း ဖြစ်ကုန်ပါပြီ လေး ကတော့ အတင်း ဆက်မမေးပေမယ့် မကျေနပ်သေးသည့် မျက်နှာလေးနဲ့ ဖြစ်နေဆဲ ။ မမငြိမ်း သိနေရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ။





အခန်း (၉)

“ဘာ .. ဘာပြောတယ် ..”

ဖုန်းပြောနေရင်း မျက်လုံးက အချင်းဘယ်လောက်နဲ့ ပြူးဝိုင်းသွား ခဲ့သည်မသိ ..။

“နင် တကယ်ပြောတာလား ချို ..”

“.....”

“နင့်ကို ငါပြောခဲ့သားပဲ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း ဒီလိုလုပ်သွား တာကိုတော့ ခံစားရတယ် တကယ် ..”

“.....”

“ငါ့ကို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး .. နင်က ကြားလုပ် .. ငါ့ရှက် တာက ဒီကိစ္စကို နင်က အသိပေးပြီးမှ အန်ကယ်လ်က တခြားလူနဲ့ လုပ်လိုက်တာကိုပဲ ..”

“.....”

“ငါကလည်း ဆွေမျိုးမကင်းတာရယ်၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ဖြင်နေရတဲ့ ကလေးဖြစ်နေတာရယ်ကြောင့်ပဲ .. ဒီကောင်မလေးရဲ့ ဆိုးမျိုး ကို ဘယ်လိုလူမှ မခံနိုင်ဘူး ..”

“.....”

“အေး .. ရပါတယ်၊ အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ပဲ မှတ်ရမှာပေါ့၊

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

သူ့ကိုမှ ချွေးမ မတော်ရရင်ဆိုပြီး ရင်ဘတ်ထုတ်လောက်စရာတော့ ချို ပါဘူး ..”

ဖုန်းချပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ နောက်မှ လှလွန်း က ရပ်ကြည့် နေလျက် ..။

“အန်တီချို နဲ့ ပြောနေတာလား တီလေး ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ဖြေပြီး ထွက်သွားတော့ ရှေ့ကနေ ကာထားမိကာ ..။

“လေး နဲ့ ကိုကိုကြီးကိုလားဟင် ..”

“လှလွန်း ကလေးက ကလေးလိုနေစမ်း ..”

“သမီးသိပါတယ် .. ဟိုတစ်နေ့တည်းက ဆေးရုံကထွက်သွား တော့ အန်တီချို နဲ့ တီလေး ပြောနေကြတာ ..”

“သိရင် ဘာလို့လာထပ်မေးနေသေးလဲ .. ဖယ်စမ်းပါ .. ရှေ့က ..”

“လေး တို့က သမီးတို့ထက် ချမ်းသာတယ်ဖို့လား တီလေးရယ် .. ဘိုးဘိုးသော် က ..”

“ဟဲ့ .. ဒေါက်တာဇင်မင်း တို့က ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ ..”

“ဒေါက်တာဇင်မင်း နဲ့ ဟုတ်လား .. လေး က အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ ယူတော့မှာပေါ့ ..”

ဒေါသထွက်မိတာနဲ့ ဘာတွေပြောမိနေမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လှလွန်း ရဲ့ လက်မောင်းလေးကို ခပ်ဖိဖိဆွဲလိုက် ကာ ..။

“ဒီကိစ္စ ညည်း အစ်ကိုကို ဘာမှသွားမပြောနဲ့နော် .. တော်သေးတာ ပေါ့၊ ငါ ဘာမှမှ ပြောမထားမိသေးလို့ .. ငါ့ရဲ့ မသိစိတ်မှာကိုက ဒီ ကောင်မလေးကို ချွေးမတော်ရမှာ စိတ်ညစ်နေခဲ့တာပါ၊ လှသားပီပီ လောဘာစိတ်ကလည်းရှိနေလို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတာ၊ ဖြစ်မလာတာ လည်း ကောင်းတာပါပဲ ..”



“တီလေး ကလည်း လေး က ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ် ..”

“ရှင်ပဲ ချစ် ..”

ကိုင်ထားသည့် လက်ကို ဆောင့်လှုပ်ပြီး ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လှည့်ထွက် သွားကာ ..

“ရွှေစားပေ ..”

“... ..”

“ဪ .. ငါလည်း ခေါ်မိပြန်ပြီ .. ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဒီကောင် မလေး ..”

ခေါ်လိုမကြားတဲ့လူကို လိုအပ်တိုင်းပဲခေါ်မိနေတာ နှစ်တွေကြာ လည်း ခေါ်မိနေတုန်း ..

ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေစားပေ က ဆာစစ်ကြားထဲကို ဘာတွေကုန်းကွ ကြည့်နေသည်မသိ ..။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အသံပေးမနေတော့ဘဲ သူမ ကြည့်နေသလို လိုက် ငုံ့ကြည့်မိလျှင် ..။

“အောင်မယ်လေး ....”

“အောင်မယ်လေး ....”

“ညား .. ညား .. အဲဒီဖားနဲ့ ငါနဲ့ ညား ..”

မျက်နှာကြီးတစ်ခု သူ့ဆေးကို အနီးကပ်ရောက်လာတာ မျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ရွှေစားပေ အသံပြာအောင်ထအော်၏။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လည်း လန့်ဖျန်ရောအော်ကာ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပွတ်လောရိုက်သွား လေသည်။

“တီလေး .. တီလေး .. ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

လှလွန်း ပြေးလွှားရောက်လာလျှင် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်စိနံ့မှိတ်ပြီး အော်နေကာ ရွှေစားပေ က ဘယ်ကိုမှန်းမသိသော လက်ညှိုးက ဟိုထိုး ဒီထိုးနှင့် ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ ..။

“ဖား .. ဖား .. ဖားနဲ့ ငါနဲ့ .. ငါနဲ့ ဖားနဲ့ ..”

“ဒေါ်ကြီးရွှေ .. ဒေါ်ကြီးရွှေ ..”

“ဖား .. ဟင် ..”

“ဘာတွေအော်နေတာလဲ ..”

“ဟိုမှာ ဖား ..”

“ဘယ်မှာလဲ .. အဲဒါ တီလေးလေ ..”

“ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ ..”

ဘေစင်ထဲကို လက်ညှိုးပြန်ရောက်သွားမှ ကြည့်လိုက်တော့ ရေတူ သည့်အပေါက်သေးသေးလေးတွေပေါ်မှာ ပိပြားနေအောင် ကပ်စပ်နေ သည့် ဖားပေါက်စက ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ဖားမှန်းမသိ ..။

“အဲဒါ ဖားမှန်းသိသားနဲ့ ဒီလောက် ကြောက်ရလား .. တီလေး .. တီလေး ဒီမှာ သူ ဖားတွေ လို့အော်နေတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရင်ဘတ်ဖိထားရင်း ရုတ်တရက်စကားမပြန်နိုင် ..။

“ဒေါ်ကြီးရွှေ ကတော့လေ .. တီလေးကလည်း အလိုလိုကာမှ အလန့်တကြားဖြစ်တတ်တာကို တကယ်ပါပဲ ..”

“ရွှေစားပေ .. နင် .. နင့်ကိုတော့ ငါ သက်မိတော့မယ် .. ဟင် .. နော် ..”

ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီဆို ရွှေစားပေ တို့ ကုတ်ချောင်းချောင်းမျက်နှာ လေးနှင့် ..။



၂၅၀

အခန်း (၁၀)

“စားကောင်းလား သမီး ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဟင် .. စားမကောင်းဘူး ဟုတ်လား ..”

“ပြောပါဦး သမီးရယ် .. ဘာတွေလိုအပ်သလဲ၊ သမီး ဘာကြိုက် တတ်တာလည်း မသိကြသေးတော့လေ ..”

ယောက္ခမလောင်းတွေက ဆရာဝန်တွေဖြစ်ကြသလောက် ဟင်း ချိုးတွေ ရွတ်ပြရင်း ကျန်းမာရေးအတွက် ဒါလေးတော့ စားသင့်သည်။

ဒါလေးစားလို့ လေအောင့်တတ်တာကြောင့် ဒါလေးတော့ နည်း နည်းစားပေးရတယ် စသဖြင့် ထမင်းခိုင်းစတည်းက မိတ်ဆက်ပေးထား ထာသည့် ဟင်းတွေ ..။

အသီးအရွက်ဆို နည်းနည်းလေးမှ မကြိုက်သည့် လေး အတွက် တိုက်ကိုယ်ကိုယ် ကုန်စိမ်းတန်းထဲရောက်နေသလို ခံစားရခြင်းမှလွဲ၍ စားချင်သည့်အာသီသ အနည်းငယ်မျှ မဖြစ်ခဲ့ပေ ..။

မကောင်းလို့ မကောင်းဘူးပြောပြန်တော့ ဘိုးဘိုက မျက်ခုံးပင့် ကြည့်သည်။ သူတို့တွေရဲ့ မေးခွန်းတွေက ဆက်တိုက် ..။

“ဟို .. ဒီလိုပါ ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

ချိုခိုင် ကပဲ ရယ်မောရင်းဖြင့် ကြားဝင်၍ ..။

“မီးလေးက ဆိုင်ကယ်လ်ကီစွဖြစ်ပြီးတည်းက နေမကောင်းတာ နဲ့ရောပြီး ခံတွင်းမလိုက်ဘူးဖြစ်နေတာ ဒေါက်တာတို့ ဟင်းတွေက ကောင်းပါတယ် ..”

“အေးပေါ့ .. ကလေးတွေလိုပဲလေ ကလေးတွေများပြီဆို စည်ကမ်း ပျက်တာပဲ၊ သမီးကို ကဲ့ရယ်တာမဟုတ်ဘူးနော် .. လူကြီးတွေက ခိုခိုင် ပြီး အရမ်းအလိုလိုက်တော့ ချွဲနဲ့လာတာကိုပြောတာပါ ..”

ဒေါ်မြမြစင် က နားလည်သည့်အပြုံးနှင့်ပါ ..။ ထို့ပြင် လေး တို့ ထမင်းစားနေရင်း ကြည့်သည့်အကြည့်တွေက ချစ်စနိုးအပြုံးတွေသာ ရှိလျက် ..။

“ရတယ် .. သမီး စားမကောင်းရင် သစ်သီးလေးပဲ စားလိုက်နော် - နောက်ကျမှ သမီးအကြိုက်တွေမေးပြီး အိမ်ကမိန်းကလေးတွေကို မှတ်ခိုင်းထားမယ် ..”

ပြောပြီး သားဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်ကာ ..။

“သားကတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေဆို သိပ်ကြိုက်တာလေ.. ဆိတ်သေလို့ ဝင်စားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ..။

လေး က အသံတိတ်ပစ်ခွင်းနေ၏။

“အသားငါးဆို ပေါင်းရင်ပေါင်း မဟုတ်ရင် နူးအိနေမှစားတာ..”

ဟုတ်မှာပေါ့ .. ဒီလောက်အသက်ကြီးနေပြီကို သွားတွေ ဘယ် ကောင်းတော့မလဲ ..။

“သားက ပျားလိမွှော်လေးတွေ ခွာပေးထားတာ အမှေးလေးတွေ တောင် မရှိတော့ဘူး သမီးရဲ့ .. ယူစား သမီး ..”

“ဟုတ် ..”

“နေ .. ကိုယ်ယူလေးမယ် ..”



စင်မင်း က ကိုင်ထားသည့် ဇွန်းနဲ့ ခပ်ရင်းကို အသာချကာ လိမ္မော် သီးစိပ်လေးတွေရှိသည့် အဖြူရောင်ဗန်းကလေးကို ကိုယ်တိုင်လှမ်းယူ ပြီး ရှေ့မှာချပေးသည်။

အားလုံး၏ အကြည့်တွေ လှုပ်ရှားမှုတွေက ကိုယ့်ဆီမှာပဲ ပျာလာ ခတ်နေတာမို့ လေး မျက်နှာလေးမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုတွေ ဖိစီးလာတော့ သည်။

လူကြီးတွေ စကားပြောနေကြသည့် အပိုင်းမှာတော့ သူမ ဟန်မဆောင် နိုင်တော့ဘဲ ..။

“လေး .. ခေါင်းတွေမှူးနေပြီ အန်တီချို ..”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်လား .. လာ .. ဒီမှာထိုင်၊ ကိုယ် ဆေးသွားယူဦးမယ် ..”

လက်ကောက်ဝတ်လေးကို သွေးတိုးစမ်းမလို ကိုင်မည်ပြင်ပြီးကာမှ စင်မင်း လက်ပြန်ရုတ်ကာ ဆေးသွားယူဦးမယ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“နေပေ့စေ .. လေး အပြင်ထွက်ပြီး ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်၊ သူငယ် ချင်းနဲ့ စကားပြောလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာ ..”

“ဟုတ်လား .. သမီးက အဆန်းပါလား ..”

“ဟုတ်တယ် မမမြ .. လေး က ဂိမ်းတွေဆော့တယ်၊ သူငယ်ချင်း နဲ့ ဖုန်းပြောနေတာကြိုက်တယ်၊ သူ နေမကောင်းဖြစ်ပြီဆို သူငယ်ချင်း တွေ ရောက်လာကြတယ်၊ မရှိကြရင်လည်း ဖုန်းပြောနေတော့တာပဲ..”

ဒီကလေးမလေး ဉာဉ်ဆိုးတော့မရှိခဲ့ပါဘဲ ခုကျမှ ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေတောင်းဆိုနေတာလဲ ..။ ချိုမိုင် လည်း လေး ပြောတတ်သမျှ လိုက်ကာဖာထေးနေရရင်း အသက်ရှူတွေတောင် ကျပ်နေပါပြီ ..။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မီးလေးရယ် .. ခေါင်းနောက်နေရင် ငြိမ် ငြိမ်လေးထိုင်နေရတယ်လေ .. လာ .. လာ .. ဟိုမှာ ဒန်းလေးရှိတယ် ..”

“ဟာ .. မထိုင်ချင်ပါဘူး အန်တီချို ကလည်း ဒီနားမှာဆို ခုပါပြီ”  
ခြံထဲ အေးဆေးဆင်းသွားထိုင်နေမှ ဟိုဘိုးတော်ကြီး ဆင်းလိုက်ရ ရင် ကျွိုင် ..။

“ဟလို .. ဖြူစင် လား ..”

“... ..”

“အေး .. ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကြီးကို မမေးစမ်းပါနဲ့ဟာ ..။ ဟယ်.. နေဦး နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ .. ငါဖြင့် စိတ်ညစ်လို့ ဘယ်သူတို့မှ မပြောသေးဘဲ ထားတာ ..”

“... ..”

“လှလှနန်း .. လှလှနန်း ကရော ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ ..”

“... ..”

“ဪ .. အင်း .. တီလေးနဲ့ အန်တီချို တို့ ပြောဖြစ်ကြတာ ထင် တယ် ..”

“... ..”

“ဟား .. မပြောပါနဲ့တော့ စိတ်ညစ်လိုက်တာမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက် တွေကို အမျိုးမျိုးစီမံခန့်ခွဲထားတာ လေး ‘ဟင်းသီးဟင်းရွက်စားခြင်း ရဲ့ ကောင်းကျိုးများ’ ဆိုပြီး ဆောင်းပါးရေးလို့ရတယ် သိလား ..”

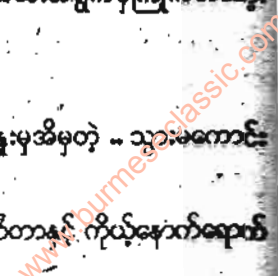
“... ..”

“ဟုတ်ပဟယ် .. အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အသီးအရွက်မှကြိုက်တာတဲ့၊ ငါတော့ သေပြီပဲ ..”

“... ..”

“အမလေး အသားငါးစားရင်လည်း နူးမှအိမှတဲ့ .. သွားမကောင်း တဲ့ အဘိုးကြီးကျ .. အဲ့ -”

‘အားပါးတရပြောပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်နောက်ရောက်





နေသည့် လူရိပ်ကြောင့် လေး မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

“ဟင် .. အဲ .. ဟိုလေး .. နေဦး .. ငါပြောတာက ..”

ခွေးစုတ်မ အသေရယ်နေတယ်၊ ဒီမှာ ဧင်မင်းကြီး ငါ့ရှေ့ရောက်နေတာ ..

“အဲ့ .. အဲ့ဒီလိုစားတာက အဘိုးအိုတွေပဲ စားတာလေ၊ အဟွန်း.. အန် .. အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့ဟာ .. အစာကျေလွယ်တယ်လေ ..”

“--- --- ---”

“အေး .. ဒါပဲ ..”

ဆက်တိုက်မေးနေသည့် မေးခွန်းတွေကို မဖြေတော့ဘဲ ဒီတိုင်းပဲ ဖြတ်ချပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ ဧင်မင်း ကတော့ ပြောနေတာတွေကို ကြားပေမယ့် စိတ်မဆိုးနိုင်သည့်ပြင် သနပ်ခါးရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးနှင့် ခွေးကျဘောင်းဘီလေးဝတ်ထားသည့် သူမနဲ့ ချစ်စဖွယ်ပုံစံလေးတို့ပဲ တစ်မိနစ်ကြည့်ပြီး သဘောကျနေမိသည်။

ဆံပင်က ကျောလယ်သာသာလောက်ရှည်ကာ ဆံမြိတ်နဲ့ ပါးရိုးလေးနားမှာ စတက်(ပ်)လုပ်ထားသဖြင့် ရှေ့ကကြည့်လျှင် ဆံပင်ရှည်တာနဲ့ မတူပေ ..။

ပျော့နဲ့ သည့်ဆံနွယ်လေးတွေ တလွဲလွဲနှင့် ဝင်းညက်သည့် မျက်နှာလေးက နုနုငယ်ငယ်ချစ်စဖွယ် ..။

“ဆက်ပြောပါကွ .. ဘာလဲ ကိုယ့်အတင်းပြောနေရလို့ အားနာသွားတာလား ..”

“ဟွန်း .. ဟို .. မ .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

“အဟွန်း .. ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က မင်းကိုလိုချင်တော့ ကညာဖို့နဲ့ စရာအိုဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဒါ စိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်တာ ..”

သဘောထားကြီးသလို ရယ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အဲ့ဒါ သည်းခံတာ

မဟုတ်ဘူး မျက်နှာပြောင်တာ ..။

လို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောပြီး ပြန်ပြောနေသည့် မျက်နှာကြီးကို တူတူနဲ့ ပြလိုက်ချင်၏။ သို့သော် ..

“သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြောနေတာ ..”

“သိပါတယ် ..”

“သူများဖုန်းပြောနေတာကို ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ နားထောင်နေတာလဲ .. သူငယ်ချင်းချင်းပြောကြရင် လေး တို့က ဒီလိုပဲ ..”

သူက သဘောကျသလိုရယ်လိုက်ရင်း ..။

“ဟုတ်တယ်လေ .. ညီမ အားပါးတရကြီးအတင်းတုပ်နေတာ ချစ်ဖို့တောင် ကောင်းသေးတာကို၊ ကိုယ်ကလည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်နေမိတာပါ၊ နားထောင်မိတာ ကိုယ်ကပဲ ပြန်တောင်းဝန်တိုတယ် ..”

အဲဒီလောက်ထိ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပါလား .. ဒီလူကြီး ..။

“ခေါင်းမှူးပြေသွားပြီဆိုရင် ခြံထဲမှာ ကိုယ်တို့ခဏလောက် စကားပြောလို့ရမလား ..”

“ရ .. ဟင့်အင်း ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“လေး .. အဲဒါတွေပြောချင်စိတ်မရှိလို့ပါ ..”

“ဘယ်တော့လောက် ရှိမှာလဲ ..”

“ဟင် ...”

“ကိုယ်တို့ စကားပြောဖို့လေ ..”

“မသိဘူး .. ခုတော့ ဘာမှမပြောချင်သေးလို့ ..”

“ကိုယ်က မင်းမဖြေနိုင်မယ့်မေးခွန်းတွေ မမေးပါဘူး၊ ကိုယ့်တို့တော့ ဖြိုက်သလောက် မေးလို့ရတယ် ..”



ဘယ်နှယ် မလိုချင်ပါဘူးဆိုမှ ခြည်းပါ စမ်းပါနဲ့ ပါလား ..။

“မီးလေးရေ ပြန်ရအောင် .. ဪ ..”

ချိုမိုင် အသံ ကြားလိုက်ရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပဲ သူမတို့နားကို ရောက်လာ၏။

“စကားပြောနေကြတာလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြေသံနှစ်သံကြောင့် နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ချိုမိုင် က ရယ်သည်။ ပြီးတော့မှ ဇင်မင်း ကို အားနားပြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ..

“ဒါဆိုလည်း နောက်မှ တစ်နေရာမှာ စားသောက်ရင်း စကားပြော ကြတော့နော် .. အန်ကယ်လ်သော် က မီးလေး သိပ်နေမကောင်းဘူးဆို လို့ ပြန်တော့မယ်တဲ့လေ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဒါဆို ညီမလေး အားတဲ့တစ်ရက်ရက် ကိုယ် လာ ခေါ်မယ်နော် .. စကားပြောရအောင် ..”

အန်တီချို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ..။

စိတ်ညစ်တာတွေထဲမှာ အဲဒီလိုတွေရှိလာမှာက အဓိက ..။

အိမ်ရောက်မှ သေချာကိုမေးရဦးမည်။

အန်တီချို ဘယ်သူ့ဘက်ကလဲ .. လို့ ..။



အခန်း (၁၁)

“မပြောနဲ့နော် .. ဒါ ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘူး ..”

လို့ တီလေး တရုတ်စကားပြောနေသည့်ကြားက ‘ကိုကိုကြီးနဲ့ နင့်ကို လက်ထပ် ပေးဖို့ အစက သဘောတူထားတာ သိလား’ လို့ ပြောချင်တာတွေ လျှာဖျား မှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့တွဲခဲ့နေကြ၏။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကလည်း လေး ရောက်လာတည်းက အနားက မခွဲဘဲ မျက်လုံးနဲ့ သတိပေးနေတာ တစ်ချက်လေးမှ မပြတ်ပေ ..။

‘လေး နဲ့ ကိုကိုကြီး ညားသွားကြရင် အရမ်းကောင်းမှာ’ လို့ မယ် လှလွန်း တို့ တောင့်တောင့်တတ ပြောတည်းက ခေါင်းနားပမ်းကြီးခွဲ ရတာ လူကိုယ်တိုင်ရောက်လာတော့ ဘယ်လိုမှ အလစ်မပေးရဲတော့ပေ ..။

“လှလွန်း .. တီလေး အင်္ကျီတွေအပ်ထားတာ ဒီနေ့ရမှာလေ။ အဲ့ဒါ သွားရွေးပေးစမ်း ..”

“လမ်းထိပ်လေးတင်ဟာကို တီလေးကလည်း ..”

“ဟုတ်သားပဲ တီလေးရယ် .. လေး တောင် အန်တီချို ကို မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ရင်ထိုးလေးအပ်ထားတာ သွားရွေးရဦးမှာ ..”

“နင် အဲ့ဒီအတွက်လာတာလား .. ငါ့ဆီ သပ်သပ်လာတာမဟုတ် ဘူးပေါ့ ..”

“လမ်းက တစ်လမ်းစီပါဟ .. ဒီမှာ ဘောင်ချာလဲမှာကြည့် - ဦးဝိစာရလမ်း အမှတ် (\*\*)တဲ့ ..”





အိတ်ကိုယူ၍ ဘောင်ချာတောင်သေချာထုတ်မြဲလိုက်သေးသည်။

ပြီးတော့ ဘောင်ချာကို ဒီတိုင်းချထားပြီး အိတ်နဲ့ ဒီထားလိုက်ကာ။

“ငါတို့ အတူတူထွက်ရအောင် နင့်ကို လိုက်ပို့မယ်ပြီးရင် ငါနဲ့။”

“အို .. မလိုက်ရပါဘူး။ အင်္ကျီရွေးရမှာက ဒီနားလေးတင်၊ အိမ်မှာလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ် ကောင်မလေး ရေ .. မကြာခင် သားကြီးကို လက်ထပ်ပေးမှာဆိုတော့ အိမ်မှာ ပြင်ရဆင်ရဦးမှာ ..”

“ဟင် .. ကိုကြီးကို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. သားကြီးက တည်တည်ခန့်ခန့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းဆိုတော့ ရာထူးရာခံနဲ့ သူပုံစံကို ဘယ်သမီးရှင်က မဆို ဝဲလဲကမ်းပဲလေ .. ကြိုက်ရာခေါင်းခေါက်ရွေးရုံပဲ ..”

“အိုးကောင်းမုကောင်း ခေါက်ကြည့်သလိုပေါ့နော် ..”

“အေး .. ဘာ ..”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ လူငယ်တွေ ဘန်းစကားကို တွေးခဲ သွားပြီး ဒေါသထွက်ဖို့သတိရ၏။

“ဘာအိုးလဲ .. ငါ့စကားကို ရွတ်နောက်နောက်လာမလုပ်နဲ့နော်။”

“ရေအိုးကိုပြောတာပါ .. တိုးတိုးတို့ပြောတော့ အိုးမှာ အနာပါမပါ လက်ဆစ်နဲ့ခေါက်ကြည့်ပြီး နားထောင်လိုက်ရင် သိတယ်တဲ့ ..”

“ကျုပ်က လူခေါင်းကိုပြောနေတာ ကိုယ့်သားက ပုကွကွပုံဆိုး ပန်းဆိုးမဟုတ်တော့ ကြိုက်တဲ့မိန်းမ ခေါင်းခေါက်ယူလို့ရတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ညှိုးမထိုးသေးပါဘူး။ စကားကျွဲတော့ နှုတ်မရဘူးတဲ့ .. သူများတွေလို ပြောလွယ်ဖျက်လွယ်လည်း အဖြစ်မခံနိုင်လို့ ..”

“တီလေးက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတာလားဟင် .. ဒေါသတွေ ကြီးနေသလားလို့ ..”

လေး က တကယ်ဘာမှမသိတာပေမယ့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အနာပေါ် တုတ်ကျသွားလေသည်။

တိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“အောင်မယ်လေး လူကခတ်ကောင်းနေလိုက်တာ မယ်မင်းကြီးလေးရယ် .. မသိတတ်ဆိုးရွားမိရင်လည်း ညည်းပဲ ..”

“တီလေးကလည်း လေး ကိုပဲ ဆူနေတာပဲ၊ သူ ကောင်းကောင်း မေးတာပဲဟာ ..”

လှလွန်း က လေး ဘာမှမသိလို့စိတ်ရင်းနဲ့မေးနေတာကိုသိသည်။ တိုယိုအဒေါ် ဖြစ်နေရသည့် ဒေါသတွေကိုလည်း နားလည်နေသဖြင့်-

“တီလေးက ဒီလိုပဲသိလား၊ မနက်က ဒေါ်ကြီးရွှေ ကို စိတ်တိုပြီး အဲဒီကနေ တောက်လျှောက်ဆူနေတော့တာ ..”

“ဪ .. ဒေါ်ကြီးရွှေ ဆိုမှ သတိရတယ်၊ ရွှေအေးပေ ကို နောက်ပေးမှာ ငါးခြောက်တွေလွန်းခိုင်းထားတာ သွားကြည့်စမ်း ဒီကောင်မလေးက စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟာ .. ဒီလောက်ကတော့ ဒေါ်ကြီးရွှေ ရပါတယ်၊ တီလေးကလည်း ..”

“ဘာခိုင်းခိုင်း ဘာမှထလုပ်လိုက်တယ်ခန့်ပါလား လှလွန်း .. ကလေးပီပီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမရှိဘူး၊ သွား .. ခု သွားကြည့် ..”

“ဟွန်း ..”

လှလွန်း လေးတီလေးကန်ထရပ်လိုက်ကာ ..

“ခဏနော် လေး .. ငါ ခု ပြန်လာခဲ့မယ် ..”

ခေါင်းညိတ်လိုက်ရမေ့မလို့ လေး က ပြန်တော့ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဒေါသထွက်နေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိသော်လည်း တိုယိုပတ်သက်နေသလို ခံစားမိနေသဖြင့် ဆက်ပြီးထိုင်မနေချင်တော့ပေ။

“တီလေး .. လေး ပြန်တော့မယ် ..”

“ဟင် .. ဪ .. အေး .. အေး ..”

ချက်ချင်း ပျာဗျာသလဲ ပျူငှာသွားပုံက လူကိုဝိုင်းတွဲပြီးကော့လဲ တံခါးဝကို လိုက်ပို့ဦးတော့မလိုလို ..

တီလေး မျက်နှာကိုပဲစိတ်ကရောက်နေသဖြင့် ဒါကိုတွေးရင်း လေး မျက်နှာလေးမှာလည်း အပြုံးတွေ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့၏။



“ဒီတစ်ခါတော့ ကားနဲ့ပေါ့နော် .. ကောင်းတယ် နောက်ဆို ဆိုင် ကယ်လ်တွေမစီးနဲ့ စီးရင်လည်း ဟိုတစ်ခါလို ဒီမှာဝင်လို့မရတော့ဘူး နော် .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခြံထဲမှာ ကားထွက်ဖို့အတွက် အဝိုင်းနဲ့ မပတ်တော့ဘူး၊ ဂငယ်တွေပြန်လှုပ်ဖို့ ပန်းရန်သမားတွေနဲ့ ချိန်းပြီးပြီ.. မနက်ဖြန်ဆို စတော့မှာ ..”

“ဪ ..”

လေး က ခေါင်းပဲညိတ်နေကာ ကားနားရောက်လာတော့ နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။

“သွားမယ်နော် .. လှလွန်း ကို ပြောပေးပါဦး။ တော်ကြာ မပြန်ပါ နဲ့ဦးလုပ်နေမှာစိုးလို့ ..”

“စိတ်ချ .. စိတ်ချ ..”

ပြောနေကြတုန်း ခြံထဲကို မောင်တို့ကား ဝင်လာတာမြင်လိုက်၏။

“သားကြီး ပြန်လာပြီ .. ဧည့်သည်ပါလာတာလားမသိဘူး ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက လေး ရဲ့ ကားနောက်မှာရပ်သွားသည့် ကားဆီ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေ၏။ လေး ကတော့ ကားထဲဝင်လိုက်ပြီးဖြစ် ကာ လှလွန်း ထွက်လာမလားလို့ တစ်ချက်တော့ လှမ်းကြည့်မိသေးသည်။

“တီလေး ..”

“ဪ .. ဧည့်သည်ပါလာတာလား ..”

ကျစ်ဆံခြီးရှည်တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ချထားကာ ကိုယ်လုံးသွယ် သွယ် အသားညှိစိမ့်စိမ့်လေးနှင့် ရှုချင်စဖွယ်ယဉ်စစလေးကို မြင်လိုက် ရပေမယ့် ..

“ဟွန်း ..”

ခရီးကြိုပြုရမည့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရဲ့ အပြုံးက အိတ်တီဖြစ်နေ၏။ ကိုယ့် တူရဲ့သားမှာ မြင်လိုက်ရသည့် မိန်းကလေးတိုင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အားရ ကျေနပ်ခြင်းမဖြစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မသိတော့ပါ။ မဖြစ်တော့ဘူး ဒီတစ်ခါ တကယ်မဖြစ်တော့တာ ..။

မောင်ကို အမြန်ဆုံးကို လက်ထပ်ပေးဖို့လုပ်ရတော့မည်။ အိမ်ထိ တောင်ပါလာသည့်အဆင့်က ဘာလဲ ..။

ဘာမှမဆိုပါဘူး တွင်တွင်ပြောနေပြီး ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ဈေးလား ..။

“လာလေ မစော .. ဒါ ကိုယ့်အဒေါ်ပဲ။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း တဲ့ .. ကိုယ် တို့က တီလေးလို့ပဲခေါ်တာ ..”

မောင်လည်း ကိုယ့်အဒေါ် မျက်နှာပျက်နေတာကို စောမာလာ နှိပ်မိသွားမှာ အားနာသဖြင့် ပေါ်တီကိုအောက်မှာပဲ မိတ်ဆက်ပေးလိုက် မိတာဖြစ်သည်။

တကယ်က အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာပြီး အပြုံးအရယ်တွေဖန်တီးပေး လိုက်တာဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာ လေး ကလည်း အိတ်ကို ဘေး မှာပစ်ချလိုက်မှ ရှေ့ဆိုင်ယူသွားရမည့် တောင်ချာကို သတိရသွားကာ..

“ကျန်ခဲ့ပြီ ..”

သတိရရချင်း ပြန်ထွက်ဖို့ တံခါးကို ကမန်းကတန်းတွန်းဖွင့်လိုက် ၏။ ကားကို ကျောပေးရပ်ပြီး စကားပြောနေကြသည့် မောင် နဲ့ စောမာလာ တို့နှစ်ယောက်မှာ စောမာလာ ၏ ကိုယ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ..။

“အမေ့ရေ ..”

“ဟဲ့ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ၏ ခြေထောက်ကို ခုန်ဖက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားကာ.. “အောင်မယ်လေး .. သေပါပြီတော် ..”

“တီလေး ..”

မောင် ရုတ်တရက် ဖမ်းဆွဲလိုက်ပေမယ့် လက်ထဲမှာလည်း ဖိုင်ကပ် ထပ် ကိုင်ထားသဖြင့် ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုယ် ရှုပ်သွားပြီး မဆွဲမိလိုက်ပေ..။ အယ် ..။

လေး တံခါးကြားထဲက မထွက်ဝံ့တော့ဘဲ ပါးစပ်လေးအဟောင်း



သာနှင့် ကြောင်ငေးကြည့်နေမိ၏။

စောမာလာ သည် ရလှကားသုံးထစ်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားထိုးမှောက် လျက် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ၏ ခြေထောက်ပိုင်းက သူမ ကိုယ်အောက်မှာ ထောက်နေကာ ..

“သေပါပြီ .. ငါ ထလိုမရတော့ဘူး၊ ကျိုးပြီ .. လုပ်ကြပါဦး..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ပက်လတ်ကြီးကနေ လက်ပြအော်နေတာ လိပ်ငှက် ကောင်နဲ့ ဝှေ့နေလေသည်။

“ဟယ် .. တီလေး ..”

လှလွန်း ပြေးထွက်လာ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကို တွဲထူကြရင်း စောမာလာ ကို လည်း တွင်တွင်တောင်းပန်နေကြရကာ ..

“ဒီကောင်မလေး နော် .. မင်း ..”

မောင့် မျက်နှာကြီး နီရဲနေကာ ..

“ဘာကြည့်နေတာလဲကွ .. ဒီမှာ လာဝိုင်းထူဦး ..”

“ရှန် .. ဟုတ် ..”

ကမန်းကတန်းခေါင်းညိတ်ပြီး တံခါးနှောက်ကာ ထွက်ကာ သူမ တွဲထူဖို့တာဝန်ယူရတာက စောမာလာ ကို ဖြစ်လေသည်။

ရှက်ရှက်နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကုန်းထပေမယ့် ဒူးပြဲသွားသဖြင့် ထလိုက် ညွတ်ကျသွားလိုက်ရှိကာ စောမာလာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း သပြေသီးမှည့်လို မည်းချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေခဲ့၏။

မောင့် မျက်နှာကြီးကိုလည်း မကြည့်ရဲ ..

စောမာလာ ကိုလည်း အဆမတန် အားနာခြင်းဖြင့် တံတွေးမျိုးပြီး ရင်း မျှိုနေမိကာ သူမ ဇက်လေးပုနေတော့သည်။

ဒီနေ့အဖို့လေးအတွက် ရာသီဥတုက မကောင်း ..။



အခန်း (၁၂)

“ဆေးဖိုး ဘယ်လောက်ကုန်သွားလဲ မောင် ..”

“ဒူးပြဲသွားတယ် လက်တံတောင်တွေရောပဲ .. ပြီးတော့ ခြေထောက် ထောက်လို့မကောင်းဘူးဆိုတော့ ဓာတ်မှန်ရိုက်တာရိုက်နဲ့ သုံးသောင်း နီးပါးပဲ ..”

“အောင်မယ်လေး ကုန်ပါပြီတော် .. ငါ့အတွက် ခါးနာဆေးဘူး ထားရော ..”

“လေးထောင့်ငါးရာ ..”

“ဈေးကြီးလိုက်တာဟယ် .. ခွေးကပ်ပလတ်စတာတွေ ပါသေး တယ်လေ ..”

“မေးမနေနဲ့ တီလေးရာ ..”

“ဟဲ့ .. မမေးလို့ရမလား၊ အလကားနေရင်းထိုင်းရင်း ကုန်ရတာ၊ ဒီကောင်မလေး .. ဒီကောင်မလေး ငါ့ဆီရောက်လာတိုင်း ပြိုဟ်မွှေတာ တွန်ပျူတာပြင်ရ၊ အိပ်ရာခင်းတွေမှာ အစားအသောက်တွေစွန်းလို့ ဒုက္ခ ဈားရ၊ ခု ဆက်တိုက်ပိုက်ဆံတွေ ကုန်သွားတာ ကြည့်ဦး ..”

“တီလေးနဲ့ ကိုကိုကြီးတို့ကလည်း ကိုယ့်အိမ်မှာဖြစ်သွားလို့ ဆေး



လေးကုပေးရတာကို တိုတိုထွာထွာနဲ့ ..

“အဲဒါ .. ညည်းလေးက ဆရာကြီးလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. လူ ကျန်းမာဖို့အဓိက မဟုတ်ဘူးလားလို့ ..”

“ဒါက ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ ချရာလို့ဖြစ်ရတာလား .. ဒီကောင်မလေး ငါ့ကို မကျေနပ်လို့ တမင်လုပ်တာ ..”

“ဖြစ်စရာလား တီလေးရယ် .. လေး ဒီထဲဝင်လာတည်းက တီလေး ချည်းပဲ ကိုပြန်ပူနေတာ ..”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

အနားမှာ နီးနီးလေးဝင်ထိုင်ပြီးမှ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လက်ကို သက်ရ ပြီး လှလွန်း မသိမသာပြန်ထရပ်၏။

“သမီးပြောတာက လေး တ တီလေးကိုဆို ဘာပြောပြော အမှတ် ထားခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သူ ဒီလိုပဲ အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်သွားတတ်တာ သိသားနဲ့ ..”

“လှလွန်း ..”

“ရှန် ..”

“ညည်း အဒေါ် လူတွဲပြီး ထိုင်ထနေရတာတောင် ညည်း မျက်နှာ တစ်ပတ်မညှိုးတဲ့အပြင် လေး က မှန်တယ် ငါ မှားတယ်ပေါ့ ..”

“လွဲနေတာလေးတွေ ပြောပြတာပါ။ တီလေး ကို သမီးလည်း သနားတာပဲ ညကဆို တီလေး နာလို့ ညည်းနေတော့ သမီးငိုရသေး တယ် ..”

ဟုတ်လို့လားဆိုသည့် ခပ်စူးစူးအကြည့်ရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ကျေနပ် ခြင်းတွေနဲ့ဖြစ်၏။

မောင် ကတော့ ခေါင်းတစ်ချက်ဖွပ်ရင်း ..

“မစော ကလည်း လေး ကို သိပ်အစာမကြေဘူး၊ သူ့ကို တမင်လုပ်

တယ်ထင်နေတာ ..”

“သူနဲ့ ဘာငြိထားလို့ တမင်လုပ်ရမှာလဲ ကိုကိုကြီးကလည်း ..”

“လုပ်တယ်ထင်ရင် လုပ်တယ်ပေါ့ဟယ် .. နောက်မလာလည်း အေးတာပဲ ..”

သူ့ကို ထိတာက ကိုယ့်ကိုပါလာထိလို့ စိတ်တိုနေတာဖြစ်သည်။ လေး ကြောင့် စောမာလာ ဒီလိုဖြစ်သွားတာဆိုရင်တော့ နေသာသဝ လေညှာကပါ။

သူများဒုက္ခရောက်တာကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးချင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အိမ်ကို လိုက်လည်ရတဲ့ အဆီ ရဲတင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို မလိုလားပေ ..။

“အဲဒါကြောင့် ဘယ်အရာကိုမှ ပုံသေကားချပ်တွက်လို့မရဘူးဆို တာ တကယ်မှန်တာပဲ ..”

“ဟင် .. ဘာကိုလဲ ..”

မောင် က စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားက ဂရုစိုက်နားထောင်ဖော်တော့ ရကာ ..

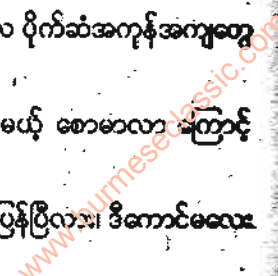
“ဘာကို ပုံသေကားချပ်ထုတ်နေတာလဲ ..”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ရိုးတယ် ဆန်းတယ်တွက်ထား ကြတာတွေလေ၊ မင်းရဲ့ စောမာလာ ကိုပဲကြည့်ပါဦး ဖင်လောက် ရှည်တဲ့ ကျစ်ဆံမြီးကြီး တယ်မ်းယမ်းနဲ့ ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ တီလေးရာ .. ဒီလ ပိုက်ဆံအကုန်အကျတွေ များနေလို့ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ..”

“အဲဒါ ငါလည်း ညစ်တာပဲ .. ဒါပေမယ့် စောမာလာ ကြောင့် ညစ်ရတာက ပိုဆိုးတယ် ..”

“တီလေး ညစ်တာ စောမာလာ ပါသွားပြန်ပြီလား၊ ဒီကောင်မလေး



ပြီးတော့လေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီကောင်မလေး လို တစ်ချက်မှ မြေမထိအောင် ငှက်ထွက်နေတာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါထက် ပိုဆိုးတာက အပေါ်ယံ ခပ်တုံးတုံးပုံဖမ်းပြီး အတွင်းမှာ လောက်ကိုက်နေတာတွေပဲ .. ဘာလဲ မင်းက နာနေတာလား ..”

“ကျွတ် ..”

“ဟိ .. ဟိ ..”

“ဘာလဲ .. လှလှနဲ့ .. ဟိဟိ ဆိုတာ ..”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဘာမှမဟုတ်ရင် မျက်နှာပေါ်က ခပ်ဖြူက ဘာကြောင့်တုံး .. ငါတယ် .. အား ..”

စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ခါးမတ်လိုက်မိကာ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရဲ့ မှဲ့မဲ့သွား လေသည်။

ကောင်မလေး ပေးတဲ့ ဒဏ်ရာက လူကို လက်တို့လှောင်ရယ်နေ၏။ ဟုတ်တယ် မယ်မင်းကြီးမ ညည်းကို ကျွပ် မေ့လို့မဖြစ်ဘူး ..။ စိတ်ထဲကနေ ကောင်းကောင်းကြိမ်းဝါးနေမိပေမယ့် ‘သေပါပြီ’ လို့ အော်နေရတာက ကိုယ်ပဲဖြစ်ကာ ..။

က

အခန်း (၁၃)

“လေး ဘာစားမလဲ ..”

“နေ့လယ်စာက စောသေးတယ်မို့လား ..”

“ဆယ်နာရီကျော်နေပြီလေ လေး ရဲ့ .. ဘာလဲ လေး က ဒီအချိန် မစားတတ်ဘူးလား ..”

တစ်လေးတည်း လေး နေတာကို ဒီလူကြီး ခေါ်နေတာကျမှ နားထဲ မှာ ထော်လော်ကန့်လန့်ကြီးပါလား ..။

“အင်း .. ရတယ်လေ ..”

နားယားတာလိုလိုနှင့် လက်ချောင်းလေးနဲ့ထိပြီး ရှုံ့မဲ့ပြောမိရင်း-

“ဦးစင် အရင်မှာပါ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေး .. နားယားနေလို့လား .. လက်ကြီးနဲ့ မကလီ နဲ့လေ ..”

သူမ ကလီနေတာမဟုတ်ပါ နားဖျားလေးမှာပဲ လက်ညှိုးလေးထိ ကပ်ပြီး ဝှက်နေခဲ့တာဖြစ်၏။ သူ မေးလိုက်မှ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ရုတ် လိုက်ကာ ..။

“ဟင် .. ဦးစင် က ရှုံ့လို့လား ..”

“မဟုတ် ..”

“လေး က နားယားတာ နာခေါင်းယားတာတွေ အကျင့်လိုဖြစ်နေ



ပြီ ဦးစင်း ရဲ့ - လူတူပြီဆို နာချေတယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားရင် နာခေါင်းနှိုက် နာနှိုက်လုပ်တတ်တာတွေ အဲဒါ အလိုလိုကို ယားလာတာ ထိန်းနေလို့ မရဘူး ..

စင်မင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မနှစ်မြို့သည့် အရိပ် တစ်ချို့ဖြတ်ပြေးသွားပြီးမှ ခွင့်လွှတ်နားလည်ဖို့ကြိုးစားသည့်အပြုံးနှင့် -

“ဟုတ်လား .. အင်း .. လူတစ်ယောက်မှာ အကျင့်တစ်မျိုးစီရှိကြ တာပဲ .. ဒါပေမယ့် တံငါနားနီး တံငါဆိုတဲ့ စကားပုံရှိတယ်မို့လား .. တိုယ်တို့အတူနေရင် လေး ရဲ့ အကျင့်လည်း ပျောက်သွားမှာပါ ..”

“လေး က အကျင့်မကောင်းလို့ ဦးစင် နဲ့တွေ့မှ အကျင့်ကောင်း မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား .. အဲလိုပြောလိုက်တာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲ .. ဒီလိုလေ လေးရဲ့ .. ကိုယ့်မှာလည်း မကောင်း တဲ့အကျင့်တစ်ခုနှစ်ခု ဒါမှမဟုတ် တော်တော်များများ ရှိနေနိုင်တယ် လေ၊ အဲဒါတွေကိုလည်း လေး က ကိုယ့်ကိုပြုပြင်ပေးရမှာပဲ ..”

လာသေးတယ် လူကြီးကိုက စကားပုံရိုင်းရိုင်းနှိုင်းရရင်လည်း မကောင်း ..

“တော်သေးတာပေါ့ .. ကိုယ်က ကိုယ်ရွေးလိုက်တဲ့ဆိုင်ကို မကြိုက် ဘူးလားလို့ ..”

“ကြိုက်ပါတယ် ..”  
ပြောပြီး လေး က ဆိုင်ထဲကိုဝေ့ပတ်ကြည့်သည်။ အဖြူရောင်စားပွဲ ခင်းလေးတွေမှာ ထောင့်စွန်းမှာ ဆိုင်နာမည်ကို အနီရောင်စာလုံးလေးတွေ နဲ့ ရိုက်ထား၏။

ကြမ်းခင်းနဲ့ ဘေးပတ်လည်မှာ အဖြူရောင်ကြော့ပြားတွေခင်ထား ပြီး ခပ်စိမ့်စိမ့်မြတ်တလေး အေးနေသည်။ နံရံမြှုပ် အစိမ်းရောင်မီးလေး တွေက အလင်းရောင်မဟုတ်ဘဲ အေးမြခြင်းအတွက် ဖိအားဖြစ်နိုင်၏။ သူမ မျက်လုံးသွားတဲ့အတိုင်း စင်မင်း က လိုက်ကြည့်ပြီး ပြေးလိုက်ကာ -

“ဒီမှာ နိုင်ငံတကာ အစားအစာတွေရတယ်၊ ဆီးဖု(ဒ်)လည်း အရမ်း

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

ကောင်းတယ်ကွ ..”

ပြောပြရင်း ရယ်လိုက်ကာ -

“တကယ်ဆို အဲဒီအစားအစာတွေ ကိုယ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဇင် က အသားငါးကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ဒီဆိုင်ကိုတမင်ရွေးလိုက်တာ ..”

“ဟုတ်လား .. ကျေးဇူးပဲ ..”

လေး က မိန်းကိုလှန်ပြီး စားစရာတွေ အကျအနာမှာသည်။ စားချင် တာရော မစားချင်တာရော အမျိုးပေါင်းများစွာ မှာကာ -

“အမဲသားပြားကင်ကို အရမ်းမကျက်စေနဲ့နော် .. အနားလေးတွေ တော့ တူးနေပေစေ၊ နေဦး ပုစွန်အစိမ်းသုပ်ကိုလည်း ခေါင်းတွေဝါးပေ စေနော် .. အဲဒီခေါင်းထဲက သွားတွေခေါင်းဆီတွေ ဘာမှမချွတ်နဲ့၊ ပုစွန်က ခေါင်းမှာပဲအရသာရှိတာ အသားကပျော့စိစိကြီး မကြိုက်ပါ ဘူး ..”

ဝိတ်တာလူငယ်က ခေါင်းထောင့်ညိတ်နေပေမယ့် မျက်လုံးမှာ အံ့ကြ ခြင်းတွေ စိတ်ရွံ့လာခြင်းတွေ အထင်းသားနှင့် -

“အဲ .. ပြီးတော့ ချစ်ကဲနီး(နီ)ကာရီ မှာဦးမယ်၊ ကြက်ခေါင်းသုပ် ရလားဟင် .. မျက်လုံးနဲ့ ဦးနှောက်စားချင်လို့ ..”

“ဈာ ..”

“ဟယ် .. ဒီလောက် လူကို ပြူးပြဲကြည့်နေပြီးတော့ မကြားဘူး အဲ့ရော ..”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ .. ကြားပါတယ်၊ အဲဒါ မရလို့ပါ .. ဓက်ခေါင်း ချဉ်စပ်သုပ်တော့ရတယ် ..”

“ဒါဆို မျက်လုံးထော့ရတယ်မို့လား .. တုတ်ထိုးဆိုင်မှာအောင် ရတာကို ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝက်မျက်လုံးရပါတယ် ..”

“ဝက်မျက်လုံးတစ်ပွဲပေး၊ ဟိုလိုဒီလိုတွေ လုပ်မလာနဲ့နော် - မျက် လုံးလေးတွေ ဒီတိုင်းစိပြီးထည့်လာပေး၊ မခလားလားပြူးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ

စားမယ် .."

ဝိတ်တာက ခေါင်းကုတ်ဖို့ လက်မြောက်လိုက်တာနှင့် လေး က ဗျာယိပျာယာလိုက်ကြည့်ကာ ..

"ခေါင်းမကုတ်နဲ့လေ .. သူများအတွက်စားပွဲသောက်ပွဲတွေကို နေပြီး ခေါင်းကုတ်ရလား .. ရွံစရာကြီး .."

တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေချင်း လက်ပြောက်အဖွဲ့ပေးနေသည့် ဇင်မင်း မျက်နှာက ရွံရှာပြနေသည့် လေး ကို ကြည့်ကာ တော်တော်တရားကျ နေသည့်ပုံပင် ..

"ဝက်သားအချင်းပြုတ်ပြီး အခွေလိုက်လေးပေါ်မှာ ဆော့လေးနည်း နည်းရွဲအောင် ဆမ်းခဲလိုက်၊ သပ်သပ်ပန်းကန်နဲ့ လာမချနဲ့နော် .. ဖြတ် လိုက် တို့လိုက် မစားချင်ဘူး၊ ဒီတိုင်း တစ်ခါတည်းစားမှာ .."

"အစ်မ .. အချင်းပြုတ်က အခွေလိုက်တော့ .."

"မရရင် နေပေစေတော့ .."

"ဒီမှာ ညီလေး အချင်းပြုတ်တော့ ရတယ်မို့လား .."

"အချင်းရတာက .."

"သူ့စားချင်လဲ ဒီတိုင်းလုပ်လာပေးလိုက်ပါ၊ အဆင်ပြေအောင်ပေါ့.."

"ဟုတ်ကဲ့ .. ပြောကြည့်လိုက်ပါ့မယ် .."

ဝိတ်တာက လေး မှာတာတွေကို သေချာရေးမှတ်ရင်း မိနူးလှန်နေ ဆဲ သူမကို ဘာမှာဦးမှာလဲဆိုသည့် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့်ကြည့်နေခဲ့၏။

မိနူးလှန်နေပြီး ပါတဲ့အမျိုးအမည်တွေကို မှာတာလည်းမဟုတ်၊ အိမ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ကိုယ်စားချင်သမျှ အိမ်အကူကို ထိုင်ခိုင်းနေ တာမျိုးဖြစ်၏။

"မှာလေ .. စားချင်တာလုပ်ခိုင်းလို့ရတယ် .."

လေး က ဆတ်ခနဲခေါင်းညှိတ်ပြီးမှ ဇင်မင်း ကို ပြန်ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ..

"လေး ကို ရွံတာတော့မဟုတ်ဘူးမို့လား .."

"ဟာ .. မရွံ့ပါဘူး .. ကိုယ်က လေး ကြိုက်တာတွေတွေ့ရင်လဲ တမင်ခေါ်လာတာပဲ .."

ဟွန်း .. မသိဘူးများမှတ်လို့၊ လူကို ရွံသလိုရှာသလိုနဲ့ကြည့်နေတာ ဒီက ရှင်မျက်နှာကြီးကို ဖုန်းထောင်ထားတဲ့ထဲမှာ မြင်နေရတယ် ဦးဇင်မင်း .. တစ်ရှူးဘောက်(စ်)မှာ ဖုန်းကို တမင်ထောင်ထားတာ သူ့မျက်နှာ ကို ကြည့်ချင်လို့ ..

ဝီဝီပြင်ပြင်ကြီး မမြင်ရပေမယ့် အသိသာကြီးလဲ။

"အစ်မ အသီးအရွက်ကြော် ဘာမှာဦးမလဲ မသိဘူး .."

"မမှာဘူး .. ခြေပြင် .. ဦးဇင် မှာလေ .."

"မမှာတော့ပါဘူး .. ကိုယ်လည်း မင်းစားတာ လိုက်စားမှာပေါ့ .." ဟင် ..

တော်ကြာ ပန်းကန်ထဲ ဇွတ်ထည့်ပေးနေရင် သွားပြီ ..

ဖြူစင် နဲ့ လှလွန်း တို့ ဖုန်းဆက်ကြစမ်းပါ၊ မှာထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျဆက်လိုက်စမ်း ..

စားသောက်ပွဲတွေ လာချတော့ လေး လက်ဆယ်ချောင်းကိုဖြန့်တာ ဤ စစ်တိုက်ခိုင်းနေမိသည်။ စိတ်တွေလှုပ်ရှားကာ လာချသည့်စားပွဲတွေ ကိုလည်း မကြည့်ရဲ ..

ဒီလူကြီး စိတ်ပျက်အောင် ဟင်းဆယ်မျိုးလောက် စိတ်ပျက်စွယ် တွေမှာထားခဲ့တာ ခုတော့ သူက အပြုံးမပျက်ရှိနေပြီ .. ကိုယ်ပဲ ..

"ပုဇွန်ဆိတ်ခေါင်းက ဒီတိုင်းကြီး ကောင်းပါ့မလား လေး ရဲ့ အကောင်ကလည်း အကြီးကြီးပဲ .. အစိမ်းဆိုတော့လေ .."

"ရွံစရာကြီး .."

"ဘယ်လို .."

မြင်လိုက်တာနှင့် ပါးစပ်ကလွတ်ခနဲထွက်သွားပြီးမှ ..

"ရွံစရာကြီးလို့ .. အဲ့ .. အဲ့လိုပဲထင်ကြတာလေ မကောင်းပါဘူး၊ ဟုတ်ပါတယ် .. တကယ်တော့ မကောင်းဘူး .."



“ဘာမကောင်းတာလဲ လေး ရဲ့ ..”

“အဲ့ဒါလေ .. မဟုတ်ဘူး .. ရွဲစရာမကောင်းပါဘူးလို့ပြောတာ၊ ကြည့်ပါလား ဦးစင် ရဲ့၊ ဟွန်း .. စားချင်ရောလေးပါ ..”

ပန်းကန်ကို ရဲရဲမကြည့်ဘဲနဲ့တောင် မျက်နှာလေးက အိတ်တီအပြုံး မဲ့မဲ့နှင့် ဖြစ်နေလျက် ..

“ရေသတ္တဝါတွေက ရွဲစရာမကောင်းဘူး ..”

“ဘယ်သူကပြောတာလဲ ..”

“အန်တီချို က ..”

“ဒါဆို လေး က သူများပြောလို့ လိုက်စားကြည့်တာလား ..”

“မစားပါဘူး ..”

“ဟင်!..”

“စားတယ် .. စားတယ် .. မစားဘူးဆိုတာ ပုဇွန် .. အဲ .. ခုနလေ သူများပြောလို့စားကြည့်တယ်ဆိုတာ .. အဟွန်း ..”

ဇင်မင်း၏ လျှို့ဝှက်သောအပြုံးမှာ လေး မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုး မဝနိုင်သည့် အကြည့်များလည်းပါနေကာ ..

“ကိုယ်က ပုဇွန်အစိမ်းသုပ်ဆိုတာ မိနူးထဲမှာပဲတွေ့ဖူးတာ၊ သူများ စားတာတောင် တစ်ခါမှ တိုင်မကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒီလောက် ပုဇွန်အကြီး ကြီးတွေကို အစိမ်းသုပ်ထားတယ်ဆိုတော့ ..”

“ဒါက ဒီလိုပါ အစ်ကို ..”

ဟင်းချိုပွဲလာချပေးသည့် ဝိတ်တာလေးက ကြားသွားသဖြင့် ..

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပုဇွန်အစိမ်းသုပ်က အကောင်သိပ်မကြီးပါဘူး၊ အစ်မက သွားတွေအဆီတွေပြည့်စုံအောင်မှာတော့ သွားကြီးကြီးရှိမယ့် အရွယ်ကို ရွေးထုတ်လိုက်ရလို့ပါ၊ အကောင်ကြီးမှ အဆီများတာလေ..”

“ဪ .. ဟုတ်လား ..”

ကောင်လေးကိုမေးရင်း သူမကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ လေး က လက်ဖဝါးလေးတွေ ဆုပ်လိုက်ချေလိုက်နှင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ..

“အကောင်ကတော့ တော်တော်ကြီးတယ်ကွ .. ဒါ ဘယ်လိုစားမှာ လဲ - အကောင်လိုက်ယူဝါးမှာလား .. ဘယ်လိုဖို့မှာလဲ ..”

“ဟင် ..”

“ဒီမှာ ကိုယ်ကြည့်နေတာလေ .. ပုဇွန်ထုပ်ကြီးတွေကို အစိမ်းသုပ် ထားတော့ ..”

“သိချင်ရင်လည်း ယူစားကြည့်ပါလား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဘာရယ်စရာပါလို့လဲ ..”

မင်းက ရယ်စရာပဲ ချာတိတ်ရာ ..

ဇင်မင်း က ချစ်စနိုးစိုက်ကြည့်ရင်း ရယ်နေပေမယ့် အသားက ခြေ သွားတွေက မလှမပနှင့် လေး မျက်လုံးထဲမှာတော့ စိတ်ပျက်ဖွယ် အတိပြိုးနေရကာ ..

“အား .. ဗိုက်နာတယ် ..”

“ဟင် .. ဗိုက်နာတယ် ..”

“အင်း ...”

ထိုစဉ် ဝက်အချင်းနဲ့ အမဲသားပြားကင်ရောက်လာ၏။

“အစ်မ .. အဆင်ပြေပါ့မလား .. မြည်းကြည့်ပါဦး .. ကျွန်တော်တို့ က အကျက်ကင်ပဲရောင်းတာဆိုတော့ ..”

“ငါက ကိုရီးယားစတိုင်လ်ပြောတာလေ၊ နိုင်ငံခြားအစားအစာတွေ ရတယ်ဆိုပြီးတော့ ငါ့ကျမှပဲ အစိမ်းစားသလိုလိုနဲ့ ..”

“ဟာ .. အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး အစ်မရဲ့၊ အစ်မကို မြည်းပါဦးဆိုတာ က မီးဖိုလေးနဲ့မှ ..”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ ထားခဲ့တော့ ..”

ဝိတ်တာ မျက်နှာငယ်ကျသွားတော့ ဇင်မင်း က လက်ပြုပြီး သွား ခိုင်းလိုက်ကာ ..

“ဝက်အချင်းဆိုတာ ဒါလား ..”





ပြောတော့လည်း လေး ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဖျက်ခနဲရွေ့လျားလာပေမယ့် ဝက်အချင်းဆီကိုမရောက်ဘဲ ပြန်လည်ရုတ်သိမ်းသွား၏။

“ဒီတိုင်းစားတာ ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ အခွေလိုက်ကြီးက နည်းနည်းတော့ ကြည့်ရအုံးသလိုပဲနော် .. မေမေတို့ ပြောတော့ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ သတ္တဝါတွေမှန်သမျှ အတူတူပဲတဲ့ .. ဖွဲ့စည်းပုံလေးဟော့ နည်းနည်းပါးပါးကွဲပြားတာလောက်မရှိတယ်ဆိုတော့ ဝက်အချင်းနဲ့ လူ ..”

“ဦးစင်မင်း ..”  
“ဟင် ..”  
“ရှင် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် လူမှုရေးနည်းရလား ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”  
“သူများစားသောက်မယ့်ဟာကို ..”

“ကိုယ် ဘာပြောမိလို့လဲ .. တရားရှာ ကိုယ်မှာတွေ့တဲ့၊ တရားသဘောနဲ့ကြည့်ကြည့်တာပါ။ ပြီးတော့ လေး တစ်ယောက်တည်း စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ အတူတူစားကြမှာပဲ ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှင် တရားရှာချင်ရင် ရှင်ဆေးရုံမှာသွားရှာ ..”

“အဟွန်း .. လေး က ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေပြန်ပြီ၊ ကဲပါ .. ဟင်းတွေလည်းစုံနေပြီ .. စားရအောင် ..”

သူက ထမင်းပန်းကန်လုံးလေး ရှေ့ထပ်ဆွဲယူကာ လေး ကိုလည်း တူတစ်စုံထုတ်ပေးပြီး သူလည်း ကိုင်သည်။ ပြီးတော့ မစားသေးဘဲ လေးကို အကဲခတ်၏။

လေး က ဖုန်းဆီကိုပဲ စိတ်ရောက်ပြီး လှလွန်း တို့ကို ဒေါသထွက်နေတာမို့ အမှတ်တမဲ့ ..

သို့သော် တူကိုင်ထားပြီးတာကို သတိရကော့ စိတ်ညစ်ညူးစွာ ဖြစ်သွားခဲ့ရင်း ..

“ဗိုက်ထဲက ရစ်နေတော့ စားချင်စိတ်သိပ်မဖြစ်ဘူး ..”

“ဒါ ငရုတ်သီးအကြမ်းဖက်တွေ ဖယ်လိုက်မယ်နော် ..၊ ရော့ - ခွန်လေးနဲ့ စားလိုက် ..”

လေး ရင်ထဲမှာ ဒီနီးခနဲမြည်သွားသည်။ အသားငါးတွေ စိုစိုစိစိကြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ဖို့မပြောနဲ့ အိမ်က မီးဖိုခန်းထဲကိုတောင် အထဲထိဝင်ပြီး စေ့စေ့ပစ်တစ်ခါမှ လိုက်ဝင်မကြည့်ခွဲဖူးပေ ..။

အသားငါးညှိနဲ့တွေ့လည်း မခံနိုင်၊ ကြော်တဲ့ လှော်တဲ့ သျှော်နဲ့တွေ့လို့လှိုင်မိပြီဆိုလည်း လေး တို့ ဖျားပါပြီ ..။ ထို့ကြောင့် သူမအတွက်က စားစရာဘယ်ကရ စားပွဲပေါ်က ရပဲဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ လေး က ပုဇွန်မှာသွားပါတာ သိတယ်နော် .. ဘယ်နှစ်ချောင်းလောက်ပါတာလဲ ..”

“အဲ့ဒီမှာ ပါးစပ်ဖြူကြည့်လိုက်လေ .. သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းမပါတာတော့ သေချာတယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

တမင်လူကို ရွံ့ချိတ်နေတာသိနေသဖြင့် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ပေ ..။ စိတ်တိုမိကာ ..

“စားလေ လေး .. ကိုယ်က လေး နဲ့ အကြိုက်တူချင်လို့ လိုက်စားတာ၊ လေး ဘယ်လောက်မက်မက်စက်စက်စားနေသလဲဆိုတာ ကြည့်ပြီး အားကျသွားချင်လို့ ..”

သေလိုက် ..။

ပက်ခနဲသာပြောလိုက်ရရင် လက်ပါပါသွားနိုင်သေးသည်။ လေး ဒေါသတွေထွက်ရင်း ငိုချင်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ် .. မျက်စိရှေ့ရောက်လာသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် လေး မျက်နှာလေးဝင်းလက်သွားသည်။ ကိုကြီး ..။

မောင့်ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်တွဲလျက် ဝင်လားတော့မြင်လျှင် လေး အပြင်းအထန်အကြံထုတ်သည်။ ဇင်မင်း က ကျောခိုင်းထိုင်နေတာမို့ မမြင်သေးလျှင် ..။



“ကိုကြီး ..”

အသံဖလှိုးလေးနှင့် မျက်နှာမှာပါ ဖီလင်လေးထည့်ပေးလိုက်သည်။  
ဇင်မင်း က ကြားသွားတာနှင့် ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ ဆေးရုံ  
မှာ တစ်ခါနှစ်ခါပဲ မြင်လိုက်ရတာမေ့မယ့် တိုက်ပုံနဲ့ ပုဆိုးပဲဝတ်ထား  
တတ်သည့် ထိုလူကို သူ မှတ်မိနေသည်။

လေး နဲ့ အတူ ဆေးရုံနောက်လာတာမို့ မှတ်မိနေတာလည်း ဖြစ်  
နိုင်ကာ သူ သိခဲ့တာက ဒီလူနဲ့ လေး နဲ့ ဆွေမျိုးတွေဟု ..

“ရက်စက်လိုက်တာ ..”

လေး အံလေးကြိတ်၍ပြောကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် လက်ကို  
ဇင်မင်း မြင်အောင် ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ပစ်လိုက်၏။

“သူက ကြည့်နူးမောင် မို့လား .. မင်းရဲ့ ကာစင်ဆို ..”

“ဆွေမျိုးစပ်လို့ရတိုင်း သွေးတော်တာမှ မဟုတ်တာ၊ လေး နဲ့ ဘာမှ  
မတော်ပါဘူး ..”

ဆွေးလေးနေသည့် မျက်နှာလေးကြောင့် ဇင်မင်း မျက်ခုံးတွေတွန့်  
ကုတ်သွားသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ရိုးရိုးနဲ့ယဉ်ယဉ် လိုက်ဖက်  
တင့်တယ်နေကာ အပြုံးအရယ်တွေက နူးညံ့သက်ဝင်နေကြ၏။

လေး က တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူတွေ  
လား ...။

ထိုကိစ္စမျိုးတွေ မေးမြန်းဆွေးနွေးကြဖို့အတွက် သူမနဲ့ အပြင်မှာ  
တွေ့ကြတာပါ ...။

ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောဆို မမေးမြန်းရသေးဘဲ သူမလေး အသည်း  
ကွဲနေတာကို တိုက်ရိုက်မြင်နေရကာ ..

“လေး ..”

စကားစပြီးမှ မေးဖို့သင့်တဲ့အချိန်မဟုတ်တာကို သတိရသည်။

“ဒါ လေး ရှိမှန်းသိလို့ တမင်လုပ်တာ ..”

“မင်းနဲ့သူက .. ဟို .. ချစ်သူတွေလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဇင်မင်း သိသာစွာမျက်နှာပျက်၏။ သို့သော် .. ဒီချာတိတ်မလေး  
ဒုလေးတင် သူ့ကို စိတ်ပျက်ဖွယ်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစား  
ခဲ့တာ ..

‘ဟုတ်တယ်’ လို့ ချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်တာမှာ ဇင်မင်း ရဲ့ သံသယ  
ဆွေ အသက်ဝင်လာခဲ့ပြီး ...။

“သူပုံစံက ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောင်းလဲမယ့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်  
ပါဘူး ..”

“ဟုတ်သလား .. မဟုတ်ဘူးလား ရှင် ကြည့်လိုက်ပါလား ယုယ  
နေကြတာ ..”

“သူများကို တမင်တကာကြီး လှည့်ကြည့်တာ ရှိတာပေါ့ ချာတိတ်ရ..”

“မရိုင်းပါဘူး .. လှည့်ကြည့်လိုက်ပါဆိုမှ ..”

ဒေါသသံလေး ထွက်လာမှ ဇင်မင်း က နောက်ထပ်လှည့်ကြည့်  
၏။ လေး က အကြံနဲ့မို့ သူ နောက်လှည့်လိုက်တာနှင့် ဆော့ပန်းကန်ထဲ  
ကို လက်နဲ့လှမ်းတို့ပြီး မျက်လုံးထောင့်ကိုတို့လိုက်၏။

သဘာဝကျအောင် မျက်ရည်ညှစ်ထုတ်ကြည့်တာမရပေ ..။ ထို့  
ကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မျက်လုံးစပ်သွားရုံထိရုံလေးပဲလို့ စိတ်ကူးလိုက်  
တာဖြစ်၏။

သို့သော် ကမန်းကတမ်းလှုပ်ရှားလိုက်ရသဖြင့် ဘာတွေဖြစ်ကုန်  
မှန်းမသိဘဲ မျက်စိတွေစပ်ကာ ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မရတော့ဘဲ ..

အား .. သေပြီ .. သေစမ်း ..

မျက်နှာကို စားပွဲအောက်ရောက်မတတ် ငဲ့ချလိုက်ရကာ မသိရင်  
ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုနေသလိုမျိုး ..

“သူတို့က ရည်းစားနဲ့တော့မတူ .. ဟင် ..”

မျက်နှာငဲ့ချပြီး မျက်လုံးကို နှိုက်နေသဖြင့် ဇင်မင်း မျက်လုံးပြူး  
သွား၏။



“လေး .. ချာတိတ် .. မင်း ငိုနေတာလား ..”

အား .. စပ်လို့သေတော့မယ် ..

“အင်း .. ဟင့် .. ဟင့် ..”

ငိုတာက စပ်လွန်းလို့ တကယ်ကိုငိုချလိုက်တော့တာဖြစ်သည်။  
ဒင်မင်း ဒါကိုတော့ တကယ်ပဲယုံကြည်သွားကာ တော်တော်လည်း ခိတ်  
မကောင်းဖြစ်သွားမိလျက် ..

“လေး ရာ ..”

သူမဘက်ကို လှည့်ထိုင်ကာ ပခုံးလေးကို ဖွဖွကိုင်မိ၍ ..

“ဟိုတစ်ယောက်က ရွဲ့တာဆိုရင် မင်း ဒီလို သူမြင်အောင်ငိုနေ  
တော့ သူ ဝမ်းသာအောင်လုပ်ပေးသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဘေးလူ  
တွေ သတိထားမိကုန်မယ်လေ .. တိတ် .. တိတ် ..”

မျက်ရည်တွေ ဒလဟော ထွက်ကျသွားသဖြင့် အတော်အတန်အဆင်  
ပြေသွားသည်မို့ သူ ချောနေတဲ့အတိုင်းလေးက အက်တင်အပြည့်နှင့်  
မော့လာ၏။

သို့သော် ..

“ဟင်! ..”

လေး ရဲ့ မျက်လုံးတစ်ဝိုက်မှာ ငရုတ်သီးဖက် အစအနတွေနှင့် ..

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မျက်နှာမှာ ဆော့တွေပေနေတာလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် များသွားလို့ ..”

“ဘယ်လို ..”

“စားတာလေ ..”

“လေး ဘာမှမှမစားရသေးတာ ..”

“မစားရသေးပေမယ့် မြည်းကြည့်လို့မရဘူးလား ..”

ပိပိရီရီ မညာတတ်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက မငြိမ်သက်တော့  
ပေ ..။ ထို့ပြင် စပ်သည့်အရှိန်က မပြယ်သေးရာ ..

“အဲဒါ မျက်ရည်သုတ်တော့ မျက်လုံးကိုသွားထိမိတာပေါ့ ..”

ဒင်မင်း တအံ့တကြည့်နေမိဆဲဖြစ်ကာ လေး မျက်နှာအတင်း  
ပြန်နဲ့ပြီး ကမန်းကတန်းပွတ်သုတ်နေတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တဖြည်း  
ဖြည်း ပြုံးယောင်သမ်းလာ၏။

ဒီနည်းလည်း မကောင်းသေးဘူး ချာတိတ်! မင်း လိမ်နေတာ သိပ်  
မှ အဆင်မပြေဘဲ ..။

“မျက်လုံးက အိုင်းလိုင်နာတွေပျက်ပြီး ပုံဆိုးနေပြီ လေး ရဲ့ ..  
မျက်နှာမော့ ကိုယ်သုတ်ပေးမယ် ..”

“ရတယ် ..”

“မော့ပါဆိုကွာ ..”

“ရတယ်ဆိုမှ ..”

ဘယ်ကိုထိကိုင်တာမှ မခံဘဲ လေး ဖျတ်ခနဲမော့လာတော့ မောင်  
လှမ်းကြည့်နေတာနှင့် ဆုံမိ၏။ လေး လို့ထင်ပြီး လှမ်းကြည့်မိတာဖြစ်  
တာ လက်ထပ်တော့မှာကိုသိပြီးသားမို့ နှစ်ယောက်ရှိနေတာကိုလည်း  
မောင် မအံ့သြပါ .. သို့သော် ..

အမည်းရည်တွေ အရစ်လိုက်ကွက်ထနေသော လေး မျက်နှာကို  
မြင်လိုက်ရကာ ..

“အဟွန်း ..”

သွားတွေပေါ်အောင်ရယ်လိုက်သည့် မျက်နှာက လေး ရဲ့ ဒေါသ  
တွေကို ပိုမိုပြန့်ကားသွားစေလျက် ..

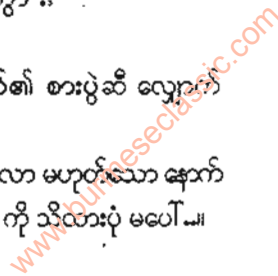
“လေး ပြန်တော့မယ် ..”

“ဟာ .. လေး .. မှာထားတာအများကြီးကွာ ..”

“မစားဘူးဆို မစားဘူးပဲ ..”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင် တို့ နှစ်ယောက်၏ စားပွဲဆီ လျှောက်  
ထွက်သွားကာ မောင့် ဘေးမှာ ခြေစုံရပ်၏။

ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးမှာထိုင်နေတာ စောမာလာ မဟုတ်သော နောက်  
ထပ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသဖြင့် သူမကတော့ လေး ကို သိထားပုံ မပေါ် ..။





ဟွန်း -။

ကိုယ့် မျက်နှာမှာ ဘယ်လိုရုပ်ဆိုးနေပြီမှန်းသိလိုက်ပေမယ့် ထူးမှ မထူးတော့ဘဲ ..။

“ဒီမှာ ..”

“ဘုတ် ...”

စားပွဲပေါ်ကို လက်ဝေါ့နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် အသံမြည်အောင်ချစ်လက်ထောက်ငဲ့ကာ ..။

“အဲဒါ ကိုကြီးကြောင့် သိလား .. လေး ငိုလိုက်ရလို့ အဲလိုဖြစ်သွားတာ .. အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားတယ်မို့လား ..”

“လေး ...”

“ဟုတ်ပါတယ် .. လေး က လျှောက်ပြောနေတာ ခုနကလိုပဲ ရယ်လိုက်စမ်းပါ ..”

ဘာမှ ရှင်းလင်းအောင်မပြောဘဲ လေး ဒီတိုင်းဝန်းဒိုင်းကျပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်မှာ ဘယ်သူတွေဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဘာမှန်း မသိကြလေ ကောင်းလေ ..။

ဒီနေ့ မျက်စိစပ်ရကျိုးနပ်မှဖြစ်မည်။

လှိုင်နာတွေပြန်ပြီး လူရယ်စရာမျက်နှာကြီးနဲ့ ပြန်ရကျိုးလည်းနပ်မှ။

ဟိုလူကြီး စိတ်ပျက်ဒေါသထွက်ပြီး မင်္ဂလာပွဲကို တစ်ခါတည်း ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါစေ ..။

စိတ်ကူးတို့နှင့် လှလှပပလေးပြုံးလိုက်ပေမယ့် ကိုယ့်မျက်နှာကြီးကို သတိရတော့ အော်တိုမစ်တစ်ပြန်တည်သွားသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်မှပဲ ရယ်တော့မည် ..။



အခန်း (၁၄)

“မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်ချင်တယ်တဲ့ ..”

ဟင်!..။

“ဒေါက် ..”

“ဟယ် .. ဖိတ်ကုန်ပြီ ..”

အိမ်အကူမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကြသည်။ ဦးသော်တာ မြေး မျက်နှာကို အကဲခတ်၍ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မြေး နေမကောင်းလို့လား ..”

“ကောင်းပါတယ် ..”

ဖိတ်သွားသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို အေးမ နဲ့ ပူစူး က အသာလေး လာသိမ်းသွားကာ ပန်းကန်အသစ်တစ်စုံလာချပေး၏။ ကော်ဖီထည့်ပေးဖို့လုပ်လျှင် ..။

“မသောက်တော့ဘူး .. ထားလိုက်တော့ ..”

“ဒါဆိုလည်း မုန့်တော့ကုန်အောင်စားလိုက်လေ မြေးရဲ့ ..”

ဖဲထားသည့် ကိတ်ခြောက်ကိုတော့ ပြန်ကိုင်လိုက်ရကာ ..။

“သူတို့ သဘောကျ လေး တို့က ခေါင်းညိတ်စရာလား ဘိုဘိုရဲ့ -”



မဆီမဆိုင်စကားကို ကောက်ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးသော်တာ နှုတ်ခမ်းနားရောက်နေသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပြန်ချလိုက်ရ၏။

“ဘိုးဘိုးကလည်း ခေါင်းမညိတ်ရသေးဟိဘူး၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပွဲတန်းလုပ်ဖို့အတွက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲကြတာမို့လား ..”

“လေး ကလည်း လက်ခံပါတယ်လို့ ပြောထားတာပဲ .. ဒါပေမယ့်..”  
“မြေးရယ် ..”

“မနေ့တုန်းက ဦးဇင်မင်း နဲ့ လေး နဲ့ ဆွေးနွေးတာလည်း ..”  
လေး က ဆက်မပြောသဖြင့် ဦးသော်တာ က အာရုံစိုက်နားစွဲနေ၏။

“ဘာမှလည်း အဆင်ပြေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ..”  
“ဘယ်လိုမြေး ..”

“ဟို .. ဘာမှသေချာမပြောဖြစ်ခဲ့တာကိုပြောတာ၊ ဆိုင်မှာ စားစရာမှာတည်းက သူ့မျက်နှာကြီးပျက်နေတာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”  
“လေး က အသားငါးတွေချည်းမှာနေလို့လေ ..”

ဦးသော်တာ က ဖြစ်နိုင်ရဲ့လားဆိုသည့်အကြည့်နှင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“သူက အသီးအရွက်တွေချည်းစားတယ်၊ လေး က အသားတွေပဲ ကြိုက်တယ် ..”

“သူက မြေးကို ငြိုငြင်တဲ့စကားပြောလို့လား မြေး ..”  
“ဘိုးဘိုးပဲ စဉ်းစားကြည့် ..”

“အင်း ..”  
“ပါးစပ်က ဘာမှမပြောဘဲနေပေမယ့် သူ့ရဲ့ မနှစ်မြို့ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးက ရေဆူအိုးထဲထည့်ပြုတ်ထားတဲ့ ရှောက်သီးလုံးကြီးကျနေတာပဲ ..”

“ဒီလောက်တောင် သိသိသာသာပြခဲ့တာလား ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

“ဟုတ်တယ် .. လေး ကလည်း ကိုယ့်ကို ဒါမျိုးလာလုပ်ရင် မခံတတ်တော့ တမင်ကို စုံအောင်မှာစားလိုက်တာ .. အဲ့ဒါ သူက ဘာပြောလဲ သိလား ဘိုးဘိုး ..”

“အင်း .. ဘာတဲ့လဲ ..”  
“ခုတော့ လက်မှမထပ်ရသေးတာ ပြဿနာမရှိပါဘူးတဲ့ ..”

“အင်း ..”  
“လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ တစ်ယောက်တစ်မျိုးဖြစ်နေရင်တော့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ .. လေး ကို သူ တော်တော်ပြုပြင်ယူရမှပဲတဲ့ ..”

ဦးသော်တာ ‘အင်း’ မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ ထူထဲသည့်မျက်ခုံးတန်းတို့ ထိဆက်မတတ်ကုတ်ချီသွားသည်။ ပြီးတော့ မြေးဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်သည်။

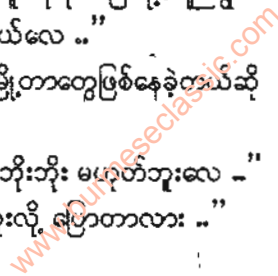
အမှန်မပါပေမယ့် တရားလွန်တော့ မညာပါဘူးလို့ လေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေး၍ ..

“ဘိုးဘိုး .. လေး က နည်းနည်းလောက် ပြန်ရွဲ့လိုက်မိတာပဲရှိတာပါ။ လေး မှားသွားလို့လားဟင် ..”

“ဒါ လုပ်တော့မလုပ်သင့်ပေမယ့် မှားခဲ့တယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မြေးရဲ့ တစ်ချို့ကိစ္စတွေမှာ မပြောဘဲသိရမှာ မှန်ပေမယ့် တစ်ချို့ကိစ္စမျိုးကျတော့ ပြောလာတာကိုစောင့်ရတာမျိုးရှိတယ်။ စကားကျွံရင် နှုတ်မရသလိုပဲ မပြောရသေးဘူးဆိုရင် ပြောဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူးလို့ တစ်ဖက်က ရှောင်ထွက်လို့ရတယ်လေ ..”

“ဒါဆို သူ့စိတ်ထဲမှာ လေး ကို မနှစ်မြို့တာတွေဖြစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘိုးဘိုး ယုံတယ်ပေါ့ ..”

“သူ့ကို အဲ့ဒီမှာ အကဲခတ်လာခဲ့တာ ဘိုးဘိုး မဟုတ်ဘူးလေ ..”  
“လေး ပြောတာကို ယုံလို့မရသေးဘူးလို့ ပြောတာလား ..”





“မဟုတ်ဘူး မြေး .. ဘိုးဘိုးက မြေး သိထားသင့်တာကို ပြောပြရဲ့ပဲ .. ဒီအဖြစ်အပေါ်မှာ ဝေဖန်တာမဟုတ်ဘူး ..”

“လေး ကတော့ သူ့ကိုမခင်ပါဘူး၊ ရဇီးနီးလို့လည်း မရဘူး သူ့ပြောတဲ့စကားတိုင်း လေး ကို နိုင်စားချင်တာလို့ပဲ ခံစားမိနေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အသက်ပိုကြီးတယ်။ ဆရာဝန်ဆိုပြီး အစားအစာဆိုလည်း နေရာတကာ ကြေးများတိုင်းထွာနေတာ ဘာပြောပြော သူသိသူတတ် ..”

သူ့နှုတ်ခမ်းက အပြုံးတွေကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ လေး က မလိုလားတိုင်း ကိုယ်လိုသလိုဆွဲပြောနေခဲ့၏။ လူကို လက်လန်ပါတယ် ပြောပြီး လန့်ဖျန်ပြေးအောင် ပညာပြလိုက်တာတောင်မှ ..

“အခု မြန်မြန်စီစဉ်ချင်တယ်ဆိုတာက အန်တီတို့ကလား .. သူကလား ..”

“ကောင်လေးက လောနေတယ်လို့ပြောတာပဲ ..”

သေလိုက်ပါလား ..။

ထင်သားပဲ ဒီအဖေ ဒီအမေမှ မကယ်ရင် ဒီဘဝမှာ မိန်းမမရနိုင်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ရုပ်ကြီးနဲ့ လူကို အသေရရ အရှင်ရရဖြစ်နေတာ ..။

ဒီလူကြီးနဲ့သာ ယူရရင် ငါသေပြီ .. တကယ်ကိုသေမှာ ..။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြေး ..”

“သေမှာ ..”

“ဟင်!..”

“အဲ .. မဟုတ်ဘူး ဘိုးဘိုး၊ ဟိုလေ .. သူ .. သူ့ပြောသလိုသာ ဟိုဟာ မစားရ .. ဒီဟာ မစားရနဲ့ရှောင်နေရရင် သေမှာလို့ အဲ့ဒါကိုတွေးမိလို့..”

ဦးသော်တာ ခပ်လေးလေးခေါင်းညိတ်ရင်း လက်သုတ်ပဝါကို ကိုင်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာပြောလိုက်တာကို ဘိုးဘိုး ဝိုင်သွားတော့ လေး ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

နည်းနည်းလေး ကျန်နေသည့်မုန့်ကို ပါးစပ်ထဲအကုန်ထည့်လိုက်

ကာ တစ်ချက်နှစ်ချက်ပဲဝါးပြီး ပါးစောင်တစ်ဖက်ထဲမှာ ကပ်ထားလိုက်ကာ ..။

“ဒီလူကြီး .. အဲ့ .. ဦးစင်မင်း ကို ဘိုးဘိုး နှစ်ယောက်တည်း ခေါ်တွေ့ပြီး စကားတွေဘာတွေပြောကြည့်ပါလားဟင် ..”

“ပြောဖူးတာပေါ့ မြေးရဲ့ .. ဒီကောင်လေးက အတော်ရည်မှန်တဲ့ ကောင်လေးပါ။ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးလည်းရှိတယ်။ ဘိုးဘိုးက သူ့ဆေးခန်းထိ ရောက်ဖူးလို့ သိတာ ..”

“ဒါပေမယ့် လေး အပေါ်မှာကျတော့ အဲ့လိုမှမဟုတ်တာ၊ တစ်ချို့လူတွေက အရမ်းဟန်ဆောင်ကောင်းတာ၊ ဘိုးဘိုးပဲ စဉ်းစားကြည့် ဒီလူအရမ်းကောင်းပါတယ်ဆိုတာ ဘိုးဘိုးလည်း အလုံးစုံမသိနိုင်ဘူးမို့လား..”

“အေးပါ .. ဟုတ်ပါတယ် မြေးရယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဘိုးဘိုး ပြန်စဉ်းစားပါ့မယ် ခုလည်း ဒိတ်လုပ်ဖို့ထိတော့ ဘိုးဘိုး ခေါင်းမညိတ်သေးပါဘူး ..”

ဟေး .. လို့ ထခုန်လိုက်ချင်အောင် ဝမ်းသာသွားတာ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိ ..။

“ဒီညနေ မောင်စင်မင်း က မြေးကို လာခေါ်ချင်တယ်လို့ ခွင့်တောင်းတယ် ..”

“ဟင်!..”

တိတ်တခိုးပြုံးအိသွားသည့် မျက်နှာလေးက မအိမလည်ကြီးဖြစ်သွား၏။

“မနေ့ကပဲ ထမင်းအတူစားပြီးတာ ဘိုးဘိုးကလည်း သူ ခေါ်ချင်တိုင်း လိုက်ပေးနေရမှာလားလို့ ..”

“ဘိုးဘိုး စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူငယ်က ခွင့်တောင်းရင် လူကြီးက စဉ်းစားပေးရတယ်လေ၊ တစ်ဖက်က ယဉ်ကျေးမှုကို အသိ



အမှတ်ပြုပေးရတာကိုး မြေးရဲ့ ..။ မြေး မလိုက်ချင် ဘိုးဘိုး အဆင်ပြေ  
အောင် ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ဘိုးဘိုးလည်း သူ့နဲ့ မေးမြန်းဆွေးနွေးဖို့  
တကူးတက တွေ့နေစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ ..။”

ဟင် ..။

လေး ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အိမ်မှာပဲ စကားစမြည်ပြောရင်း သူ့စိတ်ရင်းကို အကဲခတ်မိ  
အောင် တီးခေါက်ကြည့်ရမှာပဲ ..။”

“မဟုတ်ဘူး ဘိုးဘိုး သိပြီ .. ဘိုးဘိုးလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီးသားဆို  
တော့ ပြန် ခေါင်းခါစရာမလိုတော့ဘူး။ လေး တို့လည်း သွားစရာရှိနေ  
တာနဲ့လေ .. အဲ့ဒီကို သူ့ကို ပိုနှိုင်းလိုက်မယ် မကောင်းဘူးလား ဘိုးဘိုး..”

ဒီလူနဲ့ ဘိုးဘိုး လောလောဆယ်တွေ့ဖူးလောက်လို့ မဖြစ်သေးပေ..။  
ခုနု ဘိုးဘိုးနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်ပါလားလို့ ပြောလိုက်တာက  
ကိုယ့်ဘက်က မရိုးသားသည့် စကားတွေအတွက် ရိုးသားဟန်ကာကွယ်  
ပြောလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းတွေ့ဖို့ရှိလာရင်တောင် လောလောဆယ် ဘယ်လိုမှ  
မဖြစ်နိုင် ..။

တော်ပါသေးသည်။ ဘိုးဘိုး လက်ခံသွားလို့ ..။



အခန်း (၁၅)

“သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝယ်ခြမ်းကြပါစေကွာ .. ဖြည်းဖြည်း  
လျှောက်ပါ ..”

“လေး က အစတည်းက လမ်းလျှောက်မြန်တာအကျင့် ..”

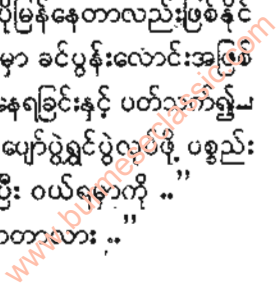
ဒါက အမှန်အကန်ပြောလိုက်တာပါ။ အပျိုဖော်ဝင်ပြီဆိုတည်းက  
ပီးလ်ဒေါက်တွေစီးနေခဲ့တာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းရင်း စမတ်(တ်)  
ကျကျ လျှောက်သည့်အခါမှာ လမ်းလျှောက်မြန်ရတာက တမင်လုပ်ယူ  
ရတာမဟုတ်ပေ ..။

မျဉ်းတစ်ဖြောင့်တည်းမှာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲလှမ်းမှ ခါး၊ တင်၊ ရင်  
အလှတို့ ပေါ်လွင်အောင် လှမ်းလို့ရသည်။ ဒါမှလည်း ကြည့်လို့ကောင်း  
တာဖြစ်၏။

ဒီအချိန်မှာ အရင်က မြန်ခဲ့တာထက် ပိုမြန်နေတာလည်းဖြစ်နိုင်  
သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုယ့်ဘေးမှာ ခင်ပွန်းလောင်းအဖြစ်  
ပါလာသူက ကိုယ့်အရပ်နဲ့ တစ်ညီတည်းဖြစ်နေရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍..

“လေး တို့က ဟက်ပီးနယူးရီးယာမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလုပ်ဖို့ ပစ္စည်း  
တွေဝယ်ရမှာ။ လေးယောက်စလုံး တိုင်ပင်ပြီး ဝယ်ရမှာကို ..”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို အထုပ်ဆွဲဖို့ ခေါ်လာတာလား ..”





“မဟုတ်ဘူးလေ .. ဦးဇင် က လေး ကို အပြင်ခေါ်ချင်တယ်ဆို လေး တို့လည်း အပြင်ထွက်မှာမို့လို့ အတူလာကြတာပဲ ..”

သူက နောက်ပြောင်သည့်အပြုံးနှင့် ရယ်လိုက်ကာ ..

“နောက်တာပါကွာ .. မျက်နှာလေးကလည်း တစ်ခုခု သဘော မကျဖြစ်သွားပြီဆို စကားပြောတတ်တဲ့ အရုပ်လေး သံပတ်ပေးလိုက်တာ ကျနေတာပဲ ..”

“ဒါကတော့ ဦးဇင် ဘက်မှာ လူကြီးတွေအားကိုးရှိတယ်လေ ..”

“ဘယ်လို ..”

“လေး ကို မကျေနပ်တာနဲ့ ပြန်တိုင်ပြောလိုက်ရင် လေး က အဆူ ခံရမှာ ..”

ဘိုးဘိုးနဲ့ စကားပြောမိတဲ့အခါ ကိုယ့်ကို မကျေနပ်တာ မှန်သမျှ ဘိုးဘိုး မေးလာရင်တောင် ဖွင့်မတိုင်ရဲအောင် တစ်ခါတည်း ချည်တုပ် ပြောထားလိုက်သည်။

“လေး ရယ် .. ကိုယ်က မင်းရဲ့ အပြောအဆိုအမူအရာလေးတွေ ကို တစ်မိမိကြည့်နေချင်တဲ့သူပါ။ မင်းကိုယ်မင်း မသိပေမယ့် မင်း အရမ်းလှတယ်လေ .. ပြီးတော့ အရမ်းချစ်ဖို့ ..”

“အမေ့ ..”

လေး ရဲ့ အော်သံမဟုတ်ပေ .. သူ့စကားရှေ့မဆက်နိုင်အောင် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်လာသည့် ရွယ်တူမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တည့်တည့်တိုက် ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သေပါပြီ ..”

“ဆောရီးနော် ဖရန့်(ဒ်) ဆော်ရီး .. ရင်ဘတ်နာသွားလားဟင်..”

မိန်းကလေး ရင်ဘတ်လေးတစ်ခြမ်းကိုဖိ၍ ရွံ့မဲ့နေ၏။ ဘေးက တစ်ယောက်က လေး တို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ..

“ဒီလောက်အရှင်းကြီးကို မမြင်လောက်အောင် မိုးမမြင်လေမမြင် ပြစ်လာကြတာ .. ဟွန်း .. လာ သွားမယ် ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

ကိုယ်ထင်သလိုလုပ်လိုက်ရသဖြင့် လေး အသာလေးငြိမ်နေလိုက်သည်။

“လေး ရယ် .. နောက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့လိုက်တာ မြန်မြန်လာကြည့် စမ်းပါ။ ဟော့ပေါ့လုပ်ဖို့ နှင့် ဘာတွေထည့်ဦးမလဲ .. ငါတို့ ကြိုက်တာ တွေတော့ ရွေးထားပြီးပြီ ..”

“အေး .. အေး ..”

အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်နေသည့် ခြေထောက်တွေက ဝမ်းသာအားရ ကြီး လှမ်းပြီးမှ ဇင်မင်း ကို အားနာပြုံးနှင့် သမင်လည်ပြန်တစ်ချက် တော့ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော် .. ရှေ့ပြန်လှည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာ မြင်လိုက်ရသည့် လူတစ်စုကြောင့် လေး မျက်နှာပေါ်ကအပြုံးတွေ ကြက်ပျောက်ငှက် ပျောက် ..။

“ဟဲ့ .. ဟိုမှာ ကိုကိုကြီးတို့ပါလား ..”

“ဟုတ်ပဲ .. မယ်လွန်း ရယ် .. နှင့် ဘရားသားက ဘယ်တစ်ယောက် ညာတစ်ယောက်နဲ့နော် ..”

လှလွန်း နဲ့ ဖြူစင် တို့ ပေါ့ပါးစွာရယ်ကြပေမယ့် လေး လည်ပင်း တွေ ချက်ချင်းကျပ်ခဲ့လာသည်။ နောက်မှာ ဦးဇင် ရှိနေသည်။ ရှေ့မှာ ကိုယ့်ချစ်သူဆိုတဲ့လူက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ..။

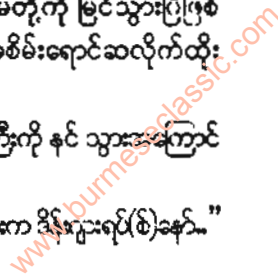
“ငါတော့ တိုင်ပတ်ပြီ ..”

“ဟင် ..”

ခုကျမှ လေး ပြောပြခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို လှလွန်း တို့ သတိရသွား၏။ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လည်း သူတို့ကလည်း သူမတို့ကို မြင်သွားပြီဖြစ် ကာ စောမာလာ မျက်လုံးတွေက လေး ထံမှာ အစိမ်းရောင်ဆလိုက်ထိုး ထားလျက် ..။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ လေး .. ဒီတစ်ခါ ကိုကိုကြီးကို နှင့် သွားအကြောင်း ရိုက်လို့မရလောက်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ်ဟ .. စောမာလာ မျက်လုံးမှာ ဗိုအားက ဒီအရောင်ပေါ်(ဖ်)နော်..”







“သူက ဘာဖြစ်လို့ လေး ကိုပဲ တင်းနေရတာလဲ၊ မတော်တဆ တစ်ခါ ဖြစ်ဖူးတာလေးနဲ့ ..”

သုံးယောက်ထဲမှာ ပုံရိပ် က လေး ဘက်က မခံရပ်နိုင်ဖြစ်တဲ့သူ..။ သူမတို့ကို လှမ်းမြင်တည်းက မောင် လည်း စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

“မစော ကလည်း လေး က သူ့ကိုတမင်လုပ်တယ်လို့ အထင်လွဲ နေတာ” ပဲ ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒါကို ရုတ်တရက်မတွေ့က ဓားဆွဲမယ် တုတ် ဆွဲမယ်တွေဖြစ်နေကြတာလား ..။

“လေး ..”

ဇင်မင်း ကလည်း နောက်ရောက်နေပေမယ့် ရှေ့မှာ မညီညွတ် သည့် လူစုနှစ်စု ရင်ဆိုင်မိတော့မှာကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် လေး ရဲ့ ဘေးကို တိုးသွားပြီး နားနားကပ်ကာ ..။

“ဟိုနေ့ကလို့ ကလေးဆန်ဆန်တွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော် .. လာ သွားရအောင် ..”

သူ တားထားလို့ မျိုသိပ်နေလိုက်ရတာဆိုရင်လည်း သိပ်တော့ မဆိုးပါ။

လေး က ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် အင်တင်တင်မှုန်ကုတ်ကုတ်လေး လုပ်ထားလိုက်သည်။ ဒီနေရာမှာ သရုပ်ဆောင်နေဖို့မလိုတော့ဘူး သတ် မှတ်ပြီး ကျော်ဖြတ်သွားဖို့ပေမယ့် ..။

“ကိုမောင် တို့ မောင်နမ ဒီနေရာမှာ လာဆုံနေကြပါလား ..”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတာနှင့် စောမာလာ စတင်နှုတ်ဆက်သည်။ လှလွန်း ကို ရည်ရွယ်တာပေမယ့် အကြည့်တွေက လေး ထံ ဓားသွားပြီး မှ ပြန်လွှဲ၍ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ ..။

“အုပ်စုလိုက် သိပ်မသွားနဲ့ဦး ညီမလေးရဲ့ .. မထင်မှတ်တဲ့ပြဿနာ တွေ တက်လာဦးမယ် ..”

မောင် ခေါင်းကြီးသွားသည်။ ပြဿနာစပြုဆိုတာ သိလိုက်ကာ ဇင်မင်း ဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ ဖြစ်စေချင်တာက လေး ကို ဒီနေရာ

ကနေ အမြန်ဆုံးခေါ်ထုတ်သွားဖို့ ..။

သို့သော် ဖြစ်စေချင်တာအားလုံးကို ကျော်လွန်၍ မဖြစ်စေချင်သမျှ သည် ..

“မမပြောတာက ကိုယ်က မမှားလည်း ပြဿနာဆိုတာ ကိုယ့်ဆီ ဆက်လာတတ်တာပဲကွ ..။ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် ဆူဇန် ပြဿနာရှာခံ လိုက်ရသေးတယ်လေ .. ဘာဖြစ်တာလဲ မေးကြည့်ပါလား ..”

ဆူဇန် ဆိုသည်မှာမည်ကို-ခုမှ သိရတာပေမယ့် ဟိုနေ့က မောင် ဆားမှာရှိနေသူမှန်း လေး သေချာသိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ ခဆိုင်တာတွေ သူမနဲ့ ဘာမှမဟုတ်တာတွေ တစ်ခုခုထပြောလိုက်မှာစိုး ကာ စောမာလာ မျက်နှာရှေ့ကိုပဲ စွေ့ခနဲကပ်ပစ်လိုက်ကာ ..။

“ဒေါ်စောမာလာ က ဒီအသက်အရွယ်ရောက်နေတာတောင် ကလေးကလား တို့တာထောင်တာတွေလုပ်တတ်နေသေးတယ်နော် .. ဆုံသြစရာပဲ ..”

“ဘာ ...”

“လေး ...”

“လေ ...”

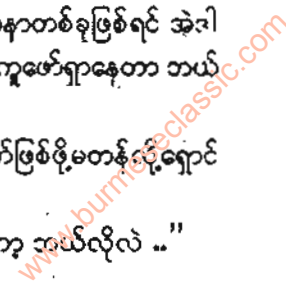
ယောက်ျားနှစ်ယောက်ထံမှ နာမည်တစ်မျိုးတည်းကို ပြိုင်တူခေါ် သံ ထွက်လာ၏။ ဒါပေမယ့် ပွဲကဆူနေပြီမို့ သူတို့အသံတွေလည်း တိုး မပေါက်နိုင် ..။

“မင်းကလား တို့ကို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ရှင်ကိုပြောနေတာ၊ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ရင် အဲဒါ ကို ရှင်းလိုက်ရုံပဲ၊ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ပြီးမယ်ဖွဲ့ပြီး ကူဖော်ရှာနေတာ ဘယ် လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်သလဲ ..”

“ကူဖော်ရှာတာမဟုတ်ဘူး .. ကိုယ်နဲ့ ဖက်ဖြစ်ဖို့မတန်လို့ရှောင် နေတာ ..”

“အခု ဘာညီတည့်တိုးပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့ ဘယ်လိုလဲ ..”





လေး က မေးဖျားလေးပင့်ပြီး မျက်စပစ်၍ စိန်ခေါ်၏။

“မင်း .. မင်းက ငါ့ကို စိန်ခေါ်တယ်ဟုတ်လား ..”

စောမာလာ ကလည်း အသက်ထက် ဒေါသကပိုကြီးနေရကာ အပြောနှင့်အတူ လက်ရွယ်ပြီးဖြစ်လျက် ..

“အံ့မယ် လုပ်ကြည့်ပါလား ..”

“လေး ...”

“အား ...”

ကိုယ်လုံးချင်းပစ်တိုက်ပစ်လိုက်သဖြင့် စောမာလာ လက်ရွယ်ရင်း ပက်လက်လန်လဲကျသွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေစုပြုံလာကြကာမှ စောမာလာ ရှက်စိတ်တွေဝင်လာခဲ့၏။

သူမကို ဆူဇန် စိုးရိမ်တကြီးတွဲထူလိုက်ချိန်တွင် လေး ရဲ့ ရှေ့မှာ မောင် က ကာဆီးထားကာ လှလွန်း တို့ ဖြူစင် တို့ကလည်း ဒေါသ မျက်နှာတွေနှင့် သူမကို တန်းစီကြည့်နေကြ၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ .. နင်တို့တွေ အရမ်းလွန်နေပြီ သိလား ..”

ဆူဇန် က သူငယ်ချင်းအတွက် ရင်ထုမနာသံနှင့် ..

“တစ်ခါက အမှတ်တမဲ့ဆိုရင် အခုဟာက တမင်တကာကြီး နင် တို့တွေ လွန်လွန်းတယ် ..”

“ဘာလွန်တာလဲ .. ဘယ်သူကစတာလဲ ..”

ဖြူစင် က ကက်ကက်လန်ပြန်ပြော၏။ မောင် ဝင်ပြောဖို့ကြိုးစား ပေမယ့် အသံတွေ ပို၍အင်အားကောင်းသွားမှာစိုးကာ ပါးစပ်ပြင်ရင်း နဲ့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

“ဟွန်း .. သူများပါးစပ်နဲ့ပြောရင် ပါးစပ်နဲ့ပဲပြောပေါ့၊ မကြီးမငယ် နဲ့ လက်ပါဖို့ကြိုးစားသေးတယ် ..”

“ဟုတ်ပဲ .. ဒီကသာနေနေရင် ခုလောက်ဆို လေးပါးကွဲနေပြီ..”

“ချာတိတ် တော်တော့ .. တော်တော့ ..”

“ဒီကလက်ရွယ်တာလေ .. တကယ်ရိုက်ရသေးလို့လား ..”

“တကယ် ရိုက်မရိုက် ဒီက စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်ပေါ့ ..”

လေး ဟာ ကာထားသူတွေရဲ့ နောက်ကနေ လှမ်းအော်ကာ မောင် ကိုယ်ကြီးကိုတိုးတိုက်၍ အတင်းထွက်ဖို့လုပ်၏။

ကာနေရုံနဲ့ မရတော့သဖြင့် လေး ရဲ့ ခါးလေးကို မောင် ဆွဲဖက် ထားလိုက်ကာ ..

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလားကွ .. လူလို နားမလည်ဘူးလား..”

“နားလည်တယ်လေ .. သူကမှ မပြီးနိုင်တာ ..”

“ဆူဇန် .. ခင်ဗျားလည်း တော်ပါတော့ဗျာ .. ဈေးထဲမှာဆိုတာ လည်း သတိထားပါဦး ..”

“ဒီမှာ စော ခံနေရတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ ကိုမောင် ..”

“ဟာ .. တော်ပါတော့ဆိုဗျာ ..”

မောင် ဒေါသထွက်လာကာ လှလွန်း နဲ့ လေး ရဲ့ လက်တစ်ဖက်စီ ကို ဆွဲ၍ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ဘယ်သူလက်ကိုဆိုပြီး ရွေးချယ် ဆွဲလာခဲ့တာမဟုတ်ပေ ..။

သူ ဦးဆောင်ထွက်မှ အားလုံးပါလာမှာမို့ အနားမှာရှိနေသူတွေကို ဆွဲထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ ထွက်သည့်အတိုင်း ဖြူစင် တို့ပါလာကြ တာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ..။

ရှက်သည့်စိတ်နှင့် ခြေလှမ်းတွေက ဒီလောက်မြန်မြန်လျှောက်နေ တာတောင် ကားပါကင်ကို မဲရောက်နိုင် ..။ ပြီးတော့ မောင် မျက်နှာ နီမြန်းနေကာ တက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း ..

အပြင်ထွက်မိတိုင်း ပြဿနာတက်ရပါလို့၏လို့ ဆုတောင်းမှားခဲ့ သလား ..။





အခန်း (၁၆)

“ဖြစ်ရလေအေ .. မိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး ဈေးထဲမှာ ရန်ဖြစ်ရ တယ်လို့ ..”

“သူက စတာ တီလေးရဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် တီလေး .. ဖြူ တို့တောင် မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီ နောက်ကျ မယ်တော်ကြီးက တကယ်တော့ တစ်လုံးချိုင့်ကြီးရယ် ..”

“ဘာလဲ .. နောက်ကျမယ်တော်ကြီးက ..”

“ကိုကိုကြီးက သူ့ကို မစော လို့ခေါ်တာလေ၊ နာမည်လိုမခေါ်ဘဲ စာလုံးပေါင်းနဲ့ခေါ်လိုက်ရင် မစောရင် နောက်ကျတာပေါ့ ..”

သေချာရှင်းပြပြီးမှ လှလွန်း ဇက်လေးပု၍ရယ်သည်။ လေး ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘာတွေ နက်နက်နဲနဲတွေးနေသည်မသိဘဲ မျက် မှောင်လေးကုတ်၍ ငေးနေ၏။

“ဟွန်း ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရဲ့ ဒေါသပေါသော မျက်စောင်းက လေး ကိုပဲ တိုက် ရိုက်ပစ်ခွင်းလျက် ..

“ဟိုက အသက်ကြီးတဲ့လူတွေမို့လို့ သူတို့ကစတယ်ဆိုတာ လွန်

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် တမ္ဘာ

ဘယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီကောင်မလေး ရဲ့ နားဝင်ကတော့ တည် သွက်တည်ဆဲပါပဲ .. ဟုတ်တယ်မို့လား လေး ..”

“ဟင် ..”

“ဒါ ညည်း စခဲ့တဲ့ ပြဿနာပဲ .. ဟိုတစ်ခါကလည်း သူ့ခမျာ ပုံ သွက်ပန်းပျက်လဲကွဲပြီး ဆေးရုံတွေဘာတွေတက်လိုက်ရသေးတယ်၊ ခု လည်း သူပဲ ခံသွားရတယ် ..”

“ကံစီမံရာအတိုင်းပါပဲ ..”

“ဘာ ...”

“တီလေးပဲ စဉ်းစားကြည့် ..”

“ဘာကို စဉ်းစားရမှာလဲ ..”

“တည့်တည့်တိုးမိကြတယ်၊ သူပဲ ပြန်စတယ်၊ လေး မှာလည်း ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ် ..”

“ဘာပြဿနာလဲ ..”

လေး ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားသဖြင့် လှလွန်း က ဝင်၍ ..၊

“သမီးတို့ အုပ်စုထဲမှာ ဒေါက်တာဇင်မင်း လည်းပါတယ် တီလေး ရဲ့ ..”

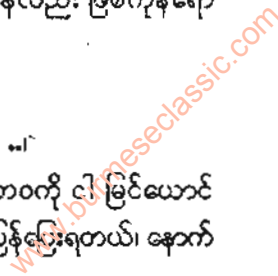
“ဟင် .. သူက မိန်းကလေးတွေထဲ ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ ..”

“သူက လေး နဲ့ လိုက်လာတာလေ၊ လေး က သမီးတို့နဲ့ အတူ သွားတော့ သူပါလာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အုန်းခနဲလည်း ဖြစ်ကုန်ရာ သူ မရှိတော့ဘူး ..”

“ရှက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့အေ ..”

အကြည့်က လေး ဆီ ထပ်ရောက်ပြန်ကာ ..၊

“လက်ထပ်ဖြစ်သွားရင်တော့ ဒီဆရာဝန်ဘဝကို ငါ မြင်ယောင် သေးတယ်၊ ခုပဲ ဈေးလယ်ခေါင်မှာ အရှက်ကွဲလို့ ပြန်ပြေးရတယ်၊ နောက်





ဆိုရင် ..”

“တီလေးကလည်း ကိုယ့်အုပ်စုတွေပဲဥစ္စာ ထားပြေးစရာလားလို့ သမီးတို့သာမရှိရင် ဒီရန်ပွဲကလည်း နောက်ကျမယ်တော်ကြီးနဲ့သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် လေး တစ်ယောက်တည်း တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး..”

“ညည်းတို့တွေရှိလို့လည်း ထားခဲ့တာနေမှာပေါ့အေ .. ညည်းတို့ လေးယောက်ပေါင်းမိရင် ကျီးတွေလိုပဲ ဝိုင်းအာမှန်းသိနေလို့ဖြစ်မှာပါ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ရန်ပွဲထဲမှာ ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါရဲပါ့မလား..”

“ကိုကိုကြီးလည်း ဗီသုကာပညာရှင်ပါပဲ ..”

“ဒါကလည်း သူ့ညီမ ပါနေသေးလို့လေ ..”

“ဘယ်ကလာ တီလေး ကလည်း လေး ကို တားမရလို့ ကိုကိုကြီး ဆွဲဖက်ထားရတာ မမြင်ဘဲနဲ့ ..”

“ဟမ်...”

လှလွန်း က လေ. အစားသူမချည်းပဲ ဒိုင်ခံပြောပေးနေကာ ရန်ပွဲ အကြောင်းကိုလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ပြသလို မြင်လာအောင် ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြနေသည်။

“ညကျ ငါတို့ပြန်လာရဦးမှာဆိုတော့ သွားမယ်နော် .. လှလွန်း..”

ဖြူစင် နဲ့ ပုံရိပ် တို့က စကားဝိုင်းထဲကထွက်၍ ပြန်သွားကြ၏။ လေး ကတော့ ရေထသောက်လိုက်၊ ပြန်ထိုင်လိုက်နှင့် လှလွန်း ပြောပြ နေတာ သူမအကြောင်းမဟုတ်သည့်အတိုင်း ..

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကလည်း ဒီမှာနားထောင်နေပေမယ့် မျက်လုံးက လေး ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ စောမာလာ အလုပ် မဟုတ်တာပဲဆိုတာ အသိသာကြီးပါ။ အစတည်းကလည်း သိပ်ကြည့် မရခဲ့တာမို့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ဖြစ်လာပြီဆို ကိုယ်ကနိုင်လာတာကို ကျေနပ် မိ၏။

ဒါပေမယ့် လေး ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ အလိုမကျခဲ့သည့်စိတ် အခံကရှိနေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ -

“ဟွန်း .. ငါ့သားကြီးလည်း ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲလာသလဲ မသိဘူး ပြန်လာတည်းက အခန်းထဲဝင်သွားလိုက်တာ ထွက်ကိုမလာ တော့ဘူး ..”

“ကိုကိုကြီးက ..”

လှလွန်း ပြောမလိုရှိသေးသည်။ ဖုန်းလာသံကြောင့် ရှေ့မဆက်နိုင်၊ ပြီးတော့ လေး က ဖုန်းထုတ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် နားစွဲပြီးသားဖြစ်နေခဲ့၏။

“ဟလို .. ဘိုးဘိုး ..”

“... ..”

“ဟုတ် .. ဘိုးဘိုးကို ဘယ်သူပြောတာလဲဟင် ..”

“... ..”

“ဪ .. ဘိုးဘိုးကို ပြန်ပြောဖို့ ဦးအောင်ပြေးသွားတာပေါ့ ..”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုး .. ကိုကြီးနဲ့ သူ့အလုပ်ထဲက အစ်မတွေနဲ့..”

“... ..”

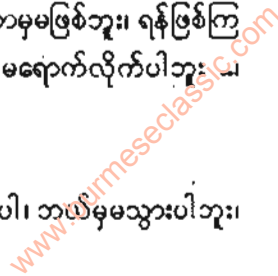
“လေး ကို ကိုကြီးက မဆူပါဘူး၊ လေး တို့ မလွန်ဘူးဆိုတာ အားလုံး သိတာပဲဟာ ..”

“... ..”

“ကောင်းပါတယ် ဘိုးဘိုးရဲ့ .. လေး ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရန်ဖြစ်ကြ တာလည်း လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြတဲ့အဆင့် မရောက်လိုက်ပါဘူး။ ဒေါသထွက်ပြီး တွန်းထိုးမိကြရုံပဲ ..”

“... ..”

“ဟုတ် .. ဘိုးဘိုး .. ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊





အန်တီရို လည်း ဒီကိုပဲလာမှာတဲ့ အားလုံး တီလေး တို့အိမ်မှာပဲ စုကြ  
မှာ ..”

ဖုန်းပြောနေတာကို နားထောင်ရင်း လှလွန်း က အနားကပ်လာ  
ကာ ပြီးတာနှင့် အူယားဖားယားမေးတော့သည်။

“ဘာတဲ့လဲ .. ဒီမှာနေလို့ ပြောတယ်မို့လား ..”

“အင်း .. ငါ ပြောခဲ့ပြီးသားပါဆို .. တခြား ဘယ်ကိုမှ ညဘက်  
ကြီး လျှောက်မထွက်နဲ့တဲ့ ..”

“ဟေး ..”

လှလွန်း က လေး ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ကာ..။

“ဒီည တကယ့် ဟဲက်ပီးနယူးရီးယာ့ ပဲကွာ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ရုံ့တီရုံ့မဲ့ကြည့်၍ လှည့်ထွက်သွားကာ ..။

အေးပေါ့ .. ပျော်ကြပေါ့ .. တစ်နှစ်ပြီးလို့ နောက်ထပ်တစ်နှစ်

လာတာက ဆန်းတာကိုး ..။

အလကား အပိုအလုပ်တွေ ..။



အခန်း (၁၇)

ခြံကျယ်ခြင်း၊ မိသားစုနည်းခြင်း အကြောင်းတွေက ပွဲတစ်ခုခုဆို  
လူငယ်တွေအားလုံး ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အိမ်မှာပဲ စုပေးရဖို့ဖြစ်လာခဲ့၏။

လူငယ်တွေကို ဝရန်တာပေါ်ကနေ ငုံ့ကြည့်ရင်း ‘ကလေးတွေ  
အများကြီး မွေးထားခဲ့မိရင် ကောင်းသား’ လို့ တောင် တွေးမိတော့သည်။

ထစ်ခနဲဆို ‘သမီးတို့က မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ ခြံကြီး  
ကလည်း အကျယ်ကြီးဥစ္စာ’ လို့ လှလွန်း အကြောင်းတွေပြပြီး ပူဆာသည်။

ထိုပြင် သားကြီးက နေရာတကာ လှုပ်ရှားပြေးလွှားတတ်သူလည်း  
မဟုတ်တော့ သူမလေးပျော်ပါစေဆိုပြီး ကြည့်နေလိုက်ရ၏။

ဒီပွဲမှာတော့ သားကြီးတို့ ယောက်ျားလေးတွေ အုပ်စုကလည်း  
ဆယ်ယောက်လောက်တော့ရှိမည်ထင်သည်။ လှလွန်း တို့က ရေကူး  
ကန်ဘက်မှာဖြစ်ကာ ..။

‘တခြားကလေးတွေမပါဘဲ ငါ့ကလေးလေးတွေချည်းဆို ဘယ်  
လောက်ကောင်းမလဲ’ လို့ တွေးရင်း ပြုံးမိ၏။

ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကိုတောင် အစ်မက မွေးပေးထားလို့သာ ထိန်း  
ကျောင်းခွင့်ရခဲ့တာပါ။

“ဟေး .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..”



အောက်ထပ်ကိုရောက်လာတော့ ရွှေနားပေ တစ်ယောက်တည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ခုန်ပေါက်အော်နေတာ ကလေးတစ်ယောက် လိုပင် ...။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ..”

မေးဆတ်မေးပြီး ခြံထဲကိုလိုက်ကြည့်တော့ ရွှေနားပေ က လှလွန်း တို့ ကစားနေကြတာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ..။

“လှလွန်း နိုင်သွားတယ် မမကြီး၊ ဘောလုံးလေးကောက်ပြီး ပြေး တာလေ၊ ခြံကိုပတ်ပြေးတာ သိလား .. ကျွန်မ ခြံထဲဆင်းကြည့်မယ်နော်.. ခဏလေးပါ ..”

“အို .. မကြည့်ရပါဘူး၊ သွားမိရင် ညည်း ပြန်တက်လာမှာမဟုတ် တော့ဘူး၊ သူကတော်တော် အလွယ်တကူခေါ်လို့ပြောလို့ရတာဆိုတော့..”

ခေါင်းခါပြလိုက်တာနှင့် မဆင်းရဘူးဆိုသည့်အဖြေကို သိကာ၊ ရွှေနားပေ ရှုံ့ရှုံ့ မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အထဲဝင်လာခဲ့ကာ ကလေးတွေ ညအဆာပြေစားဖို့ သွားရည်စာတွေပြည့်စုံရဲ့လား တစ်ချက်ဝင်ကြည့်သည်။

မိုးချုပ်သွားရင်တော့ သူမ ဘုရားရှိခိုးပြီးတာနှင့် စောစီးစွာ အိပ်ရာ ဝင်မှာဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းလာသဖြင့် ကိုင်လိုက်ရာ ..။

“မမငြိမ်း .. ချို ပါ ..”

“အေး .. ပြောလေ ချို ..”

“ချို မလာဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ပြောမလို့၊ ကလေးတွေ ဆော့နေ ကြတာထင်တယ်၊ ဖုန်းခေါ်တာ မကိုင်လို့ ..”

“ဟုတ်မှာပေါ့အေ .. နင်က ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ ကလေးတွေ ချည်းပဲအေ ..”

“ဒီမှာလည်း ပွဲရှိတော့ အတင်းဆွဲထားကြလို့လေ၊ ပြီးတော့ အန် ကယ်လ် ဖုန်းဆက်တယ် မမငြိမ်း ရဲ့ .. လေသံကြည့်ရတာ အန်ကယ်လ် စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ပုံပဲ လူကြီးဆိုတော့ စိတ်ညစ်နေတဲ့အခါ တစ်ယောက်

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

တည်းဖြစ်နေရင် ပိုခံစားရမှာလေ၊ ဒါကြောင့် ချို ပြန်မှဖြစ်မှာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. နှလုံးရောဂါ ပြန်ထနေလို့လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မမငြိမ်း ရယ် .. အန်ကယ်လ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာအောင်နေတတ်တဲ့သူပါ၊ အခုဖြစ်တာက သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ်တာမျိုးပါ၊ မနက်က ယူနေပလာတာမှာ မောင့် မိတ်ဆွေ မိန်းကလေးနဲ့ ..”

“သိပြီ .. သိပြီ .. စောမာလာ နဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲ့ဒါတွေ မမငြိမ်း သိပြီးပြီမို့လား ..”

“သိတာပေါ့အေ .. ငါတောင် စိတ်တိုနေသေးတာ၊ ဒီမိန်းကလေး က မိန်းမငယ်တွေထက်တောင် ဆိုးနေသေးတယ်၊ ဒီမှာ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတည်းက သူက မယုံကြည်ဘဲ စိတ်ခုနေခဲ့တာ ..”

“ဟုတ်တယ် မမငြိမ်း .. အဲ့ဒီကိစ္စက မောင်တို့နဲ့ လေး နဲ့ ဖြစ် ကျန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ အန်ကယ်လ် စိတ်မကောင်းတာက လေး ကို ထားခဲ့ပြီး ဇင်မင်း က ပြန်လာခဲ့တာကိုလေ ..”

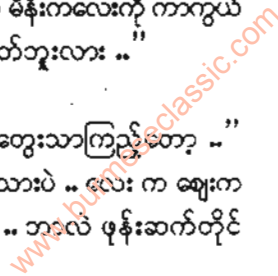
“အေး .. ငါလည်း စိတ်ထဲတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားကြီးတို့နဲ့ ဆွေမျိုးတွေပဲဆိုပြီး ထားခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်လို့ တွေးမိတာ ..”

“ဆွေမျိုးဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်ရတာက သူစိမ်းမိန်းကလေးနဲ့လေ မမငြိမ်း ရဲ့ .. ပြီးတော့ အဲ့ဒီမိန်းကလေးက မောင့် ချစ်သူဆိုရင်ရော မခက်ဘူးလား၊ အန်ကယ်လ်မျက်စိရှေ့ကနေ ထွက်သွားကြတာက လေး ကို သူ ခေါ်သွားတာက နှစ်ယောက်တည်းပဲလေ မိန်းကလေးကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်က သူ့မှာပဲရှိတာမဟုတ်ဘူးလား ..”

“အေး .. ဟုတ်တယ် ..”

“ဒါကို သူက ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာတာ တွေးသာကြည့်တော့ ..”

“ဒါနဲ့ သတင်းပြန်ရောက်သွားတာ မြန်သားပဲ .. လေး က ဈေးက ပြန်ပြီး ဒီမှာတစ်ခါတည်း ဝင်နေတာမို့လား .. ဘာလဲ ဖုန်းဆက်တိုင်





လိုက်လိုလား ..”

“မတိုင်ပါဘူး မမငြိမ်း ရယ် .. ဒင်မင်း ပဲ ဖုန်းဆက်ပြောတာ၊ အဲဒါကို သူ့မိဘတွေသိလို့ ဒီလိုမလုပ်ဘူး ဆိုတဲ့အခါကတော့ အဲဒါကို သူ့ဆက်ပြီး သိပ်မကြာဘူး ဖုန်းတိုတို ဖုန်းဆက်တယ်တဲ့၊ သူ့သားအစား တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပုံဆိုးတာက သူ့သား ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတာတွေ၊ အရှက်အကြောက်ကြီးတာတွေ ပြောသွားတာပဲ ..”

“အောင်မယ်လေးဟယ် .. အရှက်အကြောက်ကြီးနေတော့ရော သူများက လူကြားထဲမှာ နော်ကားတာကို ခံလိုက်တာနဲ့ ဂုဏ်ပါဝါတွေ တော်တော်ကြီးမားသွားရောလား ..”

“အန်ကယ်လ်က အဲဒါကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ၊ သူ ယုံကြည်မိခဲ့တဲ့သူက ကလေးကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်လာခဲ့တော့ ဒီအဖြစ်ကြောင့် မဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ကို လန့်သွားတာလေ၊ ချို .. ကို ပြောပြနေတော့ တော်တော် ခံစားနေရတဲ့ပုံပဲ ..”

“အင်း .. ဒါကြောင့်လည်း စိန်ကဲရွှေကဲထက် လူကဲခတ်ဖို့ခက်တယ်လို့ပြောတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် မမငြိမ်း ရယ် .. မမငြိမ်း ဆိုရင် အပြောဆိုးတာ မျိုးလေးရှိတတ်ပေမယ့် စိတ်ထားကောင်းတယ်လေ၊ ခုလည်း အန်ကယ်လ် သဘောပေါက်နေပါပြီ ..”

“ဟိုး .. ဟိုး .. ကျုပ်ကိုတော့ ထပ်ဆွဲမထည့်နဲ့တော့ ချို .. တော်ပြီ .. တော်ပြီ .. တစ်ခါဆိုရင် မှားယွင်းမှု၊ နှစ်ခါဆိုရင်တော့ ကိုယ်ညံ့တာဖြစ်သွားပြီ ..”

“ဟင့်အင်း ဆွဲမထည့်ပါဘူး၊ ချို က မမငြိမ်း ကို ယုံကြည်တဲ့သူလေ၊ ဒါကြောင့် နဂိုတည်းက မမငြိမ်း ဘက်က ဒီတိုင်းပဲရှိနေခဲ့တာပါ၊ အန်ကယ်လ်ကိုလည်း ပြောပြခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်လ်ကတော့ ကိုယ့်ကလေး အမှိုက်လေးကို သည်းခံနိုင်ပါ့မလားလို့ တွေးပူ

တာပေါ့ မမငြိမ်းရယ် .. နော် ..”

“ဟွန်း .. ဟွန်း ..”

“အခုက ချို ယုံကြည်စွာပြောခဲ့တဲ့စကားကို အန်ကယ်လ် လက်ခံသွားပြီထင်လို့ ပြောပြတာပါ၊ လေး ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ချို ထပ်မပါတော့ဘူးလို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ၊ တကယ်တော့ အန်ကယ်လ်က အဆင့်အတန်းနိမ့်တာမြင့်တာအဓိကနဲ့ ရွေးချယ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး မမငြိမ်း ရယ် .. ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ရွေးချင်ခဲ့တာပါ ..”

“ချို ရယ် ..”

“တစ်ခါတလေ စေတနာအများဖြစ်သွားတာမျိုးပါ၊ အန်ကယ်လ်ကို ချို အရမ်းသနားတယ်၊ ခုလည်း မိတ်ဆွေတွေတားနေလို့ လူမှုရေးအရ နေနေရတာ စိတ်ကတော့ အန်ကယ်လ်အတွက် ပူနေတုန်းပဲ၊ ချိုတို့ကို ဆွေနှီးမျိုးစပ်ပဲတော်တယ်လို့ သဘောမထားဘဲ တူမချင်းနဲ့ မခြားစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မမငြိမ်း ရဲ့ ..”

“ချို ကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာလည်း စောင့်ရှောက်ရကုန်နပ်တာပါပဲ ချို ရယ် .. နင်ပြောနေတဲ့ စကားတွေထဲမှာလဲ နင့်ရဲ့စိတ်ရင်းက ပေါ်နေပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကလည်း အန်ကယ်လ်ကို မမုန်းပါဘူး၊ နင် ပြောတာတွေအရ ငါ သူ့မြေးကို ရှုံးမဲ့တဲ့ရယ်နေတာတွေကြောင့် ငါ့လက်ထဲ မထည့်နိုင်တာပဲဆိုတာ ငါ သိလိုက်တယ်၊ ငါကလည်း ငါပဲလေ ..”

“မမငြိမ်း ရယ် ..”

“အေးပါ .. ငါတို့ချင်း ဘာမှ အနေခက်စရာမလိုပါဘူး၊ တို့နှစ်ဦးက ဆွေမျိုးတွေပဲမဟုတ်ဘူးလား .. အခု နင့်တူမ ခြံထဲမှာလေ နေ့လယ်က ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သတိရသေးရဲ့လားတောင်မသိဘူး ..”

“မမငြိမ်း .. မောင် ကရော ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ ..”

“သူ့မိန်းကလေးနဲ့ လေး နဲ့ ဖြစ်တော့ ..”



“သူ့မိန်းကလေးမဟုတ်ရပါဘူးအေ .. အဲဒီ စောမာလာ နဲ့တော့ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ သားကြီးကလည်း မရိုးမသားစိတ် မရှိဘူးဆိုတာ ငါ လုံးဝသိယယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ချို မေးတာက အခု လေး ကို ပြိုင်နေတာမျိုး..”

“ပြန်လာကြတုန်းကတော့ ဘာမှမဖြစ်တဲ့ပုံပါပဲ .. ဒီထက်ဆိုးတာ တွေတောင် ငါတို့ လိုမခံနေရတာ မို့ .. ဒါကုန်မှ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပူ နေရတာလဲ ..”

“မမငြိမ်း ရယ် ပြောရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ ချို တို့ချင်း ပြောထား တဲ့ကိစ္စ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ .. ဟို ..”

“သိတယ် .. နင် အဲဒါကို ရည်ရွယ်ပြောနေမှန်း၊ ငါက အန်ကယ့်လ် ကို ဒေါသထွက်ပြီး လေး ကို သည်းမခံနိုင်ဖြစ်နေမှာစိုးတာမို့လား၊ အစ တည်းက လေး ကို ငါ့ချွေးမဖြစ်စေချင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ .. သားကြီး ကိုလည်း ဒီကိစ္စ ဘာမှပြောထားတာမဟုတ်ဘူး .. အားလုံးက အရင်တိုင်း ပဲ ပူမနေနဲ့ ..”

ဖုန်းချလိုက်ပြီးတော့ ‘ဪ .. ချိုမိုင် .. ချိုမိုင်’ လို့ ရေရွတ်နေမိ သေးသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခုလို ဖွင့်ပြောပြီးကြတော့လည်း ရင်ထဲ ပေါ့သွားတာပါပဲ ..။

နာရီကိုကြည့်ပြီး ဒေါငြိမ်းချမ်း ဘုရားသောက်တော်ရေကပ်ဖို့ ဘုရားခန်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့မိသည်။

အချိန်က ည၏ ပျိုမျစ်ခြင်းကို စတင်ဖန်ဆင်းခဲ့ပြီး ...။



အခန်း (၁၈)

“ရေကူးပြိုင်မယ် ..”

“ဘာ .. ရေကူးပြိုင်မယ် ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“လှလွန်း နော် .. ဒီဇင်ဘာညကြီး ..”

“ဒီဇင်ဘာ ဘာဖြစ်လဲ .. အေးမှ မအေးတဲ့ဟာ .. ပြီးတော့ ငါတို့ မြေးလွှားထားတာ ကိုယ်မှာ လက်တစ်လုံးကြီးလေးတွေနဲ့ဖြစ်နေကြပြီ..”

ဒါလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ဆိုသည့် အကြည့်တွေ ထိန်လင်းနေ သည့် မီးရောင်အောက်မှာ ဆုံမိကြ၏။

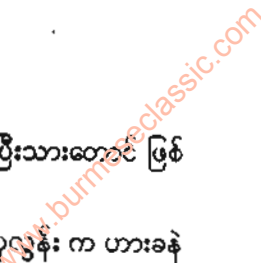
ပြီးတော့ မျက်လုံးချင်းတိုင်ပင်တာ အားမရနိုင်ဘဲ မေးဆတ်တိုင် ပင်၍ ..

“ဘယ်လိုလဲ ..”

“မဆိုးပါဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. အိတ်(စ်)ဇယ်ဆိုက်(စ်)လုပ်ပြီးသားတောင် ဖြစ် သေးတယ် ..”

သုံးယောက် ညီညွတ်သွားတာကြားတော့မှ လှလွန်း က ဟားခနဲ







ရယ်ကာ ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ နောက်ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ..

“ဒီရေကူးကန်လေးမှာ ပြိုင်ဖို့ကို ငါက ရေကြီးခွင်ကျယ်လုပ်နေ ပါ့မလားဟယ် ..”

“ဒီရေကူးကန်လေးလိုတော့ မပြောနဲ့ လှလွန်း .. လေး တို့ ကန် ကြီးက ကျယ်ပေမယ့် အနက်ဆုံးမှ ငါးပေပဲရှိတာ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ဒီကန်က ခြောက်ပေရှိတယ်၊ ဟိုမှာက လေး တစ်ယောက်တည်းအတွက် သီးသန့် .. ဒီမှာက ကိုကိုကြီးလည်းရှိတယ်၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေလည်း လာမယ်၊ ယောက်ျားလေးရှိတော့ ယောက်ျား ကူးလို့ရအောင် နက်ရတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. အဲဒီတော့ ဆက်ပြော ..”

“ပြော့မယ် .. လေး ဘယ်လိုလဲ ..”

“ဘာလဲ .. လေး တို့က စိန်ခေါ်ရင် ဘွားမခတ်ဘူး ..”

“သိပါတယ် .. ရှင်က စိန်မခေါ်ဘဲနဲ့လည်း ကိုယ်လုံးချင်း ပြေး တိုက်ပါတယ် ..”

“ဟွန်း ..”

“မိန်းမ ရုပ်လေးသနားကမားနဲ့ ..”

“ဒီလောက်လှပြီးတော့လို့ ပြောစမ်းပါ လှလွန်း ရယ် .. သနား ကမားထက်သာပြီးသားပါ ..”

လေး က ခပ်မြင့်မြင့်တင်စည်းထားသည့် ဆံပင်တွေကို နဖူးမှာ ပတ်ထားသည့် ရောင်စုံကွင်းလေးပေါ် တင်ထားသဖြင့် ပန်းချိတ်သာသာ ကိုယ်ကျပ်ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီလေးနဲ့ လှနေ၏။

ပေါင်လယ်လောက်ရှိသည့် နက်ပြာရောင်ဘောင်းဘီတိုလေးက လည်း သွယ်လျသည့် ပေါင်တံအလှကို ဖော်ကျူးနေသလိုပင် .. ပါးမို့ လေးတွေက ချွေးစတို့နှင့် ပြောင်တင်းတင်းလေးရှိနေဆဲမို့ ထရိန်နင်ပြီးစ အားကစားမယ်လေးလို ပင်ပန်းပေမယ့် ညှိုးနွမ်းဟန်တစ်စက်မှ မရှိ။

သူမတို့ ကစားပွဲတွေတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ကျင်းပ ပြေးလွှားနေကြ ဘာကို မောင် တို့ ဘက်ကနေ လှမ်းမြင်နေရ၏။

ကိုယ့်စကားကိုယ်ပြောရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့် ဖြစ်ကြပေမယ့် ကြည့်လိုက်မိတိုင်း ကြည့်ပြာဖျော့ဖျော့လေး ဝတ်ထား သည့် လေး ကသာ အားလုံးမျက်လုံးမှာရှိနေလျက် ..

“ကိုမောင် ..”

“ပြော ..”

“ပြောလိုပြောတာမဟုတ်ဘူး ဒီကောင်မလေး က တော်တော်ချစ် ဒို့ကောင်းတယ်နော် .. မင်း ..”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ..”

“မင်းလည်း အသိုးစာရင်းဝင်နေပြီ ..”

“မင်းကိုလည်း မကျွေးဘူး၊ ပူမနေနဲ့ ..”

“ငါကလည်း မင်း သိုးတာပုတ်တာကို စိတ်မဝင်စားဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါ့အစ်မဆိုရင် ဒီနေ့ထိ ဘယ်လောက်စေးနဲ့လည်း သိလား ..”

“ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ မင်းအစ်မက ငါ့မိန်းမမှ မဟုတ်တာ ..”

“ဟေ့ကောင် .. ဟေ့ကောင် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

သျှား နဲ့ မောင် နဲ့ ပြောနေတာကို အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြ၏။ သူတို့ ကတော့ ဂစ်တာတီးမည်၊ သီချင်းဆိုမည်၊ ဒါပဲဖြစ်ကာ အထူးဆန်းဆုံး အလုပ်က အိုးကြီးကြီးတည်ထားပြီး ကြက်ခြေထောက်ပေါင်းများစွာနဲ့ နှင်ပေါင်ခါးတွေထည့်ပြုတ်ကာ နောက်ထပ် မီးပုံကြီးပေါ်မှာတော့ ဘဲ တစ်ကောင်ကင်ထား၏။

အချက်အပြုတ်တွေကို တာဝန်ယူထားရသည့် သျှား နဲ့ မောင်တို့က မီးဖိုနဲ့ မနီးမဝေးမှာထိုင်တာတောင် မိန်းကလေးတွေရှိသည့်ဘက် ကို မျက်နှာမူ၍ ..



“ငါပြောချင်တာက ငါ့အစ်မကပ်စေးကုပ်တာကို မဟုတ်ဘူးကွ..”  
“မသိဘူး .. မင်းအစ်မ လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းရောက်နေလို့ အစွဲထုတ်ဖို့ကြံနေသလားလို့ ..”

“ကိုမောင် နော် .. ပြောရင်းနဲ့ စော်ကားတာတွေ ကမ်းပါးပဲလာပြီ ..”

“အဟွန်း ..”

“ငါ့အစ်မ ခုမှ သုံးဆယ့်ခြောက်ပဲရှိသေးတာ ..”

“တွေ့လား .. ကြော်ငြာဝင်ပြီ ..”

“အတိအကျပြောပြနေတာ .. ဒီမှာ ငါ့အစ်မဆိုရင် ဘယ်လောက်ကပ်စေးနဲ့လည်းသိလား ..”

“မသိဘူးဆိုမှ ထပ်ပြောရမလား ..”

“မပြောနဲ့တော့ ..”

သျှား က မောင့် ပါးစပ်ကို ယပ်တောင်နဲ့ လှမ်းကာလိုက်ပြီးမှ..

“ထမင်းကြမ်း ကျန်ရင်ကွာ တစ်ခါတလေ ချွေးကျပြီး သိုးချင်ချင်တောင်ဖြစ်ထယ်လေ .. အဲဒါကို ထမင်းပူပူပေါ် ထပ်ဖြန့်ပြီး ပြန်ရောတယ် .. ကြည့် ..”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြည့်ရမှာလဲ .. သူကမှ မပြတာ ..”

“ဟာ .. ဒီဝဲစားတော့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

သျှား က ဆဲသာဆဲနေပြီး သွားကြီးအပြီးသားဖြစ်သွားကာ ပြီးတော့ သူပါရောယောင်ရယ်၏။ ပြီးတော့မှ ..

“လိုရင်းကိုမရောက်တော့ဘူး .. ဒီကောင် ကျောင်းတုန်းက အကျင့်တွေ ပြန်ပေါ်လာတယ် တွေ့လား သန်းနိုင် .. အလုပ်လုပ်နေရင်တော့ စောမာလာ တို့ ဖူးဖူးမှုတ်ထားတဲ့ကြားမှာ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ..”

“ဟာ .. ကိုမောင် က အဲလိုကြီးလား ..”

သန်းနိုင် က တအံ့တသြကြီးထဖြစ်ကာ ..

“မိန်းကလေးတွေက သူ့ကို ..”

“ဟုတ်ပ ..”

“သန်းနိုင် နော် .. မင်း ..”

မောင့် မျက်နှာက မီးပုံကအလင်းရောင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် စပ်ဖြူနီရဲရဲကြီး သိသာလျက် ..

“ပေါက်ကရတွေလျှောက်ပြောကြည့် ..”

“ပေါက်ကရတွေ ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သျှား ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား မင်း .. ယောက်ျားလေးကသာ မိန်းကလေးတွေကို ..”

“သန်းနိုင် ..”

“ဦးစားပေးရမှာလေ .. လေဒီဖက်(စ်)

“ခွီ .. ခွီ .. ခွီ ..”

“သူတောင်းစား ..”

“မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ မင်းက ..”

“ဟုတ်တယ် သန်းနိုင် .. ဒီကောင် တော်တော်ကံထူးတာ မိန်းကလေးတွေ သူ့ကို ဘာကြိုက်နေသလဲတော့မသိပါဘူးကွာ .. ရုပ်ရည်အားဖြင့်တော့ ရွက်ကြမ်းရေကြိုပါပဲ .. အရပ်အမောင်းလေးကသာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီကောင်အရပ်ကတော့ ..”

“ဒီလောက်ကြီးလည်း မပြောပဲလောက်ပါဘူး .. စကားပြောလေး..”

“အဲဒါကတော့ ဒီကောင်အသံကိုက ..”

“ဒေါသထွက်လာရင် ကျက်သရေကိုမရှိဘူး ..”

“နေရောင် .. မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ .. မက်ဆွေချ်လေး ဘာလေးအရင်ပို့ ..”

“တစ်စက်မှ သုံးစားမရတာ မိန်းကလေးတွေက မသိတာလေး၊ အဲဒါကိုပြောချင်တာ ..”



“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်တော့ မောင် ကနာခေါင်းတစ်ချက်ပွတ်ကာ-

“မင်းအစ်မကြီးကတော့ ငါ့မှမရရင် နေ့စဉ် ဝမ်းခနစ်ပတ်လောက် ထိုးနေမယ်ဆိုပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. မသန္တာ ကလေး ..”

“အေးဟ .. ဒါကြောင့် အသက်လေးဆယ်မပြည့်သေးဘဲနဲ့ နဖူး ပြောင်လာတာ ထင်တယ် ..”

သူ့အလှည့်ကျတော့ သျှား မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေကာ ..

“ငါက သူ့ကို ပူပူနွေးနွေးလေးနဲ့ ရောသမဖို့ အကြံပေးတာကို စေတနာ နားမလည်ဘူး ဝဲစား ..”

“ဘာ .. ဘာ ..”

“ဘယ်လို ..”

မောင် အံ့သြသွားသလိုလှည့်ကြည့်၏။ အားလုံးက ရှုပ်ထွေးသွား သည့်မျက်နှာတွေနှင့် ပြန်မေးကြကာ ..

“ဘာလဲ ပြန်ပြော ..”

“မပြောတော့ဘူး .. စေတနာပျက်သွားပြီ ..”

“လုပ်ပါ .. ကိုမောင် မကြားအောင်ပြော ..”

“ဟဲ .. ဟဲ .. အားလုံးတောင့်တလို့ ငါ ကိုယ်ထင်ပြုရမှာနော် ..”

အားလုံးရယ်နေကြပြီး မောင် မျက်နှာပျက်နေတော့ သျှား သဘော ကျသွား၏။ ပြီးတော့မှ-

“ထမင်းကြမ်းကို ထမင်းပူပူလေးနဲ့ ရောလိုက်တော့ အသစ်လေး စားရသလိုဖြစ်သွားရောလေ .. ငါတို့အရွယ်တွေ ဘယ်အသက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပူတူးတူးလေးတွေနဲ့ ..”

“ခွေးကောင် .. ကံတော့ ..”

မောင် အမိအရ ထပ်တင်သည်။

“မပိတ်ရင် မီးဖိုထဲက ထင်းစနဲ့ မိတဲ့နေရာ ထိုးပစ်လိုက်မှာ ..”

“ဘာလဲ .. ဒါ ရင်ထဲမှာ မီးစတစ်စလို ပူထူရိုန်းဖိန်းသွားတဲ့ သဘော လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းအစ်မနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မှာ .. အဲ့လိုမျိုး ..”

“လုပ်မနေပါနဲ့ မောင် ရာ .. မင်း အဲဒီချာထိတ်မလေးကို ..”

“သျှား .. ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..”

“ညနေက မင်း မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ပြီး ပြောတာတွေ ..”

“အေး .. ဟုတ်တယ် .. ငါတို့ကို စောမာလာ နဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပြော ပြတော့ သူ့ကို ဒီလောက် ဖူးဖူးမူတ်ထားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ငြိုငြင် နေတဲ့ရုပ်ကြီးက ဘာနဲ့တူသလဲ ..”

“ရည်းစားထိ ဓားကြည့်ဆိုတာမျိုး ..”

“ဟုတ်တယ် ရည်းစားမဟုတ်ပေမယ့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် နား လည်ခွင့်လွှတ်လာခဲ့ရတဲ့ အကြင်နာသံယောဇဉ်တွေနဲ့လေ .. ဘာတဲ့ သန်းနိုင် သူ ပြောတာ မင်း သတိရသေးလား ..”

“သိပ်ရတာပေါ့ .. ငယ်တဲ့လူကို အပြစ်ပြောလို့မရဘူးတဲ့၊ သူရွယ် လိုက်တဲ့ လက်ချက်သာမိသွားရင် ကောင်မလေး ပုံခနဲလဲသွားမှာတဲ့ ..”

“အေးလေ .. ငါ့ကိုလည်း မစေနံ ပြောပြတယ်။ ကိုမောင် က ဟို ကောင်မလေးကိုများ ကြိုက်နေလား မသိဘူးတဲ့ .. ကောင်မလေးကို ဆွဲခေါ်သွားလိုက်တာ သူတို့ကိုတောင် လှည့်မကြည့်တော့ဘူးတဲ့ ..”

“ငါ့ညီမလည်း ပါတယ် .. သူတို့ကိုလှည့်ကြည့်နေရအောင် တော် ပါဆိုတာ တော်လို့လား .. လူတွေကြားထဲမှာ ပွဲစည်နေလို့ ငါ တာနေ တာ တိုးလို့ကိုမပေါက်ဘူး ..”

ပြန်ပြောရင်း ဒေါသတွေ တစ်ကပြန်စနေတော့ သျှား ကို အသံတွေ တိတ်ကျသွားကြသည်။



“မစော ကလည်း မထင်ရဘူး၊ မဇန့် က ပိုဆိုးတယ်၊ ငါ တကယ် စိတ်ပျက်တာ ..”

“ဒါနဲ့ အပျော်အပျက်လေးတွေထားပြီး အတည်အတံ့လေးတွေ မေးကြည့်ရအောင် ..”

နေရောင် က စကားစပြီး ချောင်းဟန်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ..  
“မင်းနဲ့ အဲဒီချာတိတ်မ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ခါဖြစ်ကြသေး တယ်ဆို ..”

“ဟုတ်လား .. ဘာဖြစ်ကြတာလဲ နေရောင် .. စိတ်ဝင်စားစရာ ကြီး ..”

“တို့လည်း မသိရပါလား ..”

သူငယ်ချင်းတွေက သီးခြားတာဝန်တွေကိုယ်စီထမ်းဆောင်နေကြ တာလည်းပါကာ လက်ရှိအင်ဂျင်နီယာရုံးမှာ အတူလုပ်သည့် မိတ်ဆွေ တွေလည်းပါကြတာမို့ စောမာလာ တို့နဲ့ ရင်းနှီးသူမျှကို ရုံးက သူငယ် ချင်းမိတ်ဆွေတွေက သိကြပေမယ့် ဒီနေ့မှ လာဆုံကြသည့် ကျောင်းတုန်း က သူငယ်ချင်းတစ်ချို့က မသိကြသေး ..။

“အဟဲ .. ရှေ့ခါအသေးစားလေးရှိခဲ့တာကို ပြောတာပါ .. မင်းတို့ ကလည်း ဇွတ် ..”

“အေးလေ .. ဆက်ပြော ..”

“ပြောမလို့ ငါက သေချာအောင်မေးနေတာ၊ အဲဒီနေ့က စားသောက် ဆိုင်ကပြန်တော့ မဇန့် ငါ့ကိုပြောပြတယ် ..”

“မဇန့် ကလည်း မင်းကိုချည်းပဲ ရင်ဖွင့်နေပါလား ..”

“ငါ့ကိုပဲ ဖွင့်ချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

မောင် က ရွံ့တော့ နေရောင် က ပြန်ရွံ့သည်။ မောင် က ရွံ့မဲ့မျက် စောင်းထိုးတော့ နေရောင် က ပခုံးတွန့်ပြောင်ပြကာ ..။

“အဲဒီမိန်းကလေးတွေက ငါ့အစ်မရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကွ ..”

တောင်တောင်အိအိတွေ မတွေးနဲ့ ..”

“ဟုတ်လား .. မင်း အစ်မကရာ သွား အစ်မလို သုံးဆယ်ခြောက် နဖူးပြောင်ပြောင်လား ..”

“ပြောရင် သတ် ..”

ထိုင်နေသည့် ခုံတွေရွေ့လာကြပြီး နေရောင် ဘေးမှာ ဝိုင်းကပ်မေး ကြ၏။ နေရောင် က စပ်ဖြူဖြူခေါင်းခါ၏။

“မပြောချင်တာ ချန်ထားလိုက်တော့ .. ဆက်ပြော ဆိုင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ ..”

“မဇန့် ပြောတာတော့ ကောင်မလေးက ရည်းစားလိုလို ဘာလိုလို သူနဲ့အထင်လွဲပြီး လာစွပ်စွဲတာမျိုးတဲ့ .. ကောင်မလေးကို အဲဒီတုန်းက မဇန့် က မသိသေးဘူးလေ၊ ငါကမေးမှ ဒီကောင်ပြောပြတာ၊ အဲဒါ ဒီကောင်မလေးဆိုတာ ..”

“ဟုတ်လား ကိုမောင် .. မင်း ငါတို့ကို လျှိုထားတာလား ..”

“လျှိုစရာလားကွ .. ငါ့ညီမ သူငယ်ချင်းအရွယ်လေးကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကူးရမှာလဲ ..”

“ဟေ့ကောင် မိန်းကလေးက မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ပြောတာက အဲဒီတုန်းက သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ဆရာဝန် ပါလာတယ်လေ၊ ငါထင်တာတော့ အဲဒီ ဆရာဝန်အထင်လွဲပြီး သဝန် တိုအောင် လုပ်တာပဲ ..”

“ဒါနဲ့ပဲ မင်းက ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြန်ရောလား .. တကယ်လို့ မဇန့် နေရာမှာ မင်း ရည်းစားဆိုရင် အဲဒါ ကျွိုင် ..”

“ဘာမှ ကျွိုင်စရာမလိုဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်တာကို ကျွိုင်ပူလိုက်တာ့ အဲဒီလို ယုံထင်ကြောင်ထင်မိန်းမမျိုးကို သုံးလုံးပဲပေးလွှတ်လိုက်မယ်..”

“စီယူတီ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”



"သေချာတယ် .. မင်းရဲ့ပေးဆပ်မှုတွေက အမြဲတမ်း ဒီကောင် မလေးဘက်မှာ .."

"လာပြန်ပြီ .."

"ဟုတ်တယ်လေ .. ဒီကောင်မလေးကြောင့် ဆေးရုံရောက်ရတာ ဘယ်နှစ်ခါလဲ .."

"မတော်တဆတွေချည်းမဲ .."

"ခဲယူတဲ့လူပေါ် မူတည်သေးတယ် .."

"ဟုတ်တယ် မောင် .. မင်း ဝါရီများမနေနဲ့၊ ဒီကောင်မလေးကို ကိုယ့်အတွက် ထည့်ထားလိုက် .."

"လျှောက်ပြောမနေနဲ့နော် .. ငါတို့က ဆွေမျိုးတွေ .."

"ဟိုတုန်းက မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေဆို မဟာစည်မဟာသွေးကို သိရှိ ရွှေခွက်မှာပဲ တင့်တယ်စေတယ်တဲ့ .."

"ဘာဆိုလို့လဲ .."

"ဆိုင်တာပေါ့ကွ .. မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေပဲ ပြန်ပေးစားကြတာ လေ၊ တခြားသွေးရောနှောခံတာမှမဟုတ်ဘဲ မင်းတို့က ဆွေနီးမျိုးစပ်.."

"ကဲ .. တော်ပါကွာ .. ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ .."

"ဆယ်တစ်ပဲရှိသေးတာ .."

"သီချင်းဆိုကြမလား .."

"ဒီတိုင်းမဖြစ်ဘူး .. အမြည်းလေးနဲ့မှ .."

"ငါတို့ ချလို့ရပြီလား ကိုမောင် .."

"ရလောက်ပြီ .. ဒီအချိန်ဆို တီလေး မထွက်တော့ဘူး .."

သန်းနိုင် တို့က ဝှက်ထားကြသည့် ပုလင်းတွေခွက်တွေကို ထုတ် ယူလိုက်ပြီး တဟဲဟဲရယ်သည်။

"တီလေး သိမှာစိုးလို့ မလုပ်နဲ့ မင်းလည်းချ .."

"မင်းတို့ဟာကြီး မကြိုက်ဘူး .. ငါက အိမ်ထဲသွားယူမှာ .."

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

"ရေခဲစိမ်ထားတာလား .."

"ဟုတ်တယ် .. ဒီကောင် ဘဲကင်တင်လိုက်ကာမှ ပြေးထည့်လိုက် တာ .."

မောင် က အနံ့မပြင်းသည့် အကောင်းစားနိုင်ငံခြားအရက်ကို ကြို တင်သိမ်းဆည်းထားတာဖြစ်သည်။ ဒီအနံ့လောက်က မနက်ကျရင် အချိုး မျိုးသော နည်းတို့နဲ့ ဖျောက်ဖျက်လို့ရသည်။

တီလေး မသင်္ကာဖြစ်ရင်တောင် ဟိုလိုဒီလိုအကြောင်းပြဖို့ မခဲယဉ်း ပေ ..။ သို့သော် ..။

"ဒီလိုရမလား ကိုမောင် ရာ .."

"အေးလေ .. ရေခဲစိမ်ပေမယ့် အတူတူပဲ၊ မရဘူး .. ဒါပဲသောက်.."

"ဟိုမိန်းကလေးတွေတော့ သနားပါတယ် .. ဖော့ဘူးတွေ ကျွတ် ကျွတ်အိတ်တွေထဲက မုန့်တွေပဲ ထုတ်စားရရှာမှာ .."

လှမ်းကြည့်ပြီး သန်းနိုင် က သနားသံတမင်လုပ်ပြော၏။

"ကဲ .. သာ .. ဒီမှာ ဝိုင်းကြ .."

"ဘဲကင်က မွှေးနေပြီ၊ ဒါနဲ့ ကိုမောင် ဘဲကင်တစ်စိတ်လောက် လှလွန်း တို့ကို သွားပေးလိုက်လေ၊ သူတို့မှာ အချို့ရည်ဘူးတွေ ရှိမှာပေါ့ ကွ .. စားပါစေ .."

"လှလွန်း လား .. ငါသွားပေးဖို့မလိုဘူး .. ဒီက အနံ့ရတာနဲ့ လာ တောင်းမှာ .."

"ဒီလိုလား .. ငါတို့က မယ်တော်လေးတွေအတွက် ဦးဖယ်ထားရ မယ့်သဘောပေါ့ .."

"ကဲ .. ကဲ .. ကိုမောင် မင်း ပုဆိုးကြီး လက်ကချထားစမ်းပါကွာ၊ မီးဖိုခန်းမှာ ယပ်တောင်မလိုဘူး .."

မောင် က တစ်ဖက်စ 'မ' ထားသည့်လက်ကို လှွတ်လိုက်ရင်း ရယ်ကာ ..။



“ကောင်းတယ်မို့လား .. မင်း ယပ်တောင်ခပ်လေးနေဖို့မလိုတော့ဘူးပေါ့ ..”

“မလိုတော့တာ ကြာပြီဆရာသမား .. ဘဲကင်က ကြွပ်ရွာနေလွန်းလို့ အိုဗာဟိုက်နဲ့ ကော့နေတာ ..”

မောင် က ရယ်ရင်း သူတို့တွေကို ဝိုင်းစီထားသည့်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် ..

“ကိုကိုကြီး .. ကိုကိုကြီးရေ လာပါဦး ..”

ဟင် ..

မိန်းကလေးတွေဘက်က ဝရုန်းသုန်းကားသံတွေ ထွက်လာပြီး လှလွန်း ဒီဘက်ကိုပြေးလာပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေတာ ဗျိုင်းပျံ့နေတဲ့ အတိုင်း ..

“ကိုကိုကြီး လာပါဦး .. လေး ရေနစ်နေလို့ ..”

မောင် ပုဆိုးစနစ်ဖက်စ ဆတ်ခနဲမပြီး ရေကူးကန်ဆီပြေးသွားမိ၏။ နောက်က သျှား တို့တွေ ပြေးလွှားပါလာပြပေမယ့် မောင့် ပြေးနှုန်းကို မမီ ..

ကန်ကို ရောက်တာနှင့် မီးရောင်တွေပွေးထိန်နေသော ရေပြင်မှာ ရေဂယက်ကြီးထနေဆဲကိုမြင်လိုက်ကာ ..

“ဗွမ်း ...”

မောင် ဒီတိုင်းကန်ထဲခုန်ချလိုက်၏။ ရေထဲမှာ ရေမွှန်းသွားသည့် လေး ကိုယ်လေးက ပျော့ပျော့ငြိမ်ငြိမ်လေး တအိအိပြိုနေသဖြင့် သူ အသာလေးဆွဲပွေ့ပြီး ရေပေါ်ထိုးတက်လိုက်သည်။

“ဗွမ်း ..”

“ဟော .. ဟိုမှာ ..”

“လေး .. လေး သတိလစ်နေပြီ ..”

ပါလာတာ မြင်တော့လည်း အားလုံးခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ရေတိမ်သည့်အဝိုင်းမှာ ခြေထောက်မိကာ မောင် က လေး ရဲ့ ပါးလေးကို တဖက်ဖက်ပုတ်နှိုး၏။

လေး ခေါင်းလေး ဟိုဘက်ငိုက်ဒီဘက်ငိုက်နဲ့ လည်နေကာ သတိမရ ..

“လေး .. ဟိတ် ..”

“ဟေ့ကောင် .. ကန်ပေါ်တင်လေကွာ ..”

လှမ်းအော်ကြမှသတိရသည်။ ထို့ကြောင့် လေး ရေတစ်ခါတည်း အန်ထွက်သွားအောင် ပခုံးပေါ်ရွေ့ခနဲ မှောက်ထမ်းလိုက်၏။ ထိုအခါကမူ ..

“အွန့် .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

လေး ချောင်းတွေဆိုးပြီး အသံထွက်လာ၏။

“ပေး .. ပေး .. ငါ့ကိုပေးလိုက် ..”

လေး ကို လက်ကမ်းနေသည့် သန်းနိုင် လက်ထဲ လှမ်းထည့်လိုက်ပြီးမှ မောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ..

သွားပြီ ..

လေး ငုတ်တုတ်လေးထိုင်လိုက်တာမြင်သည်နှင့် မောင့် ခေါင်းကြီးနှစ်ဆကြီးသွား၏။

“ရရဲ့လား .. ညီမလေး ..”

“ဟုတ် .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

“ငါ မှားတာပါ လေး ရယ် .. ငါ့ကြောင့် ..”

“ငါတို့က သဘောတူခဲ့တာပါ .. ဒါပေမယ့် ငါက နည်းနည်းညစ်ပတ်လိုက်လို့ ပန်းဝင်သွားတာ ..”

ဖြူစင် က လှလွန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ဝန်ခံရရှာကာ လေး ပခုံးလေးကိုဖက်၍ ..

“လေး က အမှန်အကန်ပြိုင်တော့ စကတ်အလျှပ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်



ကူးမလဲ ..

“ငါ့ညီမတွေကတော့ အလန်ပဲကွာ ..”

“အေးလေကွာ .. ဒါတောင် ဒီခင်ဘာညီမို့လို့နော် ..”

သူတို့ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ဖြစ်နေကြပေမယ့် ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကွေးတင်ထားရင်း မောင် ခုယိုပေါ်တက်မလာသေးသဖြင့်..

“ဟိတ်ကောင် .. ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး .. ငါ့ဟာငါနေတာ ..”

“မင့်ဟာမင်းနေနေတာ မြင်တယ်လေ .. ရေထဲမှာ ဘာလုပ် ..”

ပြောနေရင်း သျှား မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်လာ၏။ ပြီးတော့ မောင်ကို ပြူးတူးပြတ်ကြည့်ကာ ..

“ကိုမောင် မင်း ပုဆိုးမရှိ ..”

“သျှား .. သူတောင်းစား ..”

“ဖြန်း ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ရှက်ရှက်နှင့် ရိုက်ပုတ်ထုတ်လိုက်သည့် ရေတွေ ကန်ပေါင်ပေါ် ဖျန်းခနဲခနဲထွက်လာကြလျှင် သျှား ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ရင်း ထပြေး၏။ သဘောပေါက်သွားကြကာမှ နေရောင် တို့ ဝိုင်းရယ်ကြကာ ..

“ကောင်းတယ် .. နေရာတကာ ပုဆိုးကြီးတကားကားနဲ့ ..”

“ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်မသိဘဲ ပြေးဆင်းရသလားဟ ..”

“ဆင်းသွားတုန်းကတော့ စူပါဟီးရီးကြီးလိုလို .. ဟား .. ဟား..”

“ကိုကိုကြီးကလည်း ဘောင်းဘီပါတာပဲဟာ ..”

လှလွန်း က အစ်ကိုဘက်က ဝင်ပါဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ပိုဆိုးသွားသည်။

‘ဘောင်းဘီပါသားနဲ့ တက်မလာဘူးဆိုတော့ မပါဘူးလား’ ဆိုသည့် မေးခွန်းတွေနဲ့ ဖြူစင် တို့တွေ လှမ်းကြည့်ကြ၏။ အဆိုးဆုံးက သူ့ရှေ့

နီးနီးလေးမှာရှိနေသော လေး ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ တအံ့တဩစူးစူး ခမ်းစမ်းနှင့် ငုံ့မိုးကြည့်လာလျှင် ..

“ဘာကြည့်တာလဲ .. ကောင်စုတ်မလေး ..”

ပခုံးလေးကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်ပေးလိုက်တာလည်း မရ ..

လေး က အတင်းပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ..

“ကိုကြီးက ဘာမှမပါ ..”

“ဟုတ်တယ် မပါဘူး .. ခင်ဗျားကြောင့် ငါ ပြန်ဆွဲချလိုက်ရင် သေဦးမယ် ..”

အရှက်ကွဲနေကာမှတော့ ရှက်နေလည်း ပိုဆိုးမှာပဲမို့ ဒေါသကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်၏။

“လှလွန်း ပုဆိုးတစ်ထည်သွားယူပေး ..”

“ဟုတ် .. ကိုကိုကြီး .. ဟုတ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ကိုမောင် .. ကိုမောင် .. ကိုမောင် ..”

“မင့်အစ်မကို ထားပစ်ခဲ့လို့ တမ်းတနေတာလား ..”

“ရှက်ရမ်းရမ်းနေပြီ ဟား .. ဟား .. ဟား .. ရမ်းစေဖျာ .. ရမ်းစေ” ထိုညမှ ချမ်းနေတာကို အကြောင်းပြု၍ လွတ်လပ်စွာ သောက်စား ပစ်လိုက်၏။

ဟက်ပီနယူးရီးယားလို တိုင်ပင်ခေါ်ပြီး အော်ကြချိန်မှာ သူတို့အသံ တွေ မပီချင် ..။





အခန်း (၁၉)

“ဘုရားရေ ..”

“ဟုတ်တယ် ချို ရေ .. ငါလည်း မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ဖြစ်တာက ငါ့အိမ်ထဲမှာဆိုတော့ ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ပြောပါဦး မမငြိမ်း ရယ် ..”

ဖုန်းကို ဘယ်လက်ကနေ ညှာလက်ပြောင်းကိုင်ရင်း ရင်ထဲမှာပူတာက လည်ချောင်းတွေပါ ကျပ်ခဲခဲကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။

လေး နဲ့ မောင့် ကို အိပ်ခန်းထဲမှာ မိုးလင်းမှ တွေ့ကြသည်တဲ့ ..။

“ညတုန်းက ငါလည်း သူတို့အသံတွေ မခံနိုင်လွန်းလို့ ကိုးနာရီခွဲလောက်တည်းက ပုတီးစိပ်ရင်း ဝင်အိပ်နေတာ၊ လူငယ်တွေဆိုတော့ ဒီညမျိုးမှာ အသောက်အစားလေးပါကြမှာပဲဆိုတာလည်းသိတယ်၊ နေရာတကာ တားဆီးမနေချင်တာနဲ့ မသိချင်ယောင်ပဲဆောင်နေလိုက်ဖို့လေ..”

နားထောင်နေရတာ ရင်တွေတလုပ်လုပ်တုန်နေတော့သည်။

“ပြီးတော့ ဒီမကောင်လေးတွေကိုလည်း သိနေတာပဲ ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့ သူစိမ်းနဲ့မဟုတ်ဘဲ မောင် နဲ့ပဲဖြစ်ရတယ်ဟယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ့ကလေးကလည်း ဟော့ဟော့ရုမ်းရမ်းလုပ်တာမဟုတ်ရပါဘူး ချို ရယ်၊ ဖြစ် .. ဖြစ်တာက မောင့် အိပ်ခန်းထဲမှာရယ် ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“ဘယ်သူပဲလွန်လွန် မမငြိမ်း ရယ် .. ချို အန်ကယ်လ်သော့ ကို ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ..”

“ဒီလိုပဲ ပြောပြလိုက်တော့ ချို .. အခု ကောင်လေးတွေလည်း မပြန်ကြသေးဘူး၊ အဲဒါ နင် ဖြစ်ဖြစ်လာပြီး ငါတို့အားလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးမှဖြစ်မယ် ..”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မမငြိမ်း .. အဲဒါတွေကို ချို က စီစဉ်ပေးခွင့်မရှိဘူးလေ .. အန်ကယ်လ်လည်း ဘုရားဝတ်ပြုနေတာ ဆင်းတောင် ဗလာသေးဘူး ..”

“ဒါဆိုလည်း သူ ဆင်းလာမှပေါ့ဟယ် .. ငါလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ် ချို ရယ် .. ပြောရရင်ဆွေမျိုးချင်းမို့လို့သာ နင့်တူမ မယ်လက်လက်ထလေးကပါ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့အပြိုင်လုပ်ထားတာသိလား .. ဟိုသင်း ..”

“ဟင် .. ဘယ်လို .. သောက်ထားတာလား .. ဟုတ်လား မမငြိမ်း..”

“ဟုတ်တယ် .. ညတုန်းက ရေကူးပြိုင်ကြရင်း ရေနစ်တယ်တဲ့..”

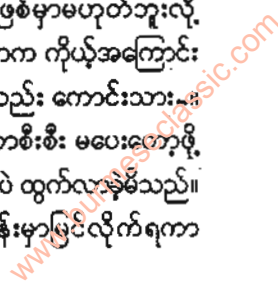
“ဘုရား .. ဘုရား .. လေး ရေနစ်တာ ..”

“အောင်မယ်လေး .. ညတုန်းက ဖြစ်တာကို အဲဒီမှာ အသက်ထွက်အောင်ပူနေပြန်ပြီ၊ ရေနစ်တာကို မောင် ပဲ ဆင်းကယ်ခဲ့တာ၊ အဲဒါ ညဉ့်နက်တော့ .. ကဲ .. လာခဲ့ပါဟယ် .. ရောက်လာမှပဲပြောပြတော့မယ် ..”

ဖုန်းကိုင်ထားရင်း ချိုမိုင် ဒီတိုင်းပဲရပ်နေမိလေသည်။ သူမ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ..။

ညတုန်းက သူမ လိုအိမ်မှာရှိနေရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အန်ကယ်လ်တွေ့တော့မှာပါ။ မသွားဘဲနေလိုက်တာက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် ခိုင်လုံပေမယ့် ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ရင်လည်း ကောင်းသား..။

နောက်ဆုံးမှာ သူမ ဒီသတင်းဆိုးကို စောစောစီးစီး မပေးတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဆီကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ သူမ ရောက်သွားတော့ အားလုံးကို ဧည့်ခန်းမှာဖြင့်လိုက်ရကာ







လှလွန်း နဲ့ လေး ကို မတွေ့ ..။

“သူ့ဘိုးဘိုး ပါလာမှာဆိုပြီးတော့ ဝင်သွားလိုက်တာ ခေါ်ထုတ်လို့ ကို မရတော့ဘူး ချိုမိုင် ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ သားရယ် ..”

လူငယ်တွေကတော့ တစ်ချို့က ပြန်ကုန်ကြပြီလို့ပြောသည်။ မောင် နဲ့အတူ ယောက်ျားလေးသုံးလေးယောက်ပဲရှိတော့ကာ ချိုမိုင် ဝင်သွား တာနှင့် မောင့် ဘေးကနေ ထဖယ်ပေးကြ၏။

“အန်တီချို ကလေးကလည်း ပြောရခက်တဲ့ ကလေးမှန်း အန်တီချို သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားကိုပဲ မေးရတော့မယ် ဘာကဘယ်လိုတွေ ဖြစ် ..”

“ကျွန်တော် ..”

“အင်း ..”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး အန်တီချို ..”

“အေးပါ သားရယ် .. အန်တီချို က သားကိုယုံပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ကြတာကိုပဲ ဒီလိုအနေအထားရောက်ခဲ့ရတာလေး သိချင်လို့ပါ။ လေး ကို မေးရင် ဒီကလေးလေးက ကြောက်ရင် လျှောက်ညှာတော့မှာ..”

မောင် က ဆံပင်တစ်ချက်သပ်ပြီး နီချင်ချင်ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာ ကို ငုံ့ပစ်သည်။ ပြီးတော့ မော့လာပေမယ့် ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ ပြန်ငဲ့ သွားခဲ့ပြီး ..။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်၊ မှားတာက ကျွန်တော် သောက်ထားမိလို့ပါ .. မမှားဘူးလို့ ယုံကြည်နေတာက ကျွန်တော်အဲ့လို လူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ..”

ချိုမိုင် က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နူးညံ့ကြင်နာသောမျက်ဝန်းတို့ ဖြင့်သာ စကားပြောနေခဲ့၏။

“ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို လေး ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပွေ့ခေါ် လာခဲ့တာလို့ ဒေါ်ကြီးရွှေ က ပြောတယ် ..”

ဘုရား ..။

ချိုမိုင် ရင်ထဲမှာ ပူပြင်းသွား၏။

“အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော် သိနေသလိုပဲ .. ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် ဆိုတာမသိဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒီလောက်ထိလည်း တစ်ခါမှ မမူးခဲ့ဖူးပါ ဘူး၊ အရက်သောက်ထားမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်စကားတွေက ဆောင် မဝင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူး .. အန်တီချို အဲဒီသဘောနဲ့ မတွေးဘူး..”

“တွေးတွေး မတွေးတွေး ဒါ မဖွယ်ရာတဲ့ကိစ္စကြီး ချိုမိုင် .. ငါ့အိမ် ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်သွားတာ ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ် ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က မိန်းကလေးတွေရှိနေသေးတာကိုပါ ငဲ့ကြည့်ပြီး မောင့် ဘေးကို လျှောက်လာကာ ..။

“အရက်သောက်ထားတယ်ဆိုတဲ့စကား မင်း နောက်ထပ်မပြော နဲ့၊ ဒါ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားစေမယ့်စကားမဟုတ်ဘူး၊ လေး ရဲ့ အဘိုးက အသက်ကြီးလှပြီ .. ဒီဘက်ကစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဒုက္ခများသွား နိုင်တယ် .. ဒီတော့ ချိုမိုင် ..”

တူဖြစ်သူကိုပြောနေရင်း ချိုမိုင် ဘက် လှည့်ကာ ..။

“ငါက ယောက်ျားလေးရှင်ရဲ့ မိဘပဲ .. ဒီတော့ ငါကိုယ်တိုင် အန်ကယ်လ်ဆီမှာ သမီး တောင်းမယ် ..”

မောင် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်၏။ သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်ငဲ့သွား ခဲ့သည်။ ဖြူစင် နဲ့ ပုံရိပ် တို့ လက်တို့မျက်စပစ်ရင်း အနေခက်လာကြ တာ ..။

“တီလေး .. ဟို .. သ .. သမီးတို့ ပြန်တော့မယ်နော် .. လှလွန်း ဆို .. ငါတို့ပြန်ပြီ ..”

အသိပေးပြီးသည်နှင့် ခွင့်ပြုမိန့်ကိုမစောင့်ဘဲ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

“နေကြဦးလေ .. အိမ်က လာကြိုမှာမဟုတ်ဘူးလား ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရိုးရိုးပဲပြောတာကို ဖြူစင် တို့ ဆတ်ခနဲတုန်သွား



ကြ၏။

“ဒီမှာ ညအိပ်ညနေပြီးမှ ဟိုကမသိ ဒီမသိပြန်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး...”

“သမီးတို့ ဖုန်းဆက်မှာပါ ..”

“သားတို့ရေ .. မင်းတို့ထဲက စာစ်ယောက်ယောက် အိမ်က ကားလေးမောင်းပြီး ကလေးတွေကို အိမ်တိုင်ရာရောက်လိုက်ပို့စစ်ဖို့ကွယ်-ဖြစ်တယ်မို့လားဟင် ..”

လှလွန်း က ကိုယ်တိုင်လိုက်ခေါ်ပြီး လူစုထားတာမို့ ထိုကားနဲ့ပဲ ပို့စေချင်တာဖြစ်သည်။

ရှိနေသည့် လေးယောက်ထဲမှာ သန်းနိုင် က ခေါင်းညိတ်ပြီး ချက်ချင်းထရပ်သည်။ အပြင်က အခြေအနေကို ထွက်ကြည့်ပြီး လှလွန်း အထဲကို ပြန်ပြေးဝင်သွားကာ ..

“လေး ရေ .. နင် ဝိုင်နေလည်း အလကားပဲ ..”

“ဘာ ...”

မျက်ရည်တွေအချွဲသားနှင့် လေး မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲမော့လာ၏။ လှလွန်း က မွေ့ရာပေါ်ကို ဝုန်းဒိုင်းကြံ့ခန်တက်ပစ်လိုက်ပြီး -

“နင် ငါ့ယောက်မ ဖြစ်တော့မယ် .. လုံးဝသေချာသွားပြီ ..”

“လှလွန်း နော် ..”

“ဟာ .. တကယ်ပြောနေတာ မယုံဘူးလား ..”

“ငါတို့က ဘာဖြစ်လို့ ယူရမှာလဲ .. လုံးဝမယူဘူး ..”

“အန်တီချို လည်း သဘောတူတယ်။ တီလေး က ဘိုးဘိုးသော်ဆီမှာ လိုက်တောင်းပေးမှာတဲ့ .. ဟာ .. ဟာ .. ပျော်စရာကြီး ..”

“လှလွန်း ..”

“ဘာတုံး ..”

“ငါတို့ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင် သိတယ်နော် ..”

“မသိငါဘူး .. ဘာကိုသိရမှာလဲ ..”

ဟင် ...

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

လေး ငေးငေးဝိုင်ဝိုင်လေးဖြစ်သွားပုံက အားကိုးမဲ့သွားသလိုပင်...။

လှလွန်း က မေးဖျားလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ရယ်နေကာ ..

“နင် ပြောတာလည်း စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ ..”

“ဘာစဉ်းစားစရာလို့လို့လဲ .. ငါတို့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ဝိစကီ ဝှလင်းလေး ခိုးထားပြီး အခန်းထဲမှာ သောက်တယ်လေ ..”

“ငါတို့ မဟုတ်ပါဘူး .. နင်ပါ ..”

“နင်တို့ရော မသောက်ဘူးလား ..”

“တစ်ဝှစ် ငုံ့ကြည့်တာ ..”

“အဲဒါ သောက်တာပဲ ..”

“ငါတို့မှာ အဲဒီတစ်ဝှစ်နဲ့တင် အော့အန်ဂျမ်းစိုင်းနေကြတာလေ။ နင်ပဲ ချမ်းနေတာအတော်ပဲဆိုပြီး အသားကုန်မော့သောက် .. ပြီးတော့ သားတယ် ယံတယ်နဲ့ ..”

“ငါ အလက်ဂျစ်တွေပါ ထွက်လာလို့ ရေချိုးခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး ဆုတ်နေရတာ ..”

“အဲဒါတွေ ငါတို့မှ မသိတော့တာ ..”

လေး မျက်ရည်တွေပြန်လည်ရေသိလာခဲ့၏။ အသွားမတော်တော့ ဘစ်လှမ်းဆိုတာ ခုမှပဲ နားလည်လာတော့သည်။ သူမ သူများထက် ဒီစစ်စုတတ်တာ မှားမှန်းသိလေပြီ ...။

လူကြီးတွေရဲ့ ဆုံးမစကားကို ဒီဘက်နားကဝင် ဟိုဘက်နားကထွက်...။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံပြီး နေမရတော့ မှန်ရှေ့ပြေးကြည့်မိသည်။ လည်ပင်းတွေ မျက်နှာတွေမှာ အဆုပ်လိုက်အကွက်လိုက် နီရဲနေတာတွေ မြင်တော့ လန့်သွား၏။

အလန်တကြားပြန်နှိုးကြည့်တော့လည်း အားလုံးနေရာမကျစွာ အိပ်ပျော်နေကြတာ အတုံးအရန်း ...။

သူမတို့ မူးပြီးအော့ကြအန်ကြဖြစ်နေတုန်းကတော့ ရေချိုးခန်း ဘာစင်မှာ နေရာလှပြီး ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ကြသည်။ ခုကျတော့ အိပ်ပျော်ကုန်



ကြပြီဖြစ်၏။

သူမမှာတော့ သူများတွေလို အော့အန်ရုံနဲ့မပြီးဘဲ ယားလို့ကုတ်ဖဲ့ နေရတာ ဓာတ်လိုက်နေတဲ့အတိုင်း ..။ ထို့ကြောင့် ရေချိုးပစ်ဖို့ ရေချိုးခန်း ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဆပ်ပြာဘူးညှစ်နေတုန်း စံခါးခေါက်သံကြားတော့ မူးနေသည့် အသံက လှလွန်း တို့ပဲထင်ကာ ..

“ဝင်ခဲ့ ..”

စံခါးကပွင့်သွားသည်။ မျက်ကြောစင်းစင်းခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် ဝင်လာ သူက မောင် ဖြစ်နေကာ သူမလက်ထဲက ဆပ်ပြာဘူး လွှတ်ကျသွားခဲ့၏။

“ကို .. ကိုကြီး ..”

“ဟမ် .. ဘယ်သူရှိနေတာလဲ ..”

“ထွက် .. ပြန်ထွက်သွား ..”

သူ့ကို တွန်းထုတ်ဖို့သတိရမေမယ့် ဆပ်ပြာတွေနဲ့ ခြေထောက်ကို ချော်ထွက်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းထဲမှာ မီးပွင့်တွေဖြာထွက်ကုန် သည်။

ပြီးတော့ ဘာမှမသိတော့ပေ ..။

“အဲဒါ ကိုကြီးကြောင့် ..”

“ဘာ .. ကိုကြီးလဲ ..”

နှစ်ယောက်တည်းပဲထင်နေရာက မောင့်အသံကြားလိုက်တော့ လေး ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိ၏။ မောင်က ခြေလှမ်းကျများနှင့် ဝင်လာ ကာ လေး ရဲ့ ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘေးတိုက်လှည့်၍ ..

“မင်း .. ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အရက်တွေသောက်ရတာ လဲ .. ပြော ..”

“ကိုကြီး ဒီထဲဘာလို့ဝင်လာတာလဲ .. အလိုလိုကာမှ ဟိုလိုဒီလို တွေထင်နေကြတဲ့ဟာ ..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လှလွန်း ဘယ်အချိန်က ဆင်းပြေးသွား

သည်မသိ ..။

လေး ဓမ္မရာပေါ်ကဆင်းဖို့ လှည့်လိုက်သည်နှင့် မောင် က လက်ကို အမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ ..

“ဘာလို့ညာလိုထင်နေတာတွေ မပြောနဲ့ .. အခု မင်းနဲ့ ငါ လက်ထပ် တော့မယ် .. အဲဒါ နားလည်လား ..”

“ဘာလို့ လက်ထပ်ရမှာလဲ ကိုကြီးနဲ့ လေး နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ..”

“မင်းနဲ့ရော ဘယ်သူက ဆိုင်ချင်လွန်းလို့လဲ .. ဒီမှာ နောက်ထပ် ပြီး ကိုကြီးကြောင့်လို့ ထပ်ပြောကြည့် ..”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ လက်ကိုလွှတ်ပါ ..”

“ပြောတော့ ငါက မင်းကို ရမ်းကားတဲ့သဘောရောက်သွားတာ သါ ..”

“ကိုကြီး မရမ်းကားပေမယ့် လေး ကို ကိုကြီး အိပ်ခန်းထဲခေါ်ထည့် စားလိုက်လို့ ..”

“ဟ .. အဲဒါ .. ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဘာလုပ်မိမှန်းမသိဘူး ..”

“ငါ့ကိုယ်ငါတောင်မသိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဂုဏ်သိက္ခာစကားတွေ ပဲ ပြောနေတာလဲ မောင် ..”

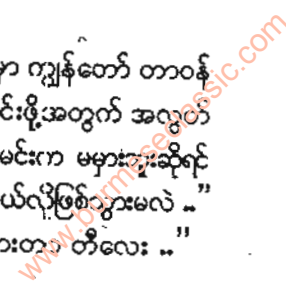
နောက်ထပ် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဝင်လာကာမှ လှလွန်း က နောက်မှာ ဘုတ်ချောင်းချောင်းလေးပါလာ၏။

“ဒါ ဘယ်သူမှားတယ်လို့ ငါ မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မမှားခဲ့ဘူးလို့ တွင်တွင်ငြင်းနေတာ မင်း မှားတယ် ..”

“တီလေး .. ကျွန်တော့်ကို ..”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့ မောင် .. နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော် တာဝန် သူပါ့မယ်ဆိုတဲ့စကားပြောရင်တောင် ကိုယ်ကောင်းဖို့အတွက် အလွတ် ရှိန်းစကားပြောတာ ယောက်ျားကောင်းမဟုတ်ဘူး။ မင်းက မမှားဘူးဆိုရင် မှားနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ထိုးအပ်ရမယ့်ဘက်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ ..”

“လေး က ခေါင်းထိသွားလို့ သတိလစ်သွားတာ တီလေး ..”





“တော်တော့ ..”

“လေး မှ မမှားတာ .. တီလေးပဲ စဉ်းစားကြည့် ..”

“စဉ်းစားကြည့်နေရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းလေးလည်း နောက်ထပ် ဘာစကားမှမရှိဘဲနဲ့တော့ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာကြီးက ကိုယ့်ဘက်လှည့်လိုက်တော့ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်မှုတွေဘာမှမပါဘဲ မြင်နေကျဒေါသများပဲဖြစ်ကာ ကြားနေကျအတိုင်း ..

“ဘယ်နှယ် .. ကိုယ့်ရဲ့ လူကြီးမိဘ ကိုယ်ကြောင့် ဘယ်လိုမျက်နှာငယ်ရမလဲ ပြန်မတွေးဘူး .. ဘာလေးမှန်းကို မသိဘူး .. သွားကြ .. သွားဘာမှ စောဒကတက်ဖို့စိတ်မကူးကြနဲ့ တောင်တောင်အီအီတွေလုပ်ဖို့လည်း မတွေးနဲ့နော် .. ဒီတစ်ခါ မှားတဲ့အမှားက နောက်ဆုံးပဲဖြစ်ပေစေ ..”

ဘယ်သူကရော စီနီယာတွေနဲ့ မှားပါရစေပြောနေလို့လဲ ..

မောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ လေး က ပွစိပွစိရေရွတ်၏။ မောင်ထထွက်သွားတော့ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် လိုက်ကြည့်နေရင်း ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ ..

“မောင် က လူပျိုကြီးဖြစ်နေပြီ .. သူ ဂုဏ်ရှိန်နဲ့သူ တည်တည်တံ့တံ့နေနေတဲ့အရွယ် ..”

“လေး က သူ့ကို ခဲ(ဂဲ)နဲ့ သွားပစ်ချလိုလား ..”

“ခဲ(ဂဲ)နဲ့ မပစ်ပေမယ့် .. ဟင် .. အောင်မယ်လေး .. ညည်းက ကျုပ်သားကြီးကို သစ်ကိုင်းပေါ်ကမျောက်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ ..”

“ဥပမာပြောပြတာ ..”

“ဥပမာ နှိုင်းတိုင်း မရိုင်းစိုင်းရဘူးအော့ ..”

“ဒီအရွယ်မှ အခြီးမပေါက် ဘာမျောက်လဲဆိုတာကျတော့ရော..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စမ်းမိမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

“တစ်ချို့ လူပျိုကြီးတွေ မိန်းမရသွားရင် မျောက်အုန်းသီးရသလို လို့တောင် ပြောကြသေးတာ ..”

ကြည့်စမ်း ..  
“ခွီ ..”

လှလွန်း က ကိုယ့်အခေါ်မျက်လုံးပြူးနေလေ ပါးစပ်ပိတ်ရယ်လေ ..  
“တီလေး ပဲ စဉ်းစားကြည့် လေး ကကျတော့ မျောက်မူးလဲမလို့

ပြောတာကြီးကို တောက်လျှောက်ခံလာရတယ် ..”

လာပြန်ပြီ .. မျောက် ..

“သူ့ကို သစ်ကိုင်းကြားက မျောက် ..”

“တော်စမ်း .. တော်စမ်း .. ငါပြောလိုက်ရရင် မကောင်းတော့ဘူး ..”

“မကောင်းတာတွေပဲ အမြဲပြောနေပြီးတော့ ..”

“ဘာ ..”

“ဒေါသထွက်နေတာတွေကိုပြောတာပါ ..”

“ဒီကောင်မလေး ..”

“ရှန် ..”

“ညည်းလေးကို ကျုပ်က ဂုဏ်သိက္ခာမထိခိုက်အောင် ကာကွယ်ပေးနေရတာ ..”

“တီလေးက ပြောရင်လည်း မကြိုက်ဘူး ..”

“အဲမယ် ..”

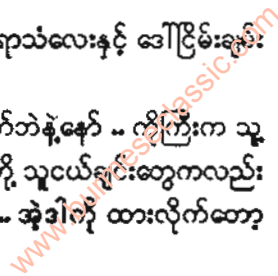
“လေး က ဘာမှမဖြစ်တာ ဘာလို့ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်ရမှာလဲ..”

“မောင့် ရင်ခွင်ထဲမှာ ညည်းကို အားလုံးမြင်ကြတာလေ ..”

“အဲဒါ လေး သတိလစ်သွားလို့ ကိုကြီးက ပွေ့ခေါ်သွားတာပါဆို .. တီလေး သိလား ..”

ပြောနေရင်း လေး က အားတက်သရောသံလေးနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းဘက်ကို စွေ့ခနဲလှည့်ထိုင်ကာ ..

“အပြင်လူတွေ မြင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့နော် .. ကိုကြီးက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ရှင်းပြလိမ့်မယ်၊ လေး တို့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်ပြောပြမှာမဟုတ်ပါဘူး .. အဲဒါကို ထားလိုက်တော့





လေ .. နော်လို့ .. နော် ..

“ဟေ့အေး .. ငါက သင်တန်းက ကောင်တွေဆီ မက်ဆွေချိပို့လိုက် ပြီးပြီ ..”

ဟင် ...

လှလွန်း က ဖုန်းကိုထောင်ပြုပြီး တံခါးပေါက်ဆီ နောက်ဆုတ် တိုးလိုက်၍ ..

“ငါတို့နှစ်ယောက် ဆွေမျိုးအရင်းကြီးတော်သွားကြပြီလို့ မကြာ ခင် စားရတော့မယ်လို့ .. အဟီး ..”

“ကြည့်စမ်း .. လှလွန်း .. သစ္စာဖောက် ..”

“အမယ် .. ငါ တစ်ယောက်တည်းဖောက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြူစင် တို့က သူတို့အိမ်ကို ဘယ်လိုပြောလဲသိလား .. လေး နဲ့ လှလွန်း တို့ ကိုကိုကြီးစေ့စပ်ပွဲလုပ်နေလို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတာပါတဲ့ ..”

“ဟယ် !..”

ကောင်မလေးတွေ ဤသို့ဤနယ်ဖုန်းဆက်နေကြပါသည်လို့ကို သန်းနိုင် မက်ဆွေချိပို့သဖြင့် အပြင်မှာ ကိုကိုကြီးလည်း လည်ပင်းနှင့် နေပြီဆိုတာ ပြန်မပြောဖြစ်လိုက်ပေ ..။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကတော့ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ..။

“ကျွတ် .. ဘာတွေမှန်းကို မသိပါဘူးဟယ် ..”

ထမီတစ်ဖက်စ ‘မ’ ရင်း အပြင်ထွက်သွားလေသည်။ လှလွန်း က တစ်ခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ယောက်မဇေ .. လစ်ပြီ .. ငါ ..”



အခန်း (၂၀)

လက်ထပ်ပွဲကို ဟိုတယ်လ်မှာ တခမ်းတနားကျင်းပခဲ့သည်။ နောက် တစ်ရက်ကျမှ တီလေးတို့ခြံထဲမှာဖြစ်ကာ နှစ်ပွဲစလုံးက စည်ကားစိုပြည် နေလေသည်။

ထိုပွဲတွေမှာ စိတ်ညစ်ရဆုံးက မောင် ပဲ ဖြစ်ကာ၊ လေး ကို တစ်ခါ ကြည့်မိတိုင်း ခေါင်းတစ်ခါသပ်မိ၏။

“တွေ့လား ကိုမောင် .. အဖြူရောင်သတို့သမီးလေး ဘယ်လောက် လှသလဲ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံထူးလို့ထူးမှန်း မသိဘူး မျက်နှာကြီးက ဖြစ်နေတာ ..”

“အဲ့ဒါ မင်း နားမလည်လို့ သန်းနိုင် .. သူ့ဟာသူ လေလုံးမိနေတာ ..”

“ဟုတ်လား .. ဘာလဲ .. ငါ မသိလိုက်ဘူး ..”

“ဂျီ အကြီးကြီးနဲ့ ပစ်ထားတာလေ .. စကားကြီးစကားကျယ် တွေ လွှတ်တင်ပြီး သူ့ရင်ခုန်သံသူ ပြန်မကြားရဲဘူးဖြစ်နေတာ ..”

“တော်ကြစမ်းပါကွာ .. ညစ်နေရတဲ့ထဲ ..”

“ညစ်ရမယ်လေ .. မင်း ညစ်နေရတဲ့အကြောင်းကိုပဲပြောနေတာ ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ .. ငါ့သတို့သမီးက ဒီကောင်မလေး ဖြစ်နေ တာကိုပဲ မယုံနိုင်ဖြစ်နေလို့ ..”



“အေးလေ .. မင်း ပုံစံကြီးနဲ့ ဒါလေးကိုရမယ်လို့ ငါတို့တောင် မထင်ကြတဲ့ဟာ ..”

“ကျွတ် ..”

“ကျွတ်မနေနဲ့ ဟဲက်ပီးနယူးရီးယာမှာ မင်း ထိပေါက်တာနော်.. ဒါက ဘချလာရီးယာ ..”

သူငယ်ချင်းတွေက စားသောက်နေခြင်းကိုပါ စွန့်လွှတ်၍ သူ့ကို စနောက်လို့မပြီးနိုင် ..။

သူကတော့ ဟိုတယ်လ်ပွဲမှာတုန်းက စောမာလာ ရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ကပ်စသွားတာကိုပဲ သတိရနေမိပြီး စိတ်ကမလုံ ..။

“သတို့သမီးက ဒီကောင်မလေး ဆိုတော့ ဟိုကောင်မလေး လား၊ ဟိုအမျိုးသမီးလားလို့ တွေးရင်ရသေးတာပေါ့နော် ..”

“ကိုမောင့် ဇနီးက လှလွန်း ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေးဆိုတဲ့ ကောင် မလေးလား .. နာမည်က ဒီကောင်မလေး လား ..”

သိပ်မရင်းနှီးသူတို့က ဒီနာမည်ကိုပဲ အထူးအဆန်း ..။

“ဒါကတော့ နာမည်ပဲကွ .. မင်းကတစ်မျိုး ..” တဲ့ ..။

သွား တို့ကတော့ သူ့ခံစားချက်ကို ကဲ့ရယ်ကြ၏။ တကယ်တော့ လူကိုက နုနုငယ်ငယ်လေးဖြစ်နေရသည့်ထဲမှာ နာမည်ကပါ ပီစီညှောင့် တောင့်ဖြစ်နေရသည့်အတွက် ပူနေတဲ့မျက်နှာကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ပြေး ထည့်ထားချင်အောင် ထားစရာမရှိဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ လေး ဒီလောက်ထိလှနေတာကိုလည်း ကိုယ့်ဇနီးဖြစ်တော့ မည်ဆိုမှ သတိထားကြည့်ဖြစ်သည့်မျက်လုံးတွေက သစ္စာမရှိ ..။

နေ့တိုင်းမြင်တွေ့နေကျလိုပဲ ကြည့်တယ်၊ ကျော်တယ်ပေါ့ ..။

ပြီးတော့ ပျောက်သွားရင်ပြီးတာပဲ .. ခုကျမှ သူမ ရယ်နေလေ ပါးမို့က ခပ်ရေးရေးပါးချိုင့်လေးက ထင်းလာလေ ..။

နက်မှောင်သွယ်တန်းသည့် မျက်ခုံး၊ ကော့ချွန်နေသည့် နှာတံလုံး လုံးလေးနှင့် သွားတန်းလေးတွေကလည်း လှနေသည်။ ခုလို ဂါဝန်လေး

နဲ့ကျတော့ နုသစ်လတ်ဆတ်နေသည့်အလှတို့နဲ့ ထည်ဝါနေပြန်၏။

ဒါပေမယ့် လေး ရဲ့ အလှအပတွေကို သူ့ဘက်က တရားဝင်ဖတ် စွဲခွင့်ရှိရဲ့လား ..။

လေး နဲ့ သူ့ကြားမှာ နောင်တည်းလောက်ဖွယ် ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုဆို တာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘဲ လက်ထပ်လိုက်ရတော့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုသည့်အကြောင်း ပြချက်ကြီးနဲ့ ..။

တစ်ယောက်တည်း လူကွယ်ရာ ခဏခဏထွက်နေမိပြီး မောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ ..။ လေး ကတော့ ငြင်းခဲ့ တုန်းက ငိုကာရယ်ကာနှင့် ခါးခါးသီးသီး ..။

ခုကျတော့ သူမက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပုတ်ခတ်ရယ်မောပြီး ဘာ တွေငြင်းခုန်နေကြမှန်းမသိ ..။ ပြီးတော့ သွားတန်းလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်နေတာ အားပါးတရ ..။

“ကိုကြည့်နူးမောင် ..”

ဟင် ..။

မထူးဖြစ်လိုက်ခင် လှည့်ကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွား၏။ သူ့နား ရောက်နေသူက ဒေါက်တာဇင်မင်း ..။

မျက်နှာပူခြင်းသည် တစ်ကနေ ပြန်စ၍ တရှိန်းရှိန်းထ၏။

“ဒေါက်တာ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်တော် လေး နဲ့ စေ့စပ်ခွင့်ရခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေါက်တာ ဇင်မင်း ပါ ..”

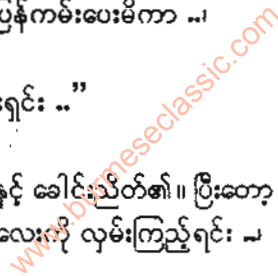
ပြောပြီး လက်ကမ်းတော့ သူ့လက်ပြန်ကမ်းပေးမိကာ ..။

“ကျွန်တော်က ..”

“သိပါတယ် .. ကွန်ဂရက်ကျလေးရင်း ..”

“သဲနဲ့နီယူ ..”

ဇင်မင်း က ဆွေးမြည့်နေသည့်အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးတော့ ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ ပြုံးနေသည့် လေး မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း -





“သူ ဖျော်နေတယ်နော် .. ကျွန်တော့်ကို သူ ပြောပြတုန်းက ကျွန်တော် သိပ်မယုံဘူး ..”

“ဗျာ..”

“ခင်ဗျားက သူ့ချစ်သူဆိုတာ ..”

မောင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မသိမသာဖြင့် လက်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ချင်လို့ သူ မဟုတ်တာတွေတအား လျှောက်လုပ်ခဲ့တာလေ .. ဟွန်း .. ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားအောင်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ဆိုင်ထဲ ဝင်လာလို့ သူ ငိုတော့ အံ့ခါလည်း မဟုတ်က ဟုတ်ကတစ်ခုပဲလို့ သတ်မှတ်ထားလိုက်တာ ..”

မောင် ခုမှ ဆက်စပ်တွေးမိသွားသည်။ အစက သူ တွေးမိတာ ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပေ ..။

“ခုမှပဲ နားလည်သွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိနေသေး တယ် ကိုကြည်နူးမောင် .. ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ပလာစာမှာ ရင်ဆိုင်မိကြတော့ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် ရှောင်ထွက် လာခဲ့မိတာ မှန်ပါတယ်၊ အဲဒါမျိုးကို ကိုယ်တိုင်မကြုံဘူးဆိုတော့ ရှက် တာတစ်ခုကလွဲပြီး ရုတ်တရက် ဘာမှ မတွေးနိုင်ခဲ့ဘူး ..”

ပြောနေရင်း သူ နင်းထားသည့် မြက်ခင်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နေသေး သည်။ ပြီးမှ ပြန်မော့၍ ...

“ကျွန်တော် နောက်မှ ကြားရတာက ကိုကြည်နူးမောင် က ကိုယ့် အုပ်စုကိုထားခဲ့ပြီး လေး ရဲ့ လက်ကိုဆွဲထွက်လာခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဘာဘာ အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို အမှတ်ပြည့်ပေးလိုက်တာလည်း သဘာဝ ကျပါတယ် ..”

“ကျွန်တော် ဆုတစ်ခုကို ရယူဖို့ပြိုင်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးထင် တယ် ..”

“မှန်ပါတယ် .. မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကလည်း ဗြိုင်ဘက်မရှိဘူးလို့ ထင်ခဲ့တဲ့အရပ်ကနေ တစ်ယောက်တည်း အလဲလဲ

ကွဲကွဲထွက်ခဲ့ရတာလေ .. ပွဲလန့်သွားရင်တောင် ပြန်စဖို့ ငြိမ်သက်ဖို့တော့ နောင့်ရတယ်မို့လား .. အခု ဒီပွဲက အရမ်းမြန်လွန်းနေသလားလို့ ..”

“သားရေ ..”

သူတို့စကားပြောနေကြတာ မှောင်ရိပ်ထဲမှာမဟုတ်ပေ ..။ တစ် ယောက်က အညှီရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်က အဖြူရောင်နဲ့ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်မြမြဇင် နဲ့ ချိုမိုင် တို့က အသံပြုလိုက်ရင်း လျှောက်လာကြ၏။

ချိုမိုင် မျက်လုံးထဲမှာ ခေါင်းတစ်လုံးစာလောက်အရပ်ပိုမြင့်နေ သော မောင် နဲ့ ဒေါက်တာဇင်မင်း ကို လှမ်းမြင်ပြီး လေး ရဲ့ ကဲ့ရဲ့စကား တွေကို ပြန်သတိရသွားမိသည်။

“အတူတူသွားလာပြီဆို အဲဒီ ဦးဇင် က လေး ရဲ့ ဘေးမှာ တစ် ရွယ်တည်းတစ်ညီတည်းပဲ .. အန်တီချို ပဲ စဉ်းစားကြည့် လေး တောင်မှ ငါးပေငါးပဲရှိတာ သူက နည်းနည်းလေးမှ မကျော်နိုင်တာ ဘယ်လို ယောက်ျားလဲ ..” တဲ့ ..။

မောင် နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့လည်း ညဦးတုန်းက သူမလေး ညည်းနေသေးသည်။

“မီးလေးရယ် .. ပုတော့လည်း ပုလို့၊ ရှည်တော့လည်း ရှည်လို့နဲ့ ညည်းလေးအကြိုက် ဘယ်သူလိုက်နိုင်ပါ့မလဲ ..”

“အန်တီချို ပဲ စဉ်းစားကြည့် .. သူနဲ့အတူတူပြီး ဧည့်ခံကြရင် လက်ညှိုးနှလက်မ ကပ်ကြည့်လိုက်သလိုကြီးဖြစ်နေမှာလေ .. အဲဒီလောက် ဂေါ်ဖီလာဆိုဒ်ကြီးနဲ့မှ လေး နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်လာရသလား .. ဒီမိန်းမ ကိုက ကံဆိုးတာ ..” တဲ့ ..။

ပြီးတော့ ကြိမ်းဝါးနေသေးသည်။

“သူနဲ့များ ဒီတစ်ခါထပ်ပြီး လက်ချင်းချိတ်မိရင် သတ် ...”

“မေမေတို့ ပြန်ကြမယ်လေ သား .. မင်း ညီမကို နှုတ်ဆက်ဦး



မလား ..”  
ဒေါ်မြမြစင် အသံကြားမှ ချိုမိုင် စိတ်တွေ ဇင်မင်း မျက်နှာဆီ ပြန်ရောက်၏။

“ရောက်လာတုန်းက ကိုယ်တိုင်လက်ဖွဲ့အပ်ခဲ့တာပဲ မေမေ .. နှုတ်မဆက်တော့ပါဘူး ..”

“သားကို မမငြိမ်း ရှာနေတယ် သား..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

လူကြီးတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ယောက်တစ်နေရာစီခွဲထွက်ကြဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။ သို့သော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ခဲ့ကြည့်၍ ..

“ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ ..”

“ကျွန်တော်က ခွင့်တောင်းရမယ့်သူပါဗျာ .. ပြန်ရမယ့်သူက ကျွန်တော်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ်ဆုံရင်တော့ အေးဆေးစကားပြောခွင့်ကြုံမယ်ထင်ပါတယ်နော် ..”

ဒေါက်တာဇင်မင်း အကြည့်တွေက ဆွေးမြည့်ခြင်းသက်သက် ဟုတ်ရဲ့လား ..။

ချိုမိုင် သာမက မောင့် မျက်လုံးတွေမှာလည်း ဒီလိုအတွေးတွေ ဖြစ်သွားတာ သိသာ၏။

လေး နဲ့ သူ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာလဲဆိုတဲ့ ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို သိခဲ့ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ..။



အခန်း (၂၁)

“ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရတာဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ဦးသွားပြီလို့ မှတ်ရမယ် ..”

ဦးသော်တာ မျက်နှာက နူးညံ့တည်ငြိမ်နေပေမယ့် လေး ကို ကြည့်နေကျ ချစ်စနိုးနားလည်ခွင့်လွှတ်ခြင်းတွေ လျော့ပါးနေခဲ့၏။

တစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာကြီးထက်မှာ ဦးသော်တာ က ထိုင်နေကာ၊ ဆားက ဆိုဖာတွေမှာ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း နဲ့ ချိုမိုင် တို့ ရှိနေကြ၏။

မင်္ဂလာပွဲ နှစ်ရပ်စလုံးမှာ ဆွေနှီးမျိုးစပ်ထဲက လူကြီးပိုင်းတစ်ချို့ တက်ရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ မိသားစုတွေချည်းရှိနေကြလျက် ..

“ငါတို့တွေ အစတည်းက ဆွေမျိုးတွေပါ။ အခု ပိုရင်းသွားပြီဆိုတော့ မယ်ငြိမ်း ကို အန်ကယ်လ် တစ်ခုပြောချင်တယ် ..”

“ဟုတ်တဲ့ ပြောပါ အန်ကယ်လ် ..”

ဦးသော်တာ က ကြမ်းပေါ်မှာ ကန်တော့ဖို့ထိုင်နေကြသည့် မောင်နဲ့ လေး တို့ကို မျက်လုံးဝေကာ ..

“အန်ကယ်လ် မြေးကို ညည်း လက်ထဲအပ်တယ်၊ သူ မလိမ္မာတာ ရှိရင် ဆုံးမပါ။ တူ ဆိုပေမယ့် ကြည်နူးမောင် ရဲ့ မိဘလိုဖြစ်နေတော့ မြေးက ညည်းရဲ့ရွေးမပေါ့။ ရွေးမလိုမဟုတ်ဘဲ သမီးလိုသဘောထားပြီး ဆုံးမသွန်သင်ပါ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”





“အန်ကယ်လ်မျက်နှာ ဘာညာတွေ ညည်းထောက်စရာမလိုဘူး၊ အလိုအပ်ဆုံးက စေတနာမှန်ဖို့ပဲ ..”

ကိုယ့်မြေးက မလိမ္မာမှတော့ သူ့ခိုးကို ဘဏ္ဍာတိုက်စောင့်ခန့်အပ်ရတော့မှာပါ။ ကိုယ်က ဒီမိန်းကလေးအပြောဆိုးလွန်းလို့ တခြားမိသားစုထဲ ထည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဘူမလေးကတော့ တွဲခေါ်သည့်လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်ပြီး ဒီအသိုက်အဝန်းထဲကိုပဲ ပြန်ခုန်ချ၏။

“အန်ကယ်လ်ကတော့ တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဂါယာဘုရားဖူးထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားတဲ့ နိုင်ငံတွေကို ဆက်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ကျန်းမာရေးက ခွင့်ပြုခဲ့ရင်ပေါ့ ..”

“ဘိုးဘိုးက လေး ကို စိတ်ဆိုးလို့ တစ်ခါတည်း အိမ်တံခါးပိတ်လိုက်တာလား ..”

ကောက်ခနဲ ထမေးလိုက်သည့် လေး ရဲ့ ငိုသံလေးနဲ့ မေးခွန်းကြော့ချိုမိုင် ပါ မျက်ရည်တွေဝေလာ၏။

ဦးသော်တာ က လေး ကို ကြည့်၍ အေးချမ်းသည့်အပြုံးနှင့် .. “ဘိုးဘိုးကတော့ အဲ့လိုမဟုတ်ဘူး မြေး၊ မြေး ဒီလိုထင်နေတယ်ဆိုရင် ဘိုးဘို ပြန်လာတဲ့အခါ ဘိုးဘိုး အမောဆိုအောင် မကောင်းတဲ့ သတင်းတွေနဲ့ ဆီးကြိုမနေနဲ့ .. ဘိုးဘိုး စိတ်ဆိုးနေတယ်ထင်ရင် ကျေနပ်လောက်မယ့်အခြေအနေမျိုးရောက်အောင် ပြန်ကြိုးစား ..”

ဘိုးဘိုးက ဟုတ်တယ်လို့မပြောပေမယ့် မဟုတ်ဘူးလည်း မငြင်းသည်ဖို့ ဟုတ်သည်လို့ပဲ မှတ်ရမှာဖြစ်ကာ လေး မျက်နှာလေးပျက်နေရှာ၏။ ထို့ပြင် မျက်ရည်တွေ ပြန်ဝိုင်းနေသည့် မျက်နှာလေးက သနားဖွယ်လေးဖြစ်နေခဲ့လျက် ..

“ဘိုးဘိုးကို လေး ချစ်တယ် ..”  
အသံတုန်လေးနှင့်ပြောတော့ ဦးသော်ဟာ မျက်နှာညိုမှောင်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် လေး ကို မကြည့်ဘဲ တစ်နေရာမှာ အကြည့်တွေလွှဲထားကာ ..

“မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူစဉ်ကာလတုန်းက ဘုရားကို လေးစားကြည့်လွန်းလို့ ဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူနေတဲ့ ကျောင်းတော်ကို အောက်သွားဖို့ ရပ်ပေးက ကြွလာကြတဲ့ ရဟန်းနှစ်ပါးရှိတယ် မြေးရဲ့-”

ဦးသော်တာ က လေး ကို မကြည့်ပေမယ့် ကြည်လဲ့သော မျက်ရည်ရောင်တို့ စွန်းထင်းနေခဲ့ရင်း ..

“ခရီးဝေးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရင်း လမ်းခရီးမှာ ရေကြည်တော်ငြိတ်လပ်တဲ့ဒုက္ခနဲ့ တွေ့ကြတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရေကိုတွေ့ပြန်တော့လည်း အနည်းငယ်သော်ရေက မသန့်စင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အဲ့ဒီမှာ ကိုယ်တော်တစ်ပါးကတော့ ရေသောက်မှ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ဖို့ အရောက်သွားနိုင်မှာဆိုပြီး ဒီရေကိုပဲ သောက်တော်မူပြီးခရီးဆက်တယ် ..”

ဦးသော်တာ ပြောပြနေသည့် ဇာတ်ဝတ္ထုမှာ အားလုံးက ငြိမ်သက်စွာ မှားထောင်နေခဲ့ကြ၏။

“နောက် ကိုယ်တော်တစ်ပါးကတော့ ရေစစ်တော်မပါဘဲ ဒီရေကို ဝါဝမ်းမီးငြိမ်းအတွက် မသောက်သင့်ဘူးလို့ ဆင်ခြင်မိတယ် ..”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲဟင် ..”  
ချိုမိုင် က သိချင်နေကြသည့်လူငယ်တွေကိုယ်စား မေးပေးသလို ဇွန်သွားကာ ဦးသော်တာ ပြောလာမှာကို စောင့်စားနားစွဲနေခဲ့ကြ၏။

“ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ် မမြင်နိုင်တဲ့ သက်ရှိပိုးမွှား သတ္တဝါလေးတွေ ရေထဲမှာပါသွားရင် သေကုန်မှာစိုးလို့ပေါ့ ပုထုဇဉ်ဘာအနေနဲ့ ဒီနေရာမှာ မေးခွန်းတွေ မေးစရာရှိနိုင်ပေမယ့် ရဟန်းတို့ ဆာင့်ထိန်းရတဲ့ သိက္ခာပုဒ်တွေက နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“ဒါဆို အဲ့ဒီရဟန်းက လုံးဝမသောက်ခဲ့ဘူးပေါ့နော် ..”  
“မသောက်ဘူး .. တခြားမှာလည်း ရေမရှိတော့ ဘုရားရှင်ကို နှုတ်ခွင့်မရဘဲ အဲ့ဒီမှာပဲ တရားနဲ့လုံးသွင်းရင်း ခန္ဓာဝန်ချသွားခဲ့ရမယ်၊ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ခွင့်ရတဲ့ ရဟန်းကတော့ ဘုရားယံမှာ ဒီအပြစ်အပျက်အလုံးစုံလျှောက်ထားပြီး ကြည်ညိုစွာ ဖူးမြော်တယ်ပေါ့ ..”

လေး နားထောင်နေရင်း မျက်ရည်စက်တို့ တစ်ခက်ချင်းကျလာ



ကြ၏။ ဦးသော်တာ အကြည့်တွေကလည်း မျက်နှာလေးငုံနေသည် လေး ထံသို့ စူးစိုက်လာခဲ့ရင်း ..

“ဘုရားရှင်က သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်းနဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မှာလည်း ပိုးမွှားမစင်တဲ့ရေကို မသောက်ခဲ့တဲ့ ရဟန်း ခန္ဓာစသွားပြီဆို တာကို မြင်တော်မူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ခန္ဓာစခဲ့တဲ့ ရဟန်းအတွက် သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ထုပ်ပြီး မိန့်ကြားတော်မူတာက ငါ့ဘုရားရှေ့မှာ လာပြီး ဦးခိုက်ရှိခိုးနေတာထက် ငါ ချမှတ်တဲ့ ဝိနည်းတော်တွေကို လိုက် နာကျင့်ကြံနိုင်မှ ဘုရားကို ချစ်ရာရောက်တယ်တဲ့ ..”

သူ့စကားကို အဆုံးသတ်ရင်း လေး မျက်ရည်ကျနေတာကို ကြည့် နေသေးသည်။ ပြီးမှ ..

“ဘိုးဘိုး ပြောတာကို မြေး နားလည်တယ်လို့ ဘိုးဘိုး ထင်တယ်-”

လေး အင့်ခနဲ ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ ..

“ဟုတ် ..”

“အရာရာကို အကောင်းဆုံးပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ မလွယ်သေး ဘူးဆိုရင်တောင် ဘိုးဘိုးရဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို မမေ့ဘူးဆိုရင် ငြိမ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်မှာပါ ..”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဦးသော်တာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ငြိမ် တော့ တစ်ခုခုပြောဦးမလို့ ပုံကြည့်ပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ချိုမိုင် က နေ့ကပ်ကပါသွားလျှင် ..

“ချိုမိုင် .. သမီး ..”

“ရှင် .. အန်ကယ်လ်၊ သမီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် ..”

ဦးသော်တာ အသံတွေက ထိန်းချုပ်မှုကင်းမဲ့သွားသကဲ့သို့ တုန်ယင် နေခဲ့လျက် ..

“အားကိုးရှိနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ .. တစ်ယောက်က ရိုက်ခွင့် အားကိုးတဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ပြေးဝင်မှာပဲ။ မြေးကို အဲဒီလိုမဖြစ်စေချင်ဘူး -”

“အဲ့ .. အဲ့ဒါကို ..”

“မနက်ဖြန်ကစပြီး အန်ကယ်လ် အိမ်မှာမရှိတော့ဆိုတာ မြေး သိပါစေ-” ဟင် ..

“ညည်းကိုမေးရင် မသိဘူးပဲဖြေ ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဟိုအရင်တုန်းက တရုတ်ပြည်မှာဆိုရင် ကိုယ့်ကလေးကို သူများ နှိမ်မှာအပ်ပြီး သွန်သင်ဆုံးမစေတယ်တဲ့။ ငါ အဲဒီလိုမလုပ်ရက်ခဲ့လို့ .. မြေးတစ်ယောက်ကို ငါ မဆုံးမနိုင်ခဲ့ဘူး ..”

ဒီလောက်လည်း လေး က မဆိုးပါဘူး အန်ကယ်လ်ရယ်လို့ ပြော ခဲ့င်ဆမယ့် မပြောရဲ ..။

“ငြိမ်းချမ်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် သူ့မိဘဖြစ်သွားပြီ သူ နဲ့ကြည့်ရမယ်၊ လေးစားနာခံတတ်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါ ဒီအနီးအနား မှာ ရှိနေလို့မဖြစ်ဘူး ..”

အန်ကယ်လ်ကို ဒီလောက်ထိ ပြတ်သားနိုင်လိမ့်မည်လို့ သူမ မထင် ခဲ့ဘဲ ..။

“ညည်းအတွက် အခက်အခဲ အကျိုးအကြောင်းတစ်ခုခုရှိလာရင် ဘာထင် .. ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီးကို ညည်း သိပါတယ်၊ သူ့ကို ဆက်သွယ်လိုက်ပါ ..”

ဒီလောက်စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားက သူမအတွက် ထည့်သွင်းစီစဉ် နေခဲ့သေးသည်။ ချိုမိုင် ခေါင်းတွင်တွင်ညိတ်မိရင်း မျက်ရည်တွေ ပြည့် ခြောက်လာခဲ့၏။

ဦးသော်တာ ရဲ့ ကား ထွက်သွားသည်နှင့် ..

“ဘိုးဘိုး .. ဘိုးဘိုးရော ဘိုးဘိုးကို လေး ပေးစရာရှိသေးတယ်..”

“မီးလေး ..”

“ဘိုးဘိုး ပြန်သွားပြီ .. ဟုတ်လား ..”

သူမရဲ့ လက်လေးတွေကို ဖမ်းကိုင်ထားရင်း ချိုမိုင် ခေါင်းညိတ် ခြောက်တာနှင့် လေး ဟီးခနဲခြေဆောင့်လိုလေသည်။

သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အလေး ဒေါက်ခနဲလွတ်ကျသွားလျှင် နောက်က ပြေးလိုက်လာသည့်



လှလွန်း က ကောက်ယူလိုက်၏။

လေး ဝတ်ထားနေကျ ဆွဲကြိုးက လောကတ်လေးဖြစ်ကာ ဖွင့်လျက် သားလေးမို့ အထဲမှာ ထည့်ထားသည့် ဦးသော်တာ နဲ့ လေး ရဲ့ နှစ်ယောက် တွဲပုံလေးကို စိတ်မသက်သာဖွယ်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချိုမိုင် က လှမ်းကြည့်သဖြင့် လှလွန်း က ချိုမိုင် လက်ထဲ ပြန်ထည့် ပေးပြီး နောက်ဆုတ်နေလိုက်၏။

“တိတ်ပါ မီးလေးရယ် .. ဘိုးဘိုး ဘုရားဖူးကပြန်လာရင် တွေ့ ရမှာပဲကွယ် .. ဇန့် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. လေး ကို မနက်ဖြန်ကစပြီး မလာစေချင်တော့တာ လေး သိတယ်၊ အဲ့ဒါ .. အဲ့ဒါ ဘိုးဘိုး မုန်းလို့လုပ်သွားတာမဟုတ်ဘူးဆို တာလည်း လေး သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုး ဘယ်သွားသွား လေး ကို သတိရနေမှာ၊ ဒီပုံလေးဆိုရင် ဘိုးဘိုး ဟန်မပျက်ထုတ်ကြည့်လို့ရ တယ်လေ၊ အဲဒါလေး ဘိုးဘိုးကို ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ ဘိုးဘိုး အရမ်းရက် စက်တယ် သိလား ..”

ပြန်မလို့ထွက်လာကြသည့် သန်းနိုင် တို့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း လေး ရဲ့ ငိုသံကြောင့် တံခါးဝနေ ကားနားထိရောက်အောင် ခြေလှမ်း တွေ မှားကုန်ကြပြီး ကိုယ့်ကားမဟုတ်ဘဲ တံခါးဖွင့်လို့ဖွင့်၊ ပုတ်ရဲ့သား နဲ့ ပြန်လှည့်မိလိုမိ ...။

ဒီကောင်မလေး ရယ်နေတာလေးကတင် ချစ်စရာကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး .. ငိုနေတာတောင် သူများလိုက်ငိုချင်အောင် ခက်ပါ ...။



အခန်း (၂၂)

လေး ငိုချင်တိုင်ငိုပြီး မျက်နှာသစ် အင်္ကျီအဝတ်စားလဲပြီးမှ နာရီ ကြည့်ဖြစ်သည်။

အချိန်က ည ဆယ်နှစ်နာရီတောင် ထိုးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အပြာနုနုပျော့အိသော မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာ မောင် က ခေါင်းအုံးနှစ် လုံးဆင့်ကို ထောင်ထားပြီး လှဲသလို မှီသလိုနှင့် တကယ်တမ်းက အိပ် နေတာဖြစ်၏။

“ကိုကြီး .. ကိုကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ .. ခုမှ မှိန်းရတာကိုကွာ ..”

“မှိန်းချင်ရင် အပြင်မှာ ထွက်မှိန်း ..”

“ဘာ ...”

“လေး .. ဒီမှာ အိပ်မလို့ ..”

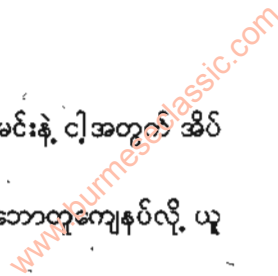
“ဘာ ...”

“တဘာဘာနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

“မင်းကရော ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဒါ မင်းနဲ့ ငါ့အတွက် အိပ်

\*ခန်းလေ ..”

“အဲ့လိုမပြောနဲ့လေ လေး နဲ့ ကိုကြီး သဘောတူကျေနပ်လို့ ယူ





ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“အဲဒီတော့ ..”

“လင်မယားလိုနေကြဖို့ မလိုပါဘူး-”

“ဟား ....”

“အပိုတွေပြောမနေချင်ဘူး ကိုကြီးရယ် .. လေး ငိုထားရတာ ခေါင်းတွေကိုက်နေပြီ ဖယ်ပေး ..”

“ဖယ်မပေးနိုင်ဘူး .. ဒီမှာ မအိပ်ချင်တဲ့သူ ထွက်အိပ် ..”

“ပြီးရော ..”

လေး က မွှေရာတစ်ဖက်စွန်းဝင်အိပ်လိုက်ကာ ကိုယ်ပေါ်ကို စောင်ဆွဲတင်ရင်း ..

“လူကို လာထိကြည့် တစ်လမ်းလုံးကြားအောင် အော်ပစ်မယ်၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ အိမ်သားတွေရှေ့မှာ ပြောပြပြီး တိုင်မယ် ..”

“လေး .. မင်းက ..”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိက္ခာတွေ စွတ်တင်နေပြီး ဒါကျမှ နယ်ကျော်လိုကတော့လေး တို့ ဘယ်လောက်အားမနာတတ်သလဲဆိုတာ လက်တွေ့ပြလိုက်မယ် ..”

လူသာ ငြိမ်သွားပြီး ပါးစပ်ကမငြိမ် ..

ဘယ်သူကရော ကျော်ပါရစေ ကျူးပါရစေ ဖြစ်နေလို့လဲ ..

ကိုယ့်မာနနဲ့ ကိုယ် အတိုက်အခံနေပြလိုက်ရပေမယ့် အိပ်ချင်စိတ်တွေပါ ပျောက်ရှုသွားခဲ့သည်။ သူမလေး ဝင်လာရင်တော့ ဘိုးဘိုးပြောသွားတာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချောမောနှစ်သိမ့်ပေးမလို့ စိတ်ကူးခဲ့တာ ဖြစ်၏။

သူမနဲ့ သူ့အတွက် အကြင်လင်မယားအဖြစ် နယ်ပယ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းကြဖို့မလွယ်ဘူးဆိုတာ အစတည်းက တွေးခဲ့ပြီးသား ..။

ဒါပေမယ့် ရိုးသားစွာရင်းနှီးကြလို့မရဘူးတဲ့လား ..။

ဟိုတုန်းက သူလည်း လှလွန်း ရဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် အမြဲဝင်ထွက်

နေခဲ့သည်။ ကိုယ်ကလည်း ချာတိတ်တွေအရွယ်မဟုတ်တော့ ရယ်ပြုံးပြောဆိုဖြစ်ကြတာထက် မပိုခဲ့ပေ ..။

သူမနဲ့သာမက ဖြူစင် တို့နဲ့လည်း ခင်ခင်မင်မင်ရှိခဲ့ကြတာပဲဖြစ်၏။ အခုက သူမနဲ့ သူ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် တစ်ခန်းတည်းအတူရှိခဲ့ကြပြီပဲ ..။

သူ့ဘက်က သူမနဲ့ ဒီထက်ရင်းနှီးခွင့်ရှိချင်တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း ကရုဏာစိတ်တွေ ဖိစီးလာခဲ့တာကြောင့်ဖြစ်နိုင်၏။

ဘယ်သူ့ဘက်ကပဲ မှားခဲ့ပါစေ သူ့ကြောင့်သာ ဒီအခြေအနေထိ ဆိုးခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လေး ကို ဘိုးဘိုး ဒေါသထွက် စိတ်ပျက်ခဲ့ခြင်းတွေမှာ သူ့မှာ တာဝန်ရှိနေသည်လို့ ခံစားမိနေခဲ့၏။

လေး ရင်ထဲမှာလည်း ဒီတိုင်းစွဲထင်ပြီး ကိုယ့်ကို မုန်းတီးသွားနိုင်သလား ..။

ချစ်ကြဖို့ မလိုသေးပေမယ့် မုန်းတီးသွားမှာလည်း မလိုချင် ..။ ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် လေး နိုးသွားမှာစိုးကာ အသံအရင်မျှောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပြင်ထွက်လာခဲ့ရင်း ..။

“ပြော ..”

“မင်း ဘယ်လိုလဲ ..”

“တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဟုတ်လား ..”

ဖုန်းထဲမှာ သျှား အသံက တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပေမယ့် အတော်သဘောကျနေပုံဖြစ်လျက် ..။

“ငါ သိနေတယ် ကိုမောင် .. မင်း မျက်ရည်ထိုင်သုတ်ပေးနေရပြီ ခို့လား ..”

“အိပ်နေပြီ ..”

“ဟမ်!..”

“ခေါင်းကိုက်လို့တဲ့ ..”

“မင်းတို့ ဘာမှ မဘာရဘဲနဲ့လား ..”



“ဟေ့ကောင် ..”

“ဪ .. လျှောက်တွေးနေပြန်ပြီ၊ ငါပြောတာက မင်းတို့က ကြည်ကြတာမဟုတ်ဘူးလေ .. အဆင်ပြေပြောဆိုဖြစ်ကြသေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်ထပ်ဖြစ်ကြသေးလား .. ဘာမှမဖြစ်ရဘဲနဲ့ အိပ်သွားတာလား .. အဲ့ဒါ”

“နောက်ဆုံးမေးတဲ့ဟာပဲ ..”

“ဟာ .. မင်း ဒီလောက်တောင်ကွာ ..”

“ဘာလဲ ...”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ..”

“မဟုတ်ရင်လည်း အိပ်တော့ ..”

“အိပ်တာက ဘယ်အချိန်အိပ်အိပ် ရတယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို မေးချင်တာတွေ မနက်ထိ မအောင့်နိုင်လို့ ..”

လက်တစ်ဖက်ကနေ စီးကရက်ထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းကြားမှာတပ်ကာ ဒီလက်နဲ့ပဲ မီးခြစ်၍ ညှိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝရန်တာရဲ့ တန်းပေါ်မှာ ဒီတိုင်းတင်ထားလိုက်ပြီး ..

“ဘာမှ မမေးနဲ့တော့ ဖြေချင်စိတ်မရှိဘူး ..”

“အေးပါ .. မင်း ခုထိ မအိပ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ငါ မင်္ဂလာမဆောင်ဘူးပေမယ့် ယောက်ျားချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ..”

“သွား မင်း ထင်ရာတွေ စွတ်ရွတ်ပြောမနေနဲ့၊ သူနဲ့ငါ့ဆီမှာ မင်း တို့ထင်သလို ဖြစ်လာစရာ ဘာဖီလင်မှ မရှိဘူး ..”

“သိတယ်လေ .. ဒါပေမယ့် မင်းက လက်ထပ်ပြီးမှ ရည်းစားဘဝက ပြန်စချင်လို့လား၊ မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ကြရပေမယ့် လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ချစ်ဖို့ကြိုးစားရမှာပဲလေ ..”

“ချစ်တာမှန်းတာတွေကို ကြိုးစားကြည့်လို့ရသလား ..”

“ရတာပေါ့ .. မင်းတို့နှစ်ယောက်က ရန်သူတွေမှမဟုတ်တာ၊ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် မင်းက အများကြီးပေးရမယ်၊ သူက လိုချင်ချင်မလိုချင်ချင် လက်ခံရမှာ မိန်းမသားသဘာဝလေ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရင်းနှီးမယ်၊

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

သံယောဇဉ်တွေ တွယ်လာကြမယ် .. ကဲ ..”

“ငါ့ကို ဘာတွေပေးခိုင်းနေတာလဲ ..”

“အချစ်နဲ့ နီးစပ်နိုင်တာတွေပေါ့ကွ .. ငါက ရိုးရိုးပြောနေတာနော်၊ ဒါကျတော့ စွတ်ရွတ်တွေးနေတာက မင်း ..”

စီးကရက်ရှိုက်ရင်း သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ အပြုံးသည် ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်လျက် ..

“အချစ်နဲ့ နီးစပ်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ငါကချည်းပဲ ကြိုးစားရမှာလဲ ..”

“စလာပြီ .. မင်း ..”

“ဟုတ်တယ် .. လူက ပလူမွေး ပလူတောင်နဲ့ အကြီးကြီးတွေပြောတာ ငါလည်း တင်းတာပဲ ..”

“ဘယ်မှာ ပလူမွေး ပလူတောင်လဲ .. လေး ကိုများ ပလူမွေးပလူတောင်လို့ ဘယ်နေရာကိုပြောတာလဲ ..”

“သွား ..”

“မေးကြည့်တာပါ .. ကျောင်းပြီးနေတဲ့အရွယ်၊ ဒီလောက်လှလှ ပပမ့်ထွားနေတာလေးကို ..”

“ငါ့ထက် အများကြီးငယ်တယ်ကွ ..”

“လုပ်ပြန်ပြီ ဘာငယ်တာလဲ ..”

“အသက် ...”

“ယောက်ျားလေးက ကြီးတာကြီးခွင့်ရှိတယ်ကွ၊ အသက်ဖြစ်ဖြစ် ဂိုက်ဆိုက်ဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားက ယောက်ျားနဲ့ တူရမှာပေါ့၊ မင်းတို့ မောင်နှမကိုက အသက်ကွာနေတဲ့ကိစ္စ .. လှလွန်း သူငယ်ချင်းမို့ လှလွန်း အရွယ်ဖြစ်နေတာ ဘာဖြစ်လဲ .. မဟုတ်တာတွေလျှောက်တွေးပြီး မင်း ဆုံးရှုံးကုန်ပြီနော် .. ကိုမောင် ..”

“ဆုံးရှုံးပါစေ ရသလောက်ယူတာမျိုး ငါ မလုပ်ချင်ဘူး ..”

“လေး ကို မင်း စိတ်ဝင်စားတယ်မို့လား .. ဟုတ်ရင်ပဲနဲ့ မညာကြေး ..”



“ငါ ခံချင်မှခံမှာပေါ့ကွ .. အိပ်မှာအိပ်စမ်းပါကွာ .. ဘာလဲ ငါလည်း ဘာချလာနိုင်မလုပ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ဝိုင်းဖွဲ့လုပ်ကြတာလား..”

“မင်းကို ရစ်နေတယ်လို့ ပြောချင်တာလား ..”

“ရစ်နေတာပဲ ..”

“ခွေးကောင် .. စေတနာနဲ့လည်း အိပ်ပျက်ခံပြီး သတိပေးရသေးတယ် ..”

“မပေးနဲ့တော့ ကျေးဇူးတင်တယ် ဝှတ်ဒီနိုက် ..”

ပုန်းကို တစ်ဖက်ကကိုင်ထားရင်း စီးကရက်တိုတဲ့အထိ ဝရန်တာမှာ ရပ်နေခဲ့မိသည်။ အလုပ်နဲ့လူနဲ့ကလွဲပြီး တခြား အလုပ်ရှင်စရာဘာမှ ခေါင်းထဲမှာမရှိခဲ့သည့်သူ့အတွက် ညဆို ဆယ်နာရီ ဆယ်နာရီခွဲလောက်ထက်ပိုပြီး အိပ်ပျက်ခဲ့တာ မရှိခဲ့ပေ ..။

ခုတော့ ညဉ့်နှစ်နာရီကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်ပျက်ပါစေတော့ ..။

ဒါက မင်္ဂလာဦးည ..။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလို သတို့သားမျိုး ကိုယ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းလေးတောင် မတွေးမိဘူးပေါ့..။

ကြည်နူးမောင် မကြည်နူးနိုင်တဲ့ ညပါလား ..။



အခန်း (၂၃)

“အမျှ .. အမျှ .. အမျှ ..”

“နှောင် .. ဝေ .. ဝေ .. ဝေ ..”

“အမျှ .. အမျှ .. အမျှ ..”

“နှောင်ဝေ .. ဝေ .. ဝေ ..”

“အမျှ .. အမျှ .. အမျှ ..”

“ဟား .. သေပါပြီ ..”

နောက်ထပ်ကြေးစည်သံမလာခင် နားနှစ်ဖက်ကိုစုံပိတ်၍ လေငေါက်ခနဲထထိုင်၏။

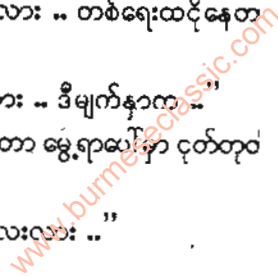
မျက်နှာသစ်ပြီး ဝင်လာသည့် မောင် က တဘက်နဲ့ မျက်နှာပွတ်သုတ်ရင်း လေး ကို အထူးအဆန်းကြည့်၏။

“ဘာလဲ .. ဆွမ်းတော်ထကပ်မလိုလား .. တစ်ရေးထင်နေတာလား ..”

“အဲဒါတွေဖြစ်တဲ့ပုံ ပေါက်နေသလား .. ဒီမျက်နှာက ..”

“မသိဘူးလေ .. ခုမှ ငါးနာရီပဲရှိသေးတာ မွေ့ရာပေါ့မှာ ငုတ်တုတ်ကြီးဆိုတော့ ..”

“ကိုကြီး .. ဘုရားရှိခိုးနေတာ တီလေးလား ..”





“ဟုတ်တယ် ..”

“သေပြီ .. အဲဒါမှ တကယ်သေတာ ..”

“ဘာ .. ဘယ်သူလဲ ခုပဲ အမျှင်နေတာ ကြားနေရတဲ့ဟာ ..”

မောင် မျက်နှာကို လေး စိတ်ပျက်စွာ မော့ကြည့်မိ၏။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို ထပ်ဖွမိကာ ..

“လေး ဘာမှမအိပ်ရသေးဘူး၊ မေတ္တာတွေပို့နေတည်းက နိုးနေတာ၊ အမျှင်တော့လည်း လော်စပီကာတပ်အော်နေသလား မှတ်ရတယ်..”

“အမျှင်တော့ ကျယ်ကျယ်ပိုမှ များများကြားနိုင်ပြီး သာဓုခေါ်နိုင်တာ ..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

“ဟ .. မင်း ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဘူးလား ..”

“မသိဘူး .. ဘိုးဘိုးဆိုရင် အဲလိုမှမကျယ်တာ၊ ဘုရားရှိခိုးတာ ဆမယ့် သူများ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူးတဲ့၊ လူတိုင်း မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်တာနဲ့ တဘက်စောင် ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ဘုရားရှေ့ ပြေးထိုင်နိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ကိုယ်က နားလည်ခဲ့ညာတတ်ရမယ်တဲ့..”

“တီလေးကတော့ နားမလည်တတ်ဘူးပေါ့ ..”

“ပြောပြတာလေ .. ဒီမှာ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရတာ ..”

“ကိုယ် ခုထိ တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး ..”

ဟင် ...

လေး က မွေ့ရာပေါ်ကဆင်းဖို့ ခြေချလိုက်ပြီးမှ မော့ကြည့်၏။ မောင် က တဘက်စောင်ကို ဒီတိုင်းတန်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ကာ ..

“အချိန်ကလည်း မိုးသောက်နေထွက်ချိန်ရောက်နေပြီမို့လို့ မျက်နှာသစ်လိုက်ရတာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်တာလဲ ကိုကြီးက ..”

မောင် က လေး ရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ လေး ကိုယ်လေးယုံသွားပေမယ့် ဒီတိုင်းပဲနေလိုက်သည်။ ပန်းနုရောင် ညဝတ်အင်္ကျီပွပွ

သောင်းဘီရည်ပွပွလေးနှင့် လေး ရဲ့ ပါးပြင်လေးတွေကလည်း နဲ့ရဲနေ၏။ ဆံနွယ်လေးတွေ ကပိုကရိုကျနေပုံနှင့် မျက်နှာနုလေးက မီးရောင်အောက်မှာ ဝင်းဝင်းစက်စက်လေး လှနေလေသည်။

လေး သူ့ကို အမှတ်တမဲ့မော့ကြည့်နေမိပြီးမှ ချက်ချင်း မျက်နှာပြန်လှဲ၏။ ပြီးတော့ ထသွားမလိုပြင်လိုက်လျှင် ..

“နေဦး ..”

မောင် က လေး ရဲ့ လက်မောင်းလေးကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ..

“မေးထားပြီးတော့ ကိုယ် ပြန်ဖြေတာကို စောင့်ဦးလေ ..”

ငါ အစား ‘ကိုယ်’ လို့ ပြောင်းသွားတာကို သတိထားမိပြီး လေး မျက်နှာပျက်၏။ မောင် နဲ့ သူမ မရင်းနှီးချင်ပေ၊ ခုချိန်ထိ မောင် ကို လှလေး ရဲ့ အစ်ကိုကြီးအဖြစ်ထက် ပိုမိုသော ခံစားမှုမျိုး သူမမှာ မရှိပေ ..။

“ဖယ်ပေးပါ .. လေး မျက်နှာသွားသစ်မလို့ ..”

“နောက်မှသစ် .. မင်းနဲ့ စကားပြောစရာတွေရှိလို့ ဟိုတွေ့ဒီတွေ့နဲ့ အိပ်မပျော်ခဲ့ရတာ ..”

ဘာတွေများ ဒီလောက်အရေးကြီးနေလို့လဲ ..။

လေး ကတော့ လက်ထပ်လိုက်ရတာကိုရော သူနဲ့ပတ်သက်တာ တစ်စုံတရာကိုရော ဘာတစ်ခုမှ ရင်ထဲမထည့်ထားခဲ့ပေ ..။ ဒါက တမင်တကာ ဖယ်ထုတ်ထားရတာလည်း မဟုတ်ဘဲ အထူးတလည်တွေ့တော့နေခဲ့မိတာဖြစ်၏။

ညက သူမ အလူးအလိမ့်ခံစားလိုက်ရတာက ဘိုးဘိုးနဲ့ ဝေးကွာသွားခဲ့ပြီဆိုသည့် ပူလောင်သောကကြောင့်သာဖြစ်၏။

“လေး ...”

“... ..”

“အရင်ဆုံးပြောချင်တာက မင်း ကိုယ့်ကို ကိုကို လို့ ခေါ်ပါလား...”

“ဟင် .. ဘယ်လို ..”



“မင်းကို အဆင့်တွေကျော်ပြီး တောင်းဆိုနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးကလည်း ကိုကိုကြီးလိုခေါ်နေတာ မင်းက ..”

“လေးက ကိုကိုကြီးလိုပဲခေါ်တာ ..”

“အဲ့ဒါကို တစ်လုံးချိန်းလိုက်ရုံပဲကွာ ..”

“တစ်လုံးချိန်းရုံနဲ့ မပြီးပါဘူး၊ ကိုကိုလို ခေါ်တာကြီးက ..”

“မင်းပဲ မောင်နှမမဟုတ်လို့ လှလွန်း ခေါ်သလို မခေါ်ချင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့ဖူးတာရှိလား ..”

“အဲ့ဒါ တမင်ပြောတာ သုံးလုံးခေါ်ရတာ ဖျင်းလို့ ..”

မောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး လေးရဲ့ ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်သည်။ လေးက အတိအကျဖယ်ချပစ်၏။ သူကလည်း ထပ်မကြိုးစားတော့ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်နှမ ခေါ်သလို ဆင်တူနေတာကြီးတော့ မှခေါ်နဲ့ကွာ .. အလိုလိုကမှ ကိုယ့်ညီမ သူငယ်ချင်းအရွယ်လေးကို လက်ထပ်ခဲ့လို့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် နေရခက်နေတာ ..”

“အဲဒါကြောင့် အရင်လိုပဲနေကြရင် နေရခက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ .. လေးနဲ့ ကိုကိုကြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ မသင့်တော်တဲ့ အကြောင်းရင်းတွေကြောင့် လူကြီးတွေ ဆန္ဒအရပဲ၊ အခု လက်ထပ်ပြီးပြီ .. ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် နေကြရင်ပြီးတာပဲ ..”

“အဲ့ဒါက ဘာကိုပြောတာလဲ ..”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ လင်မယားဆိုတာကြီးကို မှုထားလိုက်ပေါ့ ..”

“ဘယ်လောက်ကြာတဲ့အထိလဲ ..”

လေးက ဘာဖြေရမှန်းမသိ ..။

“တစ်နေ့နေ့မှာ မင်းနဲ့ ကိုယ် ကွာရှင်းကြမှာပဲလို့ တွက်ထားတာလား ..”

“မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် လေးတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာမှမှ မဖြစ်ကြတာ ..”

“ဘာလဲ .. မင်း ကိုယ့်ကို ရင်မခုန်နိုင်တာလား ..”

“ကိုကိုကြီးကလေးကို ဘယ်တုန်းက လူရာသွင်းတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ခဲ့ဖူးလို့လဲ .. ဒီအိမ်မှာ လေးကြောင့် စိတ်ပျက်လို့ ညည်းညူနေကြတဲ့ အသံတွေချည်းပဲ ..”

“ကိုယ့်ကို ပြန်မမေးပါနဲ့ .. ကိုယ်က မင်းကို ရင်ခုန်နေပြီဆိုရင်လည်း မင်း ဆန္ဒမပါဘဲ ဘယ်အရာကိုမှ အဓမ္မယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်လည်း မင်း ဆန္ဒကို မမေးတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကွဲဖို့ကွာဖို့ထိ မင်း ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားပါနဲ့ ..”

တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြောနေသည့်မျက်နှာကို လေးက စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ ခုကျမှ လူကို ကောက်ကပ်မက်မောသွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ဆင်ခြင်မှုမျိုးပဲဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိသည်။ ကိုယ်ကလည်း ခိုင်မြဲစေမယ့် ဘာညာမတွေးမိပေမယ့် ဖျက်ဖို့ပြင်ဖို့တွေလည်း စိတ်ကူးထဲမှာ မရှိခဲ့ပေ ..။

“ပြီးတော့လေ .. ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးစရာတွေတွေ့တီလေးတို့ လှလွန်းတို့နဲ့ ဘာပြဿနာရှိရှိ အိမ်ကထွက်သွားတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ရဘူး ..”

“ကိုကိုကြီးက လေးမှာ သွားစရာအိမ်မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး မှာနေတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဘိုးဘိုးသော် ရှိနေရင် ဘယ်ပြောမလဲ၊ အခု မင်းထွက်သွားရင် ကိုယ်တို့မသိတဲ့တစ်နေရာရာကို ရောက်သွားတော့မှာ၊ မင်း အဆင်ပြေနေလား မပြောဘူးလား ကိုယ်တို့ သိနိုင်မှာမဟုတ်သလို အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ငြိမ်နေပေမယ့် ကိုယ်တို့ဆီ အကြောင်းမကြားနိုင်အောင် မင်း ဖြစ်နေတာမျိုးကြုံနေရင်လည်း ဘယ်သူဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ..”

“လေး .. အဲဒီလို မိန်းမမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဘာလဲ .. ထွက်မသွားဘူးလို့ ပြောတာလား ..”





“အင်း ..”

“အိုခေ .. ကတိပေးပြီးရင်တော့ တည်ရတယ်နော် ..”

လေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အတူတူထရပ်လိုက်စဉ် အိမ်မြောင် တစ်ကောင် လေး ရင်ဘတ်ပေါ် ဖက်ခနဲပြုတ်ကျလာ၏။

“အား ...”

အိမ်မြောင်မှန်းသိလိုက်တာနှင့် အော်လည်းအော်သည်။ ပုတ်ထုတ် ခါချပြီးမှ မောင့် ကို ခုန်ဖက်၏။

“လာပြီ .. အား ..”

ပြုတ်ကျသွားသည့် အိမ်မြောင်က ဒီဘက်ကိုပဲ ပြန်ပြေးလာလျှင် မောင့် ကိုယ်ကို ဖက်ထားရင်း ပတ်ပြေးရာ မောင် ပါ တစ်ပတ်လည် နေ၏။

ပြီးတော့ သူမ ခြေထောက်လေးကို နင်းမိမှာစိုးလို့ ညှာနေရင်း မွေ့ရာစပ်ပေါ် လုံးထွေးလဲကျသွားခဲ့၏။

လေး မွေ့ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လေးဖြစ်နေကာ သူမ မျက်နှာထက် မှာ မျက်နှာက သူ့လက်နှစ်ဖက်သာ ထောက်မထားလျှင် အကြာကွေး ထက် ဆိုးသွားနိုင်၏။

ဒီအခြေအနေကျမှ လေး နောက်ထပ် ကြောက်ရွံ့စရာတစ်ခုကို သတိရလာသည်။ ပြန်ထဖို့ပေမယ့် ချထားသည့် ခြေထောက်တွေက သူ့ခြေထောက်တွေနဲ့ ငြိနေသည်။

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကြားမှာ သူမ ကိုယ်လေး ညပ်နေသဖြင့် ..။

“အိမ်မြောင်ကြောက်လို့ လန့်သွားတာ .. ဖယ်ပေး ..”

“ခုတော့ ကိုယ့်ကိုကြောက်နေပြီလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ဟင့်အင်းပြောသည့်အသံလေးက မသိမသာတုန်နေသဖြင့် သူ ပြုံး လိုက်မိကာ ..။

“ခုနေ မင်းကို နမ်းလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်မလဲ ..”

“အို .. မရပါဘူး၊ ဖယ်ပေးနော် ..”

“ဘာဖြစ်လို့ မရတာလဲ .. မင်းကို ငါ ဝိုင်းတာပဲ ..”

“ကိုကြီးပဲ လေး သဘောမတူရင် ဘာမှ အမမ္မမယူဘူးဆိုပြီးတော့..”

“အဲဒီတော့ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက် ပြီလား ..”

“ကိုကြီးနော် .. အနိုင်ရနေတာကို တော်တော်ကျေနပ်နေတယ်.. ဟွန်း ..”

“မင်းကို အနိုင်ရနေသရွေ့ ရန်ပဲဖြစ်နေရမှာကို ကျေနပ်စရာလား ကွ .. မင်းက သူများကိုအနိုင်ခံချင်တဲ့ မိန်းကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“ဖယ်ပေးပါဆိုမှ ..”

“မင်းနဲ့ ကိုယ် အပေးအယူတစ်ခုလုပ်မယ် ..”

မောင် က လုံးဝဖယ်မပေးဘဲ လေး ရဲ့ မျက်နှာလေးကို စီးမိုးကြည့် နေရင်း ..။

“ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်ရမယ် ..”

သူက ခဏနားပြီး လေး ဘာမှမပြောမှ ဆက်၍ ..။

“အဲဒါ တစ်ခုပဲ မင်း လိုက်လျောပေး ..”

“လေး က ဘာပြန်ရမှာလဲ ..”

“မင်းက ဟင့်အင်းဆိုရင် ကိုယ် ဘာကိုမှ အမမ္မမယူဘူး ..”

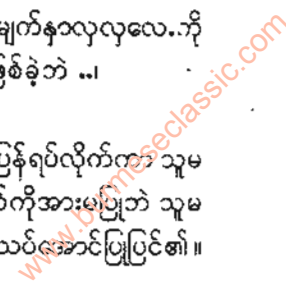
လေး က စဉ်းစားခန်းဝင်၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ..။

“ဘာကိုမှနော် ..”

သူမ မေးပုံလေးကြောင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။ မျက်နှာလှလှလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း တော်တော်နဲ့ ခေါင်းမညိတ်ဖြစ်ခဲ့ဘဲ ..။

“အိုခေ .. မင်း ပြောသလိုပဲ ..”

သဘောတူခေါင်းညိတ်ပြီးတာနှင့် မတ်မတ်ပြန်ရပ်လိုက်ကာ သူမ ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ လေး က သူ့လက်ကိုအားမပြုဘဲ သူမ ဘာသာ ထရပ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေအင်္ကျီတွေ သေသပ်အောင်ပြုပြင်၏။



၁၈၀

၂၅၀

“ရှင် ညီမအရွယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကြီး ရှင့်မှာ တော်တော်ဖိစီးနေ တဲ့ပုံပဲ ..”

“ရှင် ဆိုတာကြီးလည်း မကြိုက်ဘူး ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး .. ရှင် အစတည်းကထည့်ပြီးတောင်းဆိုထားရင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့ ..”

“ခု တောင်းဆိုလို့လည်း ရပါတယ် ..”

“ဟင် ...”

လေး က လျှင်သည်။ သူ စကားစလိုက်တာနှင့် လှည့်ကြည့်ရင်း နောက်ဆုတ်ရှောင်ပြီးဖြစ်ကာ ..

“ရမလား .. ဟွန်း .. ပြောကိုပြောဦးမှာ .. ရှင် .. ရှင်ကြီး .. ကဲ ..”

ရွဲ့စောင်းခေါ်သွားတာ မေးဖျားလေးပါ ပင့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ထွက်သွားတာ ဆံနွယ်တွေပါ လွန်ခနဲခါ၏။ မောင် သွား တွေပေါ်အောင်ရယ်ရင်း ဆံပင်တွေ သပ်နေမိသည်။

ဒီလို ခဏခဏစိန်ခေါ်နေရင်တော့ မလွယ် ..

၇

အခန်း (၂၄)

“ဘာစားချင်သလဲ အဲဒီထဲမှာ ဖွင့်ကြည့်ပြီး စားချင်တာလုပ်ခိုင်း..”

လေး အိပ်ရာထလာတော့ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာက မကြည်လင်..။

စားပွဲပေါ်မှာ မုန့်ဘူးနှစ်ဘူးလောက်နဲ့ ကော်ဖီကရားလေးတစ်လုံး

ပဲထွေကာ စားပွဲကြီးတစ်ပြင်လုံး ပြောင်သလင်းခါနေတာတောင် အား

မမှာ ..။

အိမ်မှာဆို မုန့်တစ်ခုခုလုပ်မထားလျှင် မုန့်အမျိုးပေါင်းများစွာ

စားပွဲပေါ်မှာ အပြည့် ..။

ဘိုးဘိုးက ဘရူဖက်(စ်)ဆို မုန့်တစ်ခုလောက်နဲ့ ကော်ဖီပဲသောက်

ပေမယ့် သစ်သီးတွေ အချိန်ပြည့်ထားပေးရသည်။ အများကြီးမဟုတ်ရင်

တောင် ပန်းသီးဆို အနည်းဆုံးတစ်ခါစားလျှင် နှစ်စိပ်လောက်တော့

ခဏခဏစားတတ်၏။

ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်သွားလို့ ကြာသွားရင်တောင်

သစ်သီးတစ်မျိုးလောက် ယူစားတတ်သေးသည်။

“မမငြိမ်း တို့က စိတ်ရင်းကောင်းတွေပါ မီးလေးရယ်၊ သူတို့က

နှည်းနည်းတော့ စစ်တယ်၊ မီးလေးက သူတို့နဲ့ နေရတော့မှာဆိုတော့

ကွဲပြားခြားနားမှုတွေ သိပ်မလုပ်နဲ့နော် ..” တဲ့ ..။



လက်ထပ်ပွဲပြီးတော့ အန်တီချို က ကပ်သင်သွားခဲ့သည်။ နည်းနည်းတော့ စစ်တယ်ဆိုတာ ကပ်စေးနဲတာကြီးကို ပြောတာမှန်း ခုမှပဲ သေချာသဘောပေါက်တော့သည်။

စားနေတဲ့မုန့်တွေကိုက အချို့တွေများများ ဈေးပေါပေါမုန့်တွေ ရယ် ..။

“လေး .. နင် စားပြီးပြီလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

လှလွန်း က သူငယ်ချင်းမျက်နှာကို မိုးလင်းတာနဲ့ တန်းမြင်ရသဖြင့် ပျော်နေကာ လေး အတွက်ပါ ခုံဆွဲပေးသေးသည်။

“လာ .. ဒီမှာထိုင်၊ ဒီခုံမှာ ကိုကိုကြီး ထိုင်နေကျဆိုတော့ နင်က ဒီမှာ ..”

“ဟဲ့ .. ဪ .. ပေါက်ကရ၊ ယောက်ျားလေးရဲ့ ညာဘက်မှာ ဇနီးမယား မထိုင်ရဘူးလေ၊ ညာဆိုတာ ညီမ အစ်မကိုထားတာ၊ ဇနီးက ဘယ်ဘက်မှာပဲထိုင်ရတယ်၊ မိသားစုဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ နှမနဲ့ မိန်းမကို ဒီနည်းနဲ့ ခွဲခြားကြည့်ရတယ် ..”

“အဲ့ဒါ ဘယ်သူပြောခဲ့တာလဲဟင် ..”

“ရှေးပညာရှိတွေရဲ့ စကားပေါ့ မယ်လှလွန်း ရယ် .. ညည်းလည်း စပ်စပ်စုစုတွေ တတ်နေပြီပဲ ..”

ပြောရင်း လေး ကို မျက်လုံးဝေ့သေးသည်။

“ဘယ်မှာလဲ .. သားကြီးက မနိုးသေးဘူးလား ..”

“မနိုးသေးဘူး ..”

“မနိုးသေးရင် နှိုးရတယ်လေ၊ ဇနီးမယားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သန့်စင် စားသောက်ဖို့ပြင်ဆင်ပြီးတာနဲ့ ယောက်ျားကို နှိုးရတယ်၊ ဒါတောင် မနက်လေးနာရီ ဆွမ်းထချက်ပြီး ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်တာ ဘုရားရှိခိုးတာတွေ မပါသေးဘူးနော် .. ပြီးတော့ ညည်း ကိုယ်တိုင်

ချက်ပြုတ်ပါလို့လည်း ကျုပ် မပြောသေးဘူး၊ ဘာမှ တတ်မှာမှမဟုတ်တာ ..”

“တီလေးကလည်း ..”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း လှလွန်း .. ဒါ ငါ့ချွေးမဖြစ်နေပြီ၊ အလည်လာတဲ့ နှင့်သူငယ်ချင်းမဟုတ်တော့ဘူး ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က လှလွန်း ကို လှည့်အော်လိုက်ပြီးမှ လေး ကို ပြန်ကြည့်ကာ ..။

“ယောက်ျားမျက်နှာသစ်နေရင် တဘက်လေးကိုင်ထားပြီး စောင့်နေရတယ်၊ ပုဆိုးအင်္ကျီထုတ်ထားပြီးသားဖြစ်နေရတယ်၊ အင်္ကျီဝတ်နေရင် တောင် လက်လေးဆွဲတင်ပေး ကြယ်သီးလေးတပ်ပေးလုပ်ရတာတို့ ..”

“အစတုန်းက အဲဒါတွေ သူ့ဟာသူ မလုပ်တတ်ဘူးလား ..”

“ဘာရယ် ..”

“လေး တောင် ခိုင်းရမယ့်လူတွေအနားမှာ ငါးယောက်လောက်ရှိပေမယ့် အင်္ကျီတော့ ကိုယ့်ဘာကိုယ် ဝတ်တတ်တယ်၊ နောက်မှာ စစ်ဆွဲဖို့တွေ ချိတ်တပ်ဖို့တွေ လိုရင်သာ ..”

“ငါ့ကိုရွံ့မေးနေတာလား ကောင်မလေး .. အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုရင် ဒါတွေအားလုံးက ဇနီးမယားတာဝန်ပဲ ညည်း အိမ်မှာ နေခဲ့သလိုနေလို့ မရဘူး ..”

“တီလေးကလည်း ထားလိုက်ပါဗျာ .. ဒီမှာ ကျွန်တော် နိုးနေပြီ..”

မျက်နှာက မကြည်မလင် နီတီတီနှင့် အိပ်ရေးမဝဘဲ ထလာရတဲ့ ပုံစံဖြစ်နေ၏။ မောင့်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ စိတ်တိုသွားမိကာ ..။

“မင်းကိုလည်း ပြောထားမယ်နော် .. ငါဆုံးမနေရင် ‘မ’သံ ဝင်မထိုးနဲ့၊ ဒီကောင်မလေး ဆိုတာ နံနံအလေးမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးခေါင်းတက်နင်းသွားမှာ ..”



“အဲဒါကြီးကိုပဲ နုပ်နုပ်စင်းပစ်ချင်တာ ..”

ဘုရားရေ ..

မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နဲ့ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်သည့် မှန်တစ်ကိုက်က နှုတ်ခမ်း

နား ရောက်နေသည့် ကော်ဖီပန်းကန်ထဲ ပြုတ်ကျလှလှ ..။

“နုပ်နုပ်နုပ်စင်းပစ်ချင်တာလို့ ..”

“အောင်မယ်လေး နားကွဲပါပြီ ..”

ရွှေနားပေ နားနားကပ်ပြီး နှစ်ခါထပ်အော်လိုက်သည့် လေး အသံ  
ကြောင့် မောင် နဲ့ လှလွန်း တို့ပါ ရှုံ့မဲ့သွားကြ၏။

“အဲဒါကို နုပ်နုပ်စင်းပြီး ..”

“ဟဲ့ .. တော်ပါတော့ .. တော်ပါတော့ .. အမလေး လေး ..”

ကော်ဖီပန်းကန်ပြန်ချပြီး ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကမန်းကတန်းထရပ်သည်။

မီးဖိုခန်းက တစ်ခန်းသပ်သပ်ပေမယ့် ပဝါပါးလေးပဲ ခြားထားတာမို့ ဟိုဘက်က အသံကြောင့် ဒီဘက်မှာ မနေနိုင် ..။

“ဒီကောင်မလေး ..”

“ရှုန် ..”

“ညည်း ငါ့ကို စောင်းချိတ်ချင်တာလား၊ ရွှေနားပေ အကြောင်း  
မသိလို့လား .. ဟင် ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လုံးလုံးကွကွနှင့် ပြေးဝင်သွားမှ လေး က လှည့်ကြည့်  
၍ ..။

“တီလေးကို ဘာဖြစ်လို့ စောင်းချိတ်ရမှာလဲ .. ဒေါ်ကြီးရွှေ ကြား  
အောင် အော်ပြောနေရတာကို ..”

“ရွှေနားပေ ကို နားနားကပ်အော်လေ .. သူ လန့်ဖျန်ပြီး မကြား  
တော့လေပဲ၊ နောက်ဆို အမြဲမှတ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်နိုင်ရင်လုပ်၊  
မလုပ်နိုင်ရင် သူ့ကို ပုံစံလုပ်ပြ .. မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောပြရင် တစ်ခါ  
တစ်ခါ ပါးစပ်လှုပ်တာကြည့်ပြီး သူ ပုံဖော်တတ်တယ် ..”

“ဟုတ် ..”

“ဒီအိမ်မှာ ငါပဲ ကျယ်သလားမှတ်ပါတယ်၊ အံ့ပါရဲ့တော် .. မိန်း  
ကလေးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ..”

“ဟုတ်လား .. ကြီးမှ ကျယ်ရတာလား .. လေး မကြားဖူးပါဘူး..”

“ဟယ် ..”

“မကြားဘူးလို့မေးတာပါ၊ ကြီးကျယ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက အဲဒီ  
က လာတာပေါ့ .. ဒါကြောင့် ငယ်ကျယ်တယ်ဆိုတာမရှိတာကိုး ..”

“ဒီကောင်မလေး ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း စိတ်တိုသလောက် တအားအော်ပစ်လိုက်မိသည်။  
လေး ပရုံးလေးကျူသွားပြီးနောက်တွန့်သွားလျက် ..။

“ကြီးမှကျယ်ရတာ သိပါပြီ တီလေးရဲ့ .. မအော်ပါနဲ့တော့ ..”

လေး မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့နေကာ နားကိုကလိရင်း မကြားတကြား  
နှင့် ..။

“နားကို အူသွားတာပဲ တကယ်ပါပဲ .. ရှားတယ် ..”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“ကဲပါ တီလေးရယ် .. လေး က ဟင်းချက်ခိုင်းနေတာမို့လား ..  
လာပါ .. ကော်ဖီပြီးအောင်သောက်ပါ ..”

လှလွန်း က ရယ်ရင်း ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကို လက်ဆွဲခေါ်သွား၏။  
လေး ကိုလည်း မျက်စိမှိတ်ပြသွားသေးသည်။

“ဟင်း .. ဟင်း .. ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူးနော် ဒီကောင်မလေး ..”

ပြန်ထိုင်ပြီးမှ လက်သီးဆုပ်နှင့် စားပွဲကို နှစ်ချက်လောက်ထုပ်  
မိ၏။ ထိုပြင် ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကော်ဖီသောက်နေသည့် မောင် မျက်နှာ  
က မချိုမချင်ဖြစ်နေရာ ..။

“မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ မျက်နှာက စပရင်တွန့်နဲ့ ..”

“ဘယ်မှာလဲ မတွန့်ပါဘူး ..”



ပြောပြီး မျက်နှာကို ကြောင်တောင်တောင်ပြန်စမ်းနေသေးသည်။  
ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ဘဝရောက်နေမှန်းတောင် မသိ  
တော့ပါ။

ဒီကလေးတွေ လူကို ရယ်စရာအရုပ်တစ်ရုပ်ထင်နေကြသလား ..။

“ဒါက ဘယ်လဲ ..”

“ပြီးပြီလေ ..”

“ခုပဲ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတယ် .. အလုပ်ကသွားဦးမလို့လား ..”

“မသွားပါဘူး ..”

ပြောပြီး မီးဖိုခန်းဘက် လှည့်သွားသဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ၏ မျက်  
စောင်းတစ်ချက် မောင့် ကျောပြင်ကို ပစ်မှန်သွားသည်။

“ဘာစားချင်လို့လဲ ချာတိတ် ..”

“ဟင် ...”

လေး က လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်လှည့်သွားကာ ..။

“ဒီမနက်တော့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ပဲ သွားစားလိုက်ပါကွာ .. နောက်နေ့  
တွေဆို ညဘက်တည်းက မနက် ဘာစားချင်သလဲစဉ်းစားပြီး ကိုယ့်ကို  
ပြောထား .. ဒေါ်ကြီးကို ကိုယ်မှာထားပေးမယ် ..”

“ဘရေဖက်(စ်)စားဖို့ကို ညတည်းက စဉ်းစားထားရအောင် လူတွေ  
က စားဖို့သောက်ဖို့ချည်းပဲ အချိန်ပြည့်တွေးနေကြတာမှမဟုတ်တာ  
ကိုကိုရဲ့ ..”

လေး ရဲ့ ကိုကိုဆိုတာလေးကြောင့် မောင့် ရင်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ  
တစ်ချက်ခါသွားသည်။ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးလဲဆိုတာမသိပေမယ့် ဒီကောင်  
မလေးကပဲ အသွင်ပြောင်းသွားတာလိုလို ..။

“ပြီးတော့ အဲဒီပေါ်က မုန့်တွေလည်း လေး မကြိုက်ဘူး ..”

“ဒါဆို ဘာမုန့်နဲ့စားချင်လဲ ကိုယ် အခုသွားဝယ်ပေးမယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. လန်နွဲပဲ တစ်ခါတည်းစားတော့မယ်၊ ဒီမှာ ဒေါ်ကြီးရွှေ

ကို ငါးခုစဉ်းကောလေးလုပ်ပေးဖို့ ပြောနေတာလေ၊ နှပ်နှပ်စင်းထားတာ  
ကို စင်းကောလို့ခေါ်ပါတယ်ဆိုမှ လေး ပြောပြတာလည်းမသိဘူး ..”

မောင် က ရွှေနားပေ နဲ့ ရှေ့မှာချထားသည့်ငါးကို သွားငုံကြည့်  
ကာ ..။

“အဲ့ဒါ ငါးခုမဟုတ်ဘူးလေကွာ .. ဒီလောက်အကြီးကြီးကို ဘယ်  
လိုစင်းမလဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းပြောနေတာကို မကြားတာနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်း  
မသိတာနဲ့ သူ ယောင်နေတာ ..”

“အဲဒါ ငါးခုမဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ငါးခုမဟုတ်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ငါးခုတို့ ငါးကျည်းတို့က မဲမဲလေးတွေလေ၊ နှာ  
ခေါင်းပေါက်နားမှာ အမွှေးတွေနဲ့ ငါးခုနှုတ်ခမ်းမွှေးဆိုတာ မကြားဖူး  
ဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“အခု မှတ်ထားလိုက်တော့ .. ဒါ ငါးခုမဟုတ်ဘူး ..”

“မဟုတ်ရင် ဘာငါးလဲ ..”

“အဲ!...”

ငါးကိုပြန်ကြည့်ပြီး မောင် နဖူးကုတ်၏။ ပြီးတော့ ရယ်ကျဲကျဲ  
နှင့် ..။

“ငါးကြင်းလား .. ဒါမှမဟုတ် ငါးချင်းတွင်းဆိုလား ငါးကြင်းလို  
ပဲကွာ .. အဲဒါမှမဟုတ်ရင် ငါးသလောက်လား မသိဘူး ..”

“ကျန်သေးတယ် မောင် .. ထပ်စဉ်းစားဦး၊ ငါးဖီးမတို့ ငါးရဲ့တို့  
ငါးပတ်တို့ ငါးခေါင်းဖွ ..”

“တီလေး ..”

နောက်မှာ ခါးထောက်ရပ်နေသည့် တီလေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး  
မောင် က ရယ်ကာ ..။



“သိရင်လည်း ပြောပြလိုက်ပါလား .. ကျွန်တော်လည်း သေချာ  
မှ မသိတာ ..”

“ယောက်ျားလေးက မသိရင် ထားလိုက်တဦး၊ ညည်းလေးက  
ခွဲနားကလေးပေး မချက်ပြုတ်တတ်ရင်တောင် ငါးလောက်ကတော့ သိရ  
နာပေါ့ ..”

“လေး မှ မကိုင်ဘူးတာ ..”

“မကိုင်ဘူးလည်း မြင်တွေ့နေရတွေပဲလေ ..”

“ငါးမြင်ရင်တော့ ငါးမှန်းသိပါတယ် ..”

“တော်လိုက်တာအေ ..”

“လေးက အပိုပြောနေတာမဟုတ်ဘူး တီလေးရဲ့၊ သူ့အိမ်မှာဆို  
မနက်အိပ်ရာကထရင် သွားပွတ်တံပေါ်သွားတိုက်ဆေးလေးပုံပြီး နှစ်  
သောက်သုံးယောက်က မျက်နှာသစ်တဲ့ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးကြတာ ..”

“မျက်နှာသစ်တာလေးကို နှစ်ယောက်သုံးယောက်က ဘာလုပ်  
ကြတာလဲ ..”

လှလွန်း က လေး တို့ဆီမှာ ဘုရားကိုးဆူပူဇော်ပွဲလုပ်တိုင်း အိမ်မှာ  
လိုက်အိပ်ဖူးတာမို့ သေချာသိနေတာတွေကို ပြောပြတာဖြစ်၏။

“မျက်နှာသစ်ဖို့လေးပဲတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖြီးတာလိမ်းတာတွေ  
ဘရေဖတ်စိစားတာတွေအထိ အဲဒီသုံးယောက်က လေး နားမှာပဲလေ၊  
ချက်ပြုတ်တာက နှစ်ယောက်သုံးယောက်သပ်သပ် ..”

“မီးဖိုချောင်မှာ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကြီး မလိုပါဘူးအေ ..”

“တကယ်တမ်းကျတော့ ထောင့်ကိုစေ့နေတာပဲသိလား၊ သားငါး  
ကိုင်တဲ့သူကကိုင်၊ တောင်းထုတာ ဟင်းရွက်ခြေတာကသပ်သပ်၊ ကိုင်  
တွယ်သွားသမျှကို နောက်ကသန့်ရှင်းရေးလိုက်လုပ်တာက တစ်ယောက်  
ပေး .. သုံးယောက်တောင်ဆိုပြီး လက်ရှုပ်နေတယ်ထင်လို့လား၊ ဘာမှ  
မရှုပ်ဘူး .. မီးဖိုခန်းကြီးကျယ်သလောက် လက်လက်ကိုတောက်နေတာ

ပဲ ..”

“အံ့မယ် .. ကျုပ်အိမ်မှာရော လက်လက်မတောက်လို့လား ..”  
လေး ရှေ့မှာ ဒါတွေပြောမနေစေချင်သောကြောင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း  
က လှည့်ထွက်လာလျှင် လှလွန်း က ပါလာပြီး ..

“သမီးတို့အိမ်မှာ လက်လက်တောက်တာက ဒေါ်ကြီးရွှေ ဖက်ဖက်  
မောနေရတာလေ၊ တီလေးရော အေးဆေးနေရလို့လား၊ ဟိုအိမ်မှာ သမီး  
အဲဒီလိုလူတွေများတာကိုပြောမိတော့ ဘိုးဘိုးသော် က ဘာပြောလဲသိ  
လား ..”

“အင်း .. ဘာတဲ့လဲ ..”

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပန်းလာရင် နှုတ်ကြမ်းတယ်တဲ့၊ နှုတ်ကြမ်း  
ရင် ကိုယ်လည်းကြမ်းတယ်တဲ့၊ ကိုယ် ပိုက်ဆံပေးထားတဲ့အလုပ်သမား  
ကမယ့် ကိုယ်က ညှာမှ သူတို့သက်သာမယ်တဲ့၊ သက်တောင့်သက်သာ  
လုပ်နေရတဲ့အလုပ်ဆိုတော့ မငြီးငွေ့ဘူး၊ မငြီးငွေ့တော့ အလုပ်ပေါ်မှ  
ငြူငြူစူစူ ကျိန်ဟယ်ဆဲဟယ်မရှိတော့ဘူးတဲ့ ..”

“အောင်မယ်လေးဟယ် .. ငါတို့ ရွှေနားပေ ဆို ဘယ်တော့မှ မငြ  
စူပါဘူး၊ ကျိန်ဆဲဖို့ဆိုဝေးရော ..”

“တီလေး ကြားအောင်တော့ ကျိန်နေပါ့မလားလို့ ..”  
ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အသံတိတ်သွား၏။

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်ဘာပဲ တီလေးရဲ့၊ လူများတော့ တာဝန်တေ  
ကိုယ်စီနဲ့ ဖြစ်သွားရော ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူကြတော့ သူတို့ကို မြင်လိုက်  
ရင် အသက်နှစ်ဆယ် အစိတ်အရွယ်တွေလည်း လှနေတာပဲ၊ သုံးဆယ်  
လေးဆယ် အမျိုးသမီးတွေဆိုလည်း သပ်သပ်ယပ်ယပ်ကြည်ကြည်လင်  
လင်တွေပဲ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လေး နေလာခဲ့တဲ့ဘဝကို ထဲထဲဝင်ဝင်သိလိုက်ရသဖြင့်  
ရင်လေးသွားခဲ့မိသည်။



“ပြီးတော့ လေး ကိုလည်း ချစ်ကြတယ်သိလား၊ ခေါင်းဖြီးပေး တဲ့လူကလည်း မထိရက်မကိုင်ရက်သလို တယူတာယနဲ့၊ ဖိနပ်လေးစီး ပေးတာ .. နားဆွဲလေးတွေ ချိန်းပေးတာကအစ နောက်ပြီး လေး ပြင် ဆင်ပြီးရင် သူတို့က ရှေ့ကကြည့်လိုက်၊ နောက်ကကြည့်လိုက်နဲ့ သဘော တွေကျနေကြတာ ..”

“ဟွန်း ...”  
“မမလေး အပြင်မှာ အကြာကြီးနေရင် ကျွန်မတို့ မနေတတ်တော့ ဘူး၊ မမလေးကိုပဲ မျှော်နေတာလို့ ပြောတဲ့လူနဲ့ ..”  
“ဖားတာပါအေ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မမရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေလုပ်ပေးနေရတာကို အရမ်းပျော်တာပဲလို့ ပြောတာလည်း စိတ်ရှင်းနဲ့ ပြောမှန်း သိသာနေတာ ကို ..”

“ခုကျတော့ အဲဒီဟာလေးတွေ အလုပ်ပြုတ်ကုန်ပြီလား ..”  
လှလွန်း က ဖြေနိုင်မှာမဟုတ်ပေမယ့် ချိုမိုင် ကိုတော့ မေးကြည့် ခို့ စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အဲလောက်ထိ စိတ်ဝင်စားသွား ဘာဖြစ်၏။

“တီလေး .. တီလေး စိတ်ဝင်စားမယ့် လေး အကြောင်းနောက်တစ်ခု ခို့သေးတယ် သိလား၊ ပြောရမယ်ဆို နှစ်ခုတောင် ..”

“ဘာလဲ .. စိတ်မဝင်စားချင်လည်း သိထားဖို့တော့ လိုတာပဲကို ..”

“လေး က မီးဖိုချောင်က ညှော်နဲ့တွေ တအားမိသွားရင် ဖျားတတ် ဘယ် ..”

“အောင်မယ်လေးတော် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြီးတော့ သားစိမ်းငါးစိမ်းနဲ့တွေ မခံနိုင်လို့ ဘယ် တော့မှ မီးဖိုချောင် သိမဝင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ အဲဒါကြောင့် လေး ဘာမှသိမှာ

မဟုတ်ဘူး ..”

“မြတ်စွာဘုရား ..”

“အဲဒါကြောင့် သူ မသိတာတွေပြောရင် တီလေး ခွင့်လွှတ်လိုက် တော့ ..”

“ဖြစ်ရလေ ငါ့ဘဝရယ် ..”

“တီလေးကို ရွဲနေတယ်ထင်မှာစိုးလို့ ကြိုပြောထားတာ ..”

“လက်စသတ်တော့ ညည်းလေးက သူ့ကို ငြိုငြင်မှာစိုးလို့ ကျွန်ုပ် ကို ကြိုတင်အသိပေးနေတာပေါ့လေ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး တီလေးရယ် .. စကားနည်းရန်စဲလေ ..”

“မတတ်နိုင်ဘူးအေ .. စဲချင်မှလည်းစဲမယ်၊ နည်းချင်မှလည်း နည်း မယ် အိမ်ထောင်ကျကာမှတော့ အပျိုလိုနေလို့ရမလား ကိုယ့်ရွာမှာ ကြက်ဖ .. သူများရွာမှာ ကြက်မ ..”

“အဲလိုသာဆိုရင် လေး တော့ နားရမှာကိုမဟုတ်တော့ဘူး ..”

“ဘာ .. ဘယ်လို ..”

“အလုပ်တွေ ကျိုးလုပ်ရတော့မှာလေ၊ ကြက်မလေးလို ငြိမ်ဝပ်ပိ ပြားလာတာနဲ့ ဒေါ်ကြီးရွှေ လို ဂိုဏ်းဝင်သွားမှာပေါ့၊ စိတ်တောင်မကူး ပါနဲ့ တီလေးရယ် .. နော် .. တီလေး တိုက်ကြီးအကြီးကြီးမှာ ဒေါ်ကြီးရွှေ တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ခိုင်းနေတာ၊ လေး ရောက်လာပြီဆိုပြီး ..”

“လှလွန်း ရေ ..”

“ဂျိန် ..”

“ညည်းက ကျုပ်ကို ကျွန်ုပ်ိုင်ရှင်စံနစ်ထဲက လမ်းထွက်လျှောက်လာ တဲ့ ကျွန်ုပ်ထိန်းများမှတ်နေလားဟင် ..”

“မှတ်တော့ မမှတ်ပါဘူး ..”

“မမှတ်ရင် မပြောနဲ့ ချွေးမနဲ့ အလုပ်သမားတော့ ငါ ခွဲခြားနိုင် တယ် ..”



ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာက လေး ကို ပြောဆို မနိုင်မှာ စိုးရိမ်နေသည့်စိတ်ပဲဖြစ်သည်။

ဒီလောက်ထိ အတွင်းကျကျမသိခဲ့ဖူးမယ့် လေး ကို ဦးသော်တာ တစ်ဦးတည်းသော မြေးလေးမို့ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်မြတ်နိုးစွာ အလို လိုက်အကြိုက်ဆောင်ထားခဲ့သလဲမှန်း သိပြီးသား ..။

ဒါကြောင့် ဒီမိန်းကလေးကို ငါ ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်မှ ဖြစ်မည်ဆို သည့် သတိချပ်ခြင်းဖြင့် ခပ်တင်းတင်းခပ်မာမာဆက်ဆံနေရတာဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်တူ မျက်နှာကလည်းရှိသေးသည်။ မနေ့ကမှ လက် ထပ်ပြီးခဲ့သည်။ ဒီမနက် မောင့်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ လေး ကို ချစ်မြတ် နိုးသည့်အရိပ်တွေမြင်နေရပြီ ..။

ဒီကောင်မလေးကို သူမလည်း ချစ်ခင်ယုယဖို့သာ ကြိုးစားရတော့ မှာပါ ..။

ဒါပေမယ့် ခုတော့ ..။



အခန်း (၂၅)

“အဆင်ပြေရဲ့လား မီးလေး ..”

“ပြေပါတယ်၊ အန်တီချို က လေး ဆီ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ ဟင် ..”

“အလုပ်အရမ်းရှုပ်နေလို့ပါ မီးလေးရယ် ..”

“အလုပ်ရှုပ်နေလည်း ခါတိုင်းတော့ တစ်ပတ်နှစ်ရက်လောက် တော့ အိမ်မှာလာနေတာလဲ ..”

“အဲဒါက မီးလေးကတစ်ယောက်တည်းရယ်လေ၊ အန်ကယ်လ် သော့ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ချင်တာကိုး ကလေးရဲ့၊ အခု မီးလေး က မိသားစုရှိသွားပြီ ကိုယ်ကမချစ်တဲ့လူကို ယူရတယ်ဆိုရင်တောင် လှလွန်း က မီးလေးရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေးလေ .. ပြီးတော့ သူစိမ်း တွေမှ မဟုတ်ကြတာ ..”

“အန်တီချို ပြောသလို လေး ယျှင်နေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ..” တစ်ဖက်က အသံတိတ်သွားတော့လည်း လေး စိတ်မကောင်းနိုင်..။

“ဒါပေမယ့် လေး စိတ်တော့မဆင်းရဲပါဘူး .. ဟိုလေ ..”

“အင်း .. ပြောလေ မီးလေး ..”

“ဟို .. အန်တီချို လာရင်တော့ လေး အတွက် ဘာကင်တစ်ခြမ်း





လောက်ရယ်၊ ဝက်စတူးတစ်ပွဲလောက်ရယ် .. ပြီးတော့ ..”

“နေပါဦး သမီးလေးရယ် .. မှာတာတွေက သွားရည်စာလည်း မဟုတ်ပါလား၊ ထမင်းစားမကောင်းလို့လားဟင် ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ပြောပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရသေးသည်။ ပြီးတော့ ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် စာအုပ်ကြီးကို ဘေးကစာအုပ်တွေ ဖရိုဖရဲပေါ် ဖြစ်သလို တွန်းချပစ်လိုက်ပြီး ထရပ်ကာ ..

“လေး ဒီရောက်တည်းက ဘာမှ မယ်မယ်ရရစားလို့မဝင်ဘူး၊ အပြင်ထွက်စားမယ်ဆိုတော့လည်း ..”

“အပြင်ထွက်စားစရာလား မီးရယ် .. ကိုယ်က အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်နေပြီလေ ..”

“အဲဒီအိမ်ထောင်ရှင်ဆိုတာကြီးကြောင့် ဆင်ခြင်နေရတာ အပြင်လည်း မထွက်ရဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း မသုံးရဘူး၊ အပေါ်စားမုန့်တွေလည်း မရှိချရတယ်၊ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ ချက်ထားတာတွေလည်း စားနေရတယ်၊ မကောင်းတာကို မကောင်းဘူးပြောပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ချက်ပါလားလို့ပြောတာက တစ်မျိုး ..”

“အဲဒါတွေကို ..”

“မနက်လေးနာရီ ငါးနာရီ ဘုရားထရှိခိုးရင်လည်း ဓမ္မာရုံဆွမ်းပတ်က ဆွမ်းချက်ဖို့နဲ့တဲ့ အသံချဲ့စက်ကမှ တိုးနေသေးတယ်၊ ဟို ရှေးရိုးစကားလေ ကြက်မတွန်လို့ မိုးမလင်းဘူးဆိုတာ အိမ်မှာတော့ တီလေးကြောင့် မိုးလင်းတာပါပဲလို့ စာဆိုပြင်လိုက်ချင်သေးတယ် ..”

“လေး .. မီးလေး တော်ပါတော့ အနားမှာတစ်ယောက်ရှိလို့ ကြားသွားမှဖြင့်ကွယ်၊ အဲဒီလိုမပြောရဘူး မီးလေး င်ရဲကြီးမှာပေါ့ ..”

“တီလေးကို ကြက်မလို့ပြောတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“မဟုတ်ပေမယ့် ..”

“မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲပေါ့ .. လေး အဲဒီအသံကြောင့် အိပ်ရေးမဝဘဲ

အစောကြီးနိုးနိုးနေရတယ်၊ အဲဒါကစပြီး တစ်နေ့ကုန် စိတ်မကြည်တော့ဘူး၊ တစ်ခါတလေ ခေါင်းတွေကိုက်သေးတယ်၊ ထမင်းစားတဲ့အချိန်ကောင်းကောင်းလေးစားရရင် တော်သေးတာပေါ့၊ ခုတော့ ဟင်းချက်ရင် အများဆုံးမှ သုံးမျိုးပဲ၊ ပြီးတော့ ငါးပိရည်တွေ တို့စရာတွေရော စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းရွက်ခင်းကြီး သောင်တင်နေတဲ့အတိုင်း ..”

“မီးလေးရယ် .. ဖြည်းဖြည်းပြောပါ၊ အန်တီချို မမှတ်မိတော့ဘူး..”

“မှတ်မိမလား အန်တီချို က လေး ပြောနေတာတွေကို စိတ်ညစ်လက်ညစ် နားထောင်နေတာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ် ..”

“လေး သိတယ် .. အန်တီချို လည်း ဒီမှာအဆင်ပြေအောင်နေဖို့ပဲ ပြောမှာ ..”

“အန်တီချို မတိုက်တွန်းဘဲ မီးလေးက လေးလေးနက်နက်တွေးတတ်ရမှာလေ၊ ဒါက အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်သွားပြီ၊ မီးလေး စားချင်တာတွေ အန်တီချို ဝယ်ပေးချင်ပေမယ့် မုန့်ပဲသွားရည်စာဆို တော်သေးတယ်၊ ဟင်းလျာတွေ အန်တီချိုသယ်လာရင် အိမ်ရှင်ကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားမှာ ..”

လေး ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သွားသည်။

“အဲဒါကလည်း သူတို့ အန်တီချို ကို ဘယ်လိုထင်ထင် ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မီးလေးက သူတို့နဲ့ ကျန်ခဲ့ရမှာလေ၊ မီးလေးကို ငြိုငြင်ကြမှာစိုးလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ညစ်မသွားနဲ့နော် .. အခု စားချင်တာတွေအကုန်လုံးပြော အန်တီချို တစ်ခုမကျန်ပဲဝယ်လာမယ်၊ မီးလေးက အန်တီချိုကို မှာထားတယ်လို့တော့ ပြောမထားနဲ့ ဟုတ်ပြီလား ..”

လေး မျက်နှာလေးပျက်နေကာ အသံတိတ်ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ အန်တီချို မမြင်နိုင်တာတွေမို့ပြီး ..

“ဟုတ် ..”

“မီးလေး အန်တီချို ကို စိတ်မကောက်နဲ့နော် ..”



“မကောက်ပါဘူး ..”

“လိမ္မာတယ် ကလေးက၊ မီးလေးကို မမငြိမ်း အရမ်းပြောတာ ဆိုတာတွေ လုပ်လားဟင် ..”

“ဟိုတုန်းကလိုပါပဲ ..”

အန်တီချို အသံတိတ်သွားတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီကို သိ လိုက်ကာ ..

“သူလည်း လေး ကို ညှာပါတယ်၊ အိပ်ရာစောစောထဖို့လည်း မပြောဘူး၊ ဘာလုပ်ပါ ညှာလုပ်ပါလည်း မခိုင်းဘူး၊ ဒေါသထွက်နေ တတ်တာပဲရှိတာပါ ..”

“အေးပါ .. မီးလေးရယ်၊ တစ်ယောက်သဘော တစ်ယောက် သိသွား ကြရင် ပျော်စရာကြီးဖြစ်သွားမှာပါ၊ သူက ကောက်ကျစ်တဲ့စိတ်ထား မျိုးမရှိဘူးဆိုတာ အန်တီချို ယုံကြည်တယ်၊ ပြီးတော့ မီးလေးကို ပြောနေပေမယ့် ဟိုတုန်းတည်းက မြင်တွေ့လာခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ အခု ချွေးမလေးဖြစ်သွားတော့ မကြာခင် ချစ်လာမှာပါ ..”

“လေး ကလည်း တီလေးကို ခင်ပါတယ်၊ သူပြောတိုင်းလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ လေး မခံနိုင်တာပါလာရင် ပြန်ပြောလိုက်တာပဲ၊ အဲ့ဒါ ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှခံစားမကျန်ခဲ့ဘူး ..”

“အေး .. အေး .. မီးလေးက အစတည်းက အရမ်းဖြူစင်ပြီးချစ် ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးလေးပဲ၊ အန်တီချို သိတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မောင် ကရော မီးလေးကို ကြင်ကြင်နာနာရှိလားဟင် ..”

“သူ ကြင်နာချင်တိုင်းကြင်နာလို့ရမလား .. ချစ်သူတွေမှ မဟုတ် ဘဲနဲ့..”

“အို .. အဲ့လိုကြီးမလုပ်နဲ့လေ၊ မိန်းမလားဆိုတာ ကိုယ့်ယောက်ျား မျက်နှာသာပေးခြင်းနဲ့ ရပ်တည်ရတာ မီးလေးရဲ့၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ့်ဘက်မပါရင် ယောက္ခမအိမ်မှာ မျက်နှာတွေအများကြီးနဲ့ ..”

“အန်တီချို ရယ် .. အဲဒါတွေက သူတို့အခြေအနေနဲ့ သူတို့အကြောင်း

တွေပါ၊ ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားကိုသေအောင်ပြုစု၊ ယောက္ခမ ယောက်မ တွေကိုဖားပြီး ခိုကပ်နေတဲ့မိန်းမမျိုးတွေမရှိတော့ဘူး၊ ခိုချင်တိုင်းလည်း ခိုလို့မလွှဲတာဘူးလေ .. မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ရှာစားနေရမှ တော့ ဘယ်သူ့ကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရလုပ်ရမှာလဲ .. ဟွန်း ..”

“ဒါကျတော့ စကားတွေတတ်လှချေလား ငါ့ကလေးလေးက ..”

“စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးသမျှတွေ လေး အကုန်သိတယ်၊ ခုလည်း လေး က သူတို့အိမ်မှာ ခိုကပ်နေမှာမဟုတ်တာ၊ ဘိုးဘိုးနဲ့လည်း ခွဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ခွဲနိုင်ရင်တောင် ဘိုးဘိုးကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထား ဘူး၊ ဘိုးဘိုး ပြန်လာတာနဲ့ ဟိုကိုပြန်သွားမှာ ..”

အန်တီချို အသံတိတ်သွားပြန်သည်။

“အန်တီချို နော် .. ဘိုးဘိုးဆီ မေးလ်တွေပို့ပြီး လေး ပြောတာတွေ ပြန်မပြောနဲ့၊ အိမ်ထောင်ရေးဘာညာတွေကိုငဲ့ပြီး လေး ပြန်လာနေမှာ နီးတာနဲ့ ဘိုးဘိုး အချိန်တွေဆွဲနေလိမ့်မယ် ..”

“ဟင်း ...”

“သက်ပြင်းချလိုက်တာလား ..”

“အင်းပေါ့ .. မီးလေးက အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ရိုးမြေကျ ပေါင်း ဖက်မယ်လို့မှ မဆုံးဖြတ်သေးဘဲ မောင့်ကိုပဲ ကြည့်ဖြူနိုင်အောင် ကြိုး စားပါလားကွယ်၊ မောင်က ဗီသုကာတစ်ယောက်လည်းဖြစ်တယ်၊ ရုပ် ရည်လေးအသင့်အတင့်နဲ့ အားကိုးချင်စရာယောက်ျားမျိုးပါ၊ ပြီးတော့ လေ ..”

“အန်တီချို ကလည်း ..”

“ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး မီးလေးရဲ့၊ အန်တီချို မမငြိမ်း နဲ့ ဖုန်းပြောတုန်းကတောင် နည်းနည်းမေးကြည့်သေးတယ်၊ ကလေးတွေ အဆင်ပြေပါ့မလားလို့လေ ..”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြေမှာလဲ ..”

“ဒါပေမယ့် မမငြိမ်း ကတော့ မောင်က သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တဲ့ပုံပဲလို့



ပြောတယ်။ အန်တီချို လည်း မင်္ဂလာပွဲဘုန်းက မြင်တယ်လေ။ မောင်က မီးလေးကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ပါ ..”

“ကြည့်ရမှာပေါ့ .. လေး က လှနေတာကိုး ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း ..”

“မဟုတ်လို့လား .. ဘာရယ်တာလဲ။ တစ်ချို့ကပြောသွားသေးတယ်။ လူသန်ကြီးနဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးတဲ့ ..”

“အဲ့လောက်တော့ မောင်က ပုံမဆိုးပါဘူး မီးလေးရယ်။ ရှုပ်လက်ရှည်တွေ တိုက်ပုံတွေနဲ့ အနေများတော့ ပြီးတော့ သူက ဘောင်းဘီရှည်လည်း မဝတ်တတ်ဘူးလေ ..”

“ဘောင်းဘီရှည်သာဝတ်လိုက်ရင် သွားပြီ အန်တီလေးရေ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူ့အရပ်အမောင်းနဲ့ဆို နိုင်ငံခြားအက်ရှင်မင်းသားတွေတောင် ရှုံးသွားဦးမယ် ..”

“အန်တီချိုကတော့ သူ့ဘက်က မဲပေးချင်နေတဲ့သူကိုး၊ တော်ပါတော့ .. သူ့အကြောင်းမပြောနဲ့တော့ ..”

“မီးလေးတို့ ရန်တော့ မဖြစ်ကြဘူးမို့လားဟင် ..”

“မဖြစ်ပါဘူး ..”

“ဟို ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ ..”

“ဟိုလေ .. ဘယ်လိုမေးရမလဲတောင်မသိတော့ဘူး၊ သူနဲ့ မီးလေးမင်္ဂလာဦးည ..”

လေး ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲထမြည်သွား၏။

“အဲ့ဒီညကို မပြောချင်တော့ဘူး သိလား .. လေး ကိုယ်ပေါ်ကို အိမ်ခြေပြတ်ပြုတ်ကျတာလေ။ ဘာရမလဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကိုကိုပေါ်ကို လေး ခုန်တက်ပစ်လိုက်တာ ..”

အမှန်အတိုင်းတွေပေါ်ကုန်မှားလို့ လှီးလွှဲပြောလိုက်မယ့် အန်တီချို ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားသည်မသိ ..။

“ကောင်းတာပေါ့ .. အဟွန်းဟွန်း .. အဲဒါနဲ့ပဲ ဇာတ်လမ်းတွေက လို မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး အဆင်ပြေသွားရော ဟုတ်တယ်မို့လား ..”

ပြေစရာလား ..

“အန်တီချို နော် ..”

အဲဒီလိုစကားတွေမကြားချင်လို့ တားဆီးလိုက်တာက ရှက်စနိုး ဖြစ်သွားသည်ထင်၏။

“ဟုတ်ပါပြီ .. ရှက်သွားရင်လည်း မပြောတော့ပါဘူး၊ မီးလေး အခု ဘာလုပ်နေလဲ ..”

“စာအုပ်ဖတ်နေတာ ..”

“အိပ်ရာထဲမှာလား ..”

“ခြံထဲမှာပါ အိမ်ထဲမှာဆို ဘယ်မှာနေနေ တီလေးက ရှာကြံပြောနေတာပဲ ..”

“ဘာတွေပြောတာလဲ ..”

“လေး က ဟင်းတွေစားမကောင်းလို့ ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ်တွေ ဖတ်နေတာလေ ..”

“ဟင် .. တကယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ သူသိရင် ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူး၊ အနည်းဆုံးတော့ ထေ့တာငေါ့တာတွေပါမှာပဲ ..”

“သူက အဲ့လိုပြောတတ်တာ ဝါသနာလိုဖြစ်နေတာ မီးလေးရဲ့၊ ကိုယ့်အဒေါ်ရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး သည်းခံလိုက်ပါကွယ် ..”

“ဒါဆို ဒါပဲနော် အန်တီချို၊ လေး ဖုန်းက ဘက်ထရီမရှိတော့ဘူး ..”

“အေး .. အေး .. အန်တီချို လည်း ပိုက်ဆံကုန်တော့မယ်ထင်တယ်၊ မီးလေး စားချင်တာတွေ မက်ဆေ့ချ်ပို့ထားလိုက်နော် .. အန်တီချို လာမယ့်နေ့ကိုလည်း မက်ဆေ့ချ်ကြိုပို့လိုက်မယ် ..”

“ဟုတ် ..”



ဖုန်းချလိုက်တာနှင့် လှလွန်း ရောက်လာတာ ကွက်တိဖြစ်နေကာ...  
“ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ ..”  
“အန်တီချို နဲ့ပါဟာ .. ငါ့ဆီကို တစ်ခေါက်မှတောင် ပေါ်မလာ  
လို့ ..”

“နင် ခေါ်တာလား ..”  
“မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီချို ခေါ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ စစ်ဆေးနေတာ  
လဲ တီလေး မေးခိုင်းတာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး လေး ရယ်၊ နင် ငါ့ တီလေးကို ခေါင်းထဲသိပ်  
မထည့်ပါနဲ့၊ သူ့လေးလုံး ဘယ်လိုပြင်းတာ အစတည်းကသိထားပြီးသား  
ကို ..”

“ဟိုတုန်းက နင့်တီလေးလေ .. အခု သူပြောသလိုဆို ငါ့ယောက်ျား  
ဖြစ်နေပြီ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လေးသံလည်း မပြောင်းဘူးဆိုတော့ နင်လည်း  
ဟိုတုန်းကလိုပဲ ပြောစရာရှိပြန်ပြော၊ အမုန်းတွေ အငြိုးတေးတွေတော့  
မထားနဲ့နော် ..”

“မထားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နေရာတကာဆူနေတော့ စိတ်တော့  
ညစ်တာပေါ့ဟ ..”

“ကိုကိုကြီးကလည်း အဲ့ဒါကို စိတ်မဖြောင့်လို့ထင်တယ်၊ အလုပ်  
ကနေ ဖုန်းချည်းပဲခေါ်နေတယ် ..”

“ဟင်!...”

“နင်ကို ဆယ်မိနစ်တစ်ခါခေါ်တာ လုံးဝမအားဘူးဖြစ်နေတယ်  
တဲ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် အိမ်ထဲကဖုန်းကိုခေါ်တာ ..”

“ဘာတွေအရေးတကြီးဖြစ်နေလို့လဲ ..”

“မသိဘူးလေ .. အိမ်ကိုခေါ်တော့ တီလေး တစ်ခါကိုင်လိုက်တယ်၊  
ပြီးတော့ ငါ့ကို အော်ခေါ်ပါလေရော၊ နှစ်ခါရှိပြီတဲ့ လေး ကို လိုက်ရှာ  
ပေးလိုက်စမ်းတဲ့ ..”

နောက်ထပ်ကြောက်ရမယ့်လူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြီလားလို့  
တွေးမိပြီး လေး မျက်နှာလေးမဲ့နေ၏။

“သေချာတယ် .. ငါ့ကိုမြင်ရင် ကွဲစိကွဲစတွေပြောတော့မှာ ..”  
ပြောလို့မှ မဆုံးသေးခင် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ဒေါသပေါင်းများစွာ  
က ဖုန်းဆီမှာ စုပြုံသွား၏။

“ပြော .. ပြော .. အရေးပေါ်ဖြစ်နေရင်လည်း ဥဩဆွဲပြန်လာလို့  
ရတယ် ..”

“ဟာ .. စက်သေနတ်ပစ်တာကျနေတာပဲ၊ မင်းကို ငါက ဆူရမှာ  
မင်းကချည်းပဲပါလား ..”

“လေး က ဘာလုပ်လို့ဆူခံရမှာလဲ .. ကိုကို လုပ်နေလို့ ခုမှ တကယ်  
ခံရတော့မှာ ..”

“ဘာ!...”

“တီလေးကိုချည်း သွားခေါ်နေတော့ လေး ဘာတွေလုပ်နေလဲလို့  
ဖြစ်နေပြီ ..”

“အခု မင်းက ဘာလုပ်နေလို့လဲ .. ဘယ်မှာလဲ ..”

“ခြံထဲမှာလေ .. ဘာလဲ ခြံထဲတောင် မထွက်ရဘူးလား ..”

“ထွက်လို့ရတယ်လေ၊ ကိုယ် ဖုန်းခေါ်နေတာ လုံးဝမရဘူး၊ တစ်  
နာရီနီးပါးလောက် ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ ..”

“ရည်းစားနဲ့ ..”

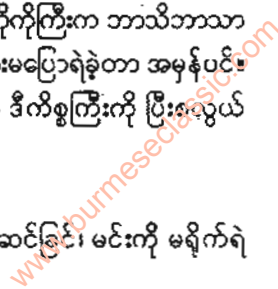
အယ်!...

လှလွန်း မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။ ကိုကိုကြီးက ဘာသိဘာသာ  
နေတတ်တာမို့ နေရာတကာတော့ မလေးမစားမပြောရဲခဲ့တာ အမှန်ပင်။

ပြီးတော့ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေကာမှ ဒီကိစ္စကြီးကို ပြီးစေလွယ်  
ပြောချလိုက်ရလား ..

“ကိုကိုနော် ..”

“ဘာကိုကိုနော်လဲ .. ပြောတာဆိုတာ ဆင်ခြင်၊ မင်းကို မချိက်ရဲ





ဘူးထင်နေလား ..”

“ရိုက်ရဲမှန်းသိပါတယ်၊ ရှင်ကြီးက ဂေါ်ဇီလာဆိုက်ကြီးနဲ့ဆို တော့ ဗလအားကိုးနဲ့လည်းဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လေး ကလည်း ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ ပြောထားဦးမယ် ..”

“လေး .. လေး တော်တော်လေ့ဟယ် .. မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

လှလွန်း က ဖုန်းကိုဝင်ဆွဲဖို့လုပ်သည်။ လေး က တံတောင်နဲ့ တွတ်ပြီး ပြန်ရုန်းကာ ..

“ဖယ်စမ်းပါ .. လေး တို့က မနိုင်လိုပြားနေလည်း မကြောက်ဘူး၊ တူကတစ်မျိုး အဒေါ်ကတစ်မျိုး ငါ့ကို ဝိုင်းကျပ်နေကြတာ ..”

ဖုန်းပြောရင်း လေး မျက်ရည်ကျနေပါပြီ ..။

“ဖုန်းကျသွားပြီမို့လား .. ပေး .. ပေး .. မငိုပါနဲ့ လေး ရယ်၊ နင် ကလည်း ..”

လေး ငိုပြီးဆို နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးတွေ ညွတ်ကျသွားတတ်တာ ကလေးငယ်လေးနဲ့တူနေသဖြင့် သူမ ငိုတာမြင်လျှင် လှလွန်း တို့လည်း မျက်ရည်လည်ရတာအမြဲ ..။

ခုလည်း လေး ကို ချော့ရင်း လှလွန်း မျက်ရည်ဝဲနေပြီဖြစ်၏။

“ကိုကိုကြီးက ငါ့ကိုတောင် တစ်ခါမှ လက်နဲ့မရွယ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ နင့် ကို သူ ဒီလောက်ချစ်တာ ..”

“ဘာချစ်တာလဲ ဘာမှမချစ်ဘူး၊ ချစ်ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ငါ့မှာ ဖုန်းပြောတာတောင် အချိန်အကန့်အသတ်နဲ့လား .. ခြံထဲဆင်းမိတာ တောင် အပြစ်ဖြစ်သွားသလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး လေး ရယ် .. နင်က ရည်းစားနဲ့ဖုန်းပြောနေတာ လို့ ရွဲ့ပြောလိုက်လို့နေမှာပါ၊ ချစ်တော့ သဝန်တို ..”

“လာပြန်ပြီလား ချစ်တာတွေ ..”

လေး အော်ပြီး ပခုံးကို တွန်းလိုက်သဖြင့် လှလွန်း ခမာ ခုံတန်းလေး ပေါ် ဖင်ထိုင်လေးကျသွားရှာသည်။

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

ဒါပေမယ့် စိတ်ဆိုးဖို့ သတိမရ ..၊

“နင့်ကို ကိုကိုကြီးက သတိရနေလို့သာ ဖုန်းခဏခဏဆက်နေတာ ပေါ့ .. ပြီးတော့ နင်ကလည်း ကိုကိုလိုတောင် ခေါ်နေတာမှ ..”

“အဲဒါ ငါ ခေါ်ချင်လို့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး ..”

လေး က လှလွန်း ရဲ့ ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်ရည်သုတ် ကာ ..၊

“ဆောရီးဟာ .. နင် နာသွားလား ..”

“မနာပါဘူး .. နင် အရမ်းခံစားနေရတာ ငါ သိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ငါ တစ်ဝက်မျှခံလို့ရရင်တောင် ခံပေးချင်သေးတယ်၊ ပြောပါဦး နင် ကိုကိုကြီး ကို ကိုကိုလိုခေါ်နေတာက ..”

“သူ အတင်းခေါ်ခိုင်းတာလေ ..”

“ဟင်!..”

“နင်က ကိုကိုကြီး၊ ငါက ကိုကြီးနဲ့ သူ စိတ်မသန့်လို့တဲ့၊ ငါ့ကို သူ့နမအရွယ်လေးမို့လို့ပဲ ရှက်နေသလိုလို ..”

“ကိုကိုကြီးကလည်းနော် ..”

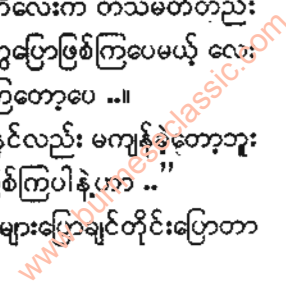
“အေးပေါ့ .. ငါကပဲ သူ့ကိုမှ လက်ထပ်ခွင့်မရရင် ဘဝပျက်ရ တော့မှာကိုး ..”

“မဟုတ်တာ လေး ရယ်၊ ကိုကိုကြီး စိတ်ထဲမှာ အဲလိုမျိုးမရှိလောက် ပါဘူး၊ နင်တို့ အဆင်မပြေတော့ ငါလည်း ဝမ်းနည်းရတာပဲ၊ ခုဆို ငါ တို့သူငယ်ချင်းတွေ အုပ်စုလိုက် မသွားလာဖြစ်တော့ဘူး ..”

လေး ကို ခေါ်ထုတ်မသွားရဘူးလို့ တီလေးက တသမတ်တည်း အမိန့်ထုတ်ထား၏။ သူမတို့လည်း ဖုန်းတွေပြောဖြစ်ကြပေမယ့် လေး ကို မထားခဲ့ရက်တာမို့ ဘယ်မှမသွားဖြစ်ကြတော့ပေ ..။

“ဒါပေမယ့် ငါတို့လည်း မသွားဘူး၊ နင်လည်း မကျန်ခဲ့တော့ဘူး လေ .. ဟိုလေ .. ကိုကိုကြီးနဲ့တော့ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ဟာ ..”

“ငါက ဖြစ်ချင်လို့ဖြစ်တာလား .. သူ့များပြောချင်တိုင်းပြောတာ





တော့ မခံနိုင်ပါဘူး၊ တီလေးက တီလေးမို့လို့ ခွင့်လွှတ်ထားတာ ..”  
 လေး ရဲ့ ရှိုက်သံတစ်ချို့ပါသွားသည်နှင့် တစ်ဖက်မှာလည်း ဆက်ပြောလို့ မရတော့အောင် မောင့် မျက်နှာကြီး ဖျက်နေခဲ့၏။  
 “ဘာတဲ့လဲ .. ဘာဖြစ်တာလဲ ..”  
 “မင်းတို့ထောင်ပေးနေတာနဲ့ လေး ငိုသွားပြီ ..”  
 “ဟာ .. ဟုတ်လား ..”  
 “အံ့မာ .. ငါတို့က မင်းကိုပဲပြောတာ၊ လေး ကို အဲ့လိုပြောလိုက်လို့ မချွန်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာဂိုက်ပေးကြမ်းသွားတာ ပြန်စဉ်းစား ..”  
 “ငါ ပြန်မယ် ..”  
 “တွေ့လား ..”  
 “ကိုမောင် .. ငါတို့မပြီးသေးဘူးလေ ..”  
 “မင်းတို့ မပြီးသေးတာ ငါ ကူစားပေးလို့ရလား ..”  
 “ဒါပေမယ့် ဒကာခံတဲ့သူမရှိတော့ အောက်တာပေါ့ကွ ..”  
 “ဒါဆိုလည်း ထားခဲ့လိုက်တော့ ..”  
 “ကိုမောင် .. နေပါဦး ..”  
 ထရပ်လိုက်ကာမှ သန်းနိုင် က လက်ကိုဆွဲထားကာ ..  
 “ဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်းကို ထားပါတော့ .. ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းလေး ရှင်းပြသွားပါဦး ..”  
 “ဘာလဲ ..”  
 “မင်း အခု အလုပ်လာတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ တီလေးက လုပ်ငန်းသစ်ပြောင်းတော့လို့ပြောလို့ အဲ့ဒါပြောရင်း လာဆုံကြတာလေ ..”  
 “အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”  
 “အေးလေကွာ .. ငါတို့ မင်းရဲ့ ဘတ်ချလာနိုင်လည်း ဘာမှမစားခဲ့ဘဲနဲ့ ခုလည်း အဲ့ဒီအတွက် ကျွေးတာမဟုတ်ဘူး ..”  
 “ပြောစမ်းပါ .. အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”  
 “မင်း .. ဒီပိုင်းပြီးရင် ပြန်မှာတောင်မှ ကောင်မလေးကို ဘာဖြစ်လို့

ဖုန်းတွေ ဒီလောက်ခေါ်နေတာလဲ ..”  
 “ခေါ်ချင်လို့ကွာ ..”  
 မောင်က လက်ကိုရုန်းထွက်လိုက်ပြီးမှ စီးကရက်ကို စားပွဲနဲ့ ဖိကပ်ချေပစ်၍ ..  
 “နောက်ဆို မင်းတို့စကားတွေ နားမထောင်တော့ဘူး ..”  
 “အံ့မာ ..”  
 သျား ရဲ့ ‘အံ့မာ’ သံကြီးကြောင့် မောင်က ပြုံးစိစိနှင့် ..  
 “ဟုတ်တယ် မင်းတို့ကြောင့် ..”  
 “အံ့မာ .. ကြည့်စမ်း ..”  
 “ကိုမောင် မင်းနော် .. ဒီကောင်မလေးနဲ့ ငါတို့ကို စစ်မျက်နှာဖွင့်မလေးနဲ့ ..”  
 “အေးလေ .. သူ့ချာတိတ်မက သိပ်မစွာဘူးဆိုတော့ ..”  
 “မောင်နော် .. ဒီကောင်မလေးကို ငါတို့ကြောက်တာ မင်း အသိ ..”  
 နောက်ကနေ လှမ်းအော်နေကြတာ မပြီးနိုင် ..။  
 ကားပေါ်တက်လိုက်ရင်း မောင် ရယ်လိုက်မိကာ ..  
 ဘာထူးလို့လဲ ဒီမှာလည်း ကြောက်လွန်းလို့ ဖုန်းခေါ်နေရတာပဲ ..  
 ခုလောက်ဆို တီလေးနဲ့ များ တွေ့နေကြပြီလားမသိ ..။  
 ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုသည် ပြစ်ချက်တစ်ခု တိုးသွားတာကတော့ သေချာနေပါပြီ ..။





အခန်း (၂၆)

“ဘာတဲ့လဲ ..”

“စိတ်ပျက်ပါတယ်ဟာ .. တောင်မေးမြောက်မေးနဲ့ ..”

နှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်းဘီလ်ကုန်နေသဖြင့် မောင့် ကွန်ပျူတာနဲ့ ဝင်ဆော့နေကြတာဖြစ်သည်။

“လာပြန်ပြီ တွေ့ရအောင်တဲ့ ..”

“ဟာ .. ဒါတော့ မရဘူးလေ၊ တော်တော့ .. တော်တော့ အောက်လိုက်တော့ အဲ့တစ်ယောက်ကို ..”

“လှလွန်း နော် .. ဟိုတုန်းကဆို ပြတ်ပြတ်မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ ဒါလေးက ချောပါတယ်နဲ့ ..”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ယောက်မလေး ဖြစ်နေပြီဥစ္စာ .. အဟွန်း ..”

“မရဘူး .. ဒီတစ်ယောက်က အတော်ချောနေတာ၊ ပြောရဦးမယ်”

တစ်ယောက်ကိုမပြောတော့ဘဲ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ပြောနေတော့ လှလွန်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ပဲ ဆက်ကြည့်နေရရှာ၏။

ဟိုအရင်လို ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တခွီခွီမရယ်ဖြစ်တော့တာ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ ..။

“ဒီမှာ တွေ့လား .. ဝက်ခြံဖုလေးတွေတောင် မြင်နေရတယ်၊ ဒါ

360 အားကိုးနဲ့ ချောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝသေချာတယ် ..”

လှလွန်း က လေး ချဲ့ပြသည့်ပုံကိုကြည့်၍ မျက်နှာက အိတ်တီနှင့် ခေါင်းလည်း မညိတ်ချင် ညိတ်ချင် ..။

“နေဦး .. သူ့သီချင်းတွေကို ငါ ခေါင်းလုတ်(ဒ်)ဆွဲလိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်နှစ်ပုဒ်တောင်လဲ ..”

“သုံးပုဒ်တည်းပါဟာ .. ကျွတ် .. လိုင်းက မမကောင်းဘူး၊ ဒီလောက် စုတ်နေတဲ့ ကွန်ပျူတာကို ခုထိ မလဲတာ အံ့ရော ..”

“အံ့ဩမနေနဲ့ ..”

“ဘုတ် ..”

မောင့် အသံနှင့်အတူ ကွန်ပျူတာခုံပေါ် ဖိုင်တစ်ချပ်ဘုတ်ခနဲ ကျလာသဖြင့် လှလွန်း လန့်ဖျန်သွား၏။ ထို့ပြင် မောင်က သူမ ရပ်နေသည့် နေရာကို ဝင်လိုက်သဖြင့် အလိုလိုနောက်ဆုတ်ပေးမိလျက် ..။

“ကိုကိုကြီးက အစောကြီးပဲ ..”

“ဘာအစောကြီးလဲ .. ငါ အလုပ်သွားတာမဟုတ်ဘူး .. သွား ..” စကားလှည့်ပြောရင်း နှင်ထုတ်သလို မေးဆတ်လိုက်သဖြင့် လှလွန်း မသွားချင် သွားချင်နှင့် ..။

“ကိုကိုကြီး .. ဟို .. ခုန လေး ပြောလိုက်တာကလေး ..”

“နင့်ကို ငါ မေးနေလို့လား .. သွား .. ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သွားလုပ် ..”

အိမ်ကိုပြန်ရောက်ချင်ဇောတွေဖြစ်နေတုန်းက သူ ဖုန်းခဏခဏ ဆက်မိလို့ တီလေးတော့ လေး ကို ကွိုင်ရှာနေပြီလို့ထင်ခဲ့သည့် ပူပန်စိတ်နဲ့ဖြစ်သည်။

မြင်လိုက်ရတော့ သူမလေးက ချက်တင်ထိုင်နေတာ ပြုံးလို့ ရှင်လို့ မော်နီတာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး မောင် မျက်နှာ ဝင်းသွား၏။

“မင်း အဲ့ဒါတွေလုပ်နေလို့ ဒီ ကွန်ပျူတာစုတ်သထက်စုတ်နေတာ ..”



“လေး တစ်ခါတလေမှ ဝင်သုံးတာ ..”

မျက်တောင်ကော့လေးတွေမှာ မျက်ရည်စိုနေဆဲကို မြင်လိုက်ပြီး မောင့်စိတ်တွေ အနည်းငယ်ပြေကျသွားခဲ့ပြီး ..

“တစ်ခါတလေတွေက ဘယ်လောက်တောင်များနေပြီလဲ တွက်ကြည့်လေ၊ မင်းနဲ့ လှလွန်း တွဲနေတဲ့နှစ်တွေ နည်းသလား ..”

“အဲဒီတော့ ကိုကို့ ကွန်ပျူတာကို နောက်ထပ်မသုံးနဲ့လို့ ပြောချင်တာလား ..”

“သုံးတာမှမဟုတ်တာကွ .. ခုပဲ မင်း ဒေါင်းလုတ်(ဒ်)ဆွဲနေတယ်၊ အဲဒီကနေ ဘယ်လောက်တောင် မိုင်းရပ်(စ်)ကိုက်သလဲ မင်းသိလား..”

“မသိဘူး ..”

“မသိလို့ သိအောင် ပြောနေတာ ..”

“သိကို မသိချင်တာမို့လို့ ပြောမနေနဲ့ .. အပိုပဲ ..”

“ကျောင်မလေး ..”

“လက်ကိုမကိုင်နဲ့ .. ဖယ် ..”

လေး က ထထွက်သွားသည်နှင့် မောင်က လက်ကိုဆွဲထားလိုက်ကာ ..

“မင်း ငါ့ကို လင်ယောက်ျားဆိုတဲ့ အသိလေး နည်းနည်းပါးပါး ထားဦး၊ ဘာပြောပြော ခံအော် .. ဘာဖြစ်ဖြစ် အကောင်းမမြင်ဘူး ..”

“အကောင်းပြောမှ အကောင်းမြင်မှာပေါ့ ..”

“နားတောင်တဲ့သူက လက်ခံတဲ့နားနဲ့ ထောင်လေ ..”

“အခု .. ဒီကွန်ပျူတာ သုံးနေပြီလားဆိုပြီး ပြန်ပြေးလာရတာလား ..”

“တွေ့လား .. မင်း ..”

“ဖယ်ပေး ..”

“မသွားနဲ့ဦး ..”

“မင်းကို လာခေါ်တာ ..”

လက်ကိုရုန်းနေရင်း ရပ်တန့်သွားပြီး လေး က မော့ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာမှကောင်းကောင်း မစားရဘူးမို့လား၊ အပြင်မှာ မုန့်လိုက်ကျွေးမယ် ..”

လေး မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲကြည့်သွားသည်။ သို့သော် မျက်မှောင်လေး ကုတ်သွားကာ ..

“မစားဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ပြန်လာရင် ဟိုမေးဒီမေး စစ်ဆေးခံရဦးမှာ ..”

“အဲ့ဒါတွေ ဘာလို့ထည့်တွေးနေတာလဲ .. သွား အင်္ကျီသွားလဲ ..”

လေး တကယ်ကို မထွက်ချင်တော့တာဖြစ်သည်။ တီလေးကို မမုန်းဘူးဆိုပေမယ့် ဒေါသဖြစ်လာလျှင် ကိုယ့်မှာလည်း သည်းခံနိုင်စွမ်းသိပ်ရှိတာမဟုတ် ..။

ထိန်းနေသည့်ကြားက ခံပြောခံအော်တွေ ဖြစ်လျှင် ကိုယ်ပဲ မိန်းမဆိုးဘဝမှာ နှံ့နှစ်ရမည်။ ဘိုးဘိုး ပြန်လာလျှင် ဝမ်းသာအားရဆီးကြိုနိုင်ဖို့ ဘိုးဘိုး စိတ်ချမ်းသာဖွယ်တွေ သူမဘက်မှာ ရှိနေစေချင်၏။

တို့ကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး ကောင်းအောင်နေတော့ဖို့ ကြိုးစားမည်။

“မလိုက်ချင်ဘူး .. ကိုကိုပဲ သွားစားတော့ ..”

“ပြီးရော .. ဒီတိုင်းပဲ လိုက်နဲ့ ..”

“ဟင် .. ကိုကို ဘာလို့အတင်းဆွဲနေတာလဲ .. လေး မလိုက်ပါဘူးဆိုမှ ..”

လက်ကို ပြန်ရုန်းနေရင်း ကားပေါ်ကို အော်တိုမစ်တစ်ပါသွားခဲ့၏။ မောင်က တံခါးပိတ်ပေးပြီးမှ တစ်ဖက်က ဝင်ထိုင်ကာ ...

“မင်းကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးစရာလည်းရှိလို့ အေးဆေးလိုက်နဲ့..”





အခန်း (၂၇)

“တီလေးက အရမ်းရှေးဆန်တာကွ .. ကိုလဲည်း ဒါကြောင့် ပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံ မချွတ်ဖြစ်တော့တာလေ။ လက်ထပ်လက်စွပ်ဝယ်ဖို့ လှလွန်းက သတိပေးသေးတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာမှာ ဒီလိုလုပ်တာတွေ ထုံးစံမရှိဘူး။ ဘာညာတွေမြည်တွန်တောက်တီးနေတာနဲ့ ..”

စိန်နန်းတော်မှာ လက်စွပ်လိုက်ကြည့်ရင်း မောင်က ပြောပြနေ၏။

“ကိုယ်လည်း မင်းကို ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တားနေတာကို ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်လိုက်ရမှာကျတော့ မရဲတာမဟုတ်ဘူး ရှက်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ .. ဟွန်း ..”

သူ ပြုံးလိုက်တော့ လေး အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိသည်။ တိုက်ပုံနဲ့ ပုဆိုးနဲ့ပေမယ့် ကိုယ်လုံးမကားသည့်ပြင် ဗိုက်သားရှုပ်ရှုပ်မို့ သူ့ပုံစံက ပုံတုံးတုံးကြီးတော့ ဖြစ်မသွားပါ။

ပြီးတော့ မောင်က ဆံပင်အုပ်ထူကာ ပခုံးထောက်အောင်ရှည်တာမို့ ဆံပင်တွေအားလုံး သိမ်းလှန်ထားတာကလဲ မျက်နှာကို နုပျိုသွားစေ၏။

“ဟိုလက်စွပ်လေး မလှဘူးလား ..”

သူက လက်စွပ်ကြည့်နေတုန်း ကိုယ်က သူ့မျက်နှာကို ငေးနေမိ

သဖြင့် သူ့ခိုးလူမိသလိုဖြစ်သွားကာ ဘယ်သူမှမသိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရှက်သွားမိ၏။

ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ပူပူထူထူကြီး ကျန်ရစ်လေသည်။

“ဟေ့ .. ဟိုမှာပြနေတယ်လေ ..”

လေးက မျက်စိရှေ့ရောက်လာမှ ကြည့်ဖြစ်ကာ ..

“သိပ်မလှဘူး ..”

“ဒါဆို ကြည့်ဦးလေ .. ဘာမှ မကြိုက်ရင် လိုချင်တဲ့ဒီဇိုင်းပေးပြီး အော်ဒါအပ်ခဲ့မယ် ..”

“ရှိပါသေးတယ် အစ်မရဲ့ .. ဒီနေ့မှ ရောက်တဲ့ ဒီဇိုင်းလေးတွေ၊ ငါးမျိုးလောက်ရှိတယ်။ ကိုရီးယားဒီဇိုင်းသစ်လေးတွေလည်း အရမ်းလှတာပဲ ..”

ကက်ရှာမယ်လေးက သဘောကောင်းသည်။ လက်စွပ်တွေထပ်ထုတ်ပြနေရင်း နောက်ဆုံးတစ်ခုကို ချပေးလိုက်လျှင် ..

“ဒါလေးက ..”

“ဟေ့ .. ညှိရေ အဲဒါ အော်ဒါယူမှာလေ .. တော်ကြာ လာတော့မှာ ..”

“ရှင် .. ဟုတ်ကဲ့ မမ ..”

သူမက မောင် တို့ကို အားနာသည့်အပြုံးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ..

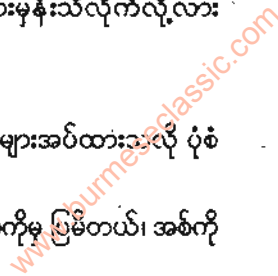
“ဆောရီးပါနော် .. ဒါက မှာထားတာမို့လို့ပါ။ အစ်မ ဒါလေးတွေထဲက မကြိုက်ဘူးလားဟင် ..”

“လှပါတယ် .. ဒါပေမယ့် သူများမှာထားမှန်းသိလိုက်လို့လား မသိဘူး .. အဲဒါလေးက ပိုလှသလိုပဲ ..”

“ဪ .. ကဲ ..”

“ကြိုက်ရင် မှာခဲ့လိုက်လေ။ ဒါပေမယ့် သူများအပ်ထားသလို ပုံစံတူကြီးတော့ လိုက်မလုပ်ပါနဲ့ ..”

“ဆော်ရီးပါရှင် ညှိ ကလည်း အပ်ထားတာကိုမှ ပြမိတယ်။ အစ်ကို





တို့ကို အားနာလိုက်တာ ..”

“ရပါတယ် .. ကျွန်တော် မယူတော့ဘူး ..”

အသံသည် လေး ရဲ့ နောက်ကျောကဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ဒေါက်တာဇင်မင်း ဖြစ်နေ၏။

“လေး ကြိုက်နေရင် အဲဒါ ယူသွားပါ ..”

“ဦးဇင် က ..”

ဇင်မင်း က မောင့်ကိုပါ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြကာ ..။

“ကိုယ်လည်း စေ့စပ်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့် သဘောမပါပါဘူး။ မေမေပဲ စီစဉ်တာ ..”

လေး မျက်နှာပူသွားသည်။

“ဦးဇင် စေ့စပ်ဖို့ပဲ .. လေး မလိုချင်ပါဘူး ..”

“မဟုတ်တာကွာ .. ကိုယ်က အလကားပေးနေတာမှမဟုတ်တာ ဒီခိုင်းကိုလည်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်းစဉ်းစားထားရတာမဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ နားပူလွန်းလို့ အင်တာနက်ပေါ်က ရှာပြီးအပ်လိုက်တာ။ လေး လိုချင်ရင် ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရမှာလေ .. ကိုယ် ပေးတာလို့ မယူဆနဲ့ပေါ့ ..”

ကောင်းပါ့မလား ..။

ကိုကို ဘာမှဝင်မပြောပေမယ့် ကြိုက်မှာမဟုတ်တာတော့ သေချာ သည်။ သူမ ကိုကိုကို ကြောက်လို့တော့မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားနှစ်ယောက် ရဲ့ ရင်ထဲကို မမြင်နိုင်ပေမယ့် ဦးဇင် က ကိုယ့်ကို သဘောကျခဲ့တဲ့သူ..။

ပြီးတော့ လက်ထပ်အံ့ဆဲဆဲကျမှ ပျက်ထားခဲ့တာလည်း မကြာ သေး ..။

“နေပါစေ .. လေး မယူတော့ဘူး ..”

“ဟာကွာ .. လေး ကတော့လုပ်ပြီ ..”

ဇင်မင်း က ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေသည့် မောင့်ထံ မျက်လုံးရောက် ကာ ..။

“လက်ဖွဲ့လို့ပဲ သဘောထားပါလို့တောင် မပြောရဲတော့ဘူး။ ကို

ကြည်နူးမောင် နည်းနည်းလောက် ဝိုင်းပြောပေးပါဦး ..”

မောင်က ရှိုးကော့ပေါ်ကွေးတင်ထားသည့်လက်ကို အသာပြန်ချ လိုက်ပြီး လက်ဖိုက်သည်။

တို့ပြင် ပြုံးသည်တည်သည်မမည်သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့်ကြည့်၍--

“ကျွန်တော်ကလည်း သူ ကြိုက်တာယူပါစေဆိုပြီး ကြည့်ခိုင်း ထားတာလေ။ ဒီတစ်ဆိုင်မှာ မတွေ့တော့လည်း နောက်တစ်ဆိုင်ပေါ့ ..”

“ဒါ သူ ကြိုက်နေပြီပဲ ကိုကြည်နူးမောင် ရယ် .. ကျွန်တော့်အထင် သူ တစ်ခုခုတွေ့ပြီး ယူရခက်နေတာပါ ခင်ဗျား တိုက်တွန်းဖို့ တစ်ချက် ပဲ လိုတာ ..”

“ဟွန်း ..”

မောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး လေး ပြန်တွန်းလိုက်သည့် လက်စွပ်ဆီ မျက်တောင်ဖျားတို့ စင်းချကြည့်ရင်း ..။

“ပေးတယ်ဆိုတာလည်း ပေးတိုင်းမကောင်းဘူး ဒေါက်တာ။ တစ်ခါ နှစ်ခါထက်ပိုပြီး ပေးလာရင် ရိုင်းပျခြင်းမည်တယ် ..”

ဇင်မင်း မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပြေ ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး ..။

“ဆောရီးပါ .. ကျွန်တော်က လေး အတွက်ဆို ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖြည့် ဆည်းပေးချင်တဲ့စေတနာဇောက အရင်ဖြစ်ဖြစ်နေတယ် ..”

မောင့် မျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲတွန့်ကျုံ့သွားတော့ ဇင်မင်း က ပြုံး ၍ ..။

“ကျွန်တော် စေတနာအရင်းခံကို ဘာမှ သေချာပြခွင့်မရလိုက်ဘဲ နောက်ဆုတ်ကျန်ခဲ့ရတော့ ..”

“ကိုကို .. သွားအောင် ..”

လေး က မောင့် လက်မောင်းကိုဖက်၍ အတင်းထွက်သည်။ ဇင်မင်း အကြည့်တွေက လေး မျက်နှာတည်တည်လေးထက်မှာ ဆွေးငေးစွာ စူးစိုက်သွားခဲ့ပြီး ..။



“ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ အရမ်းများနေလို့ ရိုင်းသွားတယ်ဆိုရင် ဆော်ရီးနော် .. လေး ကိုယ့်ကို လိုအပ်ရင် အချိန်မရွေးဖုန်းဆက်ပါ။ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် အမြဲရှိနေဖော်ပါမယ် ..”

ဇင်မင်း ရဲ့ စကားတွေက မောင့် ကျောပြင်ကို လက်နက်တွေနဲ့ လာရောက်ပစ်ခွင်းနေသလိုပင် ..။ ကျောခိုင်းခဲ့ပြီးမှ ကျီခနဲအံကြိတ်မိ၏။

ဘယ်လိုအထာတွေနဲ့ ပြောနေသလဲဆိုတာ ယောက်ျားချင်းမသိဘဲ နေမလား ..။

“တောက် ..”

“ဂျိမ်း ..”

ဂါဝန်စလေးရဲ့ အောက်ဖျားစကို လှည့်သိမ်းနေတုန်း တံခါးဆောင့် ပိတ်လိုက်သဖြင့် လက်မညှပ်အောင် ကမန်းကတန်းပြန်ရုတ်လိုက်ရင်း လေး လန့်ဖျန်သွား၏။

မောင် ဟိုဘက်ကသွားထိုင်လိုက်တော့လည်း ကားက သိမ့်ခနဲဖြစ်ကာ နှစ်ချက်သုံးချက်မြောက်ခုန်သွား၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကိုကို .. ဒီမှာ ဂါဝန်စညှပ်သွားပြီ ..”

“မင်း မညှပ်ဘူးမို့လား .. ထားလိုက် ..”

“ဒီက အရှောင်မမြန်ရင် လေး လက်ကျိုးနေလောက်ပြီ သိရဲ့လား ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ဘာ ...”

မောင် ကားပေါက်ထဲကို သော့ထည့်မလို့ ပြင်ပြီးမှ လက်ပြန်ရုတ် လိုက်သဖြင့် ကားသော့က အောက်ပြုတ်ကျ၏။

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တယ် .. မင်း ..”

“ကိုကိုမှာပဲ ဒေါသရှိနေတယ်ထင်နေလား ..”

“ဪ .. မင်းကလည်း ဒေါသထွက်နေတယ် ဟုတ်လား။ အဲဒီ လက်စွပ်ကို မယူရလို့လား ..”

“လေး သိတယ် .. လေး အဲဒီလောက် အတွေးအခေါ်မညံ့ဘူး။

ကိုကို ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် လေး အဲဒါကို မယူသင့်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသား .. ခုလည်း ယူမလာခဲ့ဘူး။ အဲဒါ ကိုကို မပြီးနိုင်ဘူးလား ..”

“မင်းရဲ့ ဒေါက်တာကောင် ပြောလိုက်တာ မင်း မကြားဘူးလား ..”

“ကြားတယ်လေ .. လေး ကရော လိုအပ်ရင် ခေါ်မယ်နော်လို့ ပြန်ပြောခဲ့လို့လား ..”

“မင့် ...”

ကျွတ် ..။

မောင် ဆထက်ထမ်းပိုး ကြီးမားလာသည့်ဒေါသကို စုတ်သပ်ဖြေ ရင်း စတီယာရင်ကိုပါ ထုမိ၏။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသတွေ ဒီလောက်ထွက်နေတာလဲ ...။

“မင်း လူကိုတစ်ခွန်းမကျန် ခံပြောတာတွေ သတိထား ..”

“မထားနိုင်ပါဘူး ပြောရမယ့်အကြောင်း ရှိနေရင် ပြောမှာပဲ ..”

“တောက် ...”

တက်ခေါက်မိလား စုတ်သပ်တာလား ...

ကိုယ့်အသံတောင် ကိုယ်မသိတော့ပေ ..။ အသက်ရှူထွေပြင်းနေ သည့် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကြီးကိုတော့ သတိထားမိနေရတာ ...။

စိတ်လျှော့လိုက်တော့ မောင် ..။

အဲဒါ ဒီကောင်မလေး ပဲ ...



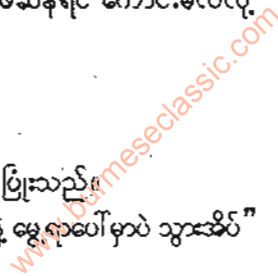


အခန်း (၂၈)

ညဘက်ရောက်ပြီဆို ဒီခေါက်ခုတင်လေးကိုခင်းပြီ ..  
 အခန်းထဲဝင်လာရင်း ဒေါသက အပေါက်ရှာထွက်၏။ ကိုင်ထား  
 သည့် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်အသံမြည်အောင်ပစ်ချ၍ ..  
 “ဒီမှာပဲ လာအိပ် .. ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ ဗလက္ကာရ မလုပ်ဘူး..”  
 “မအိပ်ချင်လို့ ..”  
 သူမက လှည့်မကြည့်ဘဲ မက်ဆော့ချိပို့၏။ ပြီးတော့ အိပ်ခင်းခင်းဖို့  
 လုပ်နေလျှင် ..  
 “ထားလိုက်ဆိုမှကွာ ..”  
 “ဟာ .. ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ ..”  
 “သိမ်းတာလေ ..”  
 မောင်က ခုတင်ကိုဆွဲခေါက်ပစ်ရင်း မျက်နှာတင်းနေ၏။  
 “ကိုကိုနော် .. လေး ပင်ပင်ပန်းပန်း ခင်းထားရတာ ..”  
 “ဟုတ်တယ် .. မင်း ညတိုင်းပင်ပန်းနေတာ မမြင်ချင်လို့ ..”  
 ဒီခုတင်ခင်းပြီးပြီဆို လေး လက်ဖဝါးလေးတွေကို ဆုပ်ချိဖြန့်ချိ  
 လုပ်နေတာ စိတ်မချမ်းသာပေ ..။ ကိုယ် ဝိုင်းခင်းပေးရအောင်လည်း  
 ဒီလိုပဲ အိပ်တော့လို့ ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်ပေးနေသလိုဖြစ်မည်။

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

တားပြန်ရင်လည်း လူကို ဟိုလိုဒီလိုထင်မှာမခံနိုင်သည့်မာနနှင့်  
 မတားဖြစ်ခဲ့ ..။  
 ဒီနေ့တော့ မာနတွေ မျိုသိပ်ရတာတွေကို သည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်  
 လာခဲ့ရကာ ..  
 “ဟိုမှာပဲ အိပ်ရမယ်၊ ဒါ ကျဉ်းကျဉ်းလေးနဲ့ အိပ်တတ်တာလည်း  
 မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ ခြေထောက်က ပြုတ်ကျ လက်ကပြုတ်ကျ..”  
 “လေး ဘာသာ တစ်ကိုယ်လုံးပဲကျကျပေါ့ ..”  
 “ကျလို့မရဘူး၊ ခင်ဗျား ကျချင်တိုင်းကျနေတာက အရေးမကြီး  
 ဘူး၊ အသံတစ်ခုခုထွက်လာတိုင်း ငါက အိပ်ရေးပျက်ရတာ ..”  
 “ကိုကိုက ယောက်ျားကောင်းယောက်ျားမြတ်ကြီးဖြစ်ပြီး မွေ့ရာ  
 ထူထူအိအိ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီးမှာ အေးဆေးစွာ စံတော်မူနေတာ  
 လေ ..”  
 “မင်းကို ဘယ်သူက ဒီကျဉ်းကျဉ်းမှာ သွားအိပ်ခိုင်းလို့လဲ ..”  
 စကားပြောနေရင်း ထွက်သွားလိုက် ဝင်လာလိုက်နှင့် စားပွဲပေါ်  
 မှာ လက်ပံတော့ပံဖွင့်ပြီးသား ဖိုင်တွဲတွေချပြီးသားဖြစ်သွားကာ ..  
 “ဒုန်း ..”  
 ထိုင်ခုံကို ဆွဲလိုက်ပြီးမှ မထိုင်သေးဘဲ လေး ကို ပြန်ကြည့်သည်။  
 လေး ကလည်း ရပ်နေသည့် နေရာမှာပဲ ကျောက်ရုပ်လေးအတိုင်း ..  
 “ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ ..”  
 “ကိုကို အမိန့်ကို ဘယ်လိုတော်လှန်ဖိဆန်ရင် ကောင်းမလဲလို့  
 စဉ်းစားနေတာ ..”  
 “ရလား ...”  
 “မရသေးလို့ ရပ်နေတာပေါ့ ..”  
 စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း မောင်က ပြုံးသည်။  
 “ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ စဉ်းစားမနေနဲ့ မွေ့ရာပေါ်မှာပဲ သွားအိပ်”





“ကိုကို ဖယ်ပေးမှာလား ..”

“ဘာ!...”

ကျောခိုင်းနေရင်ကနေ တစောင်းဖျတ်ခဲနံ လှည့်ကြည့်ကာ ..

“မင်းက လူကိုမယုံသင်္ကာနဲ့ ..”

“ကိုကိုကို ယုံပေမယ့် လေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံဘူး ..”

ဘာပြောလိုက်မှန်းမသိဘဲ မောင် မျက်မှောင်ကုက်သွားသည်။ ခုန

က ခုတင်ဖြန့်ခင်းရင်း အပမ်းတကြီးဖြစ်နေသော ဖြူဖြူစင်စင်မျက်နှာ  
လေး ပြန်ပေါ်လာကာ ..

“ဟို .. လေးက အိပ်ရင် .. အိပ်ပြီဆိုရင် .. ခွ ..”

လွှတ်ခနဲတစ်ခွန်းတည်းထွက်သွားပေမယ့် မောင် နားလည်လိုက်  
သဖြင့် ရယ်ချင်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖိစေ့ပြီး ထိန်းထားလိုက်သော်  
ငြား မျက်ဝန်းတွေမှာ ရယ်မြူးရိပ်တို့ သိသာစွာ ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့၏။

လေးက လက်ဖဝါးလေးချင်း နှစ်ချက်လောက်ပွတ်ပြီးမှ ..

“လေးကလေး အိပ်ရင်လည်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီးပျော်တာ ..  
ပြီးတော့ ဖက်လုံးရှိမှ ..”

“ရှိတာပဲ မင်း တစ်ရပ်လောက်ကိုရှိတာ ကြိုက်သလောက် ဖက်  
ထားလို့ရတယ် ..”

“ဟင့်အင်း ..”

လေး ချက်ချင်းခေါင်းခါ၏။ ဒေါသထွက်ရင် ထွက်သလို အော်  
တတ်ပေမယ့် စိတ်က ညံ့သက်သွားပြီဆိုလည်း လေး ရဲ့ လေသံဟန်ပန်  
လေးတွေ ရိုးစင်းသွားပုံက အံ့ဩလောက်ဖွယ် ..

“လေး မှ ငြိမ်ငြိမ်လေးမအိပ်တတ်တာ၊ ဖက်လုံးက တစ်ခါတစ်ခါ  
အနားမှာမရှိတော့ဘူး၊ အဲ့လိုဖြစ်ရင် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ..”

လှလွန်း ကို မေးကြည့်ပါလားလို့သာ ပြောလိုက်ချင်တော့သည်။

ကိုယ်တည်ဆောက်ပယ်ကမ္ဘာ

“လေးရယ်လေ .. ညတုန်းက လူကို မြဲကန်ဆွဲတာသိလား၊ ငါ့  
ကို သူ့ဖက်လုံးမှတ်နေတာ ..”

“အဲဒါများ အိပ်ပျက်ခံနေရလား ဖြူစင်ရယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. လှလွန်း နင်က သူ့အိမ်ခဏခဏသွားအိပ်ဖူးတော့  
သူ့အကြောင်း သိနေမှာပေါ့နော် .. ငါဖြင့် ညက သူ့ကြောင့်ကောင်း  
ကောင်းမအိပ်ရပါဘူး၊ တော်ကြာ ဗိုက်ပေါ်ဖြတ်ရိုက်ခံလိုက်ရသလို  
အင့်ခနဲ .. တော်ကြာ ရင်ဘတ် ..”

“ခစ် .. ခစ် .. သူ့ခြေထောက်ကြီးလား ..”

“ဟုတ်ပဲ .. ဟုတ်ပဲ .. လူလေးက သေးသေးနဲ့ ငါ့ပေါ်ပစ်ပစ်ကျ  
လာတဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကတော့ စကြာဝဠာက ဂြိုဟ်တုတစ်စင်း  
ပြုတ်ကျလာသလား မှတ်ရတယ် ..”

“ငါ့ဆို ဖက်လုံးအပိုတစ်လုံး ဆောင်ထားတာဟာ နင့်လို တစ်ခါ  
နှစ်ခါခံဖူးတယ်လေ၊ ဟွန်း .. အမြဲတမ်းမခံရအောင် ဉာဏ်သုံးရတာ  
ပေါ့၊ လူကိုဆွဲပြီးသူ့ဖက်လုံး ကိုယ့်လက်မိရင် ယူထည့်ပေးလိုက်တယ်၊  
မမီရင်တော့ ကိုယ်ဖက်ထားတဲ့ အလုံးလေး ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့၊  
သူ ခွစရာလေးရသွားရင် ပြီးပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. တစ်ခါနှစ်ခါလောက်တော့ ဖြစ်  
လေ့ဖြစ်ထထင်တယ် ..”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် ..”

သူငယ်ချင်းတွေစကားပိုင်းထဲ ကိုယ် ပြန်ရောက်သွားသလို ပြန်  
စဉ်းစားမိရင် ဒါတွေကို မောင် သိအောင် ဘယ်လိုပြောရမှန်းလည်း  
မသိ ..။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူ့အိမ်လိုက်လည် ကိုယ့်အိမ်ခေါ်သိပ်နဲ့ ခရီး  
ဝေးသွားကြတာတွေလည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လှလွန်း တို့ ဖြူစင် တို့  
သူမအကြောင်း အသိဆုံး ..။

“ဟေ့ .. ပြောလေ .. ဟင့်အင်းဆိုပြီးတော့ ဘာလဲ ..”

“မသိတော့ဘူး .. လေး ကိုကိုနဲ့ အိပ်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာပဲ သိတယ်။ ကိုကို ဘယ်လောက်ပဲ သမာဓိရှိရှိ လေး ကိုက လွတ်လွတ်လပ်လပ်အိပ် တတ်တဲ့ အကျင့်ကြီးရှိနေတာ ..”

မောင် ကုန်စင်အောင် သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဒါဆို မင်း တစ်သက်လုံးကိုယ်နဲ့ အတူမအိပ်တော့ဘူးလား ..”

လေး မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ မောင်က သူမရှေ့ထိ ထလျှောက်လာကာ ..။

“ကောင်းတာဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတာဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်မှာ အကျင့် တစ်မျိုးတော့ရှိကြတာပဲ။ ငါ့မှာ မကောင်းတဲ့အကျင့်ရှိနေရင်လည်း မင်းနဲ့ တစ်သက်လုံး ပတ်သက်နေမှာပဲ။ မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးဖြစ် နေနေ အဲဒါလည်း ကိုယ်နဲ့မပတ်သက်လို့မရဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် ကိုကိုက အအိပ်ဆတ်တယ်တဲ့ ..”

“အဲ့ဒီတော့ ..”

“လေး ဘာသာ တစ်ယောက်အိပ်လေးပေါ်မှာ လိုမ့်နေတာတောင် ကိုကို အိပ်မရတာကို ..”

“မင်းက ငါ အိပ်ပျက်မှာစိုးတာလား .. အကြောင်းပြချက်တွေပေး နေတာလား ..”

“ကိုကိုကရော ဖယ်လည်းမပေးချင်ဘူး၊ လေး ဘာသာ ..”

“ဘာတစ်ခုမှမှ သဘာဝမကျတာ ဒီမှာ လေး .. မင်း အချစ်ဇာတ် လမ်းတွေထဲကလို စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ ငါကလည်း မင်းကို စိတ်ကူးယဉ် ခွင့်ပေးထားတာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြောင်ဟောင်တောင် ကြည့်ပြီး သွေးဆူလို့ ပွေ့ပိုက်မိတာမျိုး မလိုချင်လို့ ..”

“လေး က ..”

“မင်းကို ငါ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တယ် .. ခုလည်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့်

ငါ့ညီမသူငယ်ချင်းအရွယ်လေးဆိုတဲ့ အသိက ငါ့ကို တားဆီးနေတယ်။ တစ်ခုပြောဖို့ရှိတာက မင်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ အမုန်းဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး ..”

“ဒါကတော့ ..”

“ပြော ..”

“မရှိခဲ့ပေမယ့် ရှိရင်ရှိလာမှာပေါ့ ..”

လေး မျက်နှာလေးမှာ အလိုမကျခြင်းတွေ ခရီးနှင့်စပြု၏။

“ကိုကို မာနရှိသလို လေး လည်း ကိုယ့်အမှန်တရားနဲ့ ကိုယ်ပဲ ..”

“ငါ့အမှန်တရားက ဦးဆောင်ပြီး မင်းရဲ့ အမှန်တရားကတော့ သက်သေပြချက်တစ်ခုပဲဖြစ်ရမှာ။ အဲဒါကို မမေ့နဲ့ ..”

“ကိုကို အဲ့ဒီလို လွှမ်းမိုးချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိလိမ့်မယ်လို့ လေး မထင်ခဲ့ဘူးသိလား ..”

“အဲဒီစိတ်မျိုးရှိရင်တောင် မင်းကိုတော့ ငါ လွှမ်းမိုးချင်လို့ပြော နေတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ့ဒါ သေချာတယ် ..”

“မသိဘူး .. လေး နားမလည်ဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ လေး နဲ့ သဘောတူထား ပြီးသား .. ကိုကို ထွက်အိပ်ပေး ..”

“အဲဒါတွေ မပါဘူးလေ၊ မင်းကိုလည်း ထိချင်တို့ချင်လွန်းလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ခုနပြောတဲ့စကား ပြန်ဆက်ရရင် လောလော ဆယ် မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တကယ်နားလည်မှုတွေ ရလာတဲ့အထိ စည်းမကျော်ဖို့ ကန်သတ်ပေးထားတာ ..”

“လေး က အိပ်မောကျပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်အိပ်နေတဲ့အချိန် မှာ ကိုကိုက လှုပ်တာနဲ့နိုး၊ အသံတစ်ခု ချွတ်ခနဲကြားတာနဲ့ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်၊ အဲဒါကြီးကို လေး ဘယ်လိုအိပ်ရမှာလဲ ..”

“ပျော်အောင်အိပ်ကြည့်လေ .. ငါ့ဘက်က စည်းမကျော်ဘူးလို့ ကတိလေးထားပြီးသား ..”

“အဲဒါတွေလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ဖက်လုံးလွတ်ပြီး ရှင်ကြီးကို လိုက်



ဝက်မိမှာ သေချာနေလို့ လို့ စိတ်ထဲရှိတာတွေအော်ပြောပစ်ချင်သည်။

လေး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ မွေ့ရှာစပ်မှာ ဆောင့်ခနဲထိုင်ချပစ်မိ၏။ သူက လက်ပိုက်မဖြုတ်ဘဲ ကြည့်နေဆဲနှင့် ။

“ဗိုက်မဆာဘူးလား ..”

ဟင် ။

စားသောက်မည်ဆိုမှ တစ်ခုကို သတိရကာ လေး တက်ကြွသည့် မျက်နှာလေးနဲ့မော့ပြီး ။

“ကိုကို အိပ်ဆေးသောက်လေ ..”

“ဘာ!...”

ကြည်လင်နေသည့် မျက်နှာက ဧဝေဧဝါအကြည့်တို့နှင့် ။

“ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ဆေးသောက်ရမှာလဲ ..”

လေး က ဆံပင်လေးခါထုတ်ပစ်ပြီး လက်နဲ့ ပြန်သပ်ချကာ ။

“အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှပါ .. ကိုကို အိပ်ပျော်နေအောင်လို့ပေါ့ ..”

မဟာညဏ်ကြီးရှင်ပါလား ။

“ကိုကိုအလုပ်ပြီးတဲ့အထိ လေး ထိုင်စောင့်မယ် ..”

ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်တောင်စိုးရိမ်နေတာလားလို့ တွေးမိပြီး မောင် ပင့်သက်ရှိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့ပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရကာ ။

“အိုခေ .. မင်း အဲဒီမှာအိပ်လေ ..”

“ဟင် ...”

“ဟိုခုတင်ပြန်သွင်းပြီး ကိုယ်အိပ်မယ် ..”

“တကယ် ..”

လေး ဖျတ်ခနဲ လက်ခုပ်တီး၍ ဝမ်းသာအားရလေးထပြစ်လေသည်။

မောင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိကာ ။

“ယူအိုခေ ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

“ရက်(ပ်) .. သဲနဲ့ယူ ..”

လက်မလေးပြန်ထောင်ပြပြီး မွေ့ရှာပေါ် ချက်ချင်းရောက်သွား၏။

“နေဦးလေ .. မင်း ဘာမှမစားရသေးဘူးမို့လား ..”

“ရတယ် ..”

“ဘာရတာလဲ .. မင်း ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်နေလို့ ကိုယ်လျှော့လိုက်တာနော် .. အဲဒီ လျှော့ရတဲ့အကြောင်းရင်းက မင်းကို ဘေးသောက်ပြီးမှ အိပ်ဖို့ပြောချင်လို့ပဲ ..”

“ရတယ်ဆိုမှ ..”

ဘယ်တုန်းတည်းက အိပ်ချင်နေသည်မသိ ။

ချက်ချင်း စောင်ခေါင်းမြီးခြုံလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲ စောင်ပြန်ကွာကာ မျက်လုံးပြူးပြူးလေးတွေ သူ့ဆီ ဦးတည်လာပြီး ။

“ကိုကို ညဉ့်နက်အောင်လုပ်နေမှာလားဟင် ..”

“ပြောလို့မရဘူး ..”

သိပ်မရှိပါဘဲ တမင်ဖြေပေးလိုက်ပြီး စားပွဲဘက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ လေး ခဏလေး ဒီတိုင်းငိုနေ၏။ ပြီးမှ စောင်တွေထပ်ဆွဲတင်ပြီး နှစ်ပတ်လောက်ထပ်လိုမိသည်။

ပြီးတော့ ရစ်ပတ်ထားသည့် စောင်တွေထဲကနေ လက်တစ်ဖက်ပြန်ထုတ်ဖို့ အသေအလဲကြိုးစားပြန်၏။ ရှိုးကော့စ်မှန်ထဲကနေ ကြည့်နေရင်း မောင့် နှုတ်ခမ်းတွေ အပြုံးကြောင့် ခပ်လွန့်လွန့်ဖြစ်၏။

သူမ လက်ထုတ်ခြင်း အောင်မြင်သွားသဖြင့် ထိုလက်က ဖက်လုံးကို လှမ်းဆွဲကာ အနားမှာ ထိကပ်ထားပြီးမှ လက်ပြန်ထည့်လျှင် ။

“ဟွန်း ..”

သူ မရယ်ဘဲမနေနိုင်တော့ပေ ။ ထိုအခါ သူမ မျက်နှာလေး လှစ်ခနဲပြုလာပြန်ကာ ။

“ကိုကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ ရယ်လိုက်တာလား။ လေး ကို ကြည့်  
နေတာလားဟင် ..”

မောင် လက်ဝဲတော့ပဲ ဖွင့်လိုက်ရင်း သူမကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ..

“ကိုယ့်မှာ နောက်မျက်စိပါနေတယ် ထင်လို့လား ..”

သူမ ဘာမှထပ်မမေးပေမယ့် ခုန အသံတစ်ချက်ကိုတော့ သံသယ  
မပြေနိုင်စွာ ဒီတိုင်းနေနေသေးသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းမြီးပြန်ခြုံ၏။

မောင့် အကြည့်တွေ ရှိုးကေ့စ်ဆီ ပြန်ရောက်သွားပြီး ရယ်ရင်း  
ခေါင်းခါမိ၏။ ရန်တွေနေတော့လည်း တကယ်ကို အနိုင်မခံအရုံးမပေး  
အကြောက်အလန့်မရှိတဲ့ သတ္တိတွေနဲ့ ..။

ခုကျတော့ ဘာမှမဟုတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ...

မင်းကရော ဘာသတ္တဝါလဲ ကြည့်နူးမောင် ...

မင်းပြောသွားတဲ့ ဆင်ဖမ်းမယ်၊ ကျားဖမ်းမယ်တွေက ဘယ်မှာ  
လဲ ..။

‘ရှေးရှေးတုန်းက ပုံပြင်လေး’ လား ...။

က

အခန်း (၂၉)

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိသည့်အချိန်မို့ လေး မီးဖိုချောင်ထဲ တန်းဝင်  
ခဲ့သည်။

မြင်နေကျအတိုင်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်မည့် အသီးအရွက်တွေ  
က ဇလုံတွေ၊ ဇကာတွေထဲမှာ တန်းစီရှိနေကြလျက် ..။

“ဘဲဥတွေ ဘာလုပ်မှာလဲဟင် ..”

အနားမှာ သွားမေးတော့ ရွှေနားပေ က လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာလဲ  
လို့ မေးဆတ်၏။ လေး က သူမ မကြားနိုင်မှန်းသိကာ ဘဲဥကို ထောင်  
ပြမှ ..။

“ဪ .. မမကြီးအတွက် ကြက်ဥပူတင်းလုပ်ပေးမှာလေ၊ ဒါက  
ကိုမောင့်အတွက် သပ်သပ် ဘဲဥပေါင်းပေးရမှာ ..”

ကြက်ဥနဲ့ ဘဲဥတွေရော၍ ဇကာလုံးလေးထဲ ထည့်ထားတာကို  
ကြည့်ကာ လေး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

မနက်ကပဲ တီလေး အပြင်မသွားခင် ကော်ဖီသောက်နေရင်း သူမ  
ကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်သွားတာ ကြားခဲ့သေးသည်။

“ရွှေမင်းသမီးက ဘဲဥတောင် ဖြောင့်အောင်ကြော်တတ်ရဲ့လား  
မသိဘူး ..။ စားချင်တာတွေကျတော့ ဘယ်စားဖိုမှူးမှ လိုက်မမီခိုင်အောင်





ပါးစပ်လေးက သိမှသိ ..” တဲ့ ...။

လေး ဟင်းချက်နည်း သုံးမျိုးလောက်တော့ မှတ်ထားပြီးပါပြီ ...။ ဒါပေမယ့် မနက်ကပြောသွားသည့်အသံ ကြားလိုက်ရကာမှ ဘဲဥကြော် ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးရသွားတာဖြစ်သည်။

ဘိုးဘိုး ပြန်လာလျှင် သူမ ဘယ်လိုကြိုးစားဆင်ခြင်နေတယ်ဆို တာတွေ ပြောပြဖို့ရှိမှဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ တီလေးက ကိုယ့်ကို မခိုင်းပေ မယ့် ပြောနေသည့်စကားလုံးတွေက အလုပ်ပင်ပန်းရတာထက်ပိုပြီး ခံရ ခက်လာတာ သိသာလာသည်။

“သမီး ဘာစားချင်လို့လဲ ..”

ရွှေနားပေ က ငရုတ်သီးထောင်းပြီးသားတွေကို ဖန်ပန်းကန်လုံး လေးထဲ ထည့်ယူလာပြီး လေး မျက်နှာကို လာကြည့်ပြီး မေးသည်။ လေး က ခေါင်းခါ၍ ...။

“ဝိုင်းလုပ်ပေးမလို့ ..”

လက်ဟန်ပြပြီး ကျယ်ကျယ်ပြောလိုက်တော့ ရွှေနားပေ မျက်လုံး ပြူးသွား၏။

“ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ် ..”

“အင်း ...”

“မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ .. အဒေါ်ကို မမကြီး ဆူလိမ့်မယ် ..”

ခေါင်းရောလက်ပါခါပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာငြင်းလေသည်။ လေး

ကလည်း ခေါင်းခါပြီး မရမက ဘေးမှာဝင်ရပ်ကာ ...။

“လုပ်မှာပဲ .. ဒေါ်ကြီး ဖယ်ပေး ..”

“ဟမ် .. ဘာ ..”

“ဖယ်ပေးလို့ ..”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆို ဒါဆို ကြည့်တော့ကြည့်နေမယ်လေ နော် ..”

ထိုစဉ် ...။

“ရွှေနားပေ .. ဟဲ့ .. ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဖုန်း

မြည်နေတယ်မို့လား ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အသံကြားလိုက်တာနှင့် လေး က ရွှေနားပေ ကို မီးဖိုခန်းကနေ အပြင်ရောက်အောင် တွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဟဲ့ .. ဘာလုပ်နေတာတုံး ..”

“မမကြီး .. လေး ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ .. ဒီကောင်မလေး ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောကြရင်တော့ ရွှေနားပေ က ချောလို့ ပါ။ သူမက လေး အထဲမှာ မီးဖိုကိုင်နေတာကိုပြောဖို့ ကြိုးစားသော် လည်း ...။

“ကဲ .. ဖုန်းအရင်သွားကိုင် သွား .. အောင်မယ်လေးနော် .. ငါ ပြန်လှည့်လာလို့ပဲ၊ အိမ်ရှေ့တံခါးလည်း မပိတ်၊ ခေါ်တာတောင် မကြား ဘဲနဲ့ လှလွန်း ရော .. လှလွန်း ..”

“ဒီမှာ တီလေးရေ .. ရေဆာလို့ ခဏလေး ..”

တီလေး အပြင်ထွက်လို့ လိုက်ရပြီဆို လမ်းကြောင်းက တစ်ကြောင်း တည်း ဘယ်တော့မှ မပြီးတတ်ပေ ...။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်လာရတုန်း ရေဘူးရော မာလာကာသီးတွေရော ကားထဲထည့်ယူသွားဖို့ လှလွန်း လောဘကြီးနေစဉ် ...။

“ဒါက ဘာတွေဝင်လုပ်နေတာလဲ ကောင်မလေး ..”

မီးဖိုခန်းဘက်ကို ရောက်သွားသည့် တီလေး အသံကြောင့် လှလွန်း တရုတ်ကပ်မှန်ကို လှန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

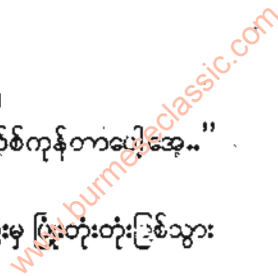
ဟော့တော် ...။

ဘဲဥတစ်လုံးကိုင်ရင်း မီးဖိုရှေ့မှာ လေး ...။

“မီးဖိုကိုဖွင့်ထားပြီး ဘာမှ မတည်ရင် ဂတိစ်ကုန်တာပေါ့အေ ..”

“ဘဲဥကြော်မလို့ပါ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က တအံ့တသြလာငုံကြည့်ပြီးမှ ပြီးတုံးတုံးခြစ်သွား





ကာ ..

“မိန်းမပီဇကာ အဲ့ဒါပဲ .. ဘဲဥကြော်မယ်ဆိုရင် မီးတွေများတယ်..”

ဂတ်စ်မီးကိုတောင် ပြန်လျှော့ပေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ အထပ်စင်မြင့်ကြီးဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း..

“သတိရလို့ ပြန်လာတာ ရွှေနားပေ ကို ခိုင်းရတာ တစ်ခါမှ အဆင်မပြေလို့ ကြုံတုန်း ကိုယ့်ဘာသာဝင်ဝယ်လာမလို့လေ ..”

လေး အသံတိတ်နေတာကို ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း သတိမထားမိ ..

“ဟင်းခတ်မှုန့်တွေလည်း ကုန်တော့မယ်တွေ့လား၊ ရွှေနားပေ ငါ့ကို ဘာမှမပြောဘူး၊ နှမ်းဆီလည်းမရှိတော့ဘူး၊ ပဲဆီတွေ ငါ မကြိုက်တာ သိသိနဲ့ ..”

လိုက်ကြည့်ရင်း ကိုင်ကြည့်သည့်ဘူးတွေ ပုလင်းတွေကို ပြန်ချခဲ့ပြီး လေး ဘက် လှည့်ကြည့်ကာ ..

“မီးတွေ အလကားဖွင့်ထားတယ်အေ .. ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ ..”

ပြောတော့ပြောပေမယ့် လုပ်ကိုင်နေရင်း လှည့်ပြောတာမို့ လေးက ပန်းလေးစောင်းပြီး ကွယ်လိုက် ခြေထောက်လေးပြင်လိုက်နှင့် အကြံထုတ်နေ၏။

တစ်ယောက်တည်း စမ်းလုပ်ပါမယ်ဆိုမှ ဘာဖြစ်လို့များ ပြန်လှည့်လာကြတာလဲမသိ ..။ ဒီဘဲဥဆိုတာလေးက ဖြူဝင်းလုံးချောနေတာ ဘယ်ကနေ ခွာထုတ်ရမှာလဲ ..

ဒါမှမဟုတ် လက်နဲ့ ဖျစ်ညှစ်ချရတာလား ..။

ဘဲဥမှာ အကြံအိုက်နေတာကတစ်မျိုး၊ တီလေးရောက်လာပြီး ပွားများနေတာတွေက တစ်မျိုး ..။

တံတွေးတွင်တွင်မျိုချရင်း တီလေး ထပ်လှည့်ကြည့်တော့ ဒေါ်ကြီးရွှေချထားပေးခဲ့လှည့် ဒယ်အိုးမည်းလေးကို မီးဖိုပေါ် ကောက်တင်ထားလိုက်သည်။ လုပ်စမ်း .. နှင် မှုတ်ထားတဲ့ဟင်းချက်နည်းတွေထဲမှာ ဘဲဥကြော် မပါ

ဘူး ..။

ဒါပေမယ့် ဒါ လွယ်လွယ်လေးရယ် ..

“ဟဲ့ .. အိုးတူးနေပြီ ဆီထည့်လိုက်လေ ..”

“ဟုတ် ..”

“အောင်မယ်လေး .. အောင်မယ်လေး .. အဲ့ဒါဆီမဟုတ်ဘူး၊ ငါဆေးသောက်တဲ့ သစ်ခေါင်းပျားရည်တွေဟဲ့ .. ဆီပုလင်းက ဟော့ဒီမှာ..”

“ဒီပုလင်းသေးသေးလေးက ..”

“ဟုတ်တယ် အဲ့ဒါ ဆီ မှတ်ထား၊ ဘာလဲ .. ဆီကို ကျုပ်က မီးဖိုဘေးမှာ ရာဝင်အိုးနဲ့ တည်ထားရမှာလား ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က အနားကထွက်မသွားတော့ဘဲ သူ့ဟာသူ ဆီထည့်ပေးပြီး ရပ်ကြည့်နေ၏။ ပြောမယ့်သူရှိနေတော့မှ စိတ်တွေများပြီး လေးဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ဟိုကိုင်ဒီကိုင် လက်ကဖြစ်ရင်း မျက်လုံးထဲမှာ လှလွန်းမျက်နှာလေး ရှုပ်ခနဲဖြတ်ပြေးသွားလျှင် ..

လှလွန်း ..

နောက်ထပ် မျက်လုံးပြန်စေတော့ လှလွန်း က ဟိုဘက်ကနေ ဘဲဥကို ကိုင်ပုံပြကာ လေး ကိုင်ထားသည့် ဓားကို လက်ညှိုးထိုး၏။

ပြီးတော့ ဘဲဥကို ဓားဖျားလေးနဲ့ အသာလေးခေါက်၍ ပန်းကန်လုံးထဲ ဖွင့်ချလိုက်ပုံထိ သေချာလုပ်ပြနေသည်။

သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဘာဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်၍ဖြစ်သည်။ လေး ကလည်း အဖြေတစ်ခုကို သိရသည်နှင့် ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်သော်ငြား ..

ဘဲဥကို စဉ်းတီးတုံးပေါ်ချလိုက်ကာ ဓားနဲ့ခတ်ချလိုက်၏။

သွားပြီ ..

“အောင်မယ်လေးတော် ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အသံကြီးကြားလိုက်တာနှင့် မှားပြီမှန်းသိလိုက်ကာ လှလွန်း ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။



လှလွန်း က ဓားကိုချလိုက်တော့ ချထားခဲ့တော့လို့ လက်နဲ့ပြနေပေမယ့် လေး က တစ်မျိုးထင်သွားပြီး ကွဲထားသည့် ဘဲဥပေါ်ကို ဓားနဲ့ နှပ်နှပ်စင်း၏။

“မေမေကြီး ကိုမောင် ကလေး .. အဲတော့ ..”

“ပိတ် .. ပိတ် .. မီးပိတ်လိုက်တော့ လဲသာသေလိုက်ပါတော့ ကောင်မလေးရယ် .. ဟဲ့ .. ရွှေနားပေ မီးပိတ်လို့ပြောနေတယ် ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရင်ဘတ်ထုကာ ပွတ်ပွတ်ညံ့သွားလေသည်။ လှလွန်း ပြေးလာပြီး လေး ကို ဆွဲထုတ်သွား၏။ သို့သော် ..

“ဘဲဥကို အစရာမရတဲ့ မိန်းမမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါတယ် အရပ်ကတို့ရေ .. ငါရတဲ့ချွေးမက ဘဲဥကို ဓားနဲ့ ခုတ်သတဲ့၊ မကြာဘူး မကြားဘူးတာတွေအေ .. လက်တွေ့သာမမြင်ရရင် ယုံမိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး ..”

“တီလေးကလည်း တော်ပါတော့ .. လေး ငိုနေပြီ ..”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟေ့ .. ဆီကျက်ကျက်ဆူနေတဲ့အထဲ ပစ်များထည့်လိုက်ရင် ငါ့အိမ်တော့ ပြာပုံဖြစ်ပြီ၊ ဒီလိုမိန်းမလေးမျိုးနဲ့များ ငါ့သားကြီး ထမင်းတစ်လုတ် ဘယ်လိုစားမလဲ .. မတွေးရဲဘူး .. မတွေးရဲဘူး ..”

လှလွန်း ခေါင်းကုတ်ပြီး လေး ကို ပြေးချောရပြန်သည်။

“ကိုကိုကြီးလာရင် ငါတိုင်ပြောပေးမယ် သိလား လေး .. တီလေး က တစ်ခါတစ်ခါ အရမ်းဆိုးတာပဲ၊ မငိုနဲ့နော် .. နင်ကလည်း ဘာလို့ ဝင်လုပ်ရတာလဲဟာ .. ဘာလဲ ငါတို့ကွယ်ရာမှာ တီလေးက ဒါတွေ လုပ်ရမယ်ပြောလို့လား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

လှလွန်း ထည့်ပေးသည့် တစ်ရှူးစလေးနဲ့ နှပ်သုတ်ရင်း လေး က ခေါင်းခါသည်။ နောက်တစ်စရာကလေးတော့ မျက်ရည်တွေကိုပါ ကုန်စင်အောင် သုတ်ပစ်၏။

“ဘယ်သူမှ မပြောဘူး ငါ့ကိုက ဒီနေ့မှ ဂြိုဟ်မွှေတာ ..”

“နင် ဟင်းချက်နည်းတွေ ဖက်ထားတယ်မို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဘဲဥအကြောင်းမှ မပါတာ ..”

“လေး ရယ် ..”

“နင်က ဓားနဲ့ခုတ်ပြတော့ ငါလည်း အထဲမှာ အရည်တွေရှိနေမယ် မထင်တော့ဘူးပေါ့ ..”

“ဘဲဥအစိမ်းက အရည်တွေမှန်း သိကိုမသိတာလား ..”

“သိတယ်လေ .. ပန်းကန်ထဲရောက်သွားတာတွေ၊ အိုးထဲထည့်လိုက်တာတွေ မြင်ဖူးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုခွာထုတ်လိုက်မှန်း မသိဘူး ..”

“ခွာတာက ပြုတ်တာကိုမှ ခွာရတာ လေး ရဲ့၊ ငါက ဓားနဲ့ခုတ် နိုင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အခွံလေးက ပါးပါးဆတ်ဆတ်လေးရယ်လေ .. အဲ့ဒါကို ဓားဦးလေးနဲ့ အသာလေးခေါက်ပေးလိုက်ရင် ကွဲပြီ ..”

“မျက်ရည်ပြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် အရောင်လက်လာ၏။ ပြီးတော့ ငိုချင်နေတာကို မေ့သွားပုံပေါ်ကာ မျက်တောင်တွေဖိခတ်ပစ်ရင်း ..”

“ငါ့ကို အခု လုပ်ပြပါလား ..”

“ဟဲ့ .. လှလွန်း ရေ .. ငါ့ကို ဆေးရှာပေးစမ်း၊ ဘာလုပ်နေသလဲ ငါ ဆေးသောက်ပြီး သွားမယ့်ဟာကို ..”

“လာပြီ တီလေး ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က တစ်ခုခုခေါင်းခဲပြီဆို ခေါင်းကြည့်ဆေးလေး ရေနဲ့မျှောချတတ်၏။ လှလွန်း က အသံပေးပြီးမှ လေး ရဲ့ ပခုံးလေးကို ဖက်ကာ ..

“ငါ သင်ပေးပါ့မယ် .. ဟင်းမချက်တတ်ပေမယ့် ဘဲဥကြော်တာ ဟင်းရွက်ကြော်တာလောက်တော့ ငါ လုပ်တတ်ပါတယ်၊ နင်လည်း အဲဒါ လေးတွေလုပ်တတ်သွားရင် တခြားဟင်းတွေဆို သိပ်မခက်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားမှာ သိလား .. ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ မလုပ်နဲ့ဦးနော် ..”



“ငါ ရပါတယ် ..”

“ဟင် .. ဘာရတာလဲ လေး ရယ် ..”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး .. ရပါတယ်ဆိုမှ ..”

“ခုန ကိုကိုကြီး ဖုန်းခေါ်တာသိလား၊ နင့်ကို ခေါ်ခိုင်းတာဖြစ်မယ် ငါ ကိုကိုကြီးကို ..”

“ခု ဖြစ်တာတွေ ဘာမှ သွားမပြောနဲ့နော် .. ငါ့ဘာသာ အရူးထလို့ ဖြစ်ရတာ၊ ပြီးတော့ ငါ ချက်ပြုတ်တတ်ချင်တာက ဇနီးကောင်းတစ် ယောက် ဖြစ်ချင်လို့လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးဘိုး ပြန်လာရင် စိတ်ချမ်းသာ စရာတစ်ခုခု ငါ့ဘက်က ပြင်ဆင်ထားပြီးသား ဖြစ်နေချင်လို့ .. ငါ ချက်တဲ့ ဟင်းဆိုပြီး ဘိုးဘိုးကို ကိုယ်တိုင် တည်ခင်းကျွေးချင်တယ် ..”

“အေးပါ .. ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ နင့်ကို ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နဲ့ တက်ကြွနေတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာ ..”

“ကဲ .. တော်ပါတော့၊ ခေါ်နေပြီ ဟိုမှာ သွားတော့ ..”

“အေးပါ ..”

လှလှနဲ့ က ထရပ်လိုက်ကာ ..

“လေး နင် ငိုမနေနဲ့တော့နော် ..”

“အင်း ...”

“အောက်လည်း ဆင်းမနေနဲ့တော့၊ ဖုန်းကိုလည်း အနားမှာချထား စမ်းပါ လေး ရယ်၊ နင်က ဂိမ်းဆော့ဖို့တစ်ခုပဲ ဖုန်းသုံးချင်တာ အရမ်း သိသာတာပဲ ..”

“ကဲ .. သွားပါဆိုဟာ နားပြီးတယ် ..”

“ကိုကိုကြီးက ဖုန်းခဏခဏ သက်နေတာ၊ နင်က ဖုန်းတခြား လူတခြားနေတော့ ..”

“အဲဒါနဲ့ပဲ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားရတော့မှာလား ..”

“ဟင်း ...”

မပြောတော့ဘူးဆိုသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ သက်ပြင်းချမိ၏။ ပြီးတော့မှ လက်ကိုပြန်ချ၍ ..

“သွားမယ် အပြန် မုန့်ဝယ်လာခဲ့မယ် ..”

နှုတ်ဆက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ သို့သော် တံခါးနားရောက် လျှင် ..

“ဒေါင် ..”

“အမေရေ ..”

ဘာကိုတိုက်မိမှန်းမသိဘဲ ဆူညံသွား၏။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ခြင် ဆေးဖျန်းသည့်ဘူး ..။

“လေး .. နင် ဒါကြီး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီထဲမှာ ပိုးဟပ်တွေလည်းတွေ့လို့ ပြီးတော့ အိမ် မြှောင်ရောပဲ ..”

မင်္ဂလာဦးညကြီးမှာ အိမ်မြှောင်စုတ်ကြောင့် ဒုက္ခတွေ့တော့မလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာကို မမေ့နိုင်၊ ဒါကြောင့် ဝယ်ထားခဲ့တာဖြစ်၏။

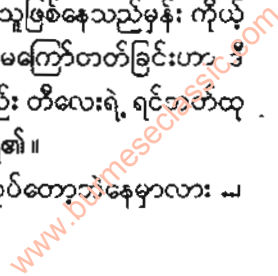
“ဒါကြီးက အိမ်မြှောင်သတ်လို့မှမရတာ၊ ခြင်ဆေးဘူးကြီးကို ..”

“ရရ မရရ သွားပါဆိုဟာ ..”

လေး စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို ဒီလောက်ထိ တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဘူး ပေ။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေတာ ဘယ်လိုခံစားချက်ကြီးမှန်းမသိဘဲ လိုအင်ဆန္ဒမပြည့်ဝခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည့် သောကပါလားလို့လည်း နားမလည် ..။

သူမ ဒီလောက်ထိ မသိတတ်ဆိုးရွားတဲ့သူဖြစ်နေသည်မှန်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မသိခဲ့တာအံ့ဩမိသည်။ ဘဲဥ မကြော်တတ်ခြင်းဟာ ဒီ လောက်တောင် သိမ်ငယ်ဖွယ်အဖြစ်မှန်းလည်း တီလေးရဲ့ ရင်ဘတ်ထု အော်နေသည့်အသံတွေကြောင့် နားလည်ခဲ့ရ၏။

ဒါကို ငါမှားသွားပြီဆိုပြီး နောက် မလုပ်တော့ဘဲနေမှာလား .. မဟုတ်ဘူး ..။





ဒါ မှားတာပဲရှိသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြင်ဆင်ကြိုးစားခွင့်မရှိရ  
မှာလဲ ..၊

ထိုစဉ် အပြင်ကနေ တံခါးခေါက်သံပေါ်လာကာ ..၊

“လေး ရေ ..”

“ရှိန် ...”

“ကိုမောင့် ဆီက ဖုန်းလာနေတယ် သမီးရဲ့ .. လာပြောဦး ..”

“မလာချင်တော့ဘူး ဒေါ်ကြီးရွှေ ဟန်းဖုန်းကို ခေါ်လိုက်လို့ပြောပေး..”

တံခါးဖွင့်ပြီး လက်နဲ့အမှုအရာလုပ်ပြု၍ သွားတော့ဖို့ပြောလိုက်လျှင်  
ရွှေနားပေ က ချက်ချင်းထွက်မသွားဘဲ ကိုင်ထားသည့် ယောင်းမနဲ့  
လက်ညှပ်လေး တဆဆနှင့် ..၊

ပြီးမှ ..၊

“နေပါဦး သမီးရယ် .. ခေါ်နေတာ ခဏခဏရှိပြီဆိုတော့လေ..”

“ဒေါ်ကြီးရွှေ ဘာချက်နေတာလဲ ..”

“ဟင် ..”

ယောင်းမကို ကိုင်ပြပြီးမေးတော့ သူမ ပြောလိုက်တာက တခြား၊  
လေး ပြန်မေးတာကတခြား၊ ရွှေနားပေ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ချက်လို့မပြီးသေးဘူးလားလို့ ..”

“ဟင် .. အဲ .. ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူး .. ပြီးသွားပြီ ..”

ဟင်းချက်တာကို မေးမုန်းသိတော့ လေး ကို ကြောက်သည့်မျက်  
လုံးတို့နှင့်ကြည့်ပြီး အမှားမှားအယွင်းယွင်း ..၊

“သွားမယ်နော် ..”

“ဒေါ်ကြီးရွှေ ..”

“အောင်မယ်လေးနဲ့ ဘဲဥနဲ့ကွဲ ..”

ကမန်းကတန်းပြန်လှည့်ပြေးကာမှ လေး က ဆွဲလိုက်သဖြင့် ရွှေနားပေ  
သက်မြှောက်ခြေမြှောက်လန့်ဖျန်သွားပြီး ထင်ရာတွေ ယောင်ရမ်းပြော  
ဆော့သည်။

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“ဒီမှာ လေး ပြောမလို့ .. လေး ကို ကြည့်ပါဆို ..”

“ဟင် .. လေး .. အင်း ..”

“ညနေ ဘာတွေချက်ဖို့ရှိသေးလဲလို့ ..”

လေး တအားအော်ပြောလိုက်တော့ မျက်နှာလေးဝဲပြီး ရှုံ့မဲ့သွား  
ကာ ..၊

“ဟို .. ငါးရုံခေါင်းခြောက်နဲ့ ပဲကုလားဟင်း ..”

“အင်း ...”

“ညနေကုမ္ပဏီ လူစုံတော့လေ .. ညနေကုမ္ပဏီ အဲဒါ .. အဲဒါ ချက်မှာလို့ ..”

“ပြီးတော့ရော ..”

“ဒါပဲလေ ..”

လေး ထပ်အော်မှာစိုးပြီး လေး ပါးစပ်ကိုပဲကြည့်နေကာ ကမန်း  
ကတန်းဖြေရှာသည်။ လေး က ရွှေနားပေ လက်နှစ်ဖက်ကို တောင်းပန်  
သလိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ကာ ..၊

“ညနေ လေး ကို သင်ပေးနော် ..”

“ဟင် ...”

“လေး ကို သင်ပေးလို့ ..”

အော်ပြောလိုက်တော့ အွန်နဲ့သွားပြန်ကာ ..၊

“ကြားပီတယ် သမီးရဲ့ .. ဟိုလေ သင်ပေးမယ်၊ ဘာ .. ဘာမှ  
တော့ ဝင်မလုပ်ရဘူးနော် ..”

“ဒီတစ်ခါမှ လုပ်တတ်မှ လုပ်မှာပါ ..”

ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားတော့ ခံစားနေရတာတွေ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွား  
သလိုလို ..၊

ခုနက အကြီးကြီးသောကများနေခြင်းက ဘာမှမဟုတ်တော့  
သည့်အတိုင်း ..၊

စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်ကာ ဟင်းချက်နည်းစာအုပ်ကိုဆွဲယူလှန်ပြီး ဖျတ်  
ခနဲပြန်ပိတ်ပစ်သည်။ မြန်မာ့ဟင်းလျာကိုတောင် ဘာမှန်းမသိဘဲ နိုင်ငံ



ခြားအစားစာတွေကို လေ့လာပြီး ခြေလှမ်းကျလိုက်မိသေးသည်။

လေး ရေ .. နင်လည်း လွတ်ချင်နေပြီ ..။

နေရာမှ ထရပ်လိုက်တာနှင့် ဖုန်းမြည်သံစဉ်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဖုန်း -။

ဖုန်း ဘယ်ရောက်နေလဲ ..။

ကိုကိုကြီးကို ဟန်းဖုန်းကို ဆက်ဖို့ပြောထားပြီး ဖုန်းရှာထားဖို့ မေ့နေသည်။ အသံနောက်လိုက်ရှာရင်း မွေ့ရာခင်းတွေပါ ဆွဲဖယ်ဖွဲ့ပစ်ကာ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိသမျှအံ့ဆွဲတွေ လျှာထွက်လျက်တန်းလန်းနှင့် ရှုပ်ထွေးပူထကုန်လေသည်။

ဖုန်းသံတိတ်ကျသွားတော့ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် ထုလိုက်မိသည်။ ကိုကိုကြီး ဟိုတစ်ခါကလို ဒေါသအလုံးတွေ ပို့လွှတ်ပါတော့မည်။

ထိုစဉ် ဖုန်း ဘယ်မှာလဲဆိုတာသတိရသွားသည်။ မွေ့ရာကြီးကို ခေါင်းရင်းကနေ ကွေ့ပတ်သွားကာ ကြမ်းပေါ်မှာ အပုံလိုက်ကျနေသည့် တဘက်စောင်လေးကို ဖယ်လိုက်တော့ အောက်မှာဖုန်း ..။

ညက လက်နဲ့ တွန်းလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ဖုန်းကျသွားတာကို သိသည်။ နောက်တော့ မေ့သွားခဲ့၏။ ဒီလောက်တောင် ဆန်ပြန်လူးလို့မို့ အိပ်တတ်သည့် ကိုယ့်ရဲ့ အကျင့်ကောင်းလေးတွေကို ပြန်တွေးမိကာ ဒီတစ်ခါ သူမ မပြုံးဖြစ်တော့ပေ ..။

ဒါ ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်ဘူး ပြင်ရမယ် လေး ..။ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘာဖြစ်ဖြစ် နူးညံ့ညင်သာရမယ် ..။ ကြာလာရင် နင် ဒီလောက် အသုံးမကျတာတွေက ဘိုးဘိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်တော့မှာ နားလည်ရဲ့လား ..။

တီလေး နင့်ကို ပုတ်ခတ်ပြောလာတော့မှာ ..။

မွေ့ရာစပ်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်တာနှင့် ဖုန်းက ထပ်မြည်လာရာ ..။

“ဟလို ..”

“မင်းနဲ့ ဖုန်းက ဘယ်နှစ်မိုင်လောက် ဝေးနေလို့လဲ ..”

“နေ့လယ်က လေး အောက်ရောက်နေလို့ ပြန်တက်လာတော့လည်း ဒေါ်ကြီးရွှေ လာပြောတော့ ပြန်မဆင်းချင်လို့ ခုနတုန်းက ဖုန်းမြည်တော့ ဖုန်းက ရှာမတွေ့ဘူး၊ ရှာနေရင်းနဲ့ ..”

“တော်ပြီ ကောင်မလေး .. အခု မင်းကို ကပ်ပြောရတော့မယ်၊ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ကျရင် ကိုယ်လာခေါ်မယ် ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“လက်စွပ်တွေ အော်ဒါမှာထားတယ် ..”

“ဟာ .. အဲဒါတွေကလည်း မပြီးတော့ဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးနေပြီ

ဥဇ္ဇာ ..”

“ကောင်မလေး ..”

“ပြော ..”

“အဲဒီကိစ္စတွေကို မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေကပိုပြီး ရူးသွပ်ကြတာ နော် ..”

“လေး မှ ရူးသွပ်တာ ..”

“မင်း ဘာမှမှ စိတ်မဝင်စားတာ ဘယ်ရူးသွပ်မလဲ၊ စိတ်ဝင်စားလာတဲ့အခါ ဒီပျက်ကွက်မှုတွေနဲ့ မင်း ငါ့ကို တစ်သက်လုံး ထိုးနှက်ရွံ့ချိတ်နေရင် ငါ့မှာ လက်နက်မဲ့ပြီ ..”

“ကိုကိုက နောင်ရေးအတွက် လက်နက်ပြင်ဆင်နေတာပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခင်ဗျားကို ကြောက်လို့လေ ..”

“ရင်ခုန်ချင်စရာ လက်ထပ်လက်စွပ်လေးပဲ ..”

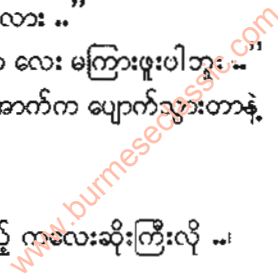
“ရင်ခုန်ဖို့ စိတ်ကူးရော မင်းမှာရှိလို့လား ..”

“ရင်ခုန်ဖို့စိတ်ကူးကြည့်တယ်ဆိုတာ လေး မကြားဖူးပါဘူး ..”

“ဘယ်ကြားဖူးမလဲ ငါ မင်း မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားတာနဲ့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါမှမရှိတော့တာ ..”

ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ ..။

ပြောတဲ့ပုံက ဒါကို မကျေနပ်နေသည့် ကလေးဆိုးကြီးလို ..။





“ဒါဆို အဝတ်စားသွားလဲတော့ ကိုယ်က ဖုန်းကြိုဆက်တာပဲ။ မင်းမှ မကိုင်တာ .. အခု အေးဆေးလုပ်နေလို့မရဘူး၊ မင်း ရှစ်မိနစ် လောက်ပဲ အချိန်ရမှာ ..”

“ဟာ .. မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ကိုကိုပဲ ရွေးခဲ့ ..”

“မင်း ကြိုက်မကြိုက် ပုံကြမ်းပြုချင်လို့ မင်းပါမှဖြစ်မှာ၊ လက်စွပ်က ဆန်းဒေးကျမှရမှာ ..”

“ကိုကို ကြိုက်ရင် ပြီးရောလေ ..”

ကိုယ့်မှာမီးဖိုချောင်ဝင်ဖို့ အစီအစဉ်တွေနဲ့မို့ ..။

“ကိုကို လေး ရဲ့ လက်အတိုင်းသိတယ်မို့လား ..”

“သိတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ထင်ရတာလဲ ..”

လေး ဘာလို့ မေးလိုက်မိမှန်းတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိ ..။

“ဒါပဲကွာ .. ကိုယ် ကားမောင်းနေလို့ ..”

“ကိုကို လေး မလိုက်ချင်ဘူးနော် ..”

ပြောလိုက်ပေမယ့် ဖုန်းက ကျသွားသည်။ လေး မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ ကာ အဝတ်စီရိုကိုသွားဖွင့်ပြီး အကြာကြီးရပ်နေမိ၏။

အိမ်မှာဆို ဒီနေ့ ဘာရောင်လေးဝတ်ချင်တာ ပြောလိုက်ရုံ ..။

ကျပ်တဲ့အင်္ကျီမဝတ်ဘူး၊ ပွတဲ့ အင်္ကျီတွေမထုတ်နဲ့ ..။

ဒါပဲပြောရုံနှင့် နားဆွဲလက်ကောက်ကအစ ဖိနပ်ထိ လိုက်ဖက်ရာ ဓွေပေါ်လာတာ Search ထောက်လိုက်တာထက်မြန်သည်။

ခုတော့ ..။

သူမ စိတ်ညစ်ဖွယ်တွေ တွေးနေတုန်း၊ မက်ဆေ့ချ်ဝင်လာတာက ပျော်ရွှင်ဖွယ် ..။

“ကောင်မလေး ညနေမှ စောစောပြန်ခဲ့ပြီး လာခေါ်မယ် .. ဆောရီး”



အခန်း (၃၀)

“လှလွန်း .. သူတို့လက်ထပ်ခဲ့တာ တစ်လပြည့်တော့မယ်မို့လား..”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် ..”

“ကျော်နေပြီထင်တာ ..”

လှလွန်း က ကားမောင်းနေရင်း တစ်ဖက်ကြောထဲဝင်ဖို့ အသေအလဲကြိုးစားနေ၏။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က သူမဘာသာ တွက်ချက်နေရင်း..

“တစ်လပိုင်း ကိုးရက်နေ့ကဆိုတော့ အခု .. ပလုတ်တုတ်ရေ ..”

ကားက ချက်ချင်းဝိုက်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ယိမ်းထိုးသွား၏။

“ကျော်ခွတက်မနေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်တာပဲ စိတ်လောနေရင် မှားတတ်တယ် ..”

“ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်လည်း မြန်မြန်ပြန်ချင်တာပဲ .. တီလေး ကမ္ဘာပတ်နေတာ တစ်နေ့လယ်လုံး ..”

“ဘယ်မှာတစ်နေ့လယ်လုံးလဲ ခုမှ လေးနာရီခွဲပဲရှိသေးတာ ..”

“နေ့လယ်စာ အပြင်မှာစားလိုက်ရတယ်လေ .. အဲဒီတည်းက ..”

“ခု ပြန်လာပြီပဲ လှလွန်း ရယ် .. ငါ့မှာလည်း တစ်ခါတလေပဲ ထွက်ရတာ၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်နိုင်တာလေးတွေ ဒီလိုပဲ ပျောက်သွားရတာပေါ့ ..”



“တီလေး ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ရအောင် ဒရိုင်ဘာငှားထားပါလားလို့ ..”

“လွယ်လိုက်တာ မယ်လွန်း ရယ် .. ဒရိုင်ဘာတွေ ဒီလောက်ဈေးကြီးပြီး ကိန်းကြီးခမ်းပြီးနိုင်တာ ..”

“ကိန်းကြီးခမ်းကြီးကိုဖယ်ပြောပါ။ တီလေး ဒရိုင်ဘာစရိတ်အကုန်မခံချင်လို့ မခေါ်တာများ .. ဟွန်း ..”

“ဒါလည်းဒါပေါ့ .. ဟိုတုန်းက ကျုပ် ဒရိုင်ဘာနဲ့ အမြဲနေလာတာ။ အိမ်မှာ နှစ်ယောက်တောင်ခေါ်ထားတာပဲ။ လခမှ လေးသောင်းပဲရှိတယ်။ ပြီးတော့ ခြောက်သောင်း ရှစ်သောင်းဆိုလည်း ဝေးရတာပဲ။ အခု သူတို့က စရိတ်ငြိမ်းတောင်မှ တစ်သိန်းခွဲလောက်တောင်းနေတာ ..”

“တီလေးရယ် .. ရေမြင့်တော့ ကြာမြင့်တာပေါ့ ..”

“တော်ပါအေ .. ငါ အဲ့ဒီကိစ္စပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သားကြီးနဲ့ လေး တို့ အိမ်ထောင်သက်တမ်းတော်တော်နဲ့ကို ရှေ့မတက်နိုင်တာ စိတ်ပျက်လို့ ..”

“ဘယ်လို ..”

လှလွန်း က ကားမောင်းနေရင်း ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။ ပြီးမှ ရှေ့ပြန်လှည့်ကာ ..

“ဘာကိုပြောတာလဲ .. ရက်တွေလတွေကို ကိုယ့်ဘာသာဆွဲချချင်နေတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခုမှ တစ်လဆိုတော့ .. ဟင်း ..”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ရင်း ..

“အသက်တိုမယ့်သူမို့လို့လား မသိဘူး၊ ကောင်မလေး ရဲ့ အမေဆိုရင် လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ လေး ကို တန်းရတာ၊ အိမ်ထောင်သက် တစ်လကလေးတစ်လပဲ ..”

ဟင် ...၊

လှလွန်း တအံ့တဩလှည့်ကြည့်မိပြန်၏။

“တီလေးက မြေးလိုချင်နေတာလား ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ရှဲ့့တွဲတွဲမျက်နှာကြီးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ရှာကာ ..

“ဟုတ်တယ် .. ငါက အဒေါ်ဆိုပေမယ့် တော်စပ်ပုံအရ အဒေါ်တော်တာလေ၊ အသက်က အဒေါ်အရွယ်မကတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ချိုမိုင်ကသာ မမငြိမ်း လို့ခေါ်နေတာ သူက ငါ့သမီးအရွယ်လောက်ဖြစ်နေတာပေါ့ ..”

“ဘာဆိုလို့လဲ .. ကလေးနဲ့ ..”

“သားကြီးလည်း ကလေးအဖေ ဖြစ်ထိုက်နေပြီလေ ..”

“လေး ကတော့ ငယ်ပါသေးတယ်၊ အဲဒါသွားပြောရင် စိတ်တောင် ဆိုးဦးမှာ ..”

“စိတ်ဆိုးစရာလား .. လင်ယူပြီးရင် သားမွေးရမှာပဲ ..”

ဒီနေရာမှာ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဒေါသတွေပါလာသည်။

“ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေ ဒီအရွယ်မှာ သားသမီးလွယ်တာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ။ မိခင်က နုပျိုကျန်းမာသလို ကလေးလည်း ကျန်းမာမယ်၊ ပြီးတော့ လေး နဲ့ သားကြီးနဲ့ ကလေးရရင် ကလေးလေးက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းမှာပဲ ..”

ဒါကျတော့ မျက်နှာကြီးက ပြုံးအိနေရှာ၏။

“ဟဲ့ .. တီလေး စဉ်းစားမိတယ် သိလား .. ဟိုဥစ္စာ ..”

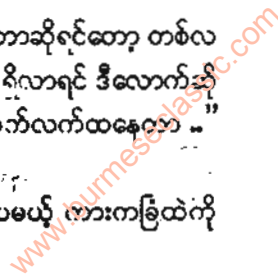
“ဘယ်ဥစ္စာလဲ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လှလွန်း ကိုပြောဖို့ နည်းနည်းတော့ ဆွံ့အသွားသည်။ သို့သော် ..

“သူတို့ ဟဲကပ်ပီးနယူးရီးယာ ညမှာ စခဲ့ကြတာဆိုရင်တော့ တစ်လခွဲလောက်ရှိပြီလေ .. အင်း .. ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဝန်ရှိလာရင် ဒီလောက်ဆို သိရပြီပေါ့ .. ဒီ မျောက်မူးလဲလေး ဒီလောက် လက်လက်ထနေတာ ..”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် ..”

နောက်ထပ် အားပါးတရ ရယ်ချင်သေးပေမယ့် ကားကမြဲထဲကို







ကျွေဝင်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာကြီးပုပ်သိုးနေကာ တံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း ..

“အေးပါ .. ရယ်ပါ .. ညည်းတို့ကဇာတ်က ရှေ့ရေးနောင်ရေးမှ မသိ

ကြဘဲ၊ ငါ့မှာ ရွှေနားပေ နဲ့ တစ်သက်လုံးနေလာရင်းနဲ့ ငါ့ပါ လိုင်းကူး  
တော့မှာသိရဲ့လား၊ ပြောဖို့ရှိတာတွေ မေ့လို့မေ့ .. သူ့လိုပဲ ယောင်တောင်  
ပေါင်တောင်တွေဖြစ်လို့ဖြစ် ..”

“ဂျိမ်း ..”

လှလွန်း က ဟိုဘက်ကနေ တံခါးဖွင့်ဆင်းကာ ..

“တီလေးဘာသာ အားမရတိုင်း အော်ဟစ်ပြောနေတာပါ၊ အော်  
လွန်းလို့ နားတွေပါးတွေထူလာတာပဲဖြစ်မှာ ..”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ .. ဟုတ်တယ် .. ကြာကြာနေရင် ငါ သူ့ထက်  
ကန်းသွားနိုင်တယ် ..”

တူဝရိုးနှစ်ယောက် စကားပြောရင်း ဝင်လာကြ၏။ ထိုစဉ် လေး  
ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကာ ..

“လေး .. မီးဖိုထဲဝင်သွားတာမို့လား ..”

“ဟင် .. ဟုတ် ..”

လှလွန်း လည်း မြင်သည်။ မီးဖိုချောင်မဝင်ပါနဲ့ဦး သေချာမှာထား  
ခဲ့သားနဲ့ ..

စိတ်ပူသွားသဖြင့် တီလေး မေးတာကိုတောင် မဖြေနိုင်ဘဲ ရှေ့က  
ဦးအောင်သွားဖို့ပြင်လိုက်မိ၏။

သို့သော် ..

“ဘယ်ကိုလဲ ညည်းက ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က လက်ကိုလှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ..

“ရှေ့ .. ဒါတွေ သွားသိမ်းစမ်း၊ ငါက ချထားပြီးရင် မေ့တတ်  
လို့ ..”

စိန်လက်ကောက်နှစ်ကွင်းပါသည့် ကတ္တီပါဘူးပြားလေးနှင့် ဘဏ်

က ထုတ်လာကာစ တစ်သောင်းတန်အုပ်တွေ ..။

“တီလေးကလည်း စာကြည့်ခန်းထဲ ခဏဝင်ထည့်ထား ..”

“မရှည်နဲ့ .. သွားသိမ်းဆို သိမ်း ..”

လက်ထဲ အတင်းထည့်ပေးပြီး သူမပဲ တင်ပါးဆုံကြီးတွေ လှုပ်လှုပ်  
ခါခါနှင့် ရှေ့ကချီတက်၏။ ထို့ပြင် ..

“မီးဖိုခန်းထဲကို ဝင်သွားတာ လက်ထဲမှာ ဘာကိုင်ထားလဲမသိဘူး၊  
အင်း .. ရွှေနားပေ နဲ့ မတတ်တဲ့သူနဲ့တော့ တွေ့ပြီပေါ့အေ .. ပြောလည်း  
ဂရုမစိုက်ကြဘူး ..”

ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက်ဖောက်သွားတာ တောက်လျှောက် ..  
လေး ကတော့ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ်နောက်ကိုလည်း သတိထား  
မနေ ..။

“လေး .. လာလေ သမီး၊ ဒီဟင်းအိုး မြည်းကြည့်၊ အပေါ်အင်လေး  
တွေ မှတ်ထား ဒေါ်ကြီး ငါးဖယ်ဆုပ်စင်းလေး လုံးလိုက်ဦးမယ် ..”

ဖွင့်ထားသည့် ဂတ်စ်မီးဖိုနှစ်လုံးနှင့် ရွှေနားပေ က လှည့်မကြည့်  
ဘဲ ပြောသည်။ လေး ကလည်း ဟင်းအိုးဆီ မသွားနိုင်သေးဘဲ လက်ထဲ  
မှာ ပါလာသည့် ခြင်ဆေးဘူးနှင့် ပုရွတ်ဆိတ်တန်းရှိနေသည့်ဘက်ကို  
သွားကာ ..

“ဒီလောက်သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိနေတာတောင် တော်တော်အနံ့ခံ  
ကောင်းတဲ့သတ္တဝါလေးတွေ .. လာခဲ့ ..”

ကိုယ့်ဘေးမှာလှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ရှိနေပြီး အနားရောက်မလာတော့  
ရွှေနားပေ က ဟင်းအိုးအဖုံးဖွင့်လိုက်ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လည်း အခန်းပေါက်ဝ ဘိုရောက်လာပြီဖြစ်ကာ ..

“လေး .. လေး မလုပ်နဲ့ ..”

“အောင်မယ်လေး .. ဟဲ့ .. ဟဲ့ ..”

“ပြီး .. ရှုး ..”

“ပုန်း ..”



တားဆီးကြသည့်အသံနှစ်ရပ်သည် ဝုန်းခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ ဝင်းထိန်ရဲတောက်တက်လာသည့် မီးလုံးကြီးအောက်မှာ ပျောက်ကွယ် လျက် ..

“မီး .. မီး .. အဲဒါ မီးလောင်တာ ..”

ရွှေနားပေ က လက်ညှိုးတိုးပြီးအော်သည်။

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ ဟုတ်တယ်၊ ဂတ်စ်အိုးကြီး ထပေါက်တော့ မှာ၊ ပြေးကြ .. ပြေးကြ ..”

“မမကြီး ပြေး ..”

“အေး ..”

အေး ဆိုပြီး ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ပြေးဝင်သည်။

“မမကြီး ပြေး ကောင်မလေးရေ ပြေး .. လှလွန်း ရေ .. ကိုမောင်ရေ ..”

ရွှေနားပေ လူစေ့အောင်ခေါ်၍ စေ့စေ့ခုန်နေ၏။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ရွှေနားပေ ကို ဖြောင်းခနဲဝင်ရိုက်ပစ်လိုက်လျှင် ..

“အောင်မယ်လေး .. မီး .. အဲဒါ မီး ..”

ရွှေနားပေ အော်ပြီး လှည့်ပြေး၏။ သို့သော် အပြင်ကိုမရောက်ဘဲ စားပွဲခုံကို ပတ်နေတာဖြစ်ကာ ..

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကလည်း ထမီတစ်စဆွဲပြီး နောက်က ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်နေ၏။

“ဟယ် .. မီးတွေ ..”

လှလွန်း ပြေးဝင်လာကာ မီးတောက်တွေဘေးမှာ စားပွဲခုံကို ပတ် ပြေးနေကြသည့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကိုကို ကမန်းကတန်းဝင်ဆွဲသည်။

ဂတ်စ်နဲ့တွေ့ကြောင့် လူက သတိလစ်မတက်ကြောက်ရွံ့ပူထူနေ ကာ နောက်ကိုတစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ရဲတော့ပေ ..။ ထိုစဉ် မောင် ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာသည်မသိလိုက်ဘဲ ပြေးထွက်လာကြသည့် လှလွန်း .. တို့ကို မြင်လိုက်လျှင် ..

“ဘာဖြစ်တာလဲ .. လေး ရော ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“ကိုကိုကြီး ..”

လှလွန်း မဖြေလိုက်ရပေ၊ မောင် က ပြန်ဖြေတာကိုမစောင့်ဘဲ အခန်း ထဲမှာ အခြေအနေတစ်ခုခု ဆိုးရွားနေမှန်းသိလိုက်သဖြင့် ပြေးဝင်သွား၏။

“ဟာ ..”

သူ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ လေး က မီးတောက်တွေရှေ့မှာ မျက် လုံးအကြောင်းသားနှင့် တောင့်တောင့်လေးရပ်နေဆဲ ..

“လေး .. အပြင်ထွက် ..”

လေး ကို အော်လိုက်ပြီး မီးသတ်ဘူးလေး ပြေးဖြုတ်လိုက်သည်။ တကယ်ဆို အကြောက်ကြီးနေကြသဖြင့် အခြေအနေဆိုးသွားတာဖြစ်သည်။

ဂတ်စ်(စ်)မီးက စပရေးနောက်ကို လိုက်လောင်တတ်သည်ဖြစ်ရာ မီးဖိုဘေးမှာ ခြင်ဆေးမဖြန်းသင့်သလို ဖြစ်လာတာကိုလည်း မကြောက် သင့်ပေ ..။

ဂတ်စ်(စ်)လုတ်ကောက်ပိတ်လိုက်တာနှင့် ဒီကိစ္စက ပြီးသွားခဲ့ပေ မယ့် ..။

“လေး ..”

မီးတောက်တွေ ပျောက်ကွယ်ချိန်တွင် လေး က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေးလဲကျမေ့မျောနေ၏။ မောင် က လေး ကို ပွေယူကာ အပေါ် ထပ်ကို တောက်လျှောက်တက်လာခဲ့၏။

လှလွန်း လှမ်းမြင်လိုက်ပေမယ့် တီလေး ကလည်း စိည့်ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း ကယောင်ကတမ်းတွေပြောနေဆဲမို့ ထပြေးသွားလို့မရပေ ..။

တီလေးနဲ့ ဒေါ်ကြီးရွှေ ကို ရေတိုက်ပြုစုရင်း ရင်တွေတုန်နေတာ လည်း မပျောက်နိုင်ဘဲ ..။

လေး ဘာမှမဖြစ်စေနဲ့ ..။



အခန်း (၃၁)

“ဟယ် .. မီး .. မီး ..”

“လုပ်ကြပါဦး ..”

တီးလေးက မီးတောက်တွေထဲ ရေတွေနဲ့ ဖျန်းလိုက်၏။ မီးတွေ ပြန့်ပြောများပြားသွားကာ တီးလေး မျက်နှာကြီးမှာ ရဲခနဲဝင်းထိန်သွား၏။

“အောင်မယ်လေး .. ပူလိုက်တာ လုပ်ကြပါဦး ..”

“တီးလေး ...”

မီးစွဲလောင်သွားသည့် တီးလေးဆီကို ပြေးသွားရင်း လေး တအား အော်လိုက်မိ၏။

“လေး .. ကောင်မလေး ..”

ဟင်! ..

လေး ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး ရုတ်တရက် သူမ ဘာဖြစ်သွားခဲ့မှန်း သတိမရ ...။

“ဟိတ် ...”

“ကိုကို ..”

“ရော .. ရေသောက်လိုက်ဦး ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

လေး ရဲ့ ဘေးမှာ ကိုကိုရှိနေသည်။ မွေ့ရှာစပ်မှာ လေး ကို နောက် ပြန်ထိုင်လျက် ရေ လှမ်းယူပေး၏။

“ကိုကို .. တီးလေးရော .. တီးလေးတို့ ပြန်လာကြတယ်၊ ဒေါ်ကြီးရွှေနဲ့ လေးနဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မီးလန့်သွားတာ အခု ပြီးသွားပြီ ..”

လေး မျက်ရည်တွေ အိမ်နဲ့ ဝိုင်းတက်လာသည်။

ကိုကိုမျက်နှာက တမ်းမာမှုတို့ လုံးဝရှိမနေဘဲ နူးညံ့ပြေပြစ်နေသည်။ လေး ကို လှည့်ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေက ချစ်စနိုးရယ်မြူးရိပ်တို့ ထင်လျက် ..

“ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်တွေကျဖို့ ဟန်ပြင်နေတာလဲ ..”

ပြောပြီး လေး ရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူမ ဘက်ကို ကိုယ်တစောင်းလှည့်ထိုင်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ကာ ..

“ဂတ်(စ်)မီးက အန္တရာယ်ရှိပေမယ့် သိပ်ကြောက်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်မီးမဆို ပေါ့ဆမှုမရှိရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ..”

“လေး က မီးဖိုနားမှာ ခြင်ဆေးဘူးနဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. နောက် အဲလိုမလုပ်ရမှန်း သိသွားပြီမို့လား၊ ဒါကို သတိထားဖို့ပဲလိုတာ၊ တွေးပြီး ကြောက်နေစရာမလိုဘူး ..”

“ကိုကို ..”

“ပြော ..”

“ကိုကို ပြန်ရောက်မလာရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ မသိဘူး ..”

“ဘာမှမဖြစ်ထိုက်လို့ ကိုယ် ပြန်ရောက်လာတာပဲ၊ ပြောနေရင်းနဲ့ ဖြည့်စွတ်ပူပန်နေပြန်ပြီ .. အဲဒါ ထားလိုက်တော့ အခု နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရင် ..”

“တီးလေး ဘယ်လိုနေလဲဟင် .. သူ လေး ကို ပိုမှန်းသွားပြီ ..”

“မတော်တဆဖြစ်တာပဲကွ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”



လေး မျက်ရည်စက်တွေကျလာတာမြင်တော့ သူ သနားသွားမိသည်။ မေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်တော့ မျက်နှာလေးက အလိုက်သင့်ပါလာကာ ...

“လေး ကို မီးဖိုချောင်ထဲ ထပ်မဝင်ရဘူးလို့ တီလေး ပြောသွားတာ၊ အဲဒါကို လေး က ...”

“မင်းက အိမ်ကိုမီးနဲ့ရှို့ဖို့ ကြိုးစားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ညဦးက တောင် တီလေးက မေးနေသေးတယ်၊ မင်း အကြာကြီး သတိလစ်နေလို့ ဆရာဝန်ပင့်ဖို့လည်းပြောတယ် ...”

လေး အံ့ဩသွားသည်။ မောင် က လေး ရဲ့ မျက်ရည်ကြောင်းလေးတွေကို လက်မနဲ့ အသာလေး ဖျက်ပေးလိုက်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ ထမင်းဟင်းချက်တတ်ချင်နေရတာလဲ ...”

လေး သူ့ကိုကြည့်နေပြီးမှ ဘာမှမဖြေ ...။

“လှလွန်း က ပြောတယ်၊ မင်း ပြောပြတဲ့အတိုင်းပေါ့ ...”

ဘိုးဘိုးကဲ့ပဲ ချက်ကျွေးချင်တာလို့ပြောခဲ့တာကို သတိရပြီး မျက်နှာပူသွားမိသည်။ မောင် ကတော့ နားလည်သည့်အပြုံးတွေနဲ့ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း စိတ်မြန်လက်မြန်လုပ်တတ်တာ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ဘိုးဘိုးသော် ကဧရာ မင်း ချက်ကျွေးတာကို စားချင်ပါဘယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ ...”

“မပြောဘူးပေမယ့် လေး ကို လိမ္မာစေချင်တာ ...”

“မင်းကို အရမ်းဆိုးတာပဲလို့ ပြောဖူးတယ်ပေါ့ ...”

သူ့မျက်နှာကို နားမလည်သလိုပြန်ကြည့်မိကာ လေး ခေါင်းခါမိ၏။

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆိုးတယ်လို့ပဲထင်နေတာလဲ၊ လူတိုင်းမှာ ပြည့်စုံကောင်းမွန်နေကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းရဲ့ ဘိုးဘိုးက လိမ္မာစေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း မင်းကို ကိုယ့်ဘက်ကပြိုင်စရာ ဖြစ်မှာစိုးတာကြောင့်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့

အရည်အချင်းကောင်းများကို သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာပဲ အမှတ်ပေးတာလေ ...”

ပြောပြရင်း မောင် က ပြုံးလိုက်သည်။ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီမှန်း မသိပေမယ့် မီးရောင်အောက်မှာ မောင် မျက်နှာက ရှင်းသန့်ချောမွေ့နေလျက် ...။

“မင်း သိလား ... ကိုယ် မင်းကို ပွေလွှာခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ဒီကောင်မလေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးသာ ငါ့ဘဝထဲမှာမရှိတော့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးက ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်မက်မောခဲ့သမျှအရာအားလုံးပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးသွားသလိုပဲ၊ မင်းကို ပြန်လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကလွဲရင် ကိုယ် မက်မောတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူးဖြစ်သွားတယ် ...”

သူ့ကိုကြည့်နေသည့် လေး ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ အလိုအလျှောက် လွှဲဖယ်သွားခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ လှုပ်ခတ်ခြင်းက လူ့ကို ဝေလူတွေနဲ့ စတင်ဆွတ်ဖျန်းသကဲ့သို့ နေရထိုင်ရခြင်းက သက်တောင့်သက်သာမရှိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

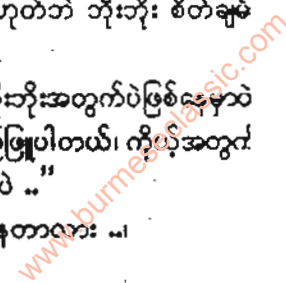
မောင် က လေး ရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ခပ်ဖိဖိဖျစ်ဆုပ်ထားရင်း လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးတွေကို ပွတ်သပ်နေလျက် ...။

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်အတွက် မင်းရှိနေဖို့ထက် ဘာမှမလိုအပ်ဘူး မိန်းမတို့ရဲ့ အရည်အချင်းကောင်းများစွာဆိုတာ ကိုယ်က မတောင့်တဘဲ မင်းတို့ယံတိုင် ပေးချင်လာတဲ့အခါ အခု မင်းအတွက် ခက်ခဲနေတာတွေအားလုံးက အသေးအဖွဲလေးတွေဖြစ်သွားမှာပါ ...”

ကိုယ်တော်ချင်တာက သူ့အတွက်မဟုတ်ဘဲ ဘိုးဘိုး စိတ်ချစ်သာစေချင်တာလို့ ပြောခဲ့ပြီးသား ...။

“ခုနေ မင်းရင်ထဲမှာ အရာရာဟာ ဘိုးဘိုးအတွက်ပဲဖြစ်နေမှပဲ အဲဒါ ဘယ်အချိန်ထိဖြစ်နေနေ ကိုယ် ကြည့်ဖို့ပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် အရာရာဆိုတာ တစ်နေ့နေ့တော့ ရှိလာမှာပဲ ...”

ကိုကို ငါ့ကို ရည်းစားစကား ပြောနေတာလား ...။





လေး ရဲ့ သံသယမျက်ဝန်းလေးတွေ သူ့ မျက်နှာဆီရောက်သွား ပြန်သည်။ ဖေ့စဘွတ်မှာ စာတွေအပြန်အလှန်ရိုက်ရင်း ရည်းစားတွေ ဝားခဲ့ဖူးသည်။

တွေ့ကြရအောင်ပါဆိုရင်လည်း သူငယ်ချင်းတွေ လက်ဝါးရိုက်ပြီး ရောက်အောင်သွားခဲ့ဖူးတာတွေရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပုံစံ အဆင်း သဏ္ဍာန်ရှိတယ်ဆိုတာ ကွယ်ရာကကြည့်ပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့တာပဲဖြစ်၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ကြပြီး ချစ်စကားပြောခဲ့ဖူးတာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ပေ ...။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့အချစ်ကို ဖော်ပြချင်ပြီဆို ဘယ် လို အကြည့်မျိုးတွေပြောင်းလဲသွားတတ်သလဲ ...။

ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ အရင်ဆုံး ပြင်ဆင်လာကြသလဲ၊ သူမ ကြံဖူးခဲ့တာ ဘာရှိလို့လဲ ...။

ထို့ကြောင့် မောင် မျက်ဝန်းနဲ့အကြည့်တွေကို သူ့စကားတွေနဲ့ ထပ်တူ ညှိမညှိ မခွဲခြားနိုင်ပေ ...။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း တို့ ရောက်လာကြသဖြင့် မောင် က လေး လက်လေးကိုလွှတ်၍ နေရာရွှေ့ထိုင်လိုက်၏။

“သတိရပြီလား ..”

ဟုတ်ကဲ့လို့တောင် လေး မပြောနိုင် ...။ တီလေး မျက်နှာကိုပဲ ထိုင် လိုက်တဲ့အထိ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ လှလွန်း ကတော့ လေး ရဲ့ ဘေးမှာ နီးကပ်စွာထိုင်လိုက်ပြီး ...။

“လေး ရယ် တော်သေးတာပေါ့၊ ငါ နှင့်ကို အဲဒီထောင့်မှာမှန်း လုံးဝ သတိမထားဘူး၊ တီလေးတို့ကိုပဲ တန်းခနဲမြင်ပြီး ဆွဲခေါ်ပြေးခဲ့ တာ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် ..”

“ဘယ်သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း နှုတ်မှ နူးညံ့ဖျာတသော စကားတို့ကို မယုံနိုင်ဖွယ် ကြားခဲ့ရပြီး ...။

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“ဖြစ်စေချင်တဲ့စိတ်ရင်းနဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတာမှမဟုတ်တာ ..”

သူမက လေး ကို နားလည်သည့်အကြည့်တို့နှင့် ဖူးစိုက်ကြည့်၏။ လေး လောက် ပြည့်စုံချမ်းသာသည့်မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်က ဘာမှမသိနားမလည်တာ အပြစ်မဟုတ်မှန်းလည်း သူမ နားလည်သည်။

ဒါပေမယ့် ပြောနေဆိုနေရတာက ဒါတွေကို သိတတ်နေစေချင် သည့်လောဘကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ သူမ လည်း မှားခဲ့တာပဲမို့ ကလေးက တစ်စွတ်ထိုးလုပ်လိုက်တော့ ကိုယ့်အမှားကိုပြန်တွေးမိခဲ့သည်။

လေး ကိုလည်း အဆမတန် သနားမိလေသည်။ သူမ ဒီလောက်ထိ ဆူပြောခဲ့သည့်ကြားက တတ်ချင်သည့်အော့နှင့် သင်ယူဖို့ကြိုးစားခဲ့ရာ၏။

“ညနေက ကျွန်မသင်ပေးနေတာ သူ အားလုံးကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်လိုက်မှတ်နေတာ၊ တကယ်ကို ဆားနဲ့ ဟင်းချိုမှုန့်တောင် ခွဲခြား မသိတာ ..” တဲ့ ...။

ရွှေနားပေ က အကုန်ပြန်ပြောပြ၏။

“မသိတာတွေ အကုန်လျှောက်မေးတော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဘဲဥ နဲ့ ကြက်ဥကိုကြည့်ပြီး ကြက်မတွေက ဒါကြီးကို ဘယ်ကနေ ထုတ်တာ လဲတဲ့ ..”

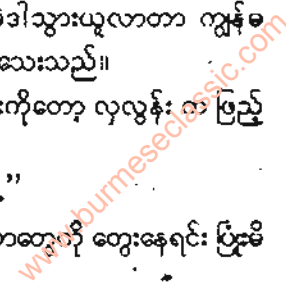
“ကြက်ခြံထဲမှာဆိုရင် စောင်ခင်းပေးထားရတာလား ...။ ကြက်ဥ မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဘာမှမပေတာလဲနဲ့ စုံနေတာပဲ၊ သူ မေးပြီးတော့ ရယ်နေ သေးတာ မမကြီးရယ် .. တစ်ညနေလုံး အဆင်ကိုပြေနေတာပဲ ..”

“အဲဒီ ပုရွတ်ဆိတ်တန်းကို ဘယ်လိုမြင်သွားပြီး ခြင်ဆေးဘူးက ဘယ်ကရလာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ သူ အဲဒါသွားယူလာတာ ကျွန်မ လုံးဝကို မသိလိုက်လို့ပါ ..” လို့ ပြောပြခဲ့သေးသည်။

ခြင်ဆေးဘူး ဝယ်လာရတဲ့အကြောင်းကိုတော့ လှလွန်း က ပြည့် စွတ်ပြောပြတာပါ။

“တီလေး ကို တောင်းပန်ပါတယ် ..”

လေး ရဲ့ အသံလေးကြောင့် သိထားတာတွေကို တွေးနေရင်း ပြန်မိ





ကာ ..!

“မလိုပါဘူးအေ .. ငါကတောင် ညည်းလေးကို စိတ်ပူနေရတာ ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လမ်းမှာတွေးလာနဲ့မိတာတွေ မဖြစ်သေးလို့ တော်သေးတယ်ဆိုပြီးတော့ ..”

ဟင်!...!

လှလွန်း က ရိပ်မိလိုက်မေမယ် လေး က မသိသေး ..။

“အဟွန်း ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က မောင့် မျက်နှာကိုလည်း လှည့်ကြည့်ကာ ..!

“ညည်းတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ခဲ့တာ သိပ်မကြာသေးမေမယ် ငါက မြေးလိုချင်နေပြီလေ ..”

မျက်နှာ ဖျန်းခနဲပူရှိန်းသွားသည်။ မောင် က မျက်နှာဘယ်လွှဲရ မှန်းမသိသည့်ပုံဖြစ်သွားပြီးမှ ခပ်ငုံ့ငုံ့နှင့် လည်ပင်းပွတ်နေ၏။

“ဒါပေမယ့် ညနေကလိုဖြစ်တာမျိုးက လနနလေးနဲ့ဆို ပျက်စီး နိုင်တယ်လေ ..”

“တီလေးရာ .. ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိဘူး ..”

“ထွက်လာပြီ .. မင်း အသံ ..”

“ကျွတ် ...”

မောင့် မျက်နှာမဲ့လျက် နေရာမှ ထထွက်သွားလေသည်။ လှလွန်း က လက်ဝါးလေးနဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ရယ်ရင်း ..!

“လူပျိုကြီး ရှက်သွားပြီ ..”

“ဘာလူပျိုကြီးလဲ .. လူပျိုကြီးဆို ငါက မြေးတောင်းစရာလား ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က တူဖြစ်သူကို မျက်စောင်းရွယ်ပြီးမှ လေး ဘက် ပြန်လှည့်၍ ..!

“နောက်ဆို ပျံခနဲ နဲ့ခနဲ မနေရတော့ဘူး၊ မီးဖိုချောင်ဗယ်ရတွေ စိတ်ဝင်စားရင် ခဏတစ်ဖြုတ်ဝင်မေး လေ့လာ .. အသည်းအသန်တတ် မြောက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“တီလေးပဲ သူများကိုပြောရင် နှင်ပဲဆ ..”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့ ..”

“သူ့ကျတော့ .. ဟွန်း ..”

“လှလွန်း ရေ ..”

“ရိုက် ...”

“ပါးစပ်လေးခဏပိတ်ထား .. ကျုပ် ညည်းကိုပြောနေတာ မဟုတ် ဘူး ..”

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

ဟင်!...!

လေး မျက်နှာမဲ့သွားပြီး ခေါင်းနှိပ်လိုက်သဖြင့် လှလွန်း ကို ဆူနေ သည့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဖျစ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ခေါင်းမူးလို့လား ..”

“ဟုတ် .. ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး ..”

လေး ဉာဏ်များလိုက်တာကို လှလွန်း ကတော့ သိနေ၏။ ဟိုတစ်ခါ စကားအစ်ကြည့်တုန်းကတော့ ဘာမှမဟုတ်သလိုလို လေး မြေခဲဖူးသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကြီးနဲ့ လေး တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သူမ မသင်္ကာပေ။ လေး ကလည်း မကြည်ဖြူမကျေနပ်လျှင် အသံကုန်အော်ပစ်ဖို့

ဝန်မလေးတဲ့သူ ..။

ကိုကိုကြီးက လူပျိုကြီးပီပီ ခပ်တည်တည်ရယ် ..။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ‘နင်လာမလား၊ ငါလာရမလား’ စောင့် ကြည့်ရင်း မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲဆိုရင် တီလေး တောင့်တနေတာ ဝေး ပြီပေါ့ ..။





အခန်း (၃၂)

လေး နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ဆိုတာနှင့် ဦးသော်တာ နဲ့ ချိုမိုင် တို့ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘိုးဘိုး ပြန်ရောက်နေတာကြာပြီ မြေး၊ မြေးလေးကို ခွဲသွားရ ပေမယ့် ကြာကြာလည်း မနေနိုင်တော့ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မြေးလေး အသားတကျနေပါစေဆိုပြီး အသိမပေးဘဲနေခဲ့တာ ..”

“ဘိုးဘိုး အရမ်းရက်စက်တာပဲ .. အန်တီချို လည်း ဘာထူးလဲ လေး ဆီကို တစ်ခါမှ မလာဘူး ..”

“လာချင်တာပေါ့ မီးလေးရယ် ..”

“အဲဒါတွေက ဘိုးဘိုး ချမှတ်ခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းတွေကြောင့်ပါ မြေး ရယ် ..။ သမီးချို က မယ်ငြိမ်း နဲ့တော့ ဖုန်းအမြဲဆက်သွယ်နေတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုးဘိုး မှားပါတယ်။ မြေးလေးကို ဒီလောက်ထိ အလိုလိုက် မွေးမြူခဲ့ပြီးမှ အကောင်းဆုံးတွေဖြစ်ဖို့ လောဘကြီးခဲ့မိတာ ..”

မြေးအဘိုးတွေ ဆုံပွဲက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ရပေမယ့် ရယ်သံတွေ တော် တီတိဆိတ်နေခဲ့၏။

ဘိုသော် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အချိုးတွေ ပြောင်းနေတာမြင်သွားရသဖြင့် ဦးသော်တာ ကျေနပ်သွားခဲ့လေသည်။

“ဒါနဲ့ မြေးက ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီထူထောင်နေတယ်ဆို .. ဟုတ် လား ..”

မောင် ကို မြေးလိုခေါ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာကြီး ချိုအိသွား၏။

“ကောင်းပါတယ် .. ပညာ့ဟတ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝမြင့်မားဖို့ လမ်း ကြောင်းကို မှန်ကန်စွာရွေးချယ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့သူလိုဆိုတာ။ ဘဝဟာ ကစားပွဲတစ်ခုမဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုယ် ထွက်တဲ့တာကို ပြန်မဝင်ရ ဘူး ..”

ဆုံးမစကားတွေလည်း ပြောသွားသေးသည်။ မောင် လက်မောင်း ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ..။

“ဘိုးဘိုး အကူအညီပေးနိုင်တာရှိရင် အချိန်မရွေးပဲ .. လိုအပ်တာ ရှိရင် ပြော ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

“ဘိုးဘိုးမြေးလေး ဒီမိသားစုထဲရောက်လာတာ မမှားဘူးလို့ ခံစား မိလာတဲ့အတွက် ဘိုးဘိုး ဝမ်းသာတယ်။ မှားပြီလားလို့ ပူပန်စိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက်လည်း တောင်းပန်တယ်။ တကယ်တော့ မြေးက သူငယ် ချင်းကောင်းနဲ့အတူ နွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရတာပဲ မြေးအတွက် ဘိုးဘိုး ကျေနပ်တယ် ..”

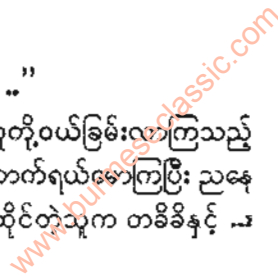
မိသားစုနှစ်စုက နားလည်မှုတွေရသွားခဲ့ကြသည်။ မောင် နဲ့ လေး ကတော့ မူလရာသီထဲမှာ ပြန်လည်ပျော်မွေ့နေခဲ့လျက် ..။

“ချစ်ကြဖို့ပဲလိုတော့တာကို ..”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ဖြူစင် ..”

“လှလွန်း ပြောသလို ပြောပြတာလေ ..”

ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေဆုံမိကြကာ သူတို့ဝယ်ခြမ်းလာကြသည့် သွားရည်စာတွေနှင့် နေ့လယ်ပိုင်းမှာ စားသောက်ရယ်မောကြပြီး ညနေ ပိုင်းမှာ ဂိမ်းဆော့တဲ့သူကဆော့၊ ချက်တင်ထိုင်တဲ့သူက တခါခါနှင့် ..။





“လေး ရေ .. ဒီမှာ ဟိုတစ်ယောက် နင့်ကို မေးနေတယ်ဟ ..”

“ဟိတ် .. ဟိတ် .. လေး ကို ခေါ်တဲ့သူ ငါ့ရန်သူ ..”

လှလွန်း က ဂိမ်းဆော့ရင်း လှမ်းအော်၏။

“ဘာထဖြစ်တာလဲ .. ပိုင်ရှင်အနားမှာမရှိတုန်း ခဏသုံးစွဲကြည့် တာကို ..”

“သုံးစွဲကြည့်ရအောင် ငါ့ယောက်မက နင့်ကိုင်ထားတဲ့ မော့ကစ် မဟုတ်ဘူး .. လုံးဝမရဘူး ..”

“ဘာလို့မရရမှာလဲ ဟွန်း .. သူ့အစ်ကိုက ဘယ်လောက်နဲ့များ စပိုင်ခန့်ထားလိုက်လဲ မသိဘူး ..”

“ဟုတ်ပ .. အဲတစ်ယောက် အရင်လိုကိုမဟုတ်ဘူး၊ လေး ကို သူ့ပစ္စည်းကျနေတာပဲ .. တုန်ခါနေတာ ..”

ထိုစဉ် လေး က အနားကိုပြေးဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ..

“လေး ရေ .. နင်ကလည်း ခုမှ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီးကျနေတာပဲ နော် .. ခဏလာထိုင်လိုက်၊ မီးဖိုချောင်ပြေးဝင်လိုက်နဲ့ ဟင်းမချက်တတ် ရင် မစားဘဲနေရတော့မယ့်အတိုင်း ..”

လေး က ရယ်လိုက်ရင်း မော်နီတာကိုကြည့်ကာ ..

“အခု ဒီမျက်နှာတွေထက် ငါ စိတ်ဝင်စားတာ တွေ့နေပြီဟ ..”

“ဒါပေါ့ .. ကိုကိုကြီးက ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုကိုကို ငါကဖြင့် ဟင်းတစ်အိုးလောက် စိတ် မဝင်စားပါဘူး ..”

“ဟယ် ...”

လှလွန်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လှည့်ကြည့်၏။ လေး က အသံထွက် အောင်ရယ်လိုက်ပြီး လှလွန်း ရဲ့ ခါးကို လှမ်းဆိတ်ကာ ..

“အခုလိုအချိန်မျိုးကိုပြောတာပါ။ ငါ့ချက်တဲ့ဟင်းက အနံ့လေးမွှေး လာတော့ ငါ ဘယ်လောက်ပျော်ရလဲ သိလား ..”

ထိုအခါကျမှ လှလွန်း အပါအဝင် အားလုံး၏ မျက်နှာတွေမှာ

လေး ဆီက အပျော်တွေ ကူးစက်သွားခဲ့သလို အပြုံးတွေ လင်းလက်လာ ခဲ့၏။

ပြည့်စုံသာယာခဲ့သည့်ဘဝမှာ မီးဖိုချောင် ဗာယီရတွေဆိုတာ မိမိ ကျွမ်းကျင်ထားသင့်သော ပညာကိစ္စရပ်တွေဆိုတာလည်း သိပ် နားမလည် ခဲ့ပေ ..။

မိခင်နဲ့ အဒေါ်သားရင်းတွေ အစ်မကြီးတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရင်လည်း တစ်မျိုး ..။

လေး ရဲ့ ဘဝမှာ ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်သာ မိဘ၊ ဘိုးဘိုးတစ်ယောက် ကပဲ မိသားစုဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ဘိုးဘိုးကလည်း လုပ်ငန်းလေးအနည်း အကျဉ်းကိုတောင် ယုံကြည်ရသည့်မိတ်ဆွေတွေနဲ့ လွှဲထားကာ လေး အတွက် အချိန်ပြည့်ရှိနေပေးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် မဆူရက် မငေါက်ရက်အောင် ယုယမွှေးမြှူလာခဲ့သည့် နှလုံး ကို ဝင်လှေလာစမ်း၊ တတ်အောင်သင်စမ်းဆိုတာမျိုးလည်း ဘယ် တုန်းကမှ မခိုင်းခဲ့ ..။

“ပြောပါဦး .. အခု ဘာတွေချက်တတ်နေပြီလဲ ..”

ဖြူစင် က မေးတော့ ဖုတ်ဘွတ်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေရင်း ပြုံးပြပေမယ့် ရုတ်တရက်မဖြေနိုင် ..။

လှလွန်း နဲ့ ပုံရိပ် တို့က ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုပြီး ခေါင်းချင်း ဆိုင်၍ လာငုံကြည့်ကြသည်။

“နေ့စွဲသစ်ပါလား ..”

ဒီတစ်ယောက်ကိုမြင်တော့ လှလွန်း မျက်နှာမဲ့သွားသည်။ အပျော် ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း သဝန်တိုစိတ်တွေပါ ဆက်တွဲဖြစ်လာကာ ..

“လေး နော် .. အဲဒီတစ်ယောက်က နင့်ကို အတည်ကြီးဖြစ်လာ ပြီး ကြည့်လုပ် ..”

“အေးပါ .. ကြည့်လုပ်မှာပါ ..”

ထိုစဉ် အခန်းဝမှာ ကိုကိုကြီးရဲ့ပုံရိပ် ပေါ်လာခဲ့ပြီး ...





“ဒီထဲမှာ စုပြုံနေကြပြန်ပြီလား ..”

“ဟယ် ...”

“ကိုကိုကြီး ပြန်လာပြီ ..”

“လာ .. ငါတို့ခြံထဲ သွားရအောင် ..”

ငုံ့နေသည့် ခေါင်းလေးပတ်ခနဲဖြစ်ကာ ဇာနီးကွနေကြသည်များ မတ်မတ်စန့်စန့်တွေ့ပြန်ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ချထားသည့် ဖုန်းလေးတွေ ပြေးကောက်၊ အိတ်လေးတွေထဲထည့်ကာ အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြလေသည်။

မောင် က မော်နီတာပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီ ချွတ်သည်။ ပြီးတော့ ..

“မ out လိုက်နဲ့ဦး ..”

ဟင်!..။

လေး မျက်ခုံးလေးပင့်သွားပြီးမှ out ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဘာမှ မဟုတ်သလို လေး နေရာမှ ထရပ်ကာ ..။

“ကိုကိုက စောလှချေလား ..”

“ပြောနေတာကို ဘာလို့ out လိုက်တာလဲ ..”

“အဟွန်း ..”

လေး က ရယ်ရင်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့တွဲတွဲနှင့် ..။

“ကိုကိုကလည်း လျှောက်နောက်ထားတာတွေကို ကိုကို ဖတ်မှာ စိုးလို့ပေါ့ ..”

“လျှောက်နောက်ထားတာဆိုရင် ငါ ဖတ်တော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင် လို့လဲ ..”

“အလုပ်ရှုပ်တာပေါ့ ..”

“နေဦး ..”

လေး က အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်တော့ မောင် က လက်ကိုဆွဲထားလိုက် ကာ ..။

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

“ဒီမှာ ဖိုင်တွေ စီရိတ်သွားထည့်ပေး ..”

“လေး .. ဟင်းအိုးတွေသွားကြည့်ရဦးမှာ ..”

“လာပြန်ပြီလား .. ဒီဟင်းအိုး ..”

“လေး ဟင်းချက်သင်နေပါတယ်ဆိုမှ ..”

“သင်နေလည်း ဒီနေ့အဖို့တော်ပြီ - ပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီ သွားထုတ်ပေး..”

“ကိုကို ရေချိုးမလို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“အဲဒါ ကိုကိုဘာသာ ရွေးထုတ်ပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုယ်ဝတ်ချင်တာ ကိုယ်ပဲသိတာကို ..”

ပြောပြီး လက်လေးကို လွှဲရုန်းသည်။ မောင် က သူမရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ထားလိုက်ပြီး ..။

“တစ်သက်လုံး ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ နေလာပေမယ့် နှစ်ယောက် အတူနေရတော့မယ့်အချိန်ကစပြီး နှစ်ယောက်အကြိုက်ဖြစ်သွားပြီ။ အဆင်ပြေမယ်ထင်တာ ထုတ်ထားလိုက် ..”

“ကိုကို ..”

ဒီတစ်ခါ သူ့လက်ကို လေး က ဆွဲထားကာ ..။

“ကိုကိုဟာတွေ လေး မှ မကြိုက်တာ ..”

“ဘာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပုဆိုး ဘယ်လိုအရောင်ဖြစ်ဖြစ် ရှုပ်အင်္ကျီကြီးနဲ့ ကပ်လိုက်ရင် ဘာပုံဖြစ်သွားမလဲ၊ အဲဒါတွေကို ဝတ်လည်းမဝင်စားဘူး”

“ဒါဆို ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မင်း စိတ်ဝင်စားတာ ဟာမှမရှိဘူးပေါ့..”

“မရှိဘူး ..”

ပေါ့ပေါ့လေး ခေါင်းခါလိုက်သည့်အဖြေမှာ မောင် မျက်နှာမည်း မှောင်သွားခဲ့၏။ ထို့ပြင် ခုနလေးတင် မြင်လိုက်ရသော ဖွေစံဘူတ်ပေါ် က ချာတိတ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံကို မြင်ယောင်သွား၏။

“ကိုကိုကို ပုဆိုးကြီးတကားကားနဲ့ မြင်နေရတာ ..”



“အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. ဆက်ပြော ..”

“စိတ်ပျက်တာလေ .. ဟဲက်ပီးနယူးရီးယာ ညကလည်း အဲ့ဒီပုဆိုးကြီးကြောင့် ရေကူးကန်ထဲမှာ ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ..”

“ကိုကိုပဲ မေးပြီးတော့ ..”

လေး ကို သူ့ကြည့်တော့ မီးခိုးရောင်တီရှုပ်လက်ပြတ်လေးနှင့် ပေါင်လယ်လောက်ဆောင်းဘီတိုလေး ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်တွေကို နောက်မှာ ဖြစ်သလိုစည်းထားကာ နဖူးနဲ့ နားသယ်စပ်ဆံစလေးတွေ တစ်မြိုက်နှစ်မြိုက်ပြုဆင်းနေကြသဖြင့် နဖတ်ဝင်းစိုနေသည့် မျက်နှာလေးက ကပိုကရီဆန်ပေမယ့် လှနေ၏။

ကိုယ့်ပုံစံကိုတော့ ပြန်ငဲ့မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။

လေး ထံမှ ဒီလိုအပြောမျိုးကို ပထမဆုံး မခံရပ်နိုင်ဖြစ်ရခြင်းက ဒါကို ပြန်လည်ဖျောက်ဖျက်နိုင်ဖို့လည်း တော်တော်ကြီးခဲယဉ်းနေရတာ ..

“လေး သွားတော့မယ် ..”

“ဟေ့ ...”

လေး က ရှောင်တွက်လျှင် ခြေလှမ်းရွှေ့လိုက်ပြီး ပိတ်ထားမိကာ..

“ပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံကို မင်း သဘောကျတတ်အောင်ကြိုးစား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါကိုပဲ ဝတ်တတ်နေတဲ့ကောင်က မင်း ယောက်ျားကြည်နူးမောင် ဖြစ်နေလို့ ..”

လေး မျက်နှာလေးမသိမသာမဲ့သွားပြီး သူ့မျက်နှာကို မဲ့ထားသည့် အတိုင်းနဲ့ မော့ကြည့်သည်။

“နာမည်ကြီးကလည်း မိန်းမဆန်တာပဲ ..”

“ဘာ ...”

“မောင် ဆိုရင်တောင် တော်သေးတယ် ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို မင်းဘက်က ကိုယ့်အပေါ်အဆင်ပြေဖွယ်

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

တစ်ခုခုမြင်ထားတာ ကျန်သေးရဲ့လား ..”

“ဝတ်စားပုံက ဝမ်းနေမှတော့ သွားပြီပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ နာမည်ကလည်း ကြည်နူးမောင် ဖြစ်ရသေးတယ် ..”

“ဒါဆို တစ်ခုမှ အဆင်ပြေတာမရှိဘူးပဲ ..”

“အဟွန်း ...”

အားတော့နာပါတယ် ဆိုသည့် အပြုံးလေးနှင့် လေး က ပခုံးလေးတွန့်လိုက်ရင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် တံခါးဖွင့်ဖို့လက်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် သူမကိုယ်လေးကို မောင် က ဖျတ်ခနဲဆွဲလှည့်ယူလိုက်တာ ..

“ကိုကိုနော် ..”

“ဂျိမ်း ...”

တံခါးကို လှမ်းကန်ပိတ်လိုက်ပြီး မောင် က လေး တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ..

မွန်းကြပ်စေသော နောင်ဖွဲ့ခြင်းတို့မှာ လေး ကျရှုံးသွားခဲ့၏။

သို့သိပ်နွေးဖြာသော အနမ်းများကြောင့် ညနေခင်းက မောင်မိုက်သွားခဲ့သည်။

ကတုန်ကယင်ပြီးလဲခြင်းက မောင့် ကျောပြင်ကို ပြန်လည်ဖက်တွယ်ထားမိသကဲ့သို့ရှိကာ ..

အဲ့လူကြီးကို မုန်းတယ် ..



အခန်း (၃၃)

“ဟတ်ချီး ...”

“အင်း .. မစော့အဆင်ပြေသလို လုပ်လိုက်လေ ..”

“... ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ခရီးသွားဖို့ကိစ္စက မိန်းကလေးနဲ့ မဖြစ်လို့ထင်တယ်။ အဲဒါတွေကိုတော့ ကျွန်တော် လုပ်ပေးလို့မရဘူး မစော့ ..”

“ဟ .. ဟတ်ချီး ...”

ဖုန်းပြောရင်း ဟတ်ချီးဖြစ်နေသည့် လေး ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမက ဖုန်းနဲ့ မျက်နှာမှာ မခွာဘဲ မွေ့ရှာစွန်းမှာ ခေါင်းအုံးတွေဆင့်ထားပြီး မှီထိုင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် မစော့ .. ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းအတွက်လေ ..”

“ဟတ်ချီး ..”

မောင် ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ဒီတစ်ခါ မြေလှမ်းကျဲများနှင့် လျှောက်လာပြီး လေး ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သည်။

စံခရင်မှာ မြင်လိုက်ရသည့်စုံကြောင့် မောင် မျက်နှာ တင်းသွားပြီး ဖုန်းကို မွေ့ရှာပေါ် ပြန်ပစ်ချ၍ ..

“ဆော်ရီးပါ .. ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းက ခုမှ ပရောဂျက်အဆင့်

အောင်မြင်ရုံပဲရှိသေးတာလေ .. အဲဒါ ..”

သူ့စကားမဆုံးသေးခင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်ထဲကို ဖုန်းကပါသွား၏။

လေး က ဖုန်းကို ဖျက်ချပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ စားပွဲပေါ်သွားတင်ထားလိုက်သည်။ မောင် မျက်နှာက အေးစက်စက်တင်းမာခြင်းဖြင့် -

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“ဆွဲယူလိုက်တာလေ .. ကိုကို့ကျတော့ .. ဟတ်ချီး ..”

စကားမဆုံးခင် နှာချေပြီး နှာခေါင်းဖျားလေးကိုလည်း ပွတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ -

“သူများစကားပြောနေတာကို ..”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ .. ဘယ်မှာလဲ .. အဲဒီကောင်နဲ့ ပြောထားတာတွေ၊ အကောင် ပတ်စ်ပေါ့ဒ် ငါ့ကိုပြော ..”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ .. လေး တို့က ဒီလိုပဲ ..”

“ဘာ ဒီလိုပဲလဲ .. မင်း ..”

“ဟတ်ချီး .. လေး တို့က သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး .. ဟတ်ချီး ..”

“တော်တော့ ..”

“အဲလောက် မအော်ပါနဲ့၊ လေး တို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးနဲ့ သူနဲ့ခင်တယ်၊ မရိုးသားတာတွေပြောနေတာလည်း ..”

“ခင်လို့ပဲလား ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုက လူကြီးဖြစ်ပြီး ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီလူကြီးက မင်းလို ချာတိတ်မကို ယူထားမိလို့ ဆီကွာတွေ၊ ပါဝါတွေကို ပစ်ချပြီး တန်ဖိုးမရှိတဲ့စကားတွေ ပြောနေရတာ ..”

“ဘာ ...”

“မင်းကို ငါ အမြင်မတော်လို့ပြောတိုင်း မင်း ပါ့ကို တိုင်းစရာမလို



ဘူး။ ငါ ပြောသမျှ ဗရုတ်သုတ်ခ တန်ဖိုးမဲ့တဲ့စကား ဘာမှမပါဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. လေး က တန်ဖိုးကြီးတဲ့စကားမပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ လိုက်ကြည့်မနေနဲ့ .. ကိုကိုဘာသာ ..”

“ကိုယ့်ဘာသာနေရအောင် မင်းက ငါ့မိန်းမ ..”

လေး က ခဲ့၍ ..!

“သိနေကြရင် ပြီးတာပဲ ..”

“ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

လေး က နှာခေါင်းယားလာသည့်မျက်နှာလေးနှင့် စကားပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ နှာခေါင်းကို လက်ဖနှောင့်လေးနဲ့ ဖိပွတ်နေသည်။

“လေး နဲ့ ကိုကို နားလည်နေကြတာပဲလေ .. မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ဘာကို နားလည်တာလဲ ..”

“လေး ကိုကိုကို လက်ထပ်ရတဲ့အတွက် စိတ်ညစ်သွားခဲ့တာ တစ်ခုကလွဲရင် ကိုကိုအပေါ် စိတ်ဒုက္ခပေးခဲ့မိတာရှိသလား ..”

“ဪ .. အင်း .. ပြောပါဦး ..”

“လေး ကိုလည်း ကိုကို နားလည်နေတာပဲ၊ အစတည်းက နေလာခဲ့တဲ့ ပုံစံကို .. ကိုကိုနဲ့ ..”

“အစတည်းက နေလာခဲ့တာတွေကို အခုထိ နားလည်ပေးခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ ဆက်ပြီး နားလည်ပေးရဦးမလဲ၊ မင်း အဲဒီကောင်နဲ့ချည်းပဲ .. တောက် ..”

“လေး အပျင်းပြေ ပြောနေတာလို့ ပြောပြီးပြီပဲ ..”

“ဘာ ...”

မောင့် အသံက ဟိန်းထွက်သွားလျက် ..!

“အပျင်းပြေ ဟုတ်လား .. မင်း ..”

သူ လေး ရဲ့ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြာလဲ့သော မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ဒီ မျက်နှာ

လေး ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းနေသလဲ ..။

ပြည့်တင်းသွယ်လျသော ကိုယ်ဟန်က ခြေလှမ်းသွားတာကအစ မြင်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ စွဲကျန်ခဲ့အောင် ဆွဲဆောင်မှုတွေအပြည့် ..

သူမလေးမှာ အလေးအနက် ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာသိပေမယ့် ဟိုတစ်ဖက်က လေးနက်မနေနိုင်ဘူးလား ..။

သူမရဲ့ မလေးနက်ခြင်းများစွာထဲမှာ ကိုယ်ကတော့ စောစီးစွာ တည်းက ကဲနဲဆယ် လုပ်ခံထားရတဲ့သူ ..။

ဒါကြောင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သွားမှာတွေ ကလေးဆန်မှာတွေ သူ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပေ ..။

“ခုကစပြီး မင်းကို ဖေ့စ်ဘွတ်(စ်)သုံးခွင့်မပြုဘူး ..”

“ဟင် ...”

လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကို .. ဘာ ..”

“မင်း အပျိုမဟုတ်တော့ဘူး ..”

“အို .. ပျိုပျိုအိုအို လေး အဲဒါတွေကို ထိပါးဖျက်ဆီးတဲ့အထိ လည်း ..”

“မင်း ဘယ်လောက်ထိ ပျက်စီးလာမလဲဆိုတာ ငါ စောင့်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး လေး .. နောက်ဆို ငါဒို့ထက်အလုပ်ပိုရုပ်တော့မယ်၊ မင်း ထင်သလိုနေနေတာကို နောက်ထပ်တစ်ယောက်က အမြင်မတော်လို့ တိုင်လာရင် အားလုံး ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မယ် ..”

“ကိုကိုနော် .. လေး တို့ အဲလောက်ထိကဲနေတာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဘယ်လောက်ထိကဲသလဲ ငါ စိတ်ဝင်စားချိန်မရှိဘူးလို့ ပြောပြီး ပြီလေ ..”

မောင် က သူ့ဘာသာအင်္ကျီသွားထုတ်နေရင်း ညဝတ်အင်္ကျီလဲဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ..။

“နာတွေဒီလောက်ချေနေတာ ဆေးသောက်ပြီး အနွေးထည်ထပ်ဝတ်ထား ..”

“မဝတ်ဘူး .. သေလည်းအေးတာပဲ ..”

လေး က ဖုန်းကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး ထွက်သွား၏။ မောင် က သူမကိုလှည့်ကြည့်ကာ ..

“ငါ သုံးတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလို့ မင်း ထင်နေလား၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ဟက်ကာတွေရှိတယ်၊ မင်း ကြိုက်သလောက်အကောင်တွေဖွင့်..”

လေး ချာခနဲပြန်လှည့်လာကာ ခြေလှမ်းကျသလောက် မောင့် ရှေ့ကို တန်းရောက်လာ၏။

“ကိုကို အဲလောက် ညစ်ပတ်မှန်း လေး ခုမှသိတယ် ..”

“ခုမှ မင်းနဲ့ ညားတာကိုး ..”

“အဲဒါဆို ထပ်လေ့လာထားဦး .. လေး ကို ကိုကို မမိသေးဘူး..”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတာ ဆံနွယ်တွေ ဝေခနဲဖြာသွားသည်။ မွှေးကြိုင်တာမဟုတ်သော သင်းပျံ့ဆံနွယ်ရနံ့က လူကို လက်တို့မျက်စိပစ်သွားသလိုပင် ..။

ဒီကောင်မလေး ဘာတွေထပ်ရွံ့ချင်လို့လဲ ..။



အခန်း (၃၄)

“လေး .. မလိုက်ဘူး ..”

“မလိုက်လို့မရဘူး .. ဇနီးမောင်နှံတွေချည်း တက်ကြမှာ ..”

“ဒီမှာ ဒေါ်ကြီးရွှေ နေမကောင်းလို့ လေး ဝိုင်းကူရမှာ ..”

“လိုက်သွားပါအေ .. ကျုပ်ဘာသာ .. ရ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း စကားမဆုံးခင် လေး က သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးကို နောက်ကနေ သိမ်းဖက်ထားလိုက်ကာ ..

“တီလေး တစ်ယောက်တည်းမဖြစ်ပါဘူး၊ ခုချိန်မှာမှ တီလေးက ညွှန်ကြား လေး က ချက်ဆိုတော့ အလုပ်လည်းပြီးတယ်၊ လေး လည်း ဟင်းချက်တတ်ရော ..”

မောင် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ဒီလိုပွဲမျိုးတွေဆို သူချည်းပဲတက်ရတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ ..။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကလည်း တူဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်ပြီး..ခေါ်သွားဖို့ ခေါင်းညိတ်ပြပေမယ့် မောင် က လှည့်ထွက်သွားကာ ..

“နောက်နေ့ကစပြီး ချက်ပြုတ်ဖို့အလုပ်သမားရှာမယ် ..”

“ဟယ် .. ဖြစ်ပြီ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဒီအဖြစ်ကို ရောက်မှာ ဘယ်လောက်တောင်စိုးရိမ်

ခဲ့သည်မသိ၊ မျက်လုံးအပြူးသား နှုတ်ခမ်းမစေ့နိုင်ဘဲနှင့် ..။

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ လေး ရယ် .. ညည်း သတိလစ်နေတဲ့ ညနေ ကလည်း သင်း ဘယ်လောက်ဒေါတွေကန်နေလဲသိလား ..။ တီလေးက ကက်ဖိုးကက်ဖိုးလုပ်နေလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ။ အိမ်မှာ လုပ်မယ့်လူတွေရှိနေရင် ကြည့်မယ့်မျက်လုံးတွေလည်း ပိုဝှားမှာ၊ ဒီနှစ်ယောက် ခုလို ဖြစ်ဖို့မရှိဘူးနဲ့ အဆုံးသတ်ကျတော့ ညည်းလေး ဘာမှမစားတာက အဓိကပါ လာပါရော ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က အသားဘူးတွေ ရေခဲပျော်ပြီလားကိုကြည့်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ထုတ်နေရင်း ပါးစပ်ကလည်း ပြောလိုမနား...။

“ညည်းရောက်လာပြီးဟိုဟာမစားနိုင်၊ ဒီဟာမစားနိုင်ဖြစ်နေ တည်းက အိမ်အကူခေါ်ဖို့ချည်းပဲ ပြောနေတာသိလား၊ ငါက မခေါ်ချင် လို့မဟုတ်ဘူး၊ လူစိမ်းတွေ ခေါ်ပြီး လူသစ်ပေါင်းရတဲ့အလုပ်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာရှိမလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဟုတ်ပြီကောအေ .. သူ့အကြောင်းမသိ၊ ကိုယ့်အကြောင်းမသိ၊ ဟောဒီအိမ်အကြောင်းမသိရင် ပိုဆိုးဦးမယ်၊ စာရိတ္တတွေမကောင်းနေ ရင်ရော .. အဲဒါတွေ ကိုယ်က ကြိုသိနိုင်လို့လား .. ပွဲစားနဲ့ ဖုန်းတစ်ခွက် ဆက်ပြီး လဲပေတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပဲ ..”

“ဟုတ်လား .. လေး တို့ အိမ်မှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ..”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ .. တကယ်ရှာကြပြီး ရက်ရက်ရောရောပေးခေါ် ထားတာကိုး၊ ပွဲစားဆီကမှမဟုတ်ဘဲ နောက်ပြီး ခြွေရုံသင်းပင်းကောင်း နဲ့ နေရတဲ့ ကုသိုလ်ကံရှိတာလည်း အကျိုးပေးတစ်မျိုးပဲ၊ ငါတော့ အဲ့ဒါ မျိုး မရခဲ့ဘူးပါဘူး ..”

“ရခဲဖူးရအောင် တီလေး ဘယ်နှစ်ခါခေါ်ဖူးလို့လဲ ..”

“ဟင် .. ဟဲ့ .. မင်း မသွားသေးဘူးလား ..”

မောင် မျက်နှာက ရှူတည်တည်ကြီးရှိနေကာ အပြာနုရောင် ရှပ်

အကျီပေါ်မှာ နဲ့သာရောင်တိုက်ပုံနဲ့မို့ လူကတော့ လင်းနေ၏။ ပြီးတော့ မောင်လဲနေသည့် မဲပြာရောင်ပုဆိုးကို ခြေဖျားကပ်ဝတ်ထားကာ ကတ္တီပါ ညှပ်ဖိနပ်စီးထားသည့် ခြေအစုံက နုရဲနေသည်။ ။

လေး က လှည့်ပြောပြီး ခြေဖျားထိမျက်လုံးတစ်ချက်ပဲဆာသည်။ ပြီးတော့ ရယ်မလိုတည်မလို မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲရှေ့ပြန်လှည့်သွား၏။

ဒီလူကြီးနဲ့ အတူတူမသွားချင်ပါ။ အသက်ပိုကြီးရုံမတည့်ပြင် ဝတ်ထားတာက ခပ်တုံးတုံး၊ အရပ်ရှည်တာကြီးက ဘယ်လိုမှ ယှဉ်တဲ့ သွားချင်စရာမရှိတာ အဆိုဆုံး ..။

ဒါတောင် ကတ္တီပါ ညှပ်ဖိနပ်တွေပဲ စီးထားသေးလို့ ..။

“ပြီးရင် ကော်ဖီတစ်ခွက်လာလို့ပေး ..”

လေး ရဲ့ ခေါင်းကိုနောက်ကနေ လက်ခုံနဲ့ ကပ်တွန်းပြီးပြောသည်။

လေး ချာခနဲလှည့်လာတာ ..။

“ကိုကို မသွားတော့ဘူးလား ..”

“မသွားတော့ဘူး ..”

“ဟေ!...”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ခေါင်းကြီးသွားသည့်မျက်နှာကြီး ထပ်ဖြစ်လေသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ မောင် က ထွက်သွားပြီဖြစ်၏။ ။

“ဒီကောင်လေး စုံတွဲမတက်နိုင်ရင် မျက်နှာပူစရာကောင်းနေလို့ ဖြစ်မှာ .. ဒုက္ခပါပဲအေ .. ညည်းက ဘာကိစ္စမလိုက်ချင်တာတုံး ..”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး တီလေးကလည်း ဒီနေ့ လှလွန်း တို့ ရှေ့ပင်းနံ ထွက်ကြတယ်လေ၊ အဲဒါ လေး အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုဝယ်လာ မယ်တဲ့၊ လေး ကလည်း သူ့အကြိုက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ထားမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ် ..”

“ကဲ .. ကဲ .. ကော်ဖီဖျော်ပေးလိုက်မယ် .. ယူသွားဖို့ကိစ္စ ..”

“လေး ဖျော်လိုက်ပါ့မယ် ..”

“ဖျော်တတ်လို့လားအေ ..”



“ဖျော်တတ်နေပါပြီ ..”

ဓာတ်ဘူးတွေ၊ သကြားဘူးတွေ အားလုံးဆွဲချနေတော့ လှမ်းကြည့်နေရင်း ခေါ်ငြိမ်းချမ်း သက်ပြင်းချစ်သည်။ လေး ဘယ်လို ဖျော်နေသည်ကို မကြည့်လိုက်မိတာကတော့ ..

“ကိုကို .. ဒီမှာ ..”

စားပွဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက်နေသည့်မျက်နှာက တစ်ချက်မှ မော့မလာဘဲ ကော်ဖီပန်းကန်ချပေးပြီး ပြန်ရုတ်လိုက်သည့် လက်ကို မောင်က ဆွဲထားလိုက်၏။

“ခဏထိုင်ဦး ..”

“လေး ...”

“ထိုင်ဆိုထိုင်ကွာ ..”

မောင် က တစ်ဖက်ကခုန် ကြည့်ထောက်နဲ့ ချိတ်ဆွဲလိုက်ပြီး လေး နားကပ်ပေးလိုက်၏။ လေး က ဘာမှမမေးတော့ဘဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်မီးခိုတစ်ချို့ကို နှာခေါင်းရှုံ့၍ လက်ဖျားလေးနဲ့ ခါထုတ်ပစ်၏။

ထိုမျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်၍ စီးကရက်ကို စားပွဲနဲ့ ဖိကပ်ချေပစ်လိုက်ကာ ..

“မင်းဆီကို ဒေါက်တာဇင်မင်း ဖုန်းဆက်ထားလား ..”

လေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်၍ ..

“ဆက်တယ် .. ကိုကိုက လေး ရဲ့ ဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်ထားတာလား ..”

“မင်းဖုန်းကို ငါ ဖွင့်ကြည့်တယ်ဆိုရင်တောင် ကက်ဒ်ချိန်းထားတာ သုံးရက်ပဲရှိသေးတဲ့ မင်ဖုန်းကို ဒေါက်တာဇင်မင်း သိနေတာက ပိုမဆန်းဘူးလား ..”

“အဲ့ဒါ .. လေး မသိဘူး ..”

“သူက နတ်မျက်စိရနေတာဖြစ်မယ် ..”

“လေး ညာပြောနေတာမဟုတ်ဘူး ကိုကို .. သူက အန်တီချို နဲ့ နေ့တိုင်းတွေ့နေတာ၊ အခု နောက်ဖွင့်တဲ့ဆေးရုံအသစ်မှာ သူထိုင်တယ်၊ အဲဒီဆေးရုံက အန်တီချို ဘို့ ဖစ်(တ်)နက်(စ်)စင်တာနဲ့ ကပ်လျက်ပဲ ..”

“မင်ဖုန်းနံပါတ်ကို အန်တီချို က သိနေတယ်ပေါ့ ..”

“သိတာပေါ့ .. ကက်ဒ်ချိန်းလိုက်တည်းက လေး ခေါ်ထားတာကို ..”

မောင်က ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ လေး မျက်နှာလေးကို မျက်လွှာစင်းချရင်း ငုံ့မိုးကြည့်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲထားလိုက်ရင်း ..

“မင်းကို ဘာပြောသွားလဲ ..”

“သူ လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးတဲ့ ..”

မောင် မျက်နှာ ဆတ်ခနဲလှည့်လာ၏။

“အဲဒီတော့ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ..”

လေး မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးစူးလက်လက်ဖြစ်လာသည်။

ဒီလိုလာပြောတုန်းက ဒေါက်တာဇင်မင်း ကို သူမ ဒေါသထွက်သွားခဲ့သည်။ သူကလည်း ကိုယ်ဘာတွေပြောပြော သူပြောချင်တာတွေပြောပြီး ဖုန်းချသွားခဲ့၏။ သို့သော် ..

“ကိုကို လေး ကို မေးနေတာတွေက လေး ကို တစ်ခုခုနဲ့ ပစ်ပေါက်နေသလိုပဲနော် ..”

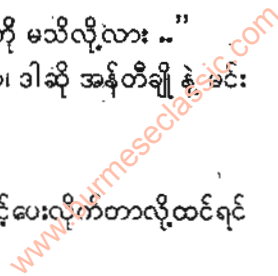
“အဲ့ဒီတစ်ခုခုကို မင်း သိလား၊ အဲဒါ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ .. မင်းကို ငါ ဒီလိုမေးလိုက်တာနဲ့ မင်း ခံစားရတယ်၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ ဒီလိုပတ်သက်မှုရှိနေတဲ့အကြောင်း ပြောသွားတဲ့ကောင်က မင်းကိုမေးပြီးရယ်သွားတာဆိုရင် ငါ ဘယ်လိုနေမလဲ ..”

“ဒီလူ တမင်ပုတ်ခတ်ချင်နေတာ ကိုကို မသိလို့လား ..”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်မှ ငါ သူနဲ့သိတာလေ၊ ဒါဆို အန်တီချို နဲ့ မင်းကရော ..”

မောင် က မေးဆတ်လိုက်ရင်း ..

“သူ ဒီလိုအခွင့်အရေးရအောင် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တာလို့ထင်ရင်





မရဘူးလား ..”

“ကိုကို အန်တီချိုကို ..”

“မင်းပြောတဲ့ ရင်းနှီးမှုကိုတွက်ကြည့်ရင် ဒါပဲရှိတာလေ။ ဒီအခြေအနေမှာ မင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းတာကို ပေးသင့် မပေးသင့် သူ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်သင့်သလဲ ..”

“ကော်ဖီသွားပို့တာ ပြန်ဆင်းမလာပါလားမှတ်တယ်။ ဒီမှာ စကားနုပမ်းပွဲလုပ်နေကြတယ် ဟုတ်လား ..”

နှစ်ယောက်၏ တင်းမာမှုတွေက ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရောက်လာတော့ ဒီမှာတင်ရပ်တန့်သွားခဲ့ကြပြီး ..။

“သားကြီးက အပြင်မသွားတော့ဘူးဆို အဝတ်စားမလဲရသေးပါလား .. ဘာတွေအရေးတကြီး ငြင်းခုံနေကြတာလဲ ..”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ..”

မောင် က မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုကောက်ကိုင်သည်။ လေး မျက်နှာလေးကိုကြည့်တော့ ဘာမှမမြေဘဲနေပေမယ့် တစ်ခုခုဖြစ်ထားကြတာ သိသာ၏။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မမေးတော့ဖို့ စိတ်ကူးကာ ..။

“လေး က ကိုယ့်ယောက်ျားအတွက် အင်္ကျီလဲဖို့ သွားထုတ်ပေးလိုက်လေ ..”

မတ်တတ်ရပ်ပြီး ခိုင်းနေသဖြင့် လေး ရဲ့ မလှမ်းချင်လှမ်းချင် ခြေလှမ်းတွေက မောင့် ရှေ့ကအဖြတ် ..။

“ဖွီး ...”

“အား ...”

မောင့် ပါးစပ်ထဲက ကော်ဖီတွေ လေး ရဲ့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းမှာ အစက်အပြောက်များစွာအဖြစ် ပြေးမှန်သွားခဲ့လျက် ..။

“ဟဲ့ .. အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

“ကိုကို လေး ကို တမင်လုပ်တာမို့လား ..”

မေးခွန်း တွေက ပြိုင်တူ ..။

တို့ပြင် ဆံပင်ဖျားတွေမှာပါ ပေကျံကုန်သဖြင့် လေး ရဲ့ မဲ့ခါချရင်း ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်လာကာ ..။

“အရမ်းညစ်ပတ်တယ် သိလား .. သူများကို မကျေနပ်တိုင်း ကလဲ့စားချေတာ ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားကြီးရယ် ..”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသိရအောင် တီလေး သောက်ကြည့်ပါလား..”

“ဟင် ...”

အင်္ကျီပေါ်ကနေ ကော်ဖီစက်တွေကို ခါချနေသည့် လေး ရဲ့ လက်လေးတွေလည်း တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။ မောင် က လေး ရဲ့ မျက်နှာရှေ့မှာ ကော်ဖီပန်းကန်တိုးပေး၍ ..။

“ရှော့ .. သောက်ကြည့် ..”

“ဟင့်အင်း ..”

ခုန လူကို အတင်းစွပ်စွဲနေသည့်ပုံစံလေး ပျောက်သွားသဖြင့် ခေါင်းခါသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကိုကြည့်ရင်း မောင့် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးယောင်သမ်း၏။

“ငါ ထင်တယ် .. ဒီကလေးမ သကြားနဲ့ ဆားနဲ့ မှားဝဲသည့်ပြီ ဟုတ်တယ်မို့လား ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း နဲ့ လေး တို့ သကြားကိစ္စပြောနေကြစဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် မောင် က ဖွင့်လိုက်ရင်း ..။

“ဪ .. ချစ်သဲ လား ..”

ချစ်သဲ ခေါ်သံကြောင့် အခန်းပြင်ထုက်လိုက်ပြီးမှ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းက ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ လေး ကတော့ အင်္ကျီထုတ်ပေးတာထက် သူမကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီတွေလဲဖို့က အရေးတကြီးလိုအပ်တာမို့ လိုက်ကာ မှီခိုပိတ်လိုက်ပြီး တန်းဝင်သွား၏။

“ဟုတ်လား .. ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမှတ်လို့ အားနာနေတာ..”





အဖော်ရှိသွားပြီပေါ့ ..”

“.... ....”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး .. စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေ အရမ်းများနေလို့ ဒီနေ့သွားလာချင်စိတ်မရှိတော့တာ ..”

“တီလေးရေ .. လေး အင်္ကျီငြိနေတာ၊ ခဏလောက် လာလုပ်ပေးပါလား .. လေး .. လေး .. အ ..”

လိုက်ကာနောက်ကွယ်က လေး ရဲ့ အသံလေးကြောင့် မောင် လှမ်းကြည့်မိကာ ..!

“အိုခေ .. ကိုယ် မနက်မှ သူ့ဆီ လှမ်းပြောလိုက်မယ်နော် ..”

နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ကာ လိုက်ကာနောက်ကို ဝင်လိုက်သွားမိ၏။

“တီလေးလားဟင် .. ဒီမှာ အင်္ကျီလည်ပင်းကချိတ် မဖြုတ်ဘဲ ချွတ်လိုက်မိလို့ ပြန်ဆွဲချတာလည်း ဆံပင်တွေနဲ့ ငြိနေတယ် .. လုပ်ပါဦး..”

အဖြူရောင် ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီဆွဲချတ်ဖို့ လုပ်နေသည့် သူမရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးအလှက မောင် မျက်လုံးထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သွားသည့်အတိုင်း..။

မောင် ချာခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ သို့သော် ..!

“အား .. သေပြီ ..”

ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီး သူပဲ ပြန်လှည့်၍ ..!

“အ .. တီလေးက ညာဘက်က နားဆွဲနဲ့ ငြိနေတာ ဖြတ်ပေးဦး၊ မေးဖျားထုတ်လို့ကိုမရတာ ..”

“ရပြီ ..”

ဟင်!..။

အသံကြားလိုက်တာနှင့် လေး ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အင်္ကျီကြီးခေါင်းမှာ စွပ်လျှပ်နှင့် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီး ချွတ်လို့ရနေပေမယ့် ဆွဲမချွတ်နိုင် ..!

ပြန်စွပ်ချဖို့လည်း မကြိုးစားဘဲ ..!

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“ကိုကို .. ကိုကိုလားဟင် ..”

ဘာသံမှ မကြား ..!

“ကိုကိုလားလို့ ..”

လှုပ်ရှားမှုတွေပါ ဆိတ်သုန်းနေကာမှ လက်ကိုဆန့်၍ ရှေ့ကို မရဲတရဲ လှမ်းတို့ကြည့်သည်။ တို့နေရင်း ကိုယ်တစ်ပတ်လည်သွားမှ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့မှန်းသိလိုက်၏။

သူမ လုံးဝသိလိုက်ပါ၏။ ဒီအခွပ်လာရှင်းပေးသွားတာ ကိုကို..။

အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး စောင်တစ်ထည်ကမန်းကတန်းဆွဲပတ်မြဲလိုက်မိ၏။ သူ အားလုံးမြင်သွားပြီးမှ မထူးတော့ပေမယ့် ရှက်သည့်စိတ်က စောင်ကို အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်မြဲလိုက်မပြီးနိုင် ..။

တီလေးဆိုရင်ရော နင် ဒီလို အကာအကွယ်မဲ့နေတဲ့ပုံစံနဲ့ ခေါ်သွင်းရလား ..။

သူမကိုက အိမ်မှာလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်သွားလာတတ်တဲ့အကျင့်တွေ ပါနေတာပါ။ ရှက်လွန်းလို့ လှည့်ပတ်အပြစ်တင်နေမိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ချန်မထားပေ ..။

ကန့်လန့်ကာနောက်က ထွက်ဖို့ကို အင်္ကျီတွေလဲလိုက်ပြီးတာတောင် ချောင်းကြည့်ရသေးသည်။

ကိုကို အပြင်တစ်ခါတည်း ထွက်သွားတာထင်သည်။ ဟုတ်ပါစေ..။

ကိုယ်ခေါ်နေတာ အသံမပေးဘူးဆိုတော့ ဒီကရုက်နေတာကို သူ သိမှာပဲ ..။ ဒါဆို ရှောင်သွားပြီဆိုတာ သေချာနေပါပြီ ..။ ကိုယ့်ဘာသာ သေချာလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည်။

ထင်သည့်အတိုင်း အိပ်ခန်းထဲမှာ ကိုကို ရှိမခေ့ ဆော့ပေ ..။ ပန်းနုရောင် လည်ထောင်လက်တိုပွပွလေးနဲ့ စတိုင်လ်ဆောင်းဘီအနက်လေးဝတ်ထားသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်မိကာ ခုန ကိုကို မြင်သွားသည့်အဖြစ်ကိုတွေးမိတော့ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲထ၏။

တီလေးကို ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လို့ သူ ဝင်လာရတာလဲ ..!



ရက်သည့်စိတ်ကို ဒေါသနှင့် အစားထိုးကာ အခန်းထဲက အလျင် အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် အခန်းတံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အခန်းရှေ့ရောက်လာသည့် မောင် နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ..

“ဟင်!...”

လေး ချက်ချင်း ကျောပေးလိုက်မိ၏။ မောင် က သူမနောက်ကျော လေးကို စိုက်ကြည့်ကာ ဘာလုပ်မှန်းမသိသဖြင့် ဘာမှမမေးဘဲ နေလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ..

သူမကို ရှောင်သွားဖို့ ခြေလှမ်းရွှေ့လျှင် လေး ကလည်း သူ့လိုစိတ် ကူးနှင့် ခြေလှမ်း၏။

သို့သော် ပြင်လိုက်သည့် ဘယ်ခြေလှမ်းချင်းတူနေခဲ့၏။ လေး သူ့ကို ကျောပေးထားပေမယ့် သိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပြန်ရုတ်ပြီး ညာကို ရွှေ့လိုက်လျှင် မောင် ကလည်း ထိုနည်းတူ ..

“ကိုကို ဘာလို့ နှောင့်ယှက်နေတာလဲ ..”

“ဘာ ...”

“လေး ကို ဘာလို့ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလဲလို့ ..”

“ဖြစ်ရမယ် .. မင်း ..”

“ဖယ်ပေးပါလား ..”

“မင်း ဖယ်ပေးရမှာလေ .. အခန်းထဲကနေ နောက်ပြန်ထွက်မလို့လား..”

“အဲဒါ ..”

“မကြားဖူးဘူးလား .. အိမ်ကနောက်ပြန် ဘွက်တယ်ဆိုတာ မသာ တွေပဲ ထွက်ကြတာ ..”

လေး ရဲ့ ကျောပြင်လေး ဘောင့်ခနဲမတ်သွားတာကြည့်ပြီး မောင် က ပြုံးလိုက်သည်။

“သေတဲ့လူတွေ ရက်လည်ရင် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ကြည့်ပြီး နောက်ပြန်ထွက်ကြတာတဲ့ ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်ပယ်ကမ္ဘာ

လေး အံ့ကြိတ်ထားရင်း အသက်ရှူပြင်းလာခဲ့၏။ ဘာကြောင့်ဆို တာ သိရက်နဲ့ လူကို သက်သက်ခွဲ မသာနဲ့ နှိုင်းနေတာ ..

“တစ်ချို့အိမ်တွေဆိုရင် ရက်လည်တဲ့ညဆို လှေကားအတက် အဆင်းမှာ ဆန်ကောထဲမှာ ပြာတွေခင်းပြီး ချထားကြတာတဲ့ ..”

“ကိုကိုနော် ..”

လေး ချာခနဲမျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တော့ နီရဲနေသည့် မျက်နှာလေး က ငိုတော့မယ့်အတိုင်းရှိနေလျက် ..

“ကိုယ် ကြားဖူးတာပြောတာပါ။ မနက်မိုးလင်းရင် အဲဒီ ပြာတွေ ပေါ်မှာ ..”

“ကိုကို ခြေရာကြီးထင်းနေတာပဲတဲ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

လေး သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်လိုက်ကာ ..

“ကိုကို အရမ်းညစ်ပတ်တယ် သိလား၊ သူများအင်္ကျီလဲနေတဲ့နောက် ကို ဝင်လာပြီးတော့ ..”

“ဝင်လာပြီး မင်းကို ဘာတွေလုပ်ခဲ့မိလဲ .. ပြော ..”

မျက်နှာကိုငုံ့မိုးကြည့်နေသဖြင့် လေး ဆက်ခနဲလှဲ့ပစ်ကာ ..

“လေး ကိုကိုကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပဲရှိတာ ..”

“ကိုကို မလာဘဲနေပါလား ..”

ပြောရင်းနဲ့ ရှက်လာကာ လေး မျက်နှာလေးငုံ့ပြီး ထွက်ပြေးလာ ခဲ့၏။ မောင် က ရယ်နေရင်း လက်ကဆံပင်တွေကြားထဲရောက်၏။ ပြီးတော့ ရယ်လက်စမျက်နှာနှင့် ခေါင်းခါရင်း ...

အရူးမလေး ...





အခန်း (၃၅)

“ဟာ .. ဒီအချိန်ရှိနေမှ ..”  
 “ဒီအချိန်ရှိတဲ့ အထိစောင့်နေကြတဲ့လူတွေကို အားနာရမှာလေ ..”  
 “ကဲ .. လာပါ ကိုမောင်ရယ်၊ မိန်းကလေးတွေလို မိတ်ကပ်ပြင်ရ မှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”  
 “မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်တော်က မလာတော့ဘူးဆိုပြီး ခုပဲ ထမင်းစား တော့မလို့ ..”  
 “စားပြီးသားဆိုရင်တောင် ရအောင်ခေါ်ဖို့လာကြနော် .. မင်းပါမှ ပွဲစည်မှာ၊ အခု စုံတွဲတွေဖြစ်ဖို့ ဘာအတွက်ညာအတွက်မလိုတော့ဘူး၊ အားလုံး ဟ်ပီးအန်းဒင်း ဖြစ်သွားဖို့ပဲ ..”  
 “ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. ငါတို့လည်း တစ်ခြမ်းတည်းပဲ ..”  
 “ဒီမှာ ချစ်သဲ လည်းရှိနေပါတယ်နော် .. လိုက်မှာသာလိုက်ခဲ့စမ်း ပါ ..”  
 ကားနှစ်စီးထိုးရပ်လာကာ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ပွက်ပွက်ညံ့သွား သည်။  
 သန်းနိုင် တို့နှစ်ယောက်ပဲ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်လျက် အားလုံးက ရုံးကမိတ်ဆွေတွေဖြစ်သည်။ စုံတွဲနှစ်တွဲနှင့် စုံတွဲမဟုတ်သူတွေလည်းပါ

သည်။  
 ထိုအထဲမှာ အနီရောင်ကိုယ်ကျပ်ချွေးကျစကတ်ကျယ်ကျယ်လေး နှင့် ဆံပင်တွေခါးထိရှည်သော ချစ်သဲ ဆိုသည့် တစ်ယောက်က ထင်း နေ၏။  
 အနီရောင်မို့ပေါ်လွင်နေတာဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူမကိုက ဝင်းစက် နေအောင်လှတာဖြစ်သည်။  
 “ဟဲ့ .. အဲ့ဒီတစ်ယောက်က မျက်တောင်အတုတွေလာမသိဘူး၊ တော်တော်လှတယ်နော် ..”  
 “အစစ်က ဒီလောက်မထူပါဘူးလေးရယ် .. သွား .. သွား နင် အဝတ်စားသွားလဲ ..”  
 “ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..”  
 အပေါ်ကော်ရစ်ဒါကနေ ငုံ့ကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်သားပခုံးချင်း ဝိုက်ကာ ..  
 “ဘာလုပ်ဖို့လဲဟုတ်လား .. ဟိုမှာ အိမ်တိုင်ရာရောက်လာခေါ်နေ ကြပြီလေ ..”  
 “ကိုကိုကိုခေါ်တာ ငါ့ကိုခေါ်တာမှမဟုတ်ဘဲ ..”  
 “ကိုကိုကြီးက နင့်ကိုလာခေါ်တော့မှာမို့လို့ ငါပြောနေတာပေါ့၊ သွား .. လှလှလေးဝတ်ခဲ့၊ သူက လီဗာတွေစွတ်တင်နေရတာ၊ နင်က အေးဆေးလေးပဲဆိုတာ လုပ်ပြလိုက် ..”  
 “ဟင့်အင်း .. မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ငါ မလိုက်ဘူးလို့ ကိုကိုကို ပြော ပြီးသား ..”  
 ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းမှာ အုပ်စုလိုက်ရယ်မောဆူညံကျန်ရစ်ရင်း မောင် က အပေါ်တက်လာ၏။  
 “တွေ့လား .. ကိုကိုကြီး လာခေါ်ပြီ ..”  
 လေး မျက်နှာလေးမဲ့သွားကာ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ၊ ငြင်းလို့ကောင်း ပါ့မလားလို့တွေးရင်း အိမ်ထိလာခေါ်ကြတာကို ထင်ငြင်းလို့မသင့်တော့



ခြင်းမှာ သက်ပြင်းချစ်စဉ် ..

“လေး ..”

မောင် က သူမကို လှမ်းခေါ်ရင်း ဆက်လျှောက်သွားကာ ..

“ကိုယ့်ကို အကျီလာထုတ်ပေးစမ်းပါ။ ခြေလေးလက်လေးတော့ ခဏဝင်ဆေးလိုက်ဦးမယ်။ လာကွာ .. မြန်သွားအောင်လို့ ..”

ဟင်!..

ကိုကိုကြီးက လေး ကို မခေါ်ဘူးလား ..

လှလှနန်း နဲ့ လေး မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ လေး က ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှဲပြီး အခန်းဆီထွက်သွား၏။

လှလှနန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိလေသည်။

ကိုယ်က အတင်းမဲဆွယ်ဖျောင်းဖျနေခဲ့မိတာကပဲ သူမကို ဖိအား ပေးသလိုဖြစ်ခဲ့ရပြီ ..။

လေး ကလည်း ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ သူ့အတွက် အဝတ်အစားထုတ် ပေးရခြင်းကို စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါမိမှာပါ။ ဒီအခြေအနေမှာတော့ အသာတကြည်ပဲ ဝတ်စုံရွေးပေးလိုက်မိသည်။

ရှက်သည့်စိတ်သက်သက်လား၊ ဒေါသစိတ်လား ..

ဒေါသဆိုရင် ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသည့်ဒေါသလဲ၊ သူမ ဘာမှမတွေး ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်မှာဖြစ်ပျက်သွားတာကို ဖုံးကွယ်လိုခြင်းကြောင့်သာ နာခံခဲ့တာဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ပြေးနေသည့် ဇီးရောင်ပုဆိုးနှင့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံတစ် ခြမ်းမှာ အနက်စင်းတစ်လှိုင်းရစ်ထားသော ဗေဒါရောင်ဖျော့ဖျော့ရှုပ် လက်ရှည်ကို ထုတ်ထားပေးလိုက်၏။

လေး ထုတ်ပေးထားတာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မောင် က လေး ကို တစ် ချက်တော့လှည့်ကြည့်၏။ လေး က အပြင်ပြန်ထွက်သွားပြီမို့ အရိပ်လေး ပဲ မြင်လိုက်ရတာ သူ ဒီတိုင်းကောက်ဝတ်လိုက်သည်။

“ဟား .. တော်သေးတာပေါ့ကွာ .. ငါ့မိန်းမပါမလာတာ ..”

“ဟေ .. ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ..”

“ဟိုမှာ ဆင်းလာတဲ့မင်းသားကိုကြည့်ပါဦး၊ မိန်းမသာပါလာရင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်အမ်းသွားနိုင်တယ်ဗျ ..”

ဧည့်ခန်းမှာ ဆူညံခြင်းတွေ ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာကာ ချစ်သဲက နေရာ မှထရပ်ပြီး ..

“သွားကြမယ်လေ .. ကိုမောင် လာပြီဥစ္စာ ..”

“ဟော .. တွေ့လား .. ကိုမောင့် ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ တက်ကြွနေ ပြီ၊ ယုဇနဂါးဒင်းနံမှာတုန်းက ငေါင်တောင်တောင်နဲ့ လှည့်ပြန်ဖို့လုပ်နေ တာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး ..”

“မမိုး ရေ .. လျှောက်နောက်မနေနဲ့ .. သူ့မိန်းမကြားလို့ ထွက်ရိုက် နေဦးမယ် ..”

ချစ်သဲ က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် စကားသံလေးကအစ သည်းသည်း လှုပ်ခွဲပျစ်နေလျက် ..။

“ချစ်သဲ တို့က တက္ကသိုလ်မှာတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ဟာ ..”

“ညော် - က - ဘယ်သူကစစ်မေးနေလို့လဲ၊ ဘယ်တုန်းက သံယော ဇဉ်ဖြစ်ဖြစ် တို့ကလည်း ဘာမှမပြောရသေးပါဘူးနော် ..”

“လာ .. ကိုမောင် .. ကားယူမနေနဲ့၊ ချစ်သဲ ကားနဲ့ပဲလိုက်ခဲ့တော့..”

ကားတွေဆီ ထွက်သွားကြတဲ့အထိ စကားသံတွေကိုကြားနေရ ကာ မျက်လုံးကလည်းမြင်နေရသမျှကို မျက်စိအောက်က မပျောက်မချင်း ကြည့်နေမိခဲ့သည့်အဖြစ် ..။

“အယ် .. ကြည့်ဦး၊ ကိုကိုကြီးကို သူ့ကားထဲဆွဲသွင်းသွားလိုက် တာ နောက်ကျန်တဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုများ လိုက် ‘မ’ ပေးဦးမလား မသိဘူး၊ ဟွန်း .. လာပြန်ပြီ နောက်ထပ် စောမာလာ တစ်ယောက်၊ မိန်းမ တွေများ အဲ့လိုဟာတွေကြောင့် သိက္ခာကျတာ ..”

မျက်စောင်းထိုးပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လေး က ဖုန်းကိုင်ထား ပြီး ဂိမ်းဆော့နေ၏။ ဒီမှာပဲအတူတူရပ်နေကြတာကို လေး မမြင်ဘာ



လား .. တမင်မမြင်သလိုနေတာလား ..။

ဂိမ်းဆော့ပြီဆို တခြားအာရုံမရှိလောက်အောင်ဖြစ်သွားတတ်သည့်  
လေး အကြောင်းလည်း သိထားသဖြင့် လှလွန်း မချင်မရဲဖြစ်သွားမိ၏။

“နင်ကလည်း အတင်းတုပ်ရတာ အရသာမရှိလိုက်တာဟာ၊ ပါ  
သွားတာ နှင့်ယောက်ျားနော် ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“ဟိုမှာ အလှပဂေးနဲ့ ဆွဲလွဲပွတ်ကပ်ပါသွားတာ ..”

“ကားထဲရောက်ရင် ဒီထက်ခရီးပေါက်နိုင်သေးတယ် ..”

ဂိမ်းဆော့နေတာကို လှလွန်း လိုက်ကြည့်ရင်း တအံ့တဩမော့  
ကြည့်မိသည်။ စကားပြောရင်းနဲ့ မမှားယွင်းအောင် ဆော့နေနိုင်တာ  
အာဂပါလား ...။

“လေး .. နင် မြင်လိုက်တယ်ပေါ့ ..”

“မြင်သားပဲ ..”

“ငါ့ကိုလည်း စကားပြောနေသေးတယ်နော် .. ငါသာဆို ဒီလို  
အာရုံများရင် ရှုံးပြီ ..”

“ဘာများစရာရှိလို့လဲ .. သူ အဲလိုလွတ်လပ်မှုတွေကို ခံမင်တတ်  
လာမှ ငါ့ကို စာနာမှာ ..”

“ဘယ်လို ..”

“ငါ့အတွက် အပြစ်ထောက်စရာတစ်ခုဖြစ်လာအောင် ဒီမှာတမင်  
လာကြည့်နေတာဥစ္စာ ..”

“လေး ရယ် .. နင် အဲလိုတော့ ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. မဟုတ်ရင် သူပဲ လူတော်လူတတ်၊ ဆရာကြီးသိပ်  
လုပ်ချင်တာ ..”

လှလွန်း မျက်နှာလေးငယ်နေ၏။ ဒီအချိန်က တီလေး ဘုရားရှိခိုး  
ချိန်ဖြစ်နေတာမို့ သူမအတွက် တစ်အားယုတ်နေရတာဖြစ်သည်။

မဟုတ်လို့ကတော့ ချစ်သဲ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

ဒီလောက်အူမြူးခွင့်ရကြမှာ မဟုတ်ပေ ..။

ကိုကိုကြီးလည်း လေး ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒီပုံစံမျိုး  
နဲ့ လိုက်သွားလို့မရနိုင် ..။

ဘုရားရှိခိုးလျှင် ပုတီးစိပ်တာ တရားထိုင်တာတွေအပြင် ဓမ္မတ္တာလို  
အမျှဝေတာတွေကပဲ နာရီဝက်မကကြာသည်။ အချိန်အားလုံး မကြာဘူး  
ဆို နှစ်နာရီလောက်ရှိလိမ့်မည်။

“တီလေး ကလည်း ဘုရားရှိခိုးနေတာ မပြီးတော့ဘူး ..”

မငြူစူကောင်းပေမယ့် လှလွန်း ရှုံ့တွညည်းညူမိ၏။

လေး တို့က အေးဆေးပဲလို့တွေးမိတော့လည်း စိတ်ညစ်ရလေ  
သည်။

ဒါပေမယ့် သူမ မသိသည့် လေး ရဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ရှက်ရွံ့ခံပြင်း  
ခြင်းတွေ မထင်မှတ်ဘဲ ထုထည်ကြီးမားနေခဲ့၏။ ထို့ပြင် ..

ချစ်သဲ ဆိုသည့် မျက်နှာကို ဂိမ်းမျက်နှာပေါ်မှာ ခဏခဏပေါ်လာ  
နေသဖြင့် တက်ခေါက်မိ၏။ ခါးထိရည်သော ဆံနွယ်တွေက ကြေးနီ  
ရောင်လှဲနေကြသည်။

နှုတ်ခမ်းနီကလည်း ကြေးနီရောင်လက်နေလျက် မျက်ခွံပြေပြေမှာ  
ဟောင် ဒီတိုင်းအရောင်တူ ..။ ကိုယ်လုံးကလည်း လှသည်။ အနီရဲရဲ  
နှင့် သူမရဲ့ ဝင်းမှန်နေသည့် အသားရောင်က လိုက်ဖက်၏။

ကိုကိုဘေးမှာ ဒီလို မိန်းမမျိုးတွေရှိနေမည်လို့ မထင်ခဲ့မိတာ အမှန်  
ပင် ..။ စောမာလာ မှစ၍ တခြားအမျိုးသမီးတွေကလည်း ကိုကို အရွယ်  
ယဉ်စစ ပုံတုံးတုံးတွေမို့ ကိုကိုကို သူမ မျက်လုံးထဲမှာ မငြိခဲ့ပါ။

ဒီနေ့ကျမှ ကိုယ် ရွေးထုတ်ပေးလိုက်သည့်ဝတ်စုံနဲ့ ကိုကိုဘေးမှာ  
ချစ်သဲက လိုက်ဖက်စွာ ..

“ဒုန်း ...”

“အ ...”

မွေ့ရာခင်းကို ဆွဲလွဲခါပစ်နေရင်း မှန်တင်ခုံပေါ်က ပေါင်ဒါဘူး



ကြီးက စောင့် နဲ့ ငြိပါလာပြီး ဒုန်းခနဲကျ၏။ ခြေထောက်ပေါ် အဖျား ခတ်မိသဖြင့် လေး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

“လေး ရေ ..”

“ရှိန် ...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ..”

ဘုရားခန်းကထွက်လာသည့် တီလေး က ပေါင်ဒါဘူးကျသံကို ကြားသွားပြီး အခန်းရှေ့ရောက်လာ၏။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး တီလေး .. အေးဆေး ..”

“သားကြီး အထဲမှာရှိလား ..”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဘာ!...”

“မရှိဘူး .. အပြင်ထွက်သွားတယ်လို့ ..”

“အပြင်ကိုဟုတ်လား .. ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဒီအချိန်ထိ ဘာကိစ္စမို့ လို့လဲ ..”

ထိုစဉ် လှလွန်း ရဲ့ အသံလေး လှေကားဘက်ကနေ ပေါ်လာသဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အသံလည်း ထိုဆီရှေ့ရှု၍ ဝေးကွာသွားခဲ့၏။

“ကိုကိုကြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေ လာ ‘မ’ သွားကြတယ် တီလေး ရယ်၊ မိန်းမတွေရေပဲ .. ဝတ်စားထားလိုက်တာများ တကယ့်အလန်းပဲ...”

“မိန်းမတွေဟုတ်လား .. အလုပ်က အသစ်တောင် မစရသေးဘူး၊ ဒီဘက်မှာလည်း မိန်းကလေးတွေပါနေပြန်ပြီလား ..”

“ပါတာပေါ့ .. စောမာလာကြီး ထက် ဆယ်ဆ ..”

စကားသံတွေ ပျောက်သွားတဲ့အထိ နားထောင်ရင်း လေး နှုတ်ခမ်း မဲ့မိသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်ခြင်းကို ဘယ်လိုစည်း ကမ်းသတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ ကန့်သတ်ထားလို့ရမှာလဲ ...။

နာရီကြည့်တော့ ညကိုးနာရီခွဲနေပါပြီ။

“ငါ ဒီအချိန်ထိ တစ်ခါမှ နေဖူးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ လေး နဲ့ ညည်း

နဲ့ စောင့်လိုက် ..”

“တီလေး ကလည်း လေး က ပိုတောင်အိပ်ရေးမက်သေးတယ်၊ နှိုးမနေပါနဲ့ .. သမီးလည်း အိပ်ချင်နေပြီ၊ ဒေါ်ကြီးရွှေ ကို စောင့်ခိုင်း လိုက်ပါ ..”

“မလုပ်စမ်းပါနဲ့အေ .. သူ ယောင်နေတာနဲ့ပဲ ဒီအိမ်မှာ ညဉ့်နက် သန်းခေါင် ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတာ လူသိပါတယ် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်ပဲဟာ ..”

“ညည်း တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ၊ လေး ကို ငါ နှိုးပါ့မယ် ..”  
တိတ်ဆိတ်နေပြီမို့ လှေကားကနေ ပြောလာကြသည့်အသံတွေကို လေး ကြားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် တံခါးပြေးဟလိုက်ပြီး နေ့ရှာပေါ်ပြေးတက်သည်။ စောင့် ကို ခါးမှာဖြစ်သလိုတင်ကာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလက်နှစ်ဖက်ကို အိပ်မောကျနေသလို ပစ်စလက်ခတ်ပုံခင်းထားလိုက်၏။

“ဟော့တော့ ..”

“သမီး ပြောသားပဲ ..”

“အေးလေ .. ဒီအချိန်ရှိပြီဟာကို ..”

တူဝရီးနှစ်ယောက် တံခါးကြားကနေလာကြည့်ပြီး စာနာစွာ ဆုတ် ပြန်သွားကြတော့ လေး စိတ်တော့မကောင်းပေ ...။

တခြားကိစ္စအတွက်ဆို ရှေ့ကပြေးထိုင်ပေးလိုက်မှာပေမယ့် ကိုကိုကို တံခါးစောင့်ဖွင့်ပေးဖို့ကတော့ ဆောရီး ..။

သို့သော် သိပ်မကြာခင် လှလွန်း ပြန်တက်လာကာ ..။

“လေး ရေ ..”

ဟင်!...။

မွေ့ရာပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်လျက်လေး ပက်ပင်ကြီးမိသွား သဖြင့် လေး က ရယ်ကျဲကျဲကြည့်ကာ ..။

“တီလေး ကို မတိုင်နဲ့ .. လိမ္မာတယ် ..”



“မတိုင်ပါဘူး .. ငါက နင် တကယ်အိပ်ပြီထင်နေတာ၊ လိုင်းပေါ်မှာတွေ့လို့ ..”

“ငါ အိပ်မပျော်လို့ ပြန်ထနေတာ၊ ကိုကို့ကိုတော့ စောင့်မနေချင်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ အုပ်စုလိုက် ပျော်ပါးနေတာ အလုပ်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာကို ..”

“အေးပါ .. ငါ အဲ့ဒါ ပြောမလို့ တက်လာတာပါ၊ ကိုကိုကြီး ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူ့မှာ သော့အပိုပါလာတယ်တဲ့ ညဉ့်နက်နေရင် စောင့်မနေတော့နဲ့တဲ့ ..”

ပြောပြီး တံခါးဘောင်မှာကိုင်ထားသည့် လက်ကဲ့ ဖြုတ်ကာ ..

“လိုက်သွားတည်းက အစီအစဉ်နဲ့ သိလား .. ကိုကိုကြီးလည်း တော်တော်လည်လာပြီ၊ စောမာလာ တုန်းက ပုံတုံးကြီးမို့ ခပ်တည်တည်နေတာ ဖြစ်မယ်၊ ချစ်သံ ဆိုတာလေးက အလန်းလွန် အလွန်လန်းလေးလေ ..”

လှလွန်း တကယ်ကို မကျေနပ်လို့ ပွစိပွစိပြောသွားတာဖြစ်သည်။ သေး အတွက်ကတော့ မခံချင်စရာတွေတစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တင်ကျန်ရစ်၏။

ကိုယ့်ကိုကျတော့ သိက္ခာလေးနဲ့နေပါ၊ စည်းကမ်းရှိပါစေနဲ့ သူ့ကျတော့ ညဆယ်နာရီဆယ်တစ်နာရီထိ လမ်းပေါ်မှာ နေနေတာ သိက္ခာတွေလား ...။

လေး ရေချိုးခန်းဝင်ရင်း နေ့စွဲသစ် နဲ့ ပြောဖြစ်ကြတော့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းတွေပါ သွားခဲ့၏။

“တမင်ပြောနေတာလား .. မယုံဘူး ..”

“မယုံရင် ပိုကောင်းတယ် .. ဒီကလည်း အဲ့ဒါတွေကို မေ့ထားချင်နေတာ ..”

“တကယ်ကြီးလား .. လေး က မချစ်ဘဲယူလိုက်ရတာလား ..”

“မသိတော့ပါဘူး .. အခြေအနေတွေက ပြောရခက် ..”

“ပြောပြမယ်ဆို သိချင်တယ် ..”

“မပြောတော့ဘူး ..”

“တို့သိပါရစေ .. လေး အတွက် ပူလောင်မှုတွေရှိနေရင် မှုဝေခံစားဖော်ပေါ့ ..”

“ဒေါက် .. ဒေါက် .”

“လေး ...”

“... ..”

“ကောင်မလေး ..”

မောင့် အသံမှန်းသိလိုက်တော့ မျက်နှာပေါ်က ရေစက်တွေကို သပ်ချလိုက်ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ယူကာ ..

“ချပ် ...”

တံခါးပွင့်သွားတာနှင့် ဖုတ်ခနဲဖျက်လုံးချင်းဆုံကြကာ မောင့် အကြည့်တွေက လေး ကိုင်ထားသည့် ဖုန်းဆီ တန်းရောက်သွားသည်။

“ဒီအချိန်ထိ မအိပ်သေးတာ ဒါ လုပ်နေတာလား ..”

လေး က နှာခေါင်းလေးတစ်ချက်တွန့်၍ မဲ့ကာ ..

“အိပ်နေတာပဲ .. ရေအိမ်ဝင်ချင်လို့ ထလာတာ ..”

သဘာဝကျအောင် မျက်ကြောလေးစင်းပြီး လည်ပင်းကိုကုတ်လိုက် ဂုတ်ပိုးကိုကုတ်လိုက် လုပ်ပြလိုက်သေးသည်။

ဒါမှ အေးဆေးမှာမို့ အလျင်အမြန် သရုပ်ဆောင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မဟုတ်လျှင် စကားတွေများလာနိုင်ဖွယ်ရှိသည့်ပြင် ဒါလေးယူပေးပါ၊ ဟိုသင်းလေး သိမ်းပေးပါ စသဖြင့်တွေ ပါလာတော့မည်။

“ဝါး ...”

လက်ဝါးလေးနဲ့အုပ်၍ သမ်းပြလိုက်ရင်းသူ့ကိုရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“လေး ...”

သူက အထဲမဝင်ဘဲ ချာခနဲပြန်လိုက်လာကာ ..



“ဟေ့ .. နေဦး ..”

အပြောနဲ့အတူ လေး ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းကို နောက်ကနေ ဆွဲယူလိုက်၏။ အစတည်းက အံ့ဖွဲ့နေခဲ့သည့် ဧေါသတွေက လေး သူ့ဘက်ကို ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်၍ ..

“ကိုကို .. အဲလို ကလေးဆန်ဆန်တွေ မလုပ်နဲ့နော် ..”

“ဟွန်း ...”

မောင့် မျက်နှာကနီနေသည်။ မျက်ဝန်းထောင့်တွေပါ နီချင်ချင်ဖြစ်နေကာ ပို၍စူးလက်နေကြ၏။ လေး ကို တစ်ချက်မဲ့ကြည့်ပြီး ဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ လက်ကိုဆွဲ၍ ပြန်ထည့်ပေးကာ ..

“မင်း အဲလိုမိန်းကလေးမှန်း ငါ သိပြီးသားပဲ၊ ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ ..”

“ဘာ ...”

“ကိုယ် ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်နေလို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် သွားဖျော်ပေး ..”

ဖုန်းထဲက နေ့စွဲသစ် နဲ့ ပြောထားတွေကို ဖတ်ကြည့်ပြီးမှ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပြုံးလိုက်သည့် မဲ့ပြုံးကြောင့် လေး ခံရခက်သွား၏။

“ကိုကို ဘာပြောလိုက်တယ်၊ လေး က .. လေး ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးလို့ ပြောလိုက်တာလဲ ..”

“နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောလိုကောင်းတဲ့စကားတွေမှ မဟုတ်ဘဲကွာ .. ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကော်ဖီသွားဖျော် .. သွား ..”

ပြောပြီး လေး ကို ရှောင်၍ အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ မွေ့ရာကြီးပေါ်မှာ သူ ချွတ်ပြီး ဒီတိုင်းလှမ်းတင်ထားသည့် ရှုပ်အင်္ကျီက အလွှားလိုက်ရှိနေပြီး ပုဆိုးက တန်းပေါ်မှာ ..

သူ အင်္ကျီအဝတ်စားလဲပြီးမှ လေး ကို လိုက်ရှာတာမှန်းသိလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ သူ့ကိုယ်ပေါ်က ကြည့်ပြာရောင်ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာကို သတိထားမိသည်။

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့် ကမ္ဘာ

“ဟေ့ .. ဘာကြည့်နေတာလဲ ..”

“လေး .. ကိုကိုကို အမှူးပြေအောင် ပြုစုဖို့စောင့်နေတာမဟုတ်ဘူး -”

“ဘာ ...”

မောင့် မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ မီးခြစ်နဲ့ စီးကရက်ဘူးကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီး လေး မျက်နှာရှေ့ရောက်လာ၏။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် လေး ..”

နီရဲနေသည့် မျက်နှာက အေးစက်ခြင်းတို့ဆောင်း၍ အံ့ကြိတ်လျက်..

“ဟုတ်လား .. ငါကတော့ မင်း ဘယ်ကောင်နဲ့ ဘယ်လိုကျူနေနေ သဘောထားကြီးကြီး ထားနိုင်ဖို့ အမြဲတမ်းကြိုးစားနေခဲ့ရတဲ့ ကောင်လေ..”

ပြောပြီး မျက်နှာချင်းထိမတတ် ရှေ့တိုးလာ၏။ ပြီးတော့ ပြန်ဆုတ်သွားကာ ..

“ကျွတ် .. ဆောရီး ..”

နားထင်ကို လက်ချောင်းတို့နှင့် ခပ်ဖိဖိထောက်၍ မျက်လုံးတွေ ခဏမှိတ်ပစ်သည်။ ပြီးမှ ..

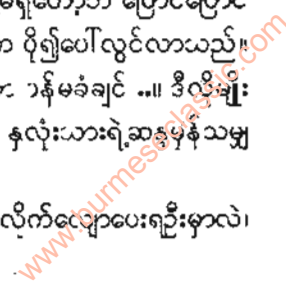
“မင်းကို အဲဒီလို ကလက်တက်တက်စကားတွေ ကိုယ်ပြောခဲ့မိတယ်၊ ပြောပြီးရင်လည်း မှားသွားပြီမှန်း ကိုယ်သိတယ် .. ဒါပေမယ့်..”

သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတာကို ထိန်းချုပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း မလွယ်ဘဲဖြစ်လာ၏။ အဖြူရောင် လက်တိုဂါဝန်ပွပွလေးနှင့် ဆံပင်တွေကို ဘီးကုတ်လေးနဲ့ သိမ်းလှန်ထားသည့် မျက်နှာဖြူညက်ညက်လေးက အဖြူရောင်တွေနဲ့ မဟာဆန်နေ၏။

ခဏခဏ သပ်ချနေသဖြင့် ရေစက်တို့မရှိတော့ဘဲ ပြောင်ပြောင်လေး ဖြစ်လာတော့ နုငယ်ဝင်းစိုသည့်အလှက ပို၍ပေါ်လွင်လာသည်။

သူ့မလေးကို သူ သဝန်တိုနေမိပြဆိုတာ ဝန်မခံချင် ..။ ဒီလိုမျိုး မဖြစ်ဖို့လည်း ဆုတောင်းခဲ့ဖူး၏။ ဒါပေမယ့် နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒမှန်သမျှကို ဦးနှောက်က မထိန်းချုပ်နိုင် ..။

“မင်း .. မင်းကို ကိုယ် ဒီထက်ဘာတွေလိုက်လျောပေးရဦးမှာလဲ။







ဒီထက် နားလည်ဖို့ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲ ..”

“နေပါဦး ကိုကိုရဲ့၊ လေး ကိုချည်းပဲ ကိုကို သည်းခံနားလည်နေရ တယ်လို့ ပြောနေတာလား .. ကိုကိုကတော့ ဘယ်လိုနေနေ ဘာလုပ်လုပ် ပေါ့ ..”

“ဘာ ...”

“လေး ကလည်း မပြောချင်ပါဘူး၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့လူက တခြား မိန်းမနဲ့ တွဲသွားလို့ မခံနိုင်ဖြစ်ရပါတယ်ဆိုရင် ဒါကို သဝန်တိုတာလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ကြဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက စပြောလာပြီဆိုတော့ လေး ကလည်း ပြောရမှာပဲ ..”

ပြောဆိုသည့်အကြည့်နှင့် မောင်က မေးဆတ်၍ ခေါင်းညိတ်၏။

“ကိုကို မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ချင်းချိတ်ထွက်သွားတယ် ..”

“ကိုယ်တို့အားလုံး ရှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး..”

“ကိုကိုကို ခုနစ်ယောက်စလုံးက လက်လာချိတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“လျှောက်မပြောနဲ့၊ လေး .. ပြောဆိုပုတ်ခတ်ရင်း ထိမိကိုင်မိတာ ထက် ဘာမှမပိုဘူး ..”

“ဟုတ်လား .. ပြီးရောလေ၊ အဲ့ဒီလိုနေထိုင်ခြင်းမှာ အမြင်မတော် တာ မရှိဘူးလို့ အန်ဒါလိုင်းပိတ်ထားလိုက်မယ် ..”

မောင် ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားသည်။ လေး က လဲ့ပြီးမှ ငုတ် တုတ်လေးပြန်ထထိုင်လိုက်ကာ ..

“အပြင်မှာ တစ်ညလုံးနေပြီး ဆယ်တစ်နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက် လာတာ အရက်နဲ့လေးတသင်းသင်းနဲ့ ..”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဘတ်ချလာနိုက်ကို ဆက်သွားကြတာ၊ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ပဲ အသောက်အစားတော့ ပါတာပေါ့၊ ကိုယ် မူးနေတဲ့ပုံ ပေါက်နေလို့လား ..”

“ဒါဆို ယိုင်နဲ့မနေအောင် ထိန်းနိုင်ရင်လည်း သောက်ခွင့်ရှိတာ ပေါ့ .. အိုခေ ..”

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

“ကောင်မလေး ..”

မောင် က မွေ့ရာပေါ်ကို အိမ်နဲ့ထိုင်ချလိုက်ပြီး လေး ရဲ့ လက်မောင်း လေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မင်း ဘာသဘောနဲ့ တစ်ခုချင်းလိုက်ပြီး အပြစ်ထောက်နေတာလဲ -”

“ထောက်စရာရှိလို့ ထောက်တာလေ .. လေး မဟုတ်တာပြောနေ တာမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မင်း မျက်လုံးထဲမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေပြည့်နေ တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလောက်တောင်မလိုအပ်ဘူးဖြစ်နေ တာလဲ ..”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ .. လေး ပြောနေတာ ရိုးရိုးလေးပဲ၊ ကိုကို ပဲ လေး ပြောသမျှကို ဘာဖြစ်လို့တစ်ခုချင်းလိုက်ရှင်းနေလဲ ..”

“မင်း ပြောတာတွေက ..”

“ကိုကို လေး ကို ပြောတတ်လွန်းလို့ ကိုကိုကရော ဘယ်လိုလူမို့ လို့လဲလို့ ဆွေးကြည့်ထားတာလေ - ကိုကိုကို စစ်မေးနေတာမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“လေး .. မင်း ကိုယ့်အနေအထိုင်ကို သဘောမကျရင် ပြောလို့ရတယ်..”

“ဟွန့် ..”

“ကိုယ် သွားလာနေတာ မကြိုက်ရင်လည်း ဒါ မကြိုက်ဘူးလို့ တစ်ခွန်းပဲပြောလိုက် ..”

“ဘာလို့ပြောရမှာလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မင်းမှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကိုယ်သိ ချင်တယ်၊ မင်းအတွက် ကိုယ်က ဘယ်နေရာမှာမှ မလိုအပ်ဘူးလား.. မင်း မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လား ..”

“ကိုကိုအတွက် ဟုတ်လို့ရတာတွေ ပုံအောနေလို့ ဒီမေးခွန်းထွက် လာတာလား ကိုကို ..”

“ကျွတ် ...”

စိတ်ပျက်သွားသည့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လေး က သူ့လက်ကို ခါချ

ပစ်လိုက်၏။ သူ့မှာပဲ ပြောစရာတွေရှိနေတာလား။ ဒီမှာ သူများအရှက်ကွဲခဲ့ရတာ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ခုထိ မျက်နှာမှာ အပူလောင်ခံထားရသလို ရှိနေတုန်း ..။

ဒီတစ်ခါ ထပ်ခေါ်ရင်တော့ မငြင်းသင့်တော့ပါဘူးလို့တွေးပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ လျော့ချထားခဲ့သည်။ သူ အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ ခေါင်းညိတ်ဖို့ခက်နေတာကို ဟန်ကြီးပန်ကြီးတွေနဲ့ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားလိုက်သေးသည်။

တော်ပါသေးသည်။ လှလွန်း ပြောလိုက်တုန်းကသာ အခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး အဝတ်စားလဲထားလိုက်မိလျှင် ကွဲပြီ ..။

“လေး ကို မေးခွန်းတွေမေးနေမယ့်အစား ကိုကိုလည်း နေတတ်သလိုနေ .. လေး လည်း ..”

“ငါက ဘာလုပ်နေလို့ မင်းကို လုပ်ချင်ရာလုပ်ခွင့်ပြုရမှာလဲ ..။ ငါ လုံးဝ ခွင့်ပြုမပေးနိုင်တော့တာ အဲဒါ ..”

ဒေါသကြောင့် စကားလုံးတွေက ကြမ်းလာသည်။ လေး ရင်ထဲမှာ သူ့အော်သံကြောင့် ကျင်ခနဲစူးနင့်သွားသည်။ ရွယ်တူတန်းတူနဲ့ ယဉ်လှပနေတာလေးကျတော့ တလေးတစားရယ်မောပြုံးရွှင်စွာ ဆက်ဆံလို့ ..။

ကိုယ်ကတော့ သူ့မျက်လုံးထဲမဝင်တဲ့ ကလေးကလား အမှိုက်တစ်လိုမျိုး ..။

ဒေါသတွေ အမိန့်ပေးချုပ်ကိုင်ခြင်းတွေနဲ့ တင်းမာနေသည့် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ လေး က ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။

“ကိုကို .. သဘောအားလုံး ဖြစ်ခွင့်ရနေပြီလို့ထင်ရင် နားသွားပြီကိုကို .. လေး ကို ကိုကို လက်ထပ်ယူထားနိုင်ပေမယ့် လေး ရဲ့ စိတ်ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ မစမ်းစားနဲ့။ ကိုကိုလို ထင်သလိုပဲ သွားလာနိုင်ရင်တောင် ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ..”

“မင်း အဲ့ဒီလို စိန်ခေါ်ရင် ကိုယ်ကလည်း နောက်ကျကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“အား ...”

မောင် က လေး ရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ဖျတ်ခနဲဖမ်းဆွဲသည်။ ရုတ်တရက်ကြီးဖို့ မရှောင်လိုက်နိုင်ဘဲ လေး တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ယိုင်ကျလာလျှင် ..။

“ကိုကိုနော် ..”

လေး ကိုယ်လေး မွေ့ရာထက်သို့ ပက်လက်လေးပစ်ကျသွားခဲ့၏။ မျက်နှာရှေ့မှာ မောင့် မျက်နှာအုပ်မိုးကျလာလျက် သူမလက်ကလေးတွေကို မွေ့ရာထက်မှာ ဖိကပ်ချုပ်ထား၍ ..။

“ဘယ်လိုလဲ ..”

“ကိုကို လွှတ်နော် .. အဲလိုအနိုင်ကျင့်လိုက်လည်း ကိုကို လေး ရဲ့ စိတ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှရမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“ကိုယ် သိတယ် .. ဒါပေမယ့် မင်းကမှ မလိမ္မာတာ ..”

“ဟင့်အင်း ..”

လေး မျက်နှာလေးထက်မှာ အနမ်းတွေ နွေးနွေးဖြာဖြာဆင်းကျလာခဲ့သည်။ စက္ကန့်တွေ တချုပ်ချုပ်ပြေးလွှားနေသံကို ကြားနေရတာလား၊ သူမရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေလား ..။

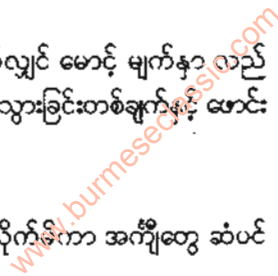
သူ့အနမ်းတွေမှာ လေး ခဏတစ်ဖြုတ် တုန်ယင်ပြိုလဲသွားခဲ့ပြီး အသိတရားတွေ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်။ ဒါ အချစ်နဲ့ရယူချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နှင့်ကို အနိုင်ကျင့်တာ လေး .. ချုပ်ကိုင်အနိုင်ယူဖို့ နောက်ထပ်ခြေလှမ်းတိုးလိုက်တာ အရှုံးမပေးနဲ့ ..။

“ဟင့်အင်း .. လွှတ် ..”

လေး အတင်းဆောင့်ခါရုန်းပစ်လိုက်လျှင် မောင့် မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ပြာမိုက်သွားခြင်းတစ်ချက်နဲ့ မောင်ခနဲ မီးပွင့်သွားသလိုပင် ..။

“လေး .. မင်း! ..”

လေး မွေ့ရာထက်က လူးလဲထထိုင်လိုက်မိကာ အင်္ကျီတွေ ဆံပင်





တွေ ဖိသပ်ဆွဲချရင်း သူနဲ့ ဝေးအောင် ထပ်ဆုတ်လိုက်၏။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ထိတောင်လား ..”

ဟင် ...။

သူ့နှာခေါင်းကို အုပ်ထားသည့်လက်မှာ သွေးစကိုမြင်လိုက်လျှင်

လေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ထို့ပြင် မောင့် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ရောင်တွေ လက်နေတာ ကြေ

ကွဲသွားတာလား၊ နာကျင်မှုကြောင့်လား မသိ ...။

“မင်း မှန်ပါတယ် .. ကိုယ် မှားသွားတာ ..”

သွေးကိုကြည့်ပြီးမှ သူ ထပ်ပြောသည်။ ပြီးတော့ မွေ့ရာပေါ်က

ဆင်းရပ်လိုက်ရင်း ...။

“ဆောရီးပါ .. နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရဘူး ..”

မဟုတ်ဘူး ...။

သူ ထွက်သွားတော့ လေး ပြေးလိုက်မိသေးသည်။ ပြီးမှ ရပ်တန့်

ကျန်ရစ်ရင်း ...။

လေး အဲလောက်ထိဖြစ်အောင် မရည်ရွယ်ဘူး ကိုကို ...။

သွေးတွေနဲ့ ကိုကိုမျက်နှာက အာရုံထဲမှာ စွဲကျန်ခဲ့ရင်း လေး မျက်

ရည်တွေ ဓ့လာသည်။ မွေ့ရာထက်မှာ မြေးထိုင်မိတော့ မျက်ရည်စက်

တို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကြွ၏။

တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဘူးသော ပူလောင်ခြင်းတို့ဖြင့် လေး ငိုနေတာ

မပြီးနိုင် ...။

အချိန်သည် ညဉ့်၏ အမှောင်ထုကို တရွေ့ရွေ့စွာ မျိုးသွားခဲ့ပြီးနောက် ...။



အခန်း (၃၆)

“ဒီနေ့မှ သူဌေးက ရောက်မလာလို့လေ ..”

ချစ်သဲ နဲ့ ညီလွင် တို့ မနက်ရှစ်နာရီမထိုးခင် ရောက်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သူဌေးရယ် .. ဒီနေ့ ပရိခွန်တေးရှင် ရှိတယ်

လေ ..”

“ကိုမောင် နှာခေါင်းက ပလတ်စတာက ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

ကော်ဖီပိုင်းက ထွက်လာကြတာမို့ ဧည့်ခန်းမှာပဲ အတူတူထိုင်လိုက်

ကြတာ ...။

“ညက ကိုယ် နည်းနည်းမှူးသွားလို့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ တစ်ခုခုနဲ့

ဆောင့်မိတာထင်တယ်၊ မသိလိုက်ဘူး ..”

“ဟောဗျာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကြောင့် ကိုညီ တို့ကို ချစ်သဲ ပြောတာပေါ့၊

ကိုမောင် ကို အဲလောက်မလုပ်ပါနဲ့လို့၊ ချစ်သဲ နေခဲ့ရတာ စိတ်ကိုမဖြောင့်

ဘူး ..”

“သိပ်မများဘူးပဲထင်တာကွာ .. တကယ်ပါ၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ်

တို့ဆုံရင် ဒီလောက်တော့ လုပ်ဖြစ်ကြတာပဲ ..”



မောင့် မျက်နှာကတော့ မိတ်ဆွေတွေကို လိမ်ညာပြောရသည့် အတွက် မလုံလဲခြင်းနှင့် အတွင်းကြေဒဏ်ရုံ၏ နာကျင်မှုကြောင့် မကြည်လင် ...။

တစ်ညလုံး စဉ်းခန်းကဆိုဖာပေါ်မှာပဲ မျက်လုံးအကြောင်သားနဲ့ ရှိနေခဲ့လျက် မိုးလင်းခါနီးတော့ ၈ရန်တာမှာ ဒရင်းမိဘက်ဒီနဲ့လှဲရင်း မေးတစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်နှင့် ...။

“အန်တီလဟောပြောရရင်တော့ လူငယ်ပေါက်စလေးအရွယ် မဟုတ်တော့လို့ မိဘက နေရာတကာ မတားဆီးမချုပ်ချယ်ပေမယ့် ကိုယ်လုပ်သမျှ မှန်နေပြီလို့ ထင်တာ မကောင်းဘူး ..”

ထိုနေ့က ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာ မကြည်လင်ပါ။ သို့သော် နောက်နေ့များမှာ ရက်ဆက်ရောက်လာခဲ့သည့် ချစ်သဲ နဲ့ အပြောအဆိုတွေ လေပေးဖြောင့်လာခဲ့သည်။

လှလွန်း ကိုယ်တိုင် အံ့ဩနေရသည့်အဖြစ် ...။

“အို .. များလှချေလား သမီးရယ် ..”

“မများပါဘူး .. ချစ်သဲ ဆို အမြဲတမ်း စားနေရလို့ အီနေပြီ ..”

စားပွဲပေါ်မှာ သစ်ခေါင်းပျားရည်စစ်စစ်တွေနှင့် နီရဲမွှေးပျံ့နေသော ဆတ်သားခြောက်တွေက နည်းတဲ့အထုပ်ကြီးမဟုတ် ...။

ထို့ပြင် အနီကောင်းစားပြင်သစ်ရေမွှေးဘူးကြီးတွေ သုံးမျိုးလောက် ပါသေးသည်။ ပြီးတော့ မိကျောင်းရေအစစ်နှင့် ဆလင်းဘတ်ခံကချည်း နှစ်လုံး ...။

“ငါ့အတွက်ပါ ပါတယ်သိလား၊ သူ့ကို မိုးကောင်းသူဌေးရဲ့ သမီးမှန်း သိစေချင်လို့ ပြောရတာလည်း အဖော .. သူ့အိမ်က လူကြိုပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေပါ။ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေက ပို့လိုက်တာပါနဲ့ ပစ္စည်းတွေမှ တစ်ပုံကြီးပဲ ..”

လှလွန်း က လေး ရဲ့ ဘေးမှာ လာထိုင်ပြီးပြောပြနေသည်။ ပြီး

တော့ ဖုန်းထဲကိုလည်း လှမ်းကြည့်သေးသည်။။

“နင် ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ ..”

“အဆိုတော် ‘နင်းစက်သွင်’ နဲ့ပါ ..”

“အေး .. ဟုတ်တယ်၊ သူ့သီချင်းလေးတွေကောင်းတယ်နော် ..”

နင် နေ့စွဲသစ် နဲ့ တွေ့သေးလား ..”

“အင်း ...”

“ဟိုလိုဒီလိုတွေ ပြောနေသေးလား .. သူ ..”

“ငါ ပြောလိုက်ပြီ ..”

“ဟင် .. ဟုတ်လား .. သူ ယုံလား ..”

“မသိဘူး ..”

“လေး .. နင် ငါ့ကို ခုတစ်လော စကားပြောတာ အေးစက်စက် နဲ့ပါလား၊ ဘာလဲ ချစ်သဲ လာနေတဲ့ကိစ္စကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

လေး က လှည့်မကြည့်ဘဲ အဆိုတော်နဲ့သာ အပြန်အလှန်ပို့ယူနေ၏။

“နင်ကို တီလေးကတောင် ပြောနေသေးတယ်၊ ငါတို့အိမ်က သာလိကာလေး တိတ်နေပါလားတဲ့၊ နင်နဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ရန်များဖြစ် ..”

“မဖြစ်ပါဘူး ..”

စကားမဆုံးခင်တင် ဖြေလိုက်ပြီး နေရာမှ ထသွားသည်။ ပြီးတော့ မွေ့ရာထက်မှာ လှဲချလိုက်ရင်း ...။

“အစတည်းက သူ့နေတဲ့စတိုင်လ်နဲ့ ငါနေတဲ့ပုံက လိုင်းပူးလို့မှ မရတာ ..”

“မဟုတ်သေးပါဘူး လေး ရယ် .. ဒီရက်ပိုင်းမှာမှ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေကြတာ၊ ငါ ခံစားမိပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး နှာခေါင်းက ဒဏ်ရကာ..”

“ငါ့ကြောင့် ..”



ဟင်!..။

လှလွန်း ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနှင့် မွေ့ရာနားထလျှောက်လာ

၏။

“လေး ..”

“ဘာမှထပ်မမေးနဲ့ဟာ .. ဒီလိုပဲ ပြောဆိုရင်း ပုတ်မိခတ်မိတွေ ဖြစ်ကုန်တာ ..”

“လေး ရယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ကိုကိုက အဲဒါကို မကျေမနပ်ပြန်ပြောနေလို့ လား ..”

ဖုန်းကိုပစ်ချပြီး ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်သည့် လေး ရဲ့ အသံဟန်ပန် က ရန်လိုနေ၏။ သို့သော် မျက်ဝန်းလေးထဲမှာတော့ ငွေ့ရှည်ဖွဲ့လျက်..။

“ဟုတ်တယ် ငါ့ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတယ်။ အခု ချစ်သဲ ဆိုတဲ့ အလှပဂေးက သူ့ကို သနားကြင်နာမှုတွေနဲ့ အဖော်ပြုဖို့လာနေတယ်။ သူ ဘာလုပ်မှာလဲ .. သူ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ပေးဖို့ ငါ့ဘက်က အဆင်သင့်ပဲ..”

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. ကိုကိုကြီးက ဘာမှမပြောဘူး။ ချစ်သဲ ကိုလည်း ..”

“ကိုကိုကြီးဘက်က အေးဆေးပါလို့ ပြောမလို့လား လှလွန်း ..”

“ငါပြောပါရစေဦး လေး ရယ်၊ နင် ချစ်သဲ ပြောတာတွေကို ကြား လိုက်တယ်ပေါ့ ..”

“မျက်နှာစုံညီရဲ့မှာ ပြောနေကြတာ ငါက နားလေးမှမဟုတ်ဘဲ..”

လှလွန်း က ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြေသိမိဖို့ခက်သွား၏။

“ကိုမောင် အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို သန်းနိုင် တို့ဆီက ချစ်သဲ ကြားပါတယ်။ ဖူးစာဆိုတာ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲနော် .. ဒါပေမယ့် ဖူးစာဖက်တိုင်းတော့ မမြဲကြပါဘူး။ ချစ်သဲ တို့ ကြည့်လေ .. ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းရပေမယ့် တကယ့်ခဏလေးပဲ ..”

ဤသို့အစချိခဲ့သည့် စကားတွေရဲ့နောက် ..။

“ကိုမောင် က အရမ်းအေးချမ်းတာ သဘောထားပြည့်ဝတယ်။ တည်ကြည်တယ်။ သူ့အလုပ်မှာလည်း သူ အတော်ဆုံးပဲ။ တော်လိုသော အခု ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ သူ ဒီအလုပ်ကို ထူထောင်မယ်ဆို တည်းက ရှယ်ယာထည့်မယ့်လုပ်ငန်းရှင်တွေရော အဖက်ဖက်ကနေ အားပေးကူညီချင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေရော ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်နေတာပဲ ..”

“ကိုမောင် လို လူကို စိတ်တေလေဖြစ်သွားမှာစိုးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ခြေရိပ်ပဲ လိုက်ကြည့်နေရတာပေါ့။ ချစ်သဲ တို့လည်း ရှယ်ယာဝင်ထွေ ဖြစ်နေတော့ သူ တိုးတက်မှု ကိုယ်ကြီးပွားမှာလေ ..”

“ချစ်သဲ ရှိပါတယ်။ ကိုမောင် အတွက် ဘာမှမပူနဲ့။ လုပ်ငန်းစ တော့မယ်ဆိုမှ သူ စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံပေါက်နေလို့ အားလုံးက စိုးရိမ်နေ ကြတာ။ ချစ်သဲ ဒီကိုချောင်းပေါက်အောင်လာနေရတာကိုတော့ မျက်စိ မနောက်ဘူးဆိုလားဟင် ..”

စသဖြင့်သော စကားလုံးချိုချိုတို့က ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရဲ့ ဖီစာကြောင် တတ်သည့်အကြည့်တွေပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့၏။ မနက်ပိုင်းဆို အိမ်ပေါ် ရောက်လာရင်တောင် ကားနဲ့ရောက်လာတတ်ပြီး မောင့် ကို တစ်ခါတည်း တင်ခေါ်သွားတတ်တာတွေရှိလာခဲ့သည်။

‘ပေးကမ်းခြင်းသည် အောင်နိုင်ခြင်း’ ဆိုသည့် စကားအတိုင်း တကယ်ဖြစ်လာခဲ့တာလားမသိ ..။ အိမ်မှာ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို တောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ငါလည်း တီလေးကိုအံ့ဩနေတာ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ရင်းနှီးသွား တာပဲရှိတာ။ နင့်ကိုလည်း တီလေးက မမြင်ရင်မေးနေတာပဲ။ သူ့ချား ကျေနပ်အားရနေအောင် နင်က အခန်းအောင်းမနေပါနဲ့။ ဝေး ရယ်၊ မနက်ပိုင်း ခဏလေးပဲ ကော်ဖီဝင်သောက်ပြီး ဒေါ်ကြီးရွှေ နားမှာတွေ့ တယ် .. ပြီးရင် ပျောက်သွားရော ..”



“မဟုတ်ပါဘူး ရေခဲသေတ္တာထဲက အသားငါးတွေထုတ်ထားတဲ့ အချိန်ဆို ငါ နှလုံးမကောင်းလို့ပါ ..”

“လေး ...”

“ဟင် ...”

“နင်နဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ဒီထက်ပြတ်တောက်ကုန်မယ့်လမ်းတော့ မထွင်ပါနဲ့ဟာ .. နော် .. ငါက ချစ်သဲ နဲ့ အပြိုင်ဝင်လုပ်လို့ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကုမ္ပဏီမှာ တစ်နေ့ကုန်အတူရှိနေကြမှာဟာ .. ပြန်လာမှသာ လင်မယားက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာလေ ..”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ လှလွန်း .. သူနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ဝါသနာတူကို သာယာသွားမယ်ဆိုတာ သဘာဝကျတာပဲ ..”

“နင်ကလည်း ပြောလေဆိုးလေပဲ ..”

“ငါနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတာက ငါကြောင့်လို့ပြောရင်ရတယ်၊ အခု ငါကြောင့် သူ ထပ်ပြီး အနာတရဖြစ်သွားပြန်ပြီ၊ သူနဲ့ငါ နီးစပ်ဖို့က အဝေးကြီးပဲ ..”

“လေး ရေ .. ကောင်မလေး ..”

ခေါ်သံနဲ့အတူ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း အခန်းရှေ့ရောက်လာကာ ဝင်မလာဘဲ တံခါးခေါက်၍ ..

“သားကြီးရဲ့ ကုမ္ပဏီကိုသွားကြည့်မလို့ တော်ကြာ ချစ်သဲ လာခေါ်မှာ၊ ရွှေနားပေ မထနိုင်သေးဘူးဆိုတော့ ချဉ်ဟင်းလေးတစ်အိုးတော့ ဆင်းတည်ထားလိုက်ဦးနော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ရွှေနားပေ ကို အနားမှာထိုင်နေပေးဖို့ တီလေး ပြောခဲ့တယ် သိလား၊ လှလွန်း ရေချိုးနေလားမသိဘူး၊ သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားမှာ ..”

ပြောပြီး ထွက်ခွာသွား၏။ လှလွန်း မျက်နှာလေးစုပွသွားကာ ..

“ချဉ်ဟင်းက မစားရလည်း ဘာဖြစ်လဲ .. အဲဒါ အပြန် ဟိုမိန်းမ

ပါလာမှာပဲ၊ ချက်မထားနဲ့ လေး .. လမ်းရောက်ရင် ငါ တီလေးကိုပြောဦးမှာ ..”

မကျေမနပ်ပြောရင်း နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့စဉ် လေး ရဲ့ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်းဆီ မျက်လုံးတွေရောက်သွားကြ၏။

လှလွန်း ချက်ချင်းပြန်လှည့်လာကာ ..

“ကိုကိုကြီးဆီက ထင်တယ် ..”

လေး က ခေါင်းညှိပ်၍ ..

“ဟုတ်တယ် .. ကိုင်လိုက်စမ်းပါ ..”

“လေး ရယ် .. နင်ကလည်း ..”

“ငါ မပြောချင်လို့ပါဆို .. နင် ဒါလေးတောင် မလုပ်ပေးချင်ဘူးလား ..”

လှလွန်း က ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီး ကောက်ကိုင်ရှာ၏။

“ဟလို ..”

“လေး က ဘယ်မှာလဲ .. ပေးလိုက် ..”

မောင့် အသံကလည်း အနားမှာ လေး ရှိနေတာ သိနေတာမျိုး ..

“ကိုကိုကြီး လေး က ..”

“အနားမှာရှိတယ်မို့လား .. ပေးလိုက်ဆို ..”

လှလွန်း က ဖုန်းလှမ်းပေးတော့ လေး က ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်ပြီး ..

“ပြော ..”

“ဘာလုပ်နေလဲ ..”

“ထိုင်နေတာ ..”

မောင့် အသံ ခဏတိတ်သွားသည်။

“ချစ်သဲ လာခေါ်လိမ့်မယ် .. တီလေး တို့လာရင် လိုက်ခဲ့ ..”

“မလိုက်ဘူး ..”

“ကောင်မလေး .. မင်းကို လိုက်မလားလို့မေးနေတာမဟုတ်ဘူး ..”



“လေး ကလည်း မလိုက်ရင်ရလားလို့ မေးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“လေး .. မင်းကို ဒင်နာစားပွဲလောက်ကို လိုက်ခဲ့ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စအတွက် မိတင်ရှိတယ်၊ ပရိခွန်တေးရှန့် လုပ်ဖို့တွေရော အဲဒါတွေ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူးလား ..”

“လေး ဘာမှသိတာ မရှိဘူး ငှက်ကို .. ကိုကိုတို့ဘာသာ အလုပ်ကိစ္စတွေလုံးထွေးနေတဲ့ကြားမှာ ..”

“မင်းက ငါမိန်းမပဲ .. အလုပ်ကိစ္စဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ငါ့ဆားမှာ မင်းရှိနေရမှာပေါ့၊ လိုက်ခဲ့ .. ဒါပဲ ..”

ဖုန်းချသွားပေမယ့် လေး က ကိုင်ထားမိဆဲဖြစ်သည်။

သူမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မသိချင်ပေ ..။ မောင် တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေမှာ နိုင်ငံခြားပြန် ဝိသုကာပညာရှင်တွေ ချည်းပဲဖြစ်သည်။

ချစ်သဲ က ဟုတ်၊မဟုတ်တော့မသိ၊ ဒါပေမယ့် သူမက အင်္ဂလိပ်စကားပြောကျွမ်းကျင်သည်။ နောက်ထပ် ဘာသာစကားနှစ်မျိုးလည်း ကျွမ်းကျင်သေးသည်လို့လည်း သိရ၏။

သူမရင်ထဲမှာ မခံစားခဲ့ဖူးသော သိမ်ငယ်မှုတွေ လွှမ်းမိုးလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် တီလေး၏ ဆက်ဆံရေးကြောင့် နာကျင်မိသည်။

ကိုယ့်ကို တစ်စက်လေးမှ ကြည့်မရပါဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ရောက်လာတာလည်းက ခုချိန်ထိလည်း လေး လုပ်သမျှ အပြစ်တွေတာနှင့် ရင်ဘတ်စည်တီးကဲ့ရယ်ခဲ့တဲ့သူ ..။ ဒါတွေကို အရင်က ပန်းနဲ့ပေါက်သည်ထင် ခဲ့ပေမယ့် နှိုင်းယှဉ်ဖယ်ကျဉ်ခံရသည့်အခါမှာ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခြင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကိုကို နားလည်ပေးခဲ့တာတွေကိုသိပေမယ့် ကိုယ်ကလည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာဖြစ်လောက်အောင် ကျူးလွန်စော်ကားခဲ့တာမှန်သည်တိုင်အောင်..။ ကိုကိုကစပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာတာကိုပဲ လိုချင်သည်။ ကိုကို

ရဲ့ ဝတ္တရားဆန်ဆန် အေးစက်သော လေသံဟန်ပန်တွေကို ကြားရတိုင်း ‘ငါ့မှားခဲ့တယ်’ ဆိုတာကို မေ့သွားခဲ့၏။

ဘယ်သူဘာပြောပြော အကောင်းနဲ့ မတုံ့ပြန်ချင် ..။

“လေး .. ကိုကိုကြားက တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ဖို့ပြောတာမို့လား - သွားမယ် .. အင်္ကျီထလဲ ..”

“ဟင့်အင်း ..”

လက်ကိုဆွဲထားသဖြင့် လှလွန်း ရဲ့ လက်ကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ မလိုက်ချင်ဘူး လှလွန်း .. အခု ကိုကို ဖုန်းဆက်တာလည်း တီလေးကို လုံးဝမပြောနဲ့ ..”

ကိုယ့်အတွက် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တီလေးကိုယ်တိုင် ခွဲတမ်းချခဲ့ပြီးသား ..။

လေး က ခေါင်းမာမာနှင့် ငြင်းဆန်ကျန်ရစ်ရင်း ချိုမိုင့် ဆီကို ဖုန်းခေါ်၍ ..။

“အန်တီချို .. ဒီည လေး အန်တီချို နဲ့ လာအိပ်ချင်တယ် ..”

“ဘာ!....”

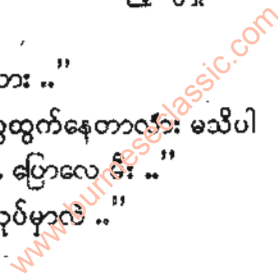
“အခု ညနေခြောက်နာရီလောက်ကျ လာခဲ့မယ်လေ ..”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မီးလေးရယ်၊ မောင် နဲ့ အဆင်မပြေလို့လား .. အခု မီးလေးက ဘယ်မှာလဲ၊ အန်တီချို က အန်ကယ့်လ်သော့ဆီ သွားနေတာ၊ နေ့လယ် မောင့် ကုမ္ပဏီမှာ မိတ်ဆက်ညှိခံပွဲရှိတယ်လေ၊ မီးလေးက ..”

“အန်တီချို .. လေး ပြောလို့ရဦးမှာလား ..”

“ဟင် .. အောင်မယ်လေး ဒေါသတွေထွက်နေတာလား မသိပါဘူး၊ ကောင်းကောင်းလည်း မကြားရဘူး .. ပြောလေ မီး ..”

“အန်တီချို က ဘိုးဘိုးဆီ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ..”





“မီးလေးတို့ မိတ်ဆက်ဧည့်ခံပွဲဖိတ်ထားလို့ အတူသွားဖို့လေ။ မီးလေး ပြောစရာရှိရင် ဟိုမှာဆိုမှာပဲ ပြောတော့လေ .. နော် ..”

“လေး မသွားပါဘူး .. ဒါပဲ ..”

ကြားကြား မကြားကြား ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ကုမ္ပဏီမှာ အဆောက်အဦးနေရာချထားတာလေး သွားကြည့်ဖို့ကို ဘာဖြစ်လို့ အထူးတက်ရောက်ခွင့်ရတဲ့ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ခုလို အင်တိုက်အားတိုက်ပြင်ဆင်နေတာလဲ..။

လေး တစ်ယောက်တည်း ဖုန်းကိုင်၍ ငုတ်တုတ်လေးငိုင်နေမိစဉ် မောင့် ဆီက ဖုန်းထပ်ဝင်လာ၏။

“လေး .. မင်း ဘာလို့ မလိုက်ခဲ့တာလဲ ..”

“မလိုက်ချင်ဘူးလို့ ပြောနေတာပဲဟာ ..”

“တောက် ...”

“ကိုကို လေး ကို တက်မခေါက်နဲ့နော် ..”

“ဟုတ်တယ် .. တစ်ခါတည်း ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းနေတာ..”

“သိတယ်၊ ဘာလို့မသိရမှာလဲ .. ရှင်ကြီး ဒဏ်ရာရသွားတည်းက လူက အငြိုးကြီးငြိုးနေတာ ..”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ခု ချက်ချင်း ဖုန်းချပြီး အင်္ကျီသွားလဲ ..”

“ဟင့်အင်း မလိုက် ..”

လေး ဘာမှမပြောရသေးဘဲ ဖုန်းချသွားသည်။ ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ မလိုက်ဘူး ..။

ဟိုမှာ မိသားစုတွေနဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေအပြင် တခြားဧည့်သည်တွေရော ရှိမနေနိုင်ဘူးလား ..။

ကိုယ်ကလိုက်သွားပြီး ကလေးဆန်သူ၊ ယောက်ျားကို ဂရုမစိုက်တတ်သူအဖြစ်နဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ အဝတ်စတစ်စလို အပုံလိုက်ချထားခံရမယ့်အဖြစ် ..။

သူ့အသိုင်းအဝိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွေးမိလိုက်တာနှင့် ချစ်သဲ

မျက်နှာက ကွက်ခနဲပေါ်လာသည်။ ကိုကိုနဲ့ ချစ်သဲ ကို ပူးတွဲမြင်လိုက်ရတိုင်း သူတို့အကြောင်း ခေါင်းထဲရောက်လာခဲ့တိုင်း သူမရင်ထဲမှာ တစ်စုံတရာကြောင့် နှင့်နေခဲ့၏။

ဒါ ဘာလဲဆိုတာလည်း သူမ မသိချင် ..။

ကိုယ် ခံစားရတဲ့အတိုင်း နေထိုင်မိခြင်းအတွက် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုထင်ကြပါစေ ..။

တစ်ခါတလေ ငိုချင်လာလိုက်၊ တစ်ခါတလေ ဒေါသတွေဖြစ်လိုက် ..။

ကိုကိုမျက်နှာကို ချောင်းကြည့်ပြီး ကိုယ့်အပေါ် ပုံချလာမယ့် ဒေါသကို တိုင်းတာနေမိတဲ့အခါ ငါ မှားတာပဲလို့ ခံယူထားမိသော်လည်း ကိုကိုရှေ့ ရောက်သွားတာနဲ့ အတိုက်အခံပြောဖို့က ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်နေခဲ့၏။

ခုလည်း သူမ အားလုံးကျေနပ်ဖို့အတွက် မလိုက်လျောနိုင်ပေ ..။ သူတို့တွေ စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည့်အရပ်ကို ဘယ်တော့မှ မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ မှန်တင်ခုံရှေ့ပြေးထိုင်ပြီး အလှတွေပြင်နေမိသည်။

လှလှနန်း က ဟိုကိုပါသွားပြီမို့ ဖြူစင် နဲ့ ပုံရိပ် တို့ကိုခေါ်ဖို့ သတိရ၏။ တီလေး ခိုင်းခဲ့သည့် ချည်ဟင်းတစ်အိုးတော့ ပြေးတည်လိုက်ဦးမည်။ ပြီးတာနှင့် အပြင်မှာ လျှောက်လိမ့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟော့တော် .. ပြင်ဆင်ထားပြီးမှ ဟင်းဝင်ချက်တယ် ..”

လေး ချက်ပြုတ်နေကာမှ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် ရွှေနားပေက လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဝင်လာ၏။ လေး မျက်နှာလေးပေါ်က အစီအစဉ်တကျ လှပနေသည့် ကာလာဂွေကိုကြည့်၍ ကိုယ်မှာဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေပေါ် တစ်ခါတည်း မျက်လုံးရောက်ကာ ..။

“စကက်ကျပ်ကျပ်နဲ့ ပေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြီး တစ်တောင်လောက်နဲ့ ဟယ် ..”





လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်တော့ လေး ရဲ့ နားဆွဲဝိုင်းကြီးနဲ့ လည်ပင်းက  
ရောင်စုံပုတီးရှည်တွေက လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ..။

“ရပါတယ် .. အဲဒီမှာထိုင်နေ .. ဘာမှမဖြစ်ဘူး ..”

လေး က မျက်နှာလှည့်၍ အမူအရာတွေနဲ့ ပြောပြလိုက်တော့  
ရွှေနားပေ က နားလည်သဖြင့် ..။

“ဒေါ်ကြီး လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ သွားစရာရှိတာ သွားလေ .. ထားခဲ့..”

“ရပါတယ်ဆိုမှ ..”

“အောင်မယ်လေး .. မအော်ပါနဲ့ ကြားပါတယ် ..”

မျက်နှာကိုပဲ အာရုံစိုက်နားစွဲနေသဖြင့် လေး က အော်ပြောလိုက်  
တော့ ရွှေနားပေ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ချလိုက်ပြီးရယ်ကာ ..။

“လုပ်ပါ .. ဘာပဲလုပ်လုပ် ထော်လော်ကန့်လန့်တွေချည်းဖြစ်နေ  
ပေမယ့် ငါတို့ ကောင်မလေးလောက် ချစ်ဖို့ကောင်းတာ မရှိဘူး ..”

ဒီစကားကြားမှ လေး မျက်နှာလေးရယ်နေရာကနေ တည်တည်  
ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုကို သတ်ရသွား၏။

တစ်ခါတည်းရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းနေသည်တဲ့ ..။

ဘယ်သူကရော ချစ်ပါခင်ပါပြောနေလို့လဲ ..။



အခန်း (၃၇)

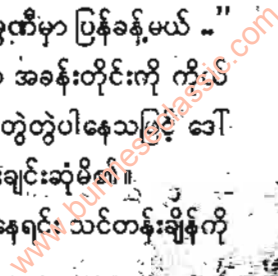
ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦးက နှစ်ထပ်ပေမယ့် အောက်ထပ်မျက်နှာစာ  
လေးဘက်စလုံးမှာ မှန်တွေချည်းဖြစ်လျက် ပန်းနုရောင်အဖြူဖျော့ကြွ  
ပြားတွေ ခင်းထားသဖြင့် လက်တောက်နေသည်။

ထို့ပြင် တာဝန်အလိုက် စားပွဲနဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ သတ်မှတ်ပြင်  
ဆင်ထားပုံက ရှင်းလင်းသေသပ်မှုနှင့် ထည်ဝါခြင်းကိုလည်း ပေါ်လွင်  
စေ၏။

“ဒီဘက် နောက်ဆုံးအခန်းတဲ့မှာ သင်တန်းခန်းမရှိတယ်၊ လာမယ့်  
တစ်ရက်နေ့ဆို သတ်မှတ်ချက်တွေ စကြော်ညာမှာ၊ ကျွန်တော့် သုပ်ငန်း  
အတွက် ကျွမ်းကျင်ရမယ့်အပိုင်းတွေကိုပဲ သင်ပေးမှာ၊ စာမေးပွဲအောင်  
တဲ့သူရဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဘာသာရပ်အလိုက် ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်ခန့်မယ် ..”

ပရောဂျက်တာနဲ့ပြုပြီးပေမယ့် မောင် က အခန်းတိုင်းကို ကိုယ်  
တိုင်လိုက်ပြသည်။ သူ့ဘေးမှာ ချစ်သဲ က တတွဲတွဲပါနေသဖြင့် ဒေါ်  
ငြိမ်းချမ်း နဲ့ လှလွန်း တို့ မကြာခဏ မျက်လုံးချင်းဆုံမိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ထရိန်နင်ပါပဲ .. အလုပ်လုပ်နေရင်း သင်တန်းချိန်ကို





ထည့်ပေးရမှာလည်းရှိတော့ ကျွန်တော့်ပရောဂျက်မှာ သင်တန်းကိစ္စကလည်း မိန်း(နဲ့)ဆက်တာ တစ်ခုပါပဲ။ ကွန်စထရူရှင်ရှင်သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဒီဇိုင်းကစပြီး အတွင်းဒီကရေးရှင်းထိ အားလုံး ကျွန်တော့်တစ်လက်တည်းကပဲ ...”

သူ ရှင်းပြတာကို အားလုံးက ကျေနပ်နေကြသည်။

“ဒါနဲ့ မောင်ကြည်နူးမောင် က ဦးဘောဂ ရဲ့ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း စက်ရုံကို ပြန်လွှဲယူလိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. စက်ကကျမယ့်ပစ္စည်းအားလုံးရဲ့ ကွာလတီနဲ့ တစ်ဆင့်ဝယ်နေရတဲ့အချိန်တွေ ကြန့်ကြာမှာစိုးလို့ပါ ..”

ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရုံပဲတတ်နိုင်သည့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က အားလုံးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချနေခဲ့၏။ ပြီးတော့ ..

“ငါ့သားကြီး တော်တာကို သဘောတော့ကျပါရဲ့ သေးကလူတွေ မျက်လုံးကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့ အထင်ကြီးသဘောကျနေတာမြင်ရတာတော့ ရင်လေးစရာပဲ ..”

လှလွန်း က ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ပြောတာကိုကြားပေမယ့် သူမအာရုံက ချစ်သဲ ဆိပ်ရောက်နေသဖြင့် ပြောနေကြတာတွေကို သေချာကြားလိုက်၏။

“အေးပေါ့ကွာ .. လူငယ်တွေထူးချွန်လာရင် ကျုပ်တို့တွေက ကျားကန်ထားရတဲ့ တဲအိုကြီးတွေပါပဲ။ မောင်ရင်တို့ ဇနီး မောင်နှံက စိတ်ကူကိုယ်တူငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်နေရာ ခွဲပြီး အုပ်ချုပ်ရင်လည်း အဆင်ပြေနေမှာကိုး ..”

“ဒါနဲ့ ကိုကြည်နူးမောင် တို့ လက်ထပ်လိုက်တာ မသိလိုက်ဘူးဗျာ .. ကျွန်တော်တို့က မြဝတီဘက်ရောက်နေလို့လေ။ ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ ..”

ချစ်သဲ ကို မေးဆတ်ပြတော့ မောင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ချစ်သဲ မျက်နှာလေးကို အားနာသလိုကြည့်၍ ဒီစကားအတွက် ဖြေရှင်းဖို့ပြင်လျှင် ..

“ဒီထဲမှာ နေရာစုံအောင် လိုက်ပြဦးမယ်လေ .. ပြီးမှ မိတ်ဆုံစားပွဲလေးမှာ အားလုံး မိတ်ဆက်ကြတာပေါ့ ..”

ချစ်သဲ က မောင် ဘာမှမပြောခင်ဝင်ပြောလိုက်ကာ မောင့် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းမော့ကြည့်၍ ..

“ရပါတယ် ကိုမောင် ရဲ့ .. ချစ်သဲ ကို အားမနာပါနဲ့၊ တော်ကြာညှော်သည်တွေက ‘မှားပြောမိလေခြင်း’ ဆိုပြီး ကိုယ့်ကို ပြန်အားနာနေရင် မျက်နှာထားရတွေခက်ကုန်မှာပေါ့ ..”

“ဇနီးမောင်နှံကတော့ လိုက်ဖက်ပါဗျာ .. စိတ်ချမ်းသာစရာပါပဲ” မသိတဲ့လူတွေကလည်း ဒီနေရာမှာမှ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း လာစုနေကြသလား မှတ်ရသည်။ ဒီလောက်ထိ ပြောနေကြတာကို အပြုံးမပျက်အလိုက်အလိုက်ပြောနေတာတော့ မဟုတ်တော့ဘူးထင်သည်။

မောင့် မျက်နှာကိုကြည့်တော့ အားနာနေရုံလား၊ အလိုမကျတာလား .. ဒါမှမဟုတ် သဘောကျရရှက်သွေးဖြန်းနေတာမျိုးလား ..။

တူဝရီးနှစ်ယောက် အကဲခတ်နေပေမယ့် ဘာအဖြေမှ မရကြပေ ..။ ဒါပေမယ့် ချစ်သဲ အခွင့်အရေးယူနေတာကတော့ သိသာလွန်းနေသည်မို့ ..

“တီလေး တွေလား ..”

“တွေ့တယ် ..”

“ဘာတွေတာလဲ .. သမီးပြောတာက တီလေးရဲ့ အချစ်တော်၊ ချစ်သဲ မမကြီး ကိုကိုကြီးလက်ကိုတွဲပြီး လူတွေဘာလိုလိုထင်သွားအောင်လုပ်နေတာ ..”



“အေးလေ .. ငါလည်း အဲဒါကိုပြောနေတာပဲ၊ ညည်းအစ်ကိုကိုယ် တိုင်ကများ သဘောတွေကျနေတာလား ..”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း တီလေးကြောင့်ပဲ ..”

“ဘာရယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီမိန်းမ တီလေးကိုလာဘ်ထိုးပြီး အိမ်မှာ ရွှေလမ်း ငွေလမ်းဖောက်နေတာ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် လှည့်ကြည့်၏။

“ဒီမှာ မယ်လှလွန်း ရေ .. ကျုပ်က လာဘ်စားပြီး မိန်းတုတ်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော် .. လူကြီးပီပီ အရှည်မြင်လို့ တမင်တကာ ကြားဝင်ရပ် လိုက်တာ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရင်ထဲက စကားလုံးတွေ ထွက်လာသည်။ တကယ်တော့ က မောင့်ဘေးကို ရောက်လာသမျှ မိန်းကလေးတွေမှာ လောဘတွေနဲ့ချည်း ဖြစ်နေသဖြင့် ကွယ်ရာမှာ တစ်ခုခု ချွတ်ချော်မှားယွင်းသွားမှာစိုးလို့ပါ ..။

လေး နဲ့ လက်ထပ်ထားပေမယ့် လေး လောက် ကလေးဆန်တာမရှိ ..။

မောင် ကလည်း သူ တကယ်မြတ်နိုးနေရင်တောင် မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ အကြိုက်လိုက်ပြီး နူးညံ့ယုယမှာမဟုတ်တာကို တွက်မိ နေသည်။

ဒီနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်နေမိရင်း ချစ်သဲ လို ရဲတင်းလွန်းသည် မိန်းကလေး ကြားဝင်လာတော့ သူမ ဒီတိုင်းကြည့်မနေနိုင်တော့ပေ ..။

ကြက်တူရွေးကတော်တော် .. မယ်ဆော်က ကဲကဲ’ လို့လည်း အပြောမခံနိုင်သည်မို့ သူမ ခြေလှမ်းသမျှ ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားနိုင်ဖို့ ချစ်သလို ခင်သလိုပုံစံနဲ့ ဝင်ရောနေရတာဖြစ်သည်။

“ခုပဲကြည့်ဦးလေ .. ကောင်မလေး အိမ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ဒူးနဲ့

နေနိုင်တာ ..”

ပြောပြနေရင်း မောင်တို့အုပ်စုကိုလည်း လှမ်းကြည့်ရင်းနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မဲ့နေ၏။

“သူ့ကို ဘယ်သူမှမသိဘဲ ဒီမှာ စနီးမောင်နဲ့လို့ လူတွေထင်ကုန် ကြပြီ ..”

“တီလေး ပြောတာတွေ သမီးဖြင့် ယုံတောင်မယုံချင်တော့ဘူး..”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ် .. လေး ကို မလိုက်လာဖို့ တီလေးပဲပြောခဲ့တာလေ၊ ဟင်းတောင် ချက်ခိုင်းလိုက်သေးတယ် ..”

“အဲ့ဒါကလည်း ဒီမှာ ဒီလိုလူအုပ်ကြီးနဲ့ ပရောဂျက်တာနဲ့ လင်မယား အတူ တွဲတက်သင့်တဲ့ပွဲမျိုး ခင်းကျင်းထားတာမှန်း ငါမှ မသိခဲ့တာ..”

“မမငြိမ်း .. လေး ရော ..”

ဟင်!..။

ပြောလို့မှမဆုံးခင် ချိုမိုင် ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ..။

“ဟယ် .. ဘိုးဘိုးသော် ပါလာတယ် ..”

လှလွန်း က ပြောမှ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မောင် က ဦးသော်တာ နဲ့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးနေ၏။ ချိုမိုင် က လှည့်ကြည့် ရင်း ခေါင်းညိတ်၍ ..။

“ဟုတ်တယ်လေ .. အန်ကယ်လ်သော့ ကို မောင် ပဲ ဖုန်းဆက် တာ၊ ချို တို့ရဲ့ မီးလေးက ဘယ်မှာလဲ ..”

“လေး က ..”

“လေး လိုက်မလာဘူး အန်တီချို ..”



“ဘယ်လို!...”

ချိုမိုင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ သူမ ဖုန်းပြောခဲ့တာကို သတိရကာ ..

“ကျန်ခဲ့တာမို့လား .. လိုက်လာဖို့ နောက်ကျနေတာထင်တယ် ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း စိတ်ညစ်နေရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မောင် ကလည်း တမင်တကာလှည့်ကြည့်တာနှင့် ဆုံမိ၏။ မောင်လည်း လေးကို မျှော်နေသည်ပဲ ..

လူကြီးမို့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း နားလည်လာ၏။

“ငါ့ကြောင့် ..”

ဟင် ..!

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရေရွတ်လိုက်တာကို ချိုမိုင် နဲ့ လှလွန်း တို့ ကြားလိုက်ကြသဖြင့် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်ကြသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရင်နှင့်ခံစားနေခဲ့ရင်း ရုတ်တရက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှင်းမပြနိုင် ..။

ဒါတွေ ဒီလိုဖြစ်အောင် အကွက်ရွှေ့ကောင်းခဲ့တာ ချစ်သဲ မှန်းသိလိုက်ပြီပေမယ့် သူမက မောင့် ဘေးမှာ နေရာယူထားပြီးဖြစ်နေခဲ့၏။

ဒီရက်ပိုင်းမှာမှ မိသားစုရဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေကို အရယူပြီး မောင် နဲ့ လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ သူမလောက် နားလည်ဂရုစိုက်ပေးနိုင်တာ သူမပဲရှိသည်။

ရောက်လာတိုင်း မောင့် ကို နားလည်တာတွေပြောသည်။ အလုပ်ကိစ္စတွေဆို သူမ ပြောမှပဲ အသေးစိတ်သိရတဲ့အထိ အလုပ်အပေါ်မှာ ဂရုစိုက်တာတွေကိုပြခဲ့၏။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ၏ သံသယကြီးတတ်သည့် မျက်လုံးတွေအောက်

ကနေ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်ထွက်သွားနိုင်သလို လိုချင်တဲ့အကွက်ကို ရွှေသွားခဲ့၏။

“မဟုတ်ဘူး .. သူ့ကို ငါ ကြည့်ဖြုတ်ပေးခဲ့တာ ဒီလိုဖြစ်ဖို့မဟုတ်ဘူး ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရဲ့ မျက်လုံးတွေ မောင် တို့ လူစုဆီမှာ စူးစိုက်နေခဲ့ရင်း ကိုယ် ဘာလုပ်ရမည်ကို အမြန်ဆုံး အဖြေထုတ်နိုင်အောင် စဉ်းစားနေမိ၏။

ချစ်သဲ သည် မောင့် ဘေးမှာ တူယှဉ်တွဲ၍ လိုက်ပါနေရင်း ဧည့်သည်တွေကို အပြုံးလှလှနှင့် ရှင်းပြပြောဆိုနေကာ မောင် က ဒီဘက်တိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဆုံမိပြီး ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ငါ သွားမှဖြစ်မယ် ..”

“ဟင်!...”

“တီလေး ဘာပြောတာလဲ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဘယ်သူမေးတာကိုမှ မဖြေနိုင်ဘဲ မောင့် ဘေးနားထိုအနီးဆုံးရောက်ဖို့သာ ရှေ့ရှု၍ ..!





ချစ်သံ အပိုင်ရိုက်ချလိုက်ပြီမှန်းလည်း တွက်မိသွား၏။ ထို့ကြောင့် လေးကို အချိန်မီလာဖို့ခေါ်ရတာဖြစ်သည်။

“တီလေး တင်မကဘူး .. ငါတို့အားလုံးကို ချစ်သံ ဆိုတဲ့မိန်းမ မျက်စိပိတ်နားပိတ်လုပ်ပြီး နေရာဝင်လုလိုက်တာ ..”

“အခု အဲ့ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ..”

“ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ နင် လိုက်လာရင် သိမှာပဲ။ နင် လာမှ ရမှာ ဟေး .. လူတွေအားလုံးက သူ့ကိုပဲ ကိုကိုရဲ့ ဇနီးလို့ ထင်ကုန်ကြပြီ ..”

ဖုန်းကိုင်ရင်း လေး ဒေါသထွက်သွားသည်။

“အဲဒါ သူက သာယာနေလို့ပေါ့ .. မဟုတ်တာကို မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းရှင်းပြလို့ရတယ် ..”

“မဟုတ်ဘူး .. မရဘူး .. ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဒီလိုဖြေခွင်း ချက်မျိုး ဝင်လုပေးလို့ကောင်းမလား၊ ကိုကိုကြီးက ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားတိုင်း သူက ရှေ့ကနေ ချော်လဲရောထိုင်စကားတွေနဲ့ ဖုံးပစ်လိုက်တယ်။ လူတွေ အများကြီး တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောလာကြပြီဆိုရင် တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြေရှင်းတာက အလိုလိုပျောက်သွားတာပဲ ..”

“လေး .. မီးလေးရေ ..”

လှလွန်း အသံကနေ အန်တီချို အသံဖြစ်သွားသဖြင့် ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ချရပ်လိုက်ရသည်။

“မိုက်လှချေလား မီးရယ် .. ဟင် .. ခုတင်ပဲ မောင့်ကို မီးလေး စိတ်ကောက်နေတယ်ဆိုတာ အန်တီချို သိတာ .. ကိုယ့်ယောက်ျားက ဘယ်လိုလူမို့လို့လဲ .. မီး အဲလောက်ထိ ကလေးဆန်နေတာ အန်တီချို ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊ အခု ဒီလုပ်ငန်းကြီးက မီးလေးတို့ရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး ပထမဆုံး စီးပွားရေးနယ်ပယ်မဟုတ်ဘူးလား .. မောင့် ဘေးမှာ

အခန်း (၃၈)

“လေး ရယ် နင် ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်၊ နင် ကိုကိုကြီးကို ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် ဂရုစိုက်စိုက် မစိုက်စိုက်ဟာ .. ငါတို့တွေအားလုံးရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ငဲ့ပါဦး၊ ငါတို့က နင့်ကိုပဲ ကိုကိုကြီးရဲ့ဇနီး၊ ငါတို့မိသားစုဝင်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာ .. ချစ်ခဲ့ကြတာလေ ..”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ လှလွန်း ..၊ ချစ်သံ နဲ့ ကိုကိုက ခုရော နောက်ရော အတူတူအမြဲတမ်းရှိနေကြမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူးလား .. တီလေးကိုယ်တိုင် သူ တော်လှန်းလို့ ကျေနပ်နေခဲ့တာပဲ ..”

“အခု အားလုံး လွဲကုန်ပြီ .. တီလေးကလည်း နင်ထင်သလိုမဟုတ်ဘူးသိလား .. ကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲမဟုတ်သေးပေမယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေအများကြီးပဲ .. လုပ်ငန်းသစ်ထူထောင်ချင်တဲ့ သူဌေးတွေရောပဲ၊ ငါတို့ အဲ့ဒါတွေကို ဘာမှမသိခဲ့ရဘူး ..”

လှလွန်း က အလျင်စလိုရှင်းပြနိုင်ပေမယ့် လိုရင်းကိုမြင်အောင် ပြောပြနေတာဖြစ်သည်။ တီလေးရဲ့ မျက်နှာကြီး ချိုးချိုးကျပျက်ယွင်း သွားတည်းက သူမ အက်ဖမ်းမိခဲ့သည်။

ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်လောက်သည့် တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ



မီးလေးက လက်တွဲပြီး အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ရမှာလေ ..”

“ဒါက အလုပ်လုပ်နေတာပဲ အန်တီချို၊ သူတို့ဘာသာ အလုပ်နဲ့ ရောပြီး အခွင့်အရေးယူနေတာ ..”

“သူတို့ဆိုတာ မောင့် ကိုပါ ထည့်ပြောလိုက်တာလား .. မောင်က ..”

“ကိုကိုနဲ့ သူနဲ့ ဒီလုပ်ငန်းကို အတူတူကြိုးစားကြမယ်လို့ အိမ်မှာ ပြောနေကြတာ မိုးမွန်နေတာပဲလေ ..၊ တီလေးလည်း သဘောတွေကျနေတာပဲ ..”

“မီးလေးက မမငြိမ်း ကို အထင်လွဲနေတဲ့ပုံပါလား၊ ဒီမှာ မီးလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ညှိုးမထိုးနဲ့ .. ဘယ်သူ့ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မောင်က မီးလေး ယောက်ျား ..”

“အဲဒီ ယောက်ျားကပဲ ..”

ပြောရင်းနဲ့ လေး မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။ ဆေးမှာထိုင်နေကြသည့် ဖြူစင် တို့လည်း ဖျော်ဖျော်ပါးပါးထွက်လာကြသည်ပဲ ထင်ခဲ့တာနဲ့ လေး မျက်ရည်တွေပြည့်ကယ်လာတော့ တအံ့တဩငေးနေကြ၏။

ဒီပြဿနာတွေကို သူမတို့ သေချာမသိခဲ့ပါလား ..။

“သူတို့ချင်းပဲ အဲဒါတွေကို နားလည်ရိုင်းပင်းကြတာ၊ လေးက အိမ်မှာ ဘာမှ ..”

“အဲဒါ မီးဘာသာ သီးခြားခွဲထွက်ပြီး ထင်သလိုတွေးနေတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး၊ မီး သိထားရမှာက ယောက်ျားနဲ့ မာနပြိုင်ပြီး တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ကို နေရာဖယ်ပေးလိုက်မှာလား..”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်တုန်ယင်လာကာ လေး ရဲ့ မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကြ၏။

“ဒီမိန်းကလေးက လူတိုင်းက သူ့ကို မောင့် ဇနီးလိုထင်အောင်

လက်နှက်မျိုးစုံနဲ့အရယူနေတာ၊ ဒါကို ဒီတိုင်းကြည့်နေလိုက်ရင်တော့ နောက်နေ့တွေမှာ ညည်းလေးအတွက် နေရာမရှိနိုင်တော့ဘူး .. ဒါပဲ”

ဖုန်းပြောနေရင်း ဒေါသကြောင့်လား၊ မချင့်မရဲဖြစ်ရလွန်းတာလား မသိ ချိုမိုင့် အသံတွေက ငိုသံတွေလို တုန်ခါနေသည်။

“အန်တီချို လေးက မလာဘူးတဲ့လားဟင် ..”

ချိုမိုင့်က မျက်တောင်တွေ ဖိခတ်နေရင်း ခေါင်းခါ၍ ..

“လာမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူလာရင်လည်း ဒီမှာပြီးသွားပြီပဲ ..”

သိပ်မိုက်တဲ့ မိန်းကလေး၊ သူမလေးအတွက် စိတ်အေးရပြီဆိုပြီး အန်ကယ်လ်သော် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ချမ်းသာနေခဲ့သလဲ ..။

ဒီလုပ်ငန်း တကယ်ကို တူတူတန်တန်ထဖြစ်လာပြီဆိုတည်းက ဘယ်လိုပုံရိပ်ပေးမယ်၊ ဘာတွေစီစဉ်ရမယ်နဲ့ ဒီနေရာထိ တက်ကြွစွာ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ခြေလေးအစား မဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မောင့် ဘေးမှာ ယှဉ်တွဲပြုံးကြည်နေတာ ဒီအဘိုးရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ ..။

ချိုမိုင့် မျက်နှာကိုကြည့်၍ လှလွန်း က ဖုန်းပြန်ခေါ်သည်။ လေးက မကိုင်တော့ပေ ..။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်းကတော့ ချစ်သဲ ရဲ့ လုပ်ရပ်အပေါ် ခံပြင်းနေသည့် စိတ်နှင့် ပြောလက်စကားလုံးတွေထဲ ထိုးဖောက်ဝင်နိုင်ဖို့ အနားမှာပဲ ရပ်နေခဲ့လျက် ..

“ကိုကြည်နူးမောင် တို့ လက်တွဲညီညီလှုပ်ရှားနေကြတာတော့ အားကျတယ်ဈာ .. စိတ်တူကိုယ်တူ ရည်မှန်းချက်တူညီဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပြီးတော့ စီးပွားရေးပလန်တစ်ခုချလိုက်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးနဲ့ တိုက်ဆောက်လိုက်တာပဲ၊ လက်တွေ့တစ်ထပ်တည်း



ပါလာဖို့က ဘယ်လိုလူမှ ဒီလောက်မြန်မြန် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးနော် ..”

“ရည်ရွယ်ချက်က အစတည်းက ရှိထားခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော် ဒီလောက် လွယ်လွယ်နဲ့ လုပ်နိုင်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အစစအရာရာ ဦးဆောင်ပဲ့ပြင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အဖေ ..”

မောင် က ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရှိနေသည့်ဘက်ကို လှည့်၍ ညွှန်ပြသည်။ ထိုအခါကျမှ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က မောင့် ရဲ့ ညာဘက်ဘေးကို အနီးကပ် ရောက်နိုင်ခဲ့၏။

“ကျွန်တော့်တီလေးက မိခင်တစ်ယောက်လို အုပ်ထိန်းနိုင်သလောက် သူငယ်ချင်းလိုလည်း ရင်းနှီးခွင့်ပေးတယ်။ လူကြီးအုပ်ထိန်းသူပေမယ့် လူငယ်တွေအပေါ်မှာ နားလည်ပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် တီလေးရဲ့ လမ်းပြဦးဆောင်မှုမကင်းပါဘူး ..”

“ဟုတ်လား .. ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း တူဝရီးတွေက မောင်နှမတွေလိုပဲ နုပျိုလန်းဆန်းကြတာထင်ပါရဲ့။ မောင်ကြည့်နူးမောင်တို့ မိသားစုကို မြင်လိုက်တည်းက နွေးထွေးတဲ့ခံစားမှုမျိုးလည်းရခဲ့ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းဆောင်ကောင်းလို့သာ ငယ်သားတွေ စည်းလုံးတာပါ ..”

“ကိုမောင် တို့ လုပ်ငန်းမှာ ကျွန်မတို့ကို ရှယ်ယာလက်ခံပေးရမယ်နော် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဧရာဝတီကြည့်ဖို့မလိုဘူး။ ခေါင်းဆောင်ပါဝင်တဲ့လူတွေကြည့်တည်းက ဒီလုပ်ငန်းတိုးတက်မှာပဲဆိုတာ သိပြီးသား..”

“မိသုကာပညာရှင်တွေ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုထားတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးက ဘယ်လိုလုပ် မတိုးတက်ဘဲ ရှိလဲ၊ ကျုပ်တို့ကိုလည်း

ချန်မထားနဲ့နော် .. စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုဟာ ကာလအခြေအနေကြောင့် နောက်ရောက်သွားတာ ရှေ့ရောက်နေတာတွေရှိရင် ရှိမယ်။ အလုပ်ပေါ်မှာ စေတနာနဲ့ ဝါသနာကြီးတဲ့သူကတော့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်ကျန်ခဲ့မှာပဲ ..”

“ဟုတ်တာပေါ့ .. ဟုတ်တာပေါ့ ..”

“ကျွန်မတို့ကတော့ ဟောဒီလူငယ်တွေစုံတွဲကို ယုံကြည်တယ်-”

“အန်တီသက် .. ကျွန်တော်တို့က ..”

“လာပါ .. လန့်ချိမှာ စကားတွေအများကြီးပြောလို့ရတာပဲဟာ- အားလုံးပဲ အထူးစပါယ်ရှယ်ခင်းကျင်းတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ လန့်ချိကို သုံးဆောင်ဖို့ အပေါ်ထပ်ကို ကြုံကြပါရှင် ..”

“ကောင်းပါ့ .. ကောင်းပါ့ .. မျက်နှာလေးက လှသလောက်၊ ပညာလေးလည်းတော်၊ အပြောလေးကလည်း ချိုအီတော့ ယောက္ခမ-အဲ့ .. အဒေါ်ပေါ့နော် .. အဒေါ်ဖြစ်တဲ့သူ ဘယ်လောက်များ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကို စနောက်ဖို့ စကားဦးသမ်းလာရာ ..

“ကျွန်မကလည်း ကျွန်မရဲ့တူမ ချွေးမလေးကို ဖွဲ့ထုတ်ချင်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက ပါမလာသေးတော့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘူးဖြစ်နေရတယ် .. ဟွန်း .. ဟွန်း ..”

ချစ်သဲ ကို စိုက်ခနဲကြည့်ပြီး ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ပိုင်နိုင်စွာပြုံးသည်။ “ဒီသမီးလေးရဲ့ ယောက္ခမ မဖြစ်ရပေမယ့် ကျွန်မ ချွေးမလေးကလည်း နုနုငယ်ငယ်ချစ်စရာလေးပါပဲ ..”

“အို .. ဟုတ်လား ..”

“မှားကုန်ပြီဗျာ .. အားနာစရာပဲ ..”

“ဒါဆို မိန်းကလေးကဧရာ ..”

“အဲ့ .. အဲ့ဒါက ..”



“သူက .. အိမ်မှာပဲ .. ဟို ..”

မောင် ပြောရခက်နေစဉ် သူ့နဲ့ ချစ်သဲ ရဲ့ ကြားမှာ တိုးဝင်ရောက် ရှိလာခဲ့သည့် အဖြူရောင်အရိပ်လေးတစ်ရိပ် ..

“လေး ရောက်ပြီ ကိုကို ..”

“ဟင် .. လေး ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာကြီး ပြုံးချိုသွားလိုက်တာ ဘယ်လိုသကာ လောင်းလို့မှ မိမည်မထင် ..

လေး သည် ပုလဲရောင်ကိုယ်ကပ်ဂါဝန်ပျော့ပျော့လေးနှင့် ဆံပင် တွေကို ဖြန့်ချထားပေမယ့် နဖူးကနေ ပွပွလေးသိမ်းလှန်ထား၏။

ရိုးရိုးခုံမြင့် အဖြူရောင် ကြီးသိုင်းဖိနပ်လေးကို စီးထားကာ နှုတ်ခမ်း သားလေးတွေကလည်း ပန်းပုလဲရောင်လေး လက်နေ၏။

မောင် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်တွေထဲမှာ မြတ်နိုးသော၊ ကြည့် မဝနိုင်သော ကြည့်နူးပီတိများနဲ့ဖြစ်ကာ ပြုံးမလိုတည်မလိုတစ်ချိန်လုံး ရှိနေသည့် မျက်နှာက အပြုံးတို့နှင့် နုပျိုသွားခဲ့၏။

လေး က မောင် လက်မောင်းကို ဆွဲချိတ်၍ ဖက်ထားလိုက်ကာ..

“လေး က ဘိုးဘိုးတို့ မလာသေးဘူးထင်လို့ သွားခေါ်နေတာ၊ ဖုန်းခေါ်တာလည်း မရတော့ လွဲကုန်တာပေါ့ .. ကိုကို စိတ်ဆိုးနေလား ဟင် ..”

မောင် ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းခါပြသည်။ ပြီးတော့ လေး ရဲ့ ပခုံး လေးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ..

“သူက ကျွန်တော့်ဇနီးပါ နာမည်က ဒီကောင်မလေး တဲ့ ..”

“ဟော့ထော် ...”

“ဒီကောင်မလေး တဲ့လား ..”

“ဒါကြောင့် လေး လို့ ပြောနေတာကိုး ..”

“သမီးလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ..”

“သမီးရေ အန်တီတို့က ပြန်ပြီးမိတ်ဆက်ရတော့မယ်၊ အန်တီက ဒေါ်နှင်းသူစာ တဲ့ .. ဒီမှာသူက အန်တီခင်ပွန်း ..”

တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စက ပြန်ပြီးမိတ်ဆက်ကြသည်။ လေး ရဲ့ နုငယ်သောချစ်စဖွယ်လေးကြောင့် ချစ်သဲ ကို လှတာတွေပြောနေကြ သည့် စကားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။

“သမီးလေးက သွက်သွက်လက်လက် ချစ်စရာလေးပဲ၊ သူက သူဌေး ဦးသော်တာ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးလေးပေါ့နော် .. ကြည့်ပါဦး ကျွန်မတို့က ဘိုးအေကိုဘေးမှာထားပြီး မမေးမစမ်းဘဲ ထင်ရာတွေ ပြော နေမိကြတာ ..”

“ရပါတယ် အန်ကယ်လ်ရယ် .. ချစ်သဲ ကလည်း အန်တီကို မိဘ အီရာထားပြီး လေးစားနေတာပါ၊ မိသားစုတွေပဲဟာ ..”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ သမီးရယ် .. တစ်ခါနှစ်ခါတည်းလည်း မဟုတ် ဘူးလေ .. ခဏခဏကြီးထင်သလိုပြောနေခဲ့မိတာ၊ အားလုံးကို တောင်း ပန်ရတော့မှာပဲ ..”

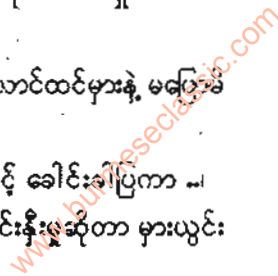
တစ်ချို့ကတော့ ချစ်သဲ ဘယ်လိုအကွက်ရွှေတာလဲဆိုတာ မသိ ကြပေ ..။ သူတို့ရဲ့ မှားယွင်းနေခြင်းအပေါ် သည်းခံမျှိုသိပ်ပေးနေသည် သာထင်ပြီး အားနာနေကြ၏။

အားနာလို့တောင်းပန်လေ ချစ်သဲ ရဲ့ လုပ်ရပ်က ထင်ရှားလာလေ ဆိုတာ မသိ ..။

“မလွယ်ဘူး သိလား .. နောက်ဆို ထင်လာင်ထင်မှားနဲ့ မပြောမိ အောင် ဆင်ခြင်မှ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က နားလည်သည့်အပြုံးနှင့် ခေါင်းခါပြကာ ..

“ဒီလောက် အားနာဖို့မလိုပါဘူးရှင် .. ရင်းနှီးဖို့ဆိုတာ မှားယွင်း







မူတွေအပေါ် သည်းခံနိုင်ခြင်းပါပဲ။ ထင်ယောင်ထင်မှားဘယ်လောက် ဖြစ်နေနေ မသိသေးခင်ခဏပေါ့ ..”

ချစ်သဲ ကို စူးခနဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ ..။

“ကျွန်မက စိုးရိမ်နေတာတစ်ခုပဲ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာများ သမီး ချစ်သဲ ရဲ့ ခင်ပွန်းရှိနေရင် ကျွန်မတို့တွေက မရှင်းပြဘဲ မှိန်းတုတ်နေ တယ် ထင်သွားမှာ ..”

မှတ်ထားလိုက်စမ်း ချစ်သဲ ..။

ငါ့သားကြီးကို ရှင်းပြခွင့်မရအောင် ညည်းရဲ့ သဘောကောင်း မနောကောင်း စည်းရုံးခြင်းတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာတွေ ဘယ် လိုလဲ ..။

ဒီပွဲမှာ သူမသာ ဝင်မရှင်းခဲ့လျှင် ဒါမှမဟုတ် လေး သာ ရောက် မလာခဲ့လျှင် ..။

နောက်ထပ် အကွယ်တောင့်ပြောလာဖို့လည်း မရှိတော့သည့် အကြောင်း အရာတစ်ခုက ရှင်းပြဖို့လည်းမလိုတော့ဘဲ သူမက မောင့် ဇနီးအဖြစ် အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်။

ဒါကို လက်တုံ့ပြီး လိုက်ရှင်းပြဖို့လည်း မကောင်းထတ်တော့သည့် အခြေအနေမှာ မောင့် ဘက်ကလည်း ကိုယ့်ဇနီးလိုလိုနဲ့ပဲ ငြိမ်နေလိုက် ရမှာဖြစ်၏။

ချစ်သဲ လိုချင်ခဲ့တာ ဒီလိုပုံစံမျိုး ..။

လူအယောက်သုံးဆယ်စာလောက် တည်ခင်းနိုင်သော စားပွဲရှည် ကြီးမှာ နေရာယူကြတော့ ချစ်သဲ က မောင့် အတွင်းရေးမှူးလိုလို၊ ဘာလိုလိုနှင့် နှလအစီအစဉ်အတိုင်း မောင့် ငေးမှာဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် လေး က လက်တို့သတိပေးစရာမလိုပေ ..။

“ကိုကို ထိုင်လေ ..”

ထိုင်ခါနီးမှ ဖုန်းလာသဖြင့် မောင် က ပြန်ထဖို့ပြင်လျှင် လေး က လက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းကာ ..။

“ဒီမှာလည်း လူကြီးတွေနဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြောနေကြတာ ကိုကိုရယ်၊ ထမင်းလည်း စားရဦးမှာကို ဖုန်းခဏပိတ်ထားလိုက်ပါ။ လေး ယူထား မယ် ပေး ..”

ဖုန်းကို ဆွဲယူပစ်လိုက်တာ ဇွတ်တရွတ် ..။

ပြီးတော့ အားလုံးကိုပြုံးပြကာ ..။

“သုံးဆောင်ကြပါရှင် .. လေး က နောက်ကျနေတော့ အားလုံးနဲ့ စကားမပြောရသေးဘူး၊ ထမင်းစားရင်း ပြောမယ်နော် ..”

“ဟုတ်တာပေါ့ .. စားသောက်ရင်း စကားပြောရင်း ထမင်းပိုမြိန် တယ် ..”

“ဟွန်း .. လေး က စီးပွားရေးကိစ္စတွေမှာ သိပ်မသိတော့ ပြောမှား ဆိုမှားဖြစ်ရင် ကိုကို ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာစိုးလို့ ..”

“မဟုတ်တာ သမီးလေးရယ် .. မသိတာကို သိအောင်ကြိုးစားရ မယ်၊ မတတ်သေးရင် တတ်အောင်သင်ရတယ်၊ ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည် လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး ဘယ်တော့မှမနေနဲ့ .. သိလား..”

“ဟုတ် .. အန်ကယ်လ် ..”

“အေးအေး .. သမီးက သွက်သွက်ထက်ထက်လေးပဲ သင်လွယ် တတ်လွယ်မှာပါ ..”

“သိန့်န့်ယူပါ ..”

လေး ထင်တိုင်းကြပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒါတွေကို ကိုကို စိတ်ချမ်းသာဖို့လုပ်ပြနေတာမဟုတ်ဘူးလို့ တင်းကားဖိ၏။

ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးကတော့ ပြန်သွားပါပြီ။ လေး မလာခင်ခဏမှာ ပဲ ခေါင်းမကြည်လို့ဆိုပြီး ပြန်သွားပြီဖြစ်သည်။



ဒီမှာ အားလုံးပြေလည်သွားပြီဆိုမှ ဘိုးဘိုးရှေ့ကို ပြေးသွားရဲမှာ မို့ ..

“ကိုကို စားလေ ဘာဖြစ်လို့ လေး ကိုပဲ ကြည့်နေတာလဲ .. လေး ကို စိတ်ဆိုးနေလို့လား ..”

“သမီးရေ လူကြီးတွေကို အရင်ဦးချရတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ သားကြီး ပန်းကန်ထဲ အရင်ထည့်ပေးတာလဲ ..”

“အိုး .. အိုး .. ဒါ သဘာဝကျတာပဲဗျာ .. သူ့ခင်ပွန်းက သူ့ရဲ့ အိမ်ဦးနတ်လေ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. လုပ်ပါစေ၊ အားလုံး မိသားစုတွေဝိုင်းဖွဲ့စား သောက်ကြတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်၊ သမီးလေးက အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ ..”

အားလုံးရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို စုပြုံရယူပြီးတာနှင့် လေး ဒီနေရာက ခွာဖို့ ခြေလှမ်းပြင်၏။ ကြည့်လိုက်တိုင်း လှလွန်း ကလည်း ကိုယ့်နားမှာ ရှိမနေခြင်းကြောင့် တစ်ယောက်တည်း အကြံအိုက်နေ၏။

မောင့် လက်ကိုချိတ်၍ တတွဲတွဲလိုက်ပါနေရင်း လက်ကိုလွှတ် ကာ မသိမသာနောက်ချန်နေမိသည်။ ပြီးတော့ မောင် စကားပြောနေ မှ အနားကပ်၍ ..

“လေး ပြန်နှင့်တော့မယ် ကိုကို ..”

သူ ဘာမှမမေးမြန်း မတားဆီးနိုင်အောင် မအားလပ်သည့်အချိန် ကို တမင်ရွေးပြောပေမယ့် လေး ခြေလှမ်းပြန်ရုတ်လိုက်တာနှင့် မောင် က လက်ကိုဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ပြီး ..

“နေဦး ..”

လေး မျက်နှာလေးမဲ့သွားသည်။

“သမီးက ဘာတွေကပ်ပူနေတာလဲကွ .. သူ့လည်း နားချင်လို့နေ

ကိုယ်တည်ဆောက်မယ့်ကမ္ဘာ

မှာပေါ့ .. ပေးနားလိုက်ပါ ကိုမောင် ရ ..”

မကြာသေးခင်ကမှ သိရတဲ့ ဦးအောင်ထွန်း ဆိုသည့် ချည်မျှင်စက်ရုံ ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးပါ။

ထိုလူကြီးက နှာခေါင်းပွပွကြီးကြီးနှင့် နှုတ်ခမ်းကလည်း တွဲသည်။ ထိုပြင် သဘောကောင်း၍ ဖော်ရွေသည့်မျက်နှာကြီးကလည်း ချစ်ခင်ဖို့ ကောင်း၏။

ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်နေသည့် လေး မျက်နှာလေး ချက်ချင်းပြုံးသွားကာ ..

“ဟုတ် .. ဟိုလေ ..”

“ခဏနေဦးလို့ ..”

မောင် က လက်လေးကိုဖိဆွဲထားပြီး လေး ဆက်မပြောနိုင်ခင် ပိတ်ပြော၏။ ရုန်းကြည့်တော့လည်း မရ၊ လေး သူနဲ့လည်း မခေါ်ချင် ဘဲ ဖြစ်နေကာ ..

“ကိုကို ..”

လူတွေ ခဏလေးမျက်ခြေပြတ်သွားတုန်း လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက် ကာ ..

“ဘိုးဘိုးက လေး ကို စိတ်ဆိုးသွားတာ ..”

“ဘာအကြောင်းနဲ့လဲ ..”

“ဘာအကြောင်းလဲဆိုတော့ ကိုကို သိတာပဲ၊ အဲဒါ ဘိုးဘိုးဆီကို လေး သွားမှဖြစ်မယ် ..”

“မင်းကို မသွားရဘူးပြောမိလို့လား .. ကိုယ် လိုက်ပို့မယ် ခဏ စောင့် ..”

“ဟင့်အင်း .. မပို့နဲ့ ..”

လက်ကိုပြန်ဆွဲလိုက်သဖြင့် လေး က လက်လေးနောက်ပစ်ခတ် လိုက်ပြီး ကလေးလို နောက်ဆုတ်ရှောင်၏။



ပြီးတော့ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကျွတ် .. ဒီကောင်မလေးတော့ ..

“ကိုမောင် ..”

လေး နောက်ကို လိုက်ဖို့ပြင်လိုက်သည့် သူ့ရှေ့မှာ ချစ်သဲ က ပိတ်ရပ်ထားလိုက်ကာ ..

“သင်တန်းကိစ္စအတွက် ပါမောက္ခ ဒေါ်နီချို က တွေ့ဖို့စောင့်နေတယ် ..”

“ဪ .. ဟုတ်တယ် .. ဆောရီး ..”

လေး ကို လှမ်းကြည့်ရှင်း နဖူးတစ်ချက်ကုတ်၏။ ချစ်သဲ က ဒီပွဲအစတုန်းကလောက် ချိုကြည်မနေသော်လည်း အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် ရှိနေဆဲဖြစ်ကာ ..

“ဘာလဲ .. ကလေး စိတ်ကောက်သွားတာ ပြေးချော့ရမယ့်တာဝန် ပိုလာလို့လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ .. အတူတူပြန်လို့ရနေတာကို ..”

“သူ တခြားသွားဖို့ရှိသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုမောင် ရယ်။ သူ ရောက်တဲ့ပုံကြည့်ရတာ ဒီကိုလာဖို့ပြင်ဆင်ထားတာမဟုတ်သလိုပဲနော် ..”

ချစ်သဲ ပြောလိုက်မှ မောင် စဉ်းစားမိသလို မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ကိုမောင် နဲ့ ဒီကောင်မလေး အဆင်မပြေဖြစ်ထားကြတာ ချစ်သဲ သိပါတယ်။ ဘယ်သူပြောပြောမပြောပြောကို မောင် တို့ကို ပုံစံတွေက သိသာတာပဲဟာ ..”

သူ့ပုံစံ ဒီလိုဖြစ်သွားတာလား ..

မောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ လေး က ငယ်တဲ့သူဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘက်မှာ အနာတရဖြစ်ရတာကြောင့် စိတ်ဆိုးနေမိသလို

ဖြစ်ခဲ့လျှင် ကိုယ်ကသာမပြည့်စေတဲ့သူဖြစ်တော့မည်။

ဘေးလူတောင် အကဲခတ်မိသည်ဆိုလျှင် လေး က ဘယ်လိုထင်မလဲ ..

သူမလေး ဒါကြောင့် ဘယ်လိုခံစားနေရရှာမလဲ ..

“ကိုမောင် ..”

“ဟင် ...”

ချစ်သဲ က မောင် ငိုငိုတွေသွားတာကို အမိပွယ်တစ်မျိုးကောက်လိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

“အဲဒါကြောင့် ချစ်သဲ က မောင် အဆင်မပြေအောင် ကြိုးစားပေးခဲ့တာပါ ..”

“ဘယ်လို ...”

“အခု ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုရဲ့ အင်ထရိုမှာ ချစ်သဲ တို့ ဘာတွေလုပ်နေတာ ဘယ်လိုတင်ပြမှာတွေက အရမ်းအရေးကြီးတယ်မို့လား။ လေး က ကလေးဆန်လွန်းတယ်။ ပြီးတော့ .. ခုလို မောင့် အပေါ်မှာ အဲ .. ကိုမောင် အပေါ်မှာ သူ့အမြင်မကြည်လင်နေဘူးဆိုရင် ပိုဆိုးကုန်မှာလေ ..”

“အဲဒါတွေ ကိုယ်ကတော့ ထည့်မတွက်ဘူး ချစ်သဲ။ သူ ကလေးဆန်တာ ဒီနေရာမှာ ဆွဲမထုတ်သင့်တာတွေထိ သူ့ဘက်ကို ကန်ဆယ်လုပ်ရတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြက်ခြေခတ်လိုက်ရတာနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး ..”

ချစ်သဲ မျက်နှာ အံ့သြဟန်လေးတွေဖြစ်ထွန်းသွား၏။ မောင့်လေး သဲ က နိုင်မာခြင်းအပြည့်နှင့် ..

“ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်ထူထောင်ပြီးပြီဆိုရင် သူက ကိုယ်။ ကိုယ်က သူပဲ .. တစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုးမွေကောင်းမွေကို တစ်ယောက်က လက်ခံ



နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ .. မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ကိုမောင့် ဘက်မှာ အဲဒီလောက်ထိပြင်ဆင်ထားမှန်း ချစ်သဲ မသိ ခဲ့ဘူး တကယ် ..”

“ဒါကတော့ မင်းဘက်က စေတနာပိုသွားခဲ့တာပဲဖြစ်မှာပါ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာလည်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်လို့ကောင်းတဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

‘ကိုယ့်ကို နေရာတကာဝင်ပါတာကိုး’ လို့ ပြောလိုက်တာလား...။  
မောင် က ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ စကားလှည့်ပြောနေပြီပေမယ့် ချစ်သဲ မျက်နှာလေး တည်တည်တင်းတင်းလေးဖြစ်ကျန်ရစ်၏။  
ဒီကောင်မလေး ကို မောင် က ချစ်နေတာလား ..။



အခန်း (၃၉)

“ကျွတ် ...”

ဖုန်းဆက်တာ နှစ်ခါရှိနေပြီ ..။

တစ်ချက်လေးမှ ကိုင်ဖော်မရ ..။

ဖုန်းမကိုင်တတ်တဲ့ ဒီကောင်မလေး ရဲ့ အကျင့်ကြောင့် ဒေါသထွက်ရတဲ့ဒုက္ခကို လွယ်ပိုးရင်း အိမ်ထိလိုက်သွားရတော့သည်။ ဟိုရောက်တော့ သူ့မှာ ရွှေရင်ဆို့ ..။

“ပြန်သွားပြီလေ မောင် ရဲ့ .. အန်ကယ်လ်သော် တောင် ခဆေးသောက်ပြီး ခဏမှိန်းဦးမယ်ဆိုပြီး လှုံ့နေတယ် ..”

“လေး နဲ့ ဘိုးဘိုးသော် စကားပြောလိုက်ရသေးလား အန်တီချို ..”

“ပြောရတာပေါ့ .. သူ့ဘိုးဘိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဆေးတိုက်သွားတာ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် အဆင်ပြေတယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဘိုးဘိုးသော် ပြန်သွားတာ ကျွန်တော်က မသိလိုက်ဘူးဆိုတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်ပဲထင်နေတာ ..”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်လိမ့်မယ် .. အန်တီချို လည်း စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားမိတယ်လေ။ အဲဒါတွေက သားနဲ့



မဆိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကလေးမိုက်တာကိုပဲ မချင့်မရဲဖြစ်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် မီးလေးရောက်လာတော့ မမငြိမ်း ဖုန်းဆက်တယ်လေ ..”

နောက်ဆုံး အိမ်ကိုပဲ လှမ်းဆက်ရတာ ..။

“လေး ပြန်ရောက်ပြီလား ..”

“ရောက်ပြီ ကိုကိုကြီး .. ကိုကိုကြီး အခုပြန်လာပြီလား၊ ညီမလေး တို့က ညနေစာစားဖို့ပြင်နေတာ၊ ကိုကိုကြီး ပြန်လာပြီဆို စောင့်နေမယ် လေ ..”

“မစောင့်နဲ့တော့ ..”

ဒီကောင်မလေး ဖုန်းမကုန်တာကိုပဲ စိတ်တိုနေမိကာ အလုပ်ကိစ္စ မပြတ်သေးသည်တို့ကို ဖုန်းနဲ့ပြောရင်း စိစဉ်နေရာချနေရသည်။

အိမ်ရောက်လာတော့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဆူညံနေကာ ..။

“ဖြစ်ရတယ် လေး ရယ် .. ကန်စွန်းရွက်ကိုများ အပင်လိုက် ထည့် ချက်ရတယ်လို့ ..”

“တီလေးပဲ ဇလုတ်ဇေလေး စားချင်တာဆို ..”

“ဪ .. ဇလုတ်ဇေ ဆိုတာကိုတော့သိတယ် ..”

“ဟင့်အင်း .. ဒေါ်ကြီးရွှေ ကို မေးကြည့်တာ ..”

“မေးကြည့်တော့ ညည်းက ဘာသွားပြောလိုက်တာလဲ ရွှေနားမိ။ ဒီတိုင်းပစ်ထည့်လိုက်လို့ပြောလိုက်တာလား ..”

သူ တံခါးဝမှာရပ်ပြီး အထဲကိုလှမ်းကြည့်တော့ လေး က ခေါင်း စွပ်ဆွယ်တာလက်ရှည်ခါးက တိုနဲ့နဲ့လေးနှင့် သရိုးကွာထားဘောင်းဘီ ရှည်အဖြူကျပ်ကျပ်လေးကို ဝတ်ထားသည်။

ဆံပင်တွေကို အားလုံးအပြောင်သိမ်း၍ ခေါင်းစည်းကွင်းအဖြူလေး နဲ့ နောက်မှာ ခပ်မြင့်မြင့်တင်စည်းထား၏။

နားကွင်းအဖြူလေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခါနေကာ တီလေးနဲ့ ဒေါ်ကြီးရွှေ မျက်နှာတွေကို ကူးလူးကြည့်နေသဖြင့် မျက်နှာလေးရော

နားဆွဲကွင်းလေးတွေရော တစ်ချက်မှ အနားမရကြရှာ ..။

သူမလေး၏ အိမ်နေရင်း စတိုင်လ်ကိုက ဒီတိုင်းပဲဖြစ်ကာ လေး ကို မြင်လိုက်ရတိုင်း စိတ်ပျက်ရိုးအိသွားသည်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးပေ ..။

ပြင်ပြင် မပြင်ပြင်လှနေ၏။ ပြောပြော မပြောပြော စကားပြောနေ တတ်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် အမြဲတမ်းစုံအိနေသော နှုတ်ခမ်းလေး တွေကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်လေသည်။

သူ့ကို ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က လှမ်းမြင်သွားကာ အရင်းကနေဆွဲကိုင် ထားသည့် ကန်စွန်းရိုးကို ပန်းကန်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ..။

“ကဲ .. လာ .. လာ .. ဟိုမှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းဆင်နွှဲခဲ့ရပေမယ့် ဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူးမို့လား .. တစ်ခါတည်းဝင်စားလိုက်၊ ဟောဒီ မှာ ကန်စွန်းရွက်ငါးခေါင်း .. ဟင် ..”

ကန်စွန်းရိုးကိုပြန်ချ၍ ငါးခေါင်းကိုခပ်လိုက်တော့ ပဲရွဲကျန်ခဲ့တာ တစ်ချို့အပြင် ဇွန်းထဲမှာပါလာသည့် ပါးဟပ်ရိုးကြီးတွေက ပြုန်းတုတ်တေ ..။

“ဟဲ့ .. ဒါ .. ဒါကြီးကို ဒီတိုင်းထည့်လိုက်တယ် ..”

နောက်ထပ် ပြတ်ရွေ့ကြောင်းတစ်ခုပေါ်လာတော့ လေး ခေါင်း လေးမတ်သွားပြန်ကာ ..။

“အဲဒါကြီးကို လေး မှ မကိုင်ရဲတာ ..”

“ရွှေနားပေ ..”

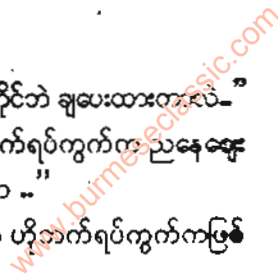
ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း စိတ်တိုတိုနှင့် အသံကုန်ခေါ်၏။ ရွှေနားပေ မျက်လုံး ပြူးခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ အနားတိုးလာကာ ..။

“မမကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဒီမှာ ဒါကြီး .. ဒါကြီးကို ဘာဖြစ်လို့မကိုင်ဘဲ ချပေးထားတာလဲ ..”

“အဲဒါ ချည်ဟင်းချက်ရမယ်ဆိုမှ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ညနေနေ လေးမှာ ခြံ .. ခြံစောင့်ကို ပြေးဝယ်ခိုင်းရတာ ..”

“ဝယ်တာတွေ မပြောနဲ့ ညည်းဘာသာ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကဖြစ်





ဖြစ် .. မြစ်ထဲကို ခုပဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းပြီးဖမ်းလာတာ ကောင်မလေးချက်ဖို့ ဒီတိုင်းချပေးထားရလားလို့ ..”

တအားအော်ပြောနေသဖြင့် လေး နဲ့ လှလွန်း တို့ မျက်နှာလေးတွေ ရှုံ့ခဲလျက် ပန်းလေးတွေပါ ကျုံ့နေကြ၏။ ရွှေအားပေ ကတော့ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကို ပြူးပြဲကြည့်၍ နားစွဲနေရဆဲဖြစ်ကာ ..

“သူက လုပ်တတ်တယ် .. ဒေါ်ကြီးနားနေပါဆိုလို့ ..”

“အောင်မယ်လေး .. နားပါဆိုတိုင်းပဲ ကွယ်ရာမှာ စိတ်ချလက်ချ နားနေရသလားလို့ ..”

“ဒုန်း ...”

“အောင်မယ်လေး ..”

“ဪ .. ဒါကျတော့ နားကကြားသွားသပေါ့ ..”

“ကြည့် .. ကြည့်နေတာကို မကြီးရဲ့၊ မကြီး အဲဒီဖန်ခွက်ကို ဆောင့်ချတော့မယ်ဆိုပြီး ..”

“တော်စမ်း ..”

“ဟုတ် ...”

“ဘာလုပ်တာလဲ .. ဒါ ..”

“မ .. မကြီးပဲ ကိုင်ထားဆို ..”

“အောင်မယ်လေး ငါ ထုလိုက်ရရင်တော့ သေတော့မယ်နော်..”

“သေနေပါပြီ မကြီးရဲ့ ..”

“ဘာ ...”

“ဟိုမှာ .. ငါး .. ငါးက မျက်လုံးထောင်ပိတ်နေပြီဥစ္စာ သေနေပါ ပြီ ..”

“ရွှေအားပေ ...”

“ရှင် ...”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် ..”

“ဘာရယ်ကြတာလဲ .. နင်တို့က ..”

လေး နဲ့ လှလွန်း ပါးစပ်တွေ ချက်ချင်းပိတ်သွား၏။ မောင် က ဝင်လာပြီး ထမင်းစားပွဲကို ငုံ့ကြည့်သည်။ မန်ကျည်းရွက်နုနုနဲ့ ကန်စွန်း ရွက်နဲ့ ငါးခေါင်းချည်ဟင်းက အညာဆန်ဆန် စားချင်စရာလေးပါ ။

သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လေး ကလည်း မော့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ လည်ပင်းလေးပွတ်၍ ခဲ့တဲ့တဲ့ ..

“ဒီဟင်းက ကောင်မလေး ချက်ထားတာလား ..”

“ဟုတ်ပါရှင် .. ညနေစာချည်ဟင်းလေးတစ်ခွက် ချက်ထားလို့ ပြောခဲ့မိပါတယ်။ မသိတဲ့လူက .. မကြားတဲ့လူကို ဆရာတင်ခိုင်းခဲ့မိတာ ငါ့အမှား ..”

အမုန်းမပါသော ဒေါသမျက်စောင်းနှင့် ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က လေး ကိုကြည့်၍ ..

“ဟောဒီ ရွှေမင်းသမီးကလေး လုပ်တတ်ချင်တာလည်း ဖျာလို လုပ်ချလိုက်ရင်လည်း အားလုံး ဟင်ခနဲ ဟာခနဲပဲ ..”

“တီလေးကလည်း လေး က အညှီအဟောက်တွေကိုင်လို့မရတ် ဘူးဆိုမှ .. ချက်ပြုတ်ပေးမယ်ဆိုလည်း အသားငါးတွေတော့ ကိုင်ပေး ရမှာပေါ့ .. အဲဒါ ဒေါ်ကြီးရွှေ အပြစ်ပဲ ..”

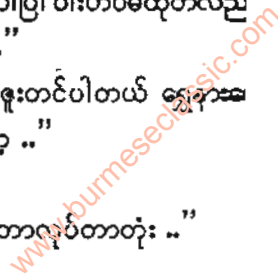
လှလွန်း က လေး ဘက်ကနေ ကာကွယ်ရင်း ရွှေအားပေ ကို လင် ညှိုးထိုးသည်။ ရွှေအားပေ က မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်နှင့် ။

“တကယ်ပြောတာပါ .. ငါးကသေနေပါပြီ၊ ပါးဟပ်မထုတ်လည် ဟင်းအိုးထဲထည့်လိုက်မှတော့ သေပြီပေါ့ ..”

“အေးပါ .. အခုလိုရှင်းပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွှေအားပေ ရေ .. ကြပါ .. ဒီနားက မြန်မြန်ကြပါတော့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. မစားရသေးဘူးလေ .. ဘာလုပ်တာတုံး ..”





ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ဟင်းပန်းကန်တွေကို ကဗျာကယာပြန်ဆွဲထားပြီး

အော်မှ -၊

“မမကြီးပဲ ရှင်းပစ်လိုက်တော့ဆို ..”

“တော်ပါပြီ .. တော်ပါပြီ .. ငါတော့ အသက်ထွက်တော့မှာပဲ။

သားကြီးရေ .. ရွှေနားပေ ကို ခေါ်သွားစမ်းပါဟဲ့ ..”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ် ..”

လှလွန်း က တွင်တွင်ရယ်နေကာ ရွှေနားပေ ကို သွားတော့ဖို့ လက်ခါ  
ပြလိုက်၏။ လေး ကလည်း သိသည်။ ရွှေနားပေ ပြီးလျှင် ကိုယ့်အလှည့်  
ပဲဟဲ့ -၊

“လေး .. နှင်က ဘယ်လဲ ..”

ချဉ်ဟင်းပန်းကန်ကိုကိုင်ပြီး လေး က ထရပ်လိုက်တော့ လှလွန်း  
တအံ့တံ့ကြ -။

“ဒါ .. ဒါကြီး သွားထားလိုက်တော့မယ်လေ .. တော်ကြာ ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ချထားလိုက် .. ချထားလိုက် ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ရုံ့မဲ့နေသည့် မျက်နှာကြီးကို ပြန်လျှော့ချကာ -၊

“တခြားဟင်းတွေရှိနေတာပဲဥစ္စာ အဲဒီပန်းကန် ဘေးနည်းနည်း  
ရွှေထားလိုက်ပေါ့။ သားကြီး ထိုင်လေ ..”

“ကျွန်တော် မစားတော့ဘူး ..”

ပြောပြီး လေး ရဲ့ ဘေးမှာ လက်ထောက်၍ ငဲ့ကာ -၊

“လေး ထမင်းစားနေတာလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“မစားရသေးပါဘူး သားရယ်။ မင်းက မစောင့်နဲ့ဆိုပေမယ့် ပြန်  
လာပြီမှန်းသိလို့ ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေကြတာလေ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို တီလေးတို့ပဲစားနှင့်လေ။ လေး ကို ကျွန်တော်  
လက်ဆောင်ပေးစရာရှိလို့ ..”

“ဟေ!...”

“ဟာ .. ကိုကိုကြီးနော် .. ညီမလေးလည်းရှိသေးတာကို ..”

“ကဲပါဟယ် .. ညည်းလေးကို ကျုပ်ကပေးပါ့မယ်။ အဲဒီနှစ်ယောက်  
အပေးအယူတွေမြန်မြန်တည့်ကြပါစေပဲ ဆုတောင်းစမ်းပါ။ တော်ကြာ  
ကျုပ်သားကြီးကို အပျိုကြီးက ချိန်လိုက်၊ တစ်ခုလပ်မဆိုးမက ချိန်လိုက်  
နဲ့ အကုသိုလ်တွေ များရလွန်းလို့ ..”

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း က ပေါ်တင်ပဲ ဖွင့်ပြောညည်းညူကာ -၊

“ကောင်မလေးရယ် .. တီလေးက ကျုပ်တူမလေးလည်းတော်သေး  
တဲ့ ညည်းလေးကိုပဲ ချွေးမတော်ချင်တာပါ။ ဟောဒီပါးစပ်က ဘာတွေ  
ပြောနေနေ တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်ပြီး နောက်ထပ်တစ်ခါ ဘေးထွက်မနေ  
ပါနဲ့အေ ..”

လေး မျက်လွှာချသွားကာ မနေတတ်သလိုလေးနှင့် ပရုံးပွတ်လိုက်  
ပါးတိုင်လိုက် -၊

“ညားကြတာလည်း တစ်လကိုးသီတင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ ခုထိ  
လဲ လင်မယားနဲ့ကို မတူကြဘူး ..”

ဘုရား -၊

လေး မျက်ခုံးလေးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကတော့  
ဆံပင်သပ်သလိုလိုနှင့် မျက်နှာလွှဲဖို့ပြင်နေသည့် မောင့် ကိုပဲကြည့်နေ  
လျက် -၊

“တီလေး .. ဒီနေ့လိုအဖြစ်မျိုး နောက်ထပ်မကြုံချင်တော့ဘူးနော်  
သားကြီး .. အေး .. နောက်တစ်ခါဆိုရင်လည်း ခုလို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး  
ဖြေရှင်းနေမှာမဟုတ်တော့ဘူး ..”

“တီလေးရာ .. အဲဒါ နားလည်မှုလွဲကြတာပါ .. ချစ်သေ ..”

“တော်ပြီ .. အဲဒီနာမည်ထပ်မခေါ်နဲ့ .. နောက်တစ်ခါ ဘာပဲဖြစ်  
ဖြစ် ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ ကိုယ်လုပ် ..”



“ဟား ...”

“ကုမ္ပဏီဖွင့်ပြီးရင်ပြောတာလေ .. မသိတာကို သိအောင်သင်ပေး၊ မှားနေလည်း ပြင်ပေးရမှာပေါ့ .. တီလေးကတော့ လင်မယားချင်းလုပ် တာကိုပဲ သဘောကျတယ် ..”

“တီလေးကလည်း ..”

လှလွန်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် တားကာမှ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက် တောင် တဖျက်ဖျက်ခတ်လျက် ..

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါပြောတာက ..”

လေး ကတော့ ဖျတ်ခနဲထပြေးသွားလေသည်။

“အေးဟေ့ .. အဲဒီလိုထင်သွားလည်း ပြီးတာပဲ၊ ကျုပ်က မြေးလိုချင် လှပြီ .. မြန်မြန်ကြင်နာကြဖို့က လိုရင်းပဲ ..”

မောင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ထွက်လာခဲ့တာတောင် ကြားအောင်လှမ်း အော်လိုက်သေးသည်။

ပြီးတော့ ..

“ကတည်း ဘယ်လိုများ လင်မယားတမ်းကစားနေကြတာလဲ မသိ ဘူး ..”



အခန်း (၄၀)

“လေး .. လေး .. အဲ့ဒါတွေက ဘာလုပ်တာလဲ ..”

ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေးထဲကို အဝတ်ခေါက်တွေဖြစ်သလို ထိုးထည့်နေရင်း လေး က လှည့်ကြည့်ကာ ..

“လေး .. ဘိုးဘိုးကိုပြောခဲ့ပြီးပြီ ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“ဘိုးဘိုးနဲ့ ခဏပြန်နေမယ်လို့ ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

သူမဘေးကို ဘယ်လိုခြေလှမ်းနဲ့ ရောက်သွားခဲ့မှန်း မသိလိုက် ..။

ယောက်ျားကိုထားခဲ့ပြီး မိဘအိမ်ပြန်မည့်အဖြစ်ကို သူမက အပေါ် ထပ်နဲ့ အောက်ထပ်အခန်းပြောင်းအိပ်မယ့်ပုံမျိုးနှင့် ဘာမှမဟုတ်သလို လို ..။

“ဘိုးဘိုး နေမကောင်းဘူးလေ .. ပြီးတော့ လေး ဒီမှာနေရင် ကိုကို နဲ့လည်း အဆင်ပြေတာဧဟုတ်ဘူး ..”

“ဟာကွာ ..”

“ဒီမှာ မနေချင်ဘူး၊ ဘိုးဘိုးဆီမှာ တစ်လလောက် ..”

“မင်း အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေကာမှ မပျော်လို့ မိဘအိမ်ပြန်တယ်





ဆိုတာ လူကြားကောင်းသလား ပြန်စဉ်းစားဦး ..”

“လူကြားကောင်းဖို့ ကြိုးစားနေစရာမလိုပါဘူး၊ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာဖို့အဓိကပဲ ..”

“ဟေ့ ...”

“ကိုကို ဖယ်နော် .. လေး .. ဒီအိတ်လေးတစ်လုံးစာပဲ ယူမှာ ..”

“အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးဝခွင့်မပြုဘူး ..”

အင်္ကျီခေါက်လေးကိုင်ထားသည့်လက်ကို အင်္ကျီပြန်လွတ်ကျအောင် ခါချလိုက်ပြီး မောင် က လေး ရဲ့ လက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကိုဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ထပ်မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့ လေး ရယ် .. မင်းကို ကိုယ် အာဏာပါဝါတွေနဲ့ တားဆီးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ တောင်းပန်နေတာ တစ်လ မပြောနဲ့ တစ်ညလေးတောင် မင်းကို ကိုယ်မခွဲနိုင်ဘူး ..”

“အပိုတွေလျှောက်ပြောနေတာ ..”

“ဘာကိုအပိုလို့ ပြောတာလဲ ..”

“လေး ကြောင့် ကိုကို နှာခေါင်းထိသွားတုန်းက တစ်ညလုံးအပြင်မှာ ..”

“မင်းက ကိုယ့်ကို မအိပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေလို့လား ပြောပါဦး ..”

“ဒါကတော့ ..”

“ဟွန့် ...”

မောင် က လေး မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ပြုံး၍ ..။

“မင်းနဲ့တစ်ခန်းတည်း အတူရှိရှိ မရှိရှိ မင်းကို မနမ်းဘဲ ကိုယ် တစ်ညမှ မအိပ်ဖူးဘူး ..”

ဟင်! ...။

လေး သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ ရယ်မြူးရိပ်တို့နှင့် ကြည်စင်နေသော မျက်နှာက မျက်လုံးချင်းဆုံကာမှ ရယ်ကာ ..။

“ဘိုးဘိုးသော် ကို မင်း ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဟိုမှာ သွားအိပ်ဖို့ကလွဲရင် မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ်အားလုံးကို လိုက်လျောမယ် ဟုတ်ပြီလား .. ဒါတွေတော့ မလုပ်နဲ့ ..”

မောင် က အဝတ်တွေထည့်လက်စနင့်အိတ်ကို ဗီရိုတွေရှေ့ထိ လွှဲပစ်လိုက်ကာ ..။

“ကိုယ့်ကို နောက်ထပ်ပစ်ထားဖို့ စိတ်ကူးတွေ ဘယ်တော့မှ မကူးမိစေနဲ့ ..”

လေး ရဲ့ ပခုံးလေးကိုသိမ်းဖက်ကာ မွေ့ရာစပ်မှာ အတူတူထိုင်လိုက်ကာ ..။

“ဒီမှာ မင်းကို ကိုယ်ပေးမလို့ ..”

မြင်လိုက်တည်းက လက်စွပ်မှန်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကို ဆုပ်ထားလိုက်ပြီး ခေါင်းခါ၍ ..။

“လက်စွပ်လေးပေးပြီး အားလုံးကို ပြည်ဖုံးကားချဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ကိုကို .. မရဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ကိုကိုကို လေး မကျေနပ်ဘူး ..”

“ကိုယ့်ကို ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ဒါဆိုပြော ..”

“ပြောရင် ကိုကိုက မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဘာဘူး .. ညာဘူးနဲ့ လှုပ်မှာပဲ ..”

မောင် က လေး ရဲ့ လက်သီးဆုပ်လေးကို ခပ်ဖိဖိဆွဲယူထားပြီး ရယ်ကာ ..။

“ဘာဘူး .. ညာဘူးတွေမပါဘဲ ရှင်းပြမယ်ဆိုရင် ငေး နားထောင်ပေးရမှာပေါ့ကွ .. ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဒီအခွင့်အရေးမတော့ ရသင့်တာပေါ့ ..”



“ကိုကို စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ လေး ကို လာစမနေနဲ့နော် ..”  
ပြောလိုက်မှ အသံထွက်အောင်ရယ်ကာ လေး ရဲ့ ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွလိမ်ဆွဲ၍ ..

“စတာမဟုတ်ဘူးကွ .. မင်း ပြောသမျှချစ်ဖို့ကောင်းနေလို့ ဒေါသထွက်ဖို့မေ့နေတာ ..”

“ဟွန်း ...”

လေး က ပါးချိုင့်လေး လှစ်ခနဲပေါ်သွားအောင်မဲ့ပစ်၏။

“ပြောလေ .. ကိုယ့်ကို ဘာမကျေနပ်တာလဲ ..”

“ဒီနေ့ ဖြစ်လာရတဲ့စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အကြောင်းတွေ ဘယ်က အခြေခံလာတာလဲ ကိုကို တကယ်မသိဘူးပေါ့ ..”

မောင့် မျက်နှာတည်သွားပြီး မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်၏။ ပြီးမှ-

“ဟုတ်တယ် .. ဒီနေ့ထိ ကိုယ် အမှတ်တမဲ့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ သိပါပြီ .. ဒါပေမယ့်ကွာ ..”

“ဒါပေမယ့်တွေ့ များလှချေလား ..”

“များရတဲ့အကြောင်းက မင်းရဲ့ အခြေခံအကြောင်းတရားကနေ လာတာဆိုတော့ ကိုယ် မသိခဲ့တာတွေကစပြောရတာလေ။ ပြောကြကြေးဆို ကိုယ်ကတော့ မင်းနဲ့လည်း ပတ်သက်တယ်ထင်တာပဲ ..”

“ဘယ်လို ...”

မောင် က ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်၍ ..

“မင်း ကိုယ့်ကို ပစ်ထားလို့ နှမော့စရာကြီးဆိုပြီး အိတ်ထဲကောက် ထည့်ဖို့ကြံတဲ့သူကကြတာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်ရမှာလဲ ..”

“ဪ .. ဪ ..”

“ကျပျောက်တဲ့ လူကလည်း တန်ဖိုးထားရမှန်းမသိဘဲ ပစ်ထားတုန်းကထားပြီး သူများလက်ထဲရောက်တော့မယ်ဆိုမှ ပြေးလွှားပြီး လိုက်လံတယ် ..”

“ကိုကိုနော် ..”

“ဒါပေမယ့် မောင် ဆိုတဲ့ သက်ရှိလူသားလေးကလည်း ဥစ္စာရင်း မှန်တဲ့သူဆီပဲ ..”

“တွေ့လား .. သူ့ကိုယ်သူ အသားယူပြောနေတာ။ အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်လေ။ ရှင့်လို ကုန်ပုပ်အသိုးအပွကို ပြိုင်ဆိုင်လိုက်လို့များ .. ဟွန်း-”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ကိုကိုနော် .. ဘာလုပ် ..”

လေး ထရပ်လိုက်တာနှင့် မောင် က ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ့ထားလိုက်ပြီး အတင်းလိုက်နမ်း၏။ သူမ ပြန်ထရပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ရုန်းရင်း နှစ်ယောက်အတူ မွေ့ရာပေါ်လဲကျသွားကြ၏။

ငြင်းဆန်၍မရသော အနမ်းတို့ဖြင့် စကားသံတို့ ခေတ္တဆိတ်သုန်းနေခဲ့ပြီးနောက် ..

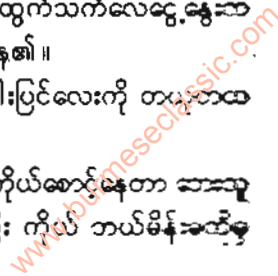
“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘေးလူတွေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကြားဝင်လို့မရဘူး။ အဲဒါ မင်း နားလည်လား ..။ မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ကိုယ့်ဇနီးမဖြစ်ခင်တည်းက မင်းရဲ့ ပုံရိပ်လေးတွေက နှစ်သက်စရာအဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ စွဲထင်နေခဲ့တာ။ အဲဒီ မသိစိတ်က မင်း ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာတာနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်မိတဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်သွားတာပဲ-”

လေး သူ့မျက်နှာကို စူးစမ်းသလိုငေးကြည့်နေမိသည်။ အပြင်မှာ ညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန်ဖြစ်နေသော်လည်း အခန်းထဲမှာတော့ မောင်နေပါပြီ။

မောင့် မျက်နှာကို မြင်နေရတာက ကိုယ့်မျက်နှာထက်မှာ ထိထိမတတ်စီးမီးနေ၍ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်၏ ထွက်သက်လေငွေ နေ့ဘတစ်ယောက်မျက်နှာကို ရိုက်ပုတ်ကျီစယ်နေ၏။

မောင် က လေး ရဲ့ မေးဖျားလေးနဲ့ ပါးပြင်လေးကို တယူတထပွတ်သပ်ငေးရင်း ..

“မင်း ကြည့်ဖြူလာတာကို လိုချင်လို့ ကိုယ်စောင့်နေတာ ဘာသူတွေ ဘယ်လိုထင်စရာဖြစ်ဖြစ် မင်းကလွဲပြီး ကိုယ် ဘယ်မိန်းမထိမှ



စိတ်မကူးဘူး လေး ..။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေမှာ ကိုယ် ဝါသနာမထုံခဲ့သလို မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးမှ ပိုဝေးသွားတယ်။ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ မင်း တစ်ယောက်ကိုပဲမြင်တာ ..”

လေး ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းဆောင့်မုန်လာသည်။ မောင့် မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲတော့သလိုဖြစ်လာကာ မျက်နှာလှဲချင်ပေမယ့် မောင် က မျက်နှာလေးကို သိမ်းပိုက်စိုးမိုးထားခဲ့ပြီး ..။

“မင်း ကိုယ့်နောက်လိုက်လာတော့ ကိုယ် အရမ်းပျော်သွားတာ ..”

“အဲဒါ ဟိုတစ်ယောက် အနိုင်ယူသွားတာ မခံချင်လို့ ..”

“အဟွန် ..”

“တီလေးတို့ အန်တီချို တို့ကိုလည်း သနားလို့ ..”

“ကိုယ့်ကို သဝန်တို့လိုမဟုတ်ဘူးပေါ့ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

“ကိုယ့်မျက်နှာကြည့်ပြီး ပြောကွာ ..”

“ကိုကိုနော် ..”

“လေး .. ကိုကိုကို ချစ်တယ်မို့လားဟင် ..”

“ဆုတောင်းလေ ..”

“ဘာလို့ဆုတောင်းနေမှလဲ .. ခုပဲ ရအောင်မေးမှာ ..”

“ဟ .. ဘာလဲ .. မသိဘူး .. သွား ..”

မောင် က ဖုန်းဖွင့်ပြီး အလင်းရောင်နဲ့ လေး မျက်နှာလေးကို ထိုး

ကြည့်၏။ ပြီးတော့ရယ်ကာ ..။

“ပါးပြင်လေးတွေ နီရဲနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား ..”

“မသိဘူးဆို .. ကိုကိုနော် ..”

“သိအောင်ပြောပြမလို့ ..”

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း ..”

လေး မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်လိုက်ရင်း ရင်ခုန်သံတို့ကြောင့် တစ်ကိုယ့်လုံး တုန်သွင်အေးခဲသွားသလိုပင် ..။ အချစ်ဆိုတာ ဘာရယ်လို့

ခွဲခြားဆန်းစစ်ဖို့က ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ လုံးတွေးလဲပြီရင်း ..။

“ဒေါက် .. ဒေါက် ...”

“လေး ရေ .. မီးလေး ..”

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

တံခါးခေါက်လိုက် ခေါ်လိုက်နှင့် ရွှေနားပေ က အခန်းရှေ့မှာ

ဖွဲ့ကြီးကြီးနှင့် ရပ်စောင့်ခေါ်နေ၏။

“လေး ရေ .. အခန်းထဲမှာလည်း မီးဖွင့်တာမတွေ့ဘူး ..”

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

“အထဲက ပိတ်ထားတာဆိုတော့ လူရှိမှာပါ .. လေး ရေ ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ရွှေနားပေ .. မယ်ရွှေနား ရေ ..။ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်

နေတာလဲ .. ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ ..”

ရွှေနားပေ ရေရွတ်သံတွေကြားကာ ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ကမန်းကတန်း ပြေးတက်လာပြီး ..။

“သူများလင်မယားအခန်းရှေ့မှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ညည်းက..”

မီးရောင်ကို မျက်နှာမူ၍ သူ မြင်အောင်မေးရသည်။ ရွှေနားပေ က ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်နှာကိုသေချာကြည့်၍ မေးခွန်းကို အဓိပ္ပာယ်ရှာကာ ..။

“လေး က ဆပ်ပြာဘူးယူလာခိုင်းလို့ ..”

ဘုရားရေ ..။

ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း မျက်လုံးကြီး ထွက်ကျမတတ်ပြူးကျယ်သွား၏။

ရွှေနားပေ က သူမ မကြားရတိုင်း သူများကိုလည်း အော်ပြောတတ်သည့်အကျင့် ပါနေသည်ဖြစ်ရာ ..။

“ဆပ်ပြာဘူးလေ .. ဒီမှာ..”

ဘူးကြီးကို ကိုင်လှုပ်ပြကာ ..။

“လေး က သူ သုံးနေကျဆပ်ပြာဘူး ယူလာပေးပါဆိုလို့ ..”

“အောင်မယ်လေး တိုးတိုးပြောစမ်းပါဟဲ့ .. လာ .. လာခဲ .. တော်



တော့ ..”

“ဆပ်ပြားဘူးပေးလိုက်ဦးမယ်လေ .. ရေချိုးခန်းထဲကဘူးက ကုန်  
နေလို့ သွားဝယ်လာခဲ့တာ ..”

“အေး .. ကျေးဇူးအရမ်းတင်တာပဲတဲ့၊ ညည်းကို လာစမ်းပါအေ  
အောင်မယ်လေး ငါ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ သွင်းပါးစပ်ကို အမိပြေးလာရတာ  
မောလို့သေတော့မယ် ..”

“ကျွန်မ မမောပါဘူး .. ဒီတစ်လမ်းကျော်မှာ စတိုးဆိုင်ရှိတာပဲ  
ဟာ ..”

ပြောတော့ .. ပြောတော့ ရွှေနားပေ ကျေးဇူးရှင်မရဲ့ ..၊  
ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း လှေကားအောက်ရောက်တော့ ဟောဟဲ့ဆိုက်နေခဲ့  
ပြီး ..။

ဒီဆပ်ပြာဘူးကို လေး က ဘာလုပ်ဖို့လဲ ..၊  
တွေးကြည့်တော့လည်း မပေါ်နိုင် ..၊  
အိမ်ကထွက်သွားဖို့စိတ်ကူးနှင့် သုံးနေကျဆပ်ပြာနဲ့ ရေမွှေးကို  
သယ်သွားဖို့ လေး တောင်းထားတာကိုမသိ ..။  
ဆပ်ပြာဘူးကြီး အိပ်ခန်းထဲထိ ယူခိုင်းပြီးတော့များ ဒီကောင်မလေး..။  
ဒေါ်ငြိမ်းချမ်း ရင်တုန်မပြေနိုင် ..၊  
ချစ်တာတော့ ချစ်တာပေါ့ .. ဒါပေမယ့် ..၊



ပရိသတ်အတွက်  
တာဝန်